NORA ROBERTS

ORASOS RAKTAS

NORA ROBERTS

DRAUGO RAKTAS

Jotema

~~UDK 820(73)~~-3
Ro-04

Nora Roberts
KEY OF VALOR
New York, Jove Books, 2004

Roberts, Nora
Ro-04 Drąsos raktas: [romanas] / Nora Roberts; [vertė Vilma Krinevičienė]. — Kaunas: Jotema, 2005. — 292 p.

ISBN 9955-13-042-3

Melori ir Dana jau atliko tai, ką buvo pažadėjusios dievams, ir Zoja nuoširdžiai padėjo draugėms, kuo galėjo. Tačiau įvykiams pasiekus kulminaciją, ir vienai, ir kitai merginai teko prisiimti naštą ant savo pečių. Dabar trečiosios, Zojos eilė rizikuoti savo gyvenimu ir didžiausiu turtu — sūnumi. Ji privalo būti drąsi, protinga ir stipri, antraip visa, kas buvo taip sunkiai pasiekta, žlugs.

UDK 820(73)-3

Copyright © 2004 by Nora Roberts
© Vertimas į lietuvių kalbą,
Vilma Krinevičienė, 2005
© UAB „Jotema", 2005
Redagavo *Asta Kristinavičienė*
Danguolė Pankevičienė
Viršelio dailininkė *Daiva Zubrienė*
Maketavo *Teresė Vasiliauskienė*

SL 250. 18,25 sp. l. Užsak. Nr. 5.1086
UAB „Jotema", Algirdo g. 54, 50157 Kaunas
Tel. 337695, el. paštas: info@jotema.lt
http://www.jotema.lt
Spausdino AB spaustuvė „Spindulys", Gedimino g. 10, 44318 Kaunas

Skiriu mamai,

kuriai užteko drąsos užauginti mus penkis

Drąsa yra dorybių pamatas,
ant kurio jos stovi.

ROBERTAS LUISAS STYVENSONAS

Pirmas skyrius

Zojai Makort buvo šešiolika, kai ji sutiko vaikiną, pakeitusį jos gyvenimą. Užaugo ji Vakarų Virdžinijos kalnuose ir buvo vyriausia iš keturių vaikų. Jai dar nebuvo nė dvylikos, kai tėvas pabėgo su kito vyro žmona.

Tačiau netgi tada Zoja nemanė, jog tai didelė netektis. Jos tėtis buvo šiurkštus ir niūrus tipas, kuriam labiau patikdavo gerti alų su vyrais arba dulkinti kaimyno žmoną nei rūpintis sava šeima.

Vis dėlto pasidarė sunku, nes jis bent jau duodavo šeimai pinigų.

Jos motina, liesa nervinga moteris, traukdavo cigaretę po cigaretės ir kompensuodavo vyro neištikimybes susirasdama meilužių, sukirptų iš tos pačios medžiagos kaip ir Bobis Li Makortas. Jie trumpam padarydavo ją laimingą, ilgam — piktą ir liūdną, tačiau ji vis tiek nesugebėdavo išbūti be vyro ilgiau nei mėnesį.

Kristalė Makort užaugino savo vaikus plačiame treileryje, stovėjusiame Hilsaido treilerių parke. Kai pabėgo vyras, Kristalė nusigėrė iki žemės graibymo, paskui, palikusi Zoją prižiūrėti mažesniųjų, įšoko į vos riedantį automobilį ir išrūko, jos žodžiais tariant, „ieškoti to melagio kalės vaiko ir jo prakeiktos kekšės".

Jos nebuvo tris dienas. Bobio nerado, tačiau grįžo blaivi. Paieška jai kainavo šiek tiek savigarbos ir darbą Debės grožio salone.

Nesvarbu, kad tas grožio salonas labiau priminė pašiū-

rę — pastovaus užmokesčio netekimas skaudžiai kirto šeimos biudžetui.

Ši pamoka privertė Kristalę susiimti. Ji susisodino priešais save vaikus ir išklojo, jog kurį laiką bus sunku, tačiau jie išgyvens.

Prie treilerio virtuvės ji prikalė kirpėjos licenciją ir atidarė nuosavą grožio saloną.

Ji kirpo mažesnėmis nei Debės salone kainomis, be to, turėjo auksines rankas.

Ir jie išgyveno. Treileryje dvokė peroksidu, chemikalais ir dūmais, tačiau jie išgyveno.

Zoja trinko galvas, šukavo plaukus ir rūpinosi trimis mažyliais. Paaiškėjus turint gabumų, jai buvo patikėtas kirpimas ir šukavimas.

O ji svajojo apie geresnį gyvenimą, apie pasaulį už treilerių parko ribų.

Zojai puikiai sekėsi mokykloje, ypač matematika. Netrukus ji ėmė tvarkyti motinos buhalteriją, mokesčius, sąskaitas.

Ji suaugo dar neturėdama keturiolikos, tačiau savo vaikiška širdimi troško kažko daugiau.

Todėl nenuostabu, kad Džeimsas Maršalas ją sužavėjo.

Jis buvo visiškai kitoks nei kiti jos pažįstami vaikinai. Ne tik todėl, kad buvo šiek tiek vyresnis — jai šešiolika, jam devyniolika, — bet ir todėl, kad buvo daug keliavęs ir daug matęs. Ir — o Dieve — labai gražus. Kaip žavusis princas iš pasakos.

Jo proprosenelis darbavosi tų kalnų kasyklose, tačiau ant Džeimso nebebuvo nė dulkelės anglių. Jas nuvalė besikeičiančios kartos, ir ne tik nuvalė, bet ir išblizgino jį iki spindesio.

Jo šeima turėjo pinigų — pinigų, kurie nuperka klasę, išsilavinimą ir keliones į Europą. Jų namas buvo didžiausias miestelyje, baltas ir gražus kaip jaunosios suknelė, o Džeimsas ir jo jaunesnioji sesuo mokėsi privačiose mokyklose.

Maršalai mėgo rengti pokylius, didelius, puošnius, su gyva muzika ir įmantriais valgiais. Ponia Maršal visada kviesdavosi Kristalę į namus sušukuoti plaukų, ir Zoja dažnai eidavo kartu tvarkyti ponios Maršal nagų.

Ji svajodavo apie tokį namą, švarų, pilną gėlių ir dailių daiktų. Buvo nuostabu žinoti, kad žmonės taip gyvena. Kad ne visi spaudžiasi treileriuose, kur dvokia chemikalais ir pridvisę dūmų.

Ji pažadėjo sau, kad vieną dieną gyvens name. Nebūtinai tokiame dideliame kaip Maršalų, bet tai bus tikras namas su nedideliu kiemu.

Ir vieną dieną ji nukeliaus į tas vietas, apie kurias pasakojo ponia Maršal — Niujorką, Paryžių, Romą.

Ji taupė arbatpinigius ir tai, ką uždirbdavo iš atsitiktinių darbų. Tiksliau tai, kas likdavo atidavus dalį mamai, kad ši išmaitintų šeimą.

Ji mokėjo tvarkytis su pinigais. Būdama šešiolikos slaptoje sąskaitoje turėjo keturis šimtus keturiolika dolerių.

Balandį, kai jai sukako šešiolika, Zoja užsidirbo dar pinigų patarnaudama viename iš Maršalų vakarėlių. Jai padėjo puiki išvaizda ir darbštumas.

Tuo metu jos plaukai buvo juodi bei ilgi ir it juodas tiesus upės srautas dengė nugarą. Visada buvo liekna, o tuomet ypač sužydėjo ir aplink ją ėmė suktis vaikinai. Ji neturėjo jiems laiko — arba turėjo labai mažai.

Rudos auksinio atspalvio jos akys po ilgomis blakstienomis stebėjo ir stebėjosi, o plati pilna burna neskubėdavo šypsotis. Bruožai buvo aštrūs ir kampuoti, teikiantys jai egzotiškumo, kuris prieštaravo vidiniam drovumui.

Ji darydavo kas liepiama, darydavo gerai ir, kiek tai būdavo įmanoma, su niekuo nebendraudavo.

Gal jos drovumas, o gal svajingos akys ar tylus pasitikėjimas savimi patraukė Džeimsą. Tą ankstyvo pavasario vakarą jis ėmė flirtuoti su ja, versdamas rausti, akivaizdžiai meilikavo. Ir pakvietė į pasimatymą.

Jie susitikinėdavo slapčia, ir tai teikė jų santykiams dar daugiau žavesio. Mintis, kad toks vaikinas kaip Džeimsas atkreipė į ją dėmesį, visiškai užvaldė Zoją. Jis klausydavosi jos, ir pamažu jos drovumas išgaravo, ir ji papasakojo jam apie savo svajones ir viltis.

Jis buvo toks mielas, kad tik ištaikydavusi progą Zoja vykdavo pasivažinėti su juo arba jie paprasčiausiai sėdėdavo, žiūrėdavo į žvaigždes ir kalbėdavosi.

Žinoma, netrukus jie pradėjo ne tik kalbėtis.

Jis pasakė mylįs ją. Pasakė, kad jam reikia jos.

Šiltą birželio naktį ant raudonos antklodės, patiestos vasaros miške, ji prarado nekaltybę su nekantriu optimizmu, būdingu jauniems.

Jis tebebuvo meilus jai, dėmesingas, žadėjo, kad jie visada bus kartu. Tikriausiai jis tikėjo tuo. Ji tikrai tikėjo.

Tačiau už tai, kad esi jaunas ir kvailas, reikia mokėti. Ji sumokėjo. Ir jis, galvojo Zoja, sumokėjo. Galbūt net daug daugiau nei ji.

Nes ji prarado nekaltybę, o Džeimsas neteko daug brangesnio lobio.

Zoja žvilgtelėjo į tą lobį. Savo sūnų.

Džeimsas pakeitė jos gyvenimą, bet Saimonas grąžino ją į vėžes. Naujame kelyje, naujoje vietoje. Džeimsas suteikė Zojai galimybę pažinti, ką reiškia būti moterimi. Vaikas padarė ją tokią.

Ji įsigijo namą — mažą namuką su nedideliu kiemu — ir ji išgyveno. Tai kas, kad taip ir nenukeliavo į kažkada svajotas vietas, — sūnaus akyse ji mato visus pasaulio stebuklus.

Ir dabar, prabėgus beveik dešimčiai metų nuo tada, kai pirmą kartą paėmė jį ant rankų, kai pažadėjo, jog niekada jo nenuvils, ji kartu su sūnumi juda į priekį. Ji pasirūpins, kad Saimonas gautų daugiau.

Zoja Makort, drovioji mergina iš Vakarų Virdžinijos kalvų, netrukus pradės nuosavą verslą dailiame Plesent Velio miestelyje, Pensilvanijoje, kartu su dviem moterimis, kurios per du mėnesius tapo jai seserimis ir draugėmis.

„Malonumas“. Jai patiko centro pavadinimas. Būtent tai jis turi teikti lankytojams ir pirkėjams. Jai ir jos draugėms teks dirbti, sunkiai dirbti. Tačiau netgi šis darbas yra tam tikras malonumas, nes jos visos būtent apie tai ir svajojo.

Vienoje jų naujojo centro pagrindinio aukšto pusėje įsikurs Melori Prais meno ir amatų galerija. Kitoje puikuosis Danos Styl knygynas. O josios salonas užims antrąjį aukštą.

Dar keletas savaičių, galvojo Zoja. Keletas savaičių remonto darbų, apstatymo, prekių priėmimo rūpesčių. Tada jos galės atverti duris.

Skrandis baimingai susitraukė, bet ne tik iš baimės. Ir iš džiugaus jaudulio.

Ji tiksliai žino, kaip viskas atrodys, kai darbai bus baigti. Pagrindiniame salone vyraus sodrios spalvos ir šviesos, o gydymo kambariuose — švelnesni, atpalaiduojantys tonai. Aromatinės žvakės, įdomūs paveikslai ant sienų. Deramas raminantis apšvietimas.

„Malonumas. Protui, kūnui, sielai". Ji suteiks savo klientams viską.

Šį vakarą ji važiavo iš Velio, tapusio jos namais ir būsimo verslo židiniu, į kalnus. Ten ji susidurs su savo lemtimi. Saimonas šiek tiek paniuręs spoksojo pro langą. Ji žinojo, jog jis pyksta, kad privertė užsivilkti kostiumą.

Bet važiuodamas kviestinės vakarienės į tokią vietą kaip Karžygio Viršūnė, turi apsirengti tinkamai.

Zoja išsiblaškiusi pasitampė suknelę. Nusipirko ją per išpardavimą už gerą kainą ir tikėjosi, kad tamsiai raudono džersio drabužis tinkamas šiai progai.

O gal reikėjo įsigyti kokį nors juodą, mąstė ji, kad atrodyčiau oriau ir rūsčiau. Tačiau jai labai patiko spalvos, o šį vakarą norėjosi būtent tokio akcento, kuris suteiktų pasitikėjimo savimi. Šis vakaras yra vienas įsimintiniausių jos gyvenime, todėl ji nutarė apsirengti taip, kad jaustųsi gerai.

Ji sučiaupė lūpas. Dabar, kai mintys ėmė suktis apie tai, ko ji stengėsi išvengti, niekur nesidėsi.

Bet kaip, galvojo ji, paaiškinti devynmečiui berniukui, kur ji įsipainiojusi, tuo labiau — ką ruošiasi daryti?

— Manau, mums reikia pasikalbėti apie tai, kodėl šįvakar važiuojame ten vakarieniauti, — pradėjo ji.

— Kertu lažybų, kad daugiau niekas nevilkės kostiumo, — sumurmėjo Saimonas.

— Kertu lažybų, kad tu klysti.

Saimonas kreivai dėbtelėjo į ją.

— Iš dolerio.

— Iš dolerio, — sutiko Zoja.

Jis toks panašus į ją, pagalvojo ji. Kartais dėl to ją užplūsdavo didžiulis savanaudiškas džiaugsmas. Argi ne keista, kad tame veidelyje nėra nieko Džeimso? Tai jos akys, jos burna, jos nosis, smakras, plaukai — Saimonas jos kopija.

— Kad ir kaip būtų, — krenkštelėjo Zoja. — Pameni, prieš porą mėnesių gavau kvietimą į Viršūnę? Ten susipažinau su Melori ir Dana.

— Aišku, prisimenu, nes kitą dieną nupirkai man kompiuterinį žaidimą, nors buvo net ne gimtadienis.

— Ne gimtadienio dovanos yra geriausios. — Ji galėjo nupirkti Saimonui seniai trokštamą žaidimą, nes gavo savąją dvidešimt penkių tūkstančių dalį už tai, jog sutiko... dalyvauti pasakoje.

— Tu pažįsti Melori ir Daną, pažįsti Fliną, Džordaną ir Bredlį.

— Aha, dabar mes su jais dažnai matomės. Jie šaunūs. Kaip seniai, — pridūrė jis su kreiva šypsenėle, kuri, žinojo, prajuokins mamą.

Bet ji nenusijuokė.

— Ar jiems kas nors atsitiko? — skubiai paklausė jis.

— Ne. Ne. Viskas gerai. — Zoja prikando apatinę lūpą mėgindama rasti tinkamus žodžius. — Mm, kartais žmonės būna susiję patys to nežinodami. Noriu pasakyti, kad Dana ir Flinas yra brolis ir sesuo — na, netikri. Vėliau Dana susipažino su Melori, Melori susipažino su Flinu ir, nespėjus nė mirktelėti, Melori ir Flinas įsimylėjo vienas kitą.

— Ar tai bus kokia seilėta meilės istorija? Nes aš galiu apsivemti.

— Nepamiršk iškišti galvą pro langą, jei kas. Taigi Flino seniausi draugai yra Džordanas ir Bredlis, o kai jie buvo jaunesni, Džordanas ir Dana... susitikinėdavo. — Tai buvo saugiausias žodis, kokį jai pavyko sugalvoti. — Paskui Džordanas ir Bredlis išvyko iš Velio. O kai sugrįžo, iš dalies dėl to ryšio, apie kurį kalbu, Džordanas vėl ėmė susitikinėti su Dana, o...

— Tai dabar jie susituoks, kaip ir Flinas su Melori. Kaip kokia epidemija... — Saimonas atsisuko į ją; jo veide atsispindėjo paauglišKas išgyvenimas. — Jei eisime į jų vestuves, kaip ėjome pas tetą Džolin, tikriausiai vėl liepsi vilkėti kostiumą, ką?

— Taip, šis tavęs kankinimo būdas yra vienas mano tylių malonumų. Aš mėginu pasakyti, kad visi mes esame vienaip ar kitaip susiję. Ir su kai kuriais kitais žmonėmis. Aš dar nepasakojau tau apie žmones, gyvenančius Karžygio Viršūnėje.

— Tai tie stebukladariai.

Zojos ranka krūptelėjo ant vairo. Ji sulėtino greitį ir sustojo vingiuoto keliuko pakraštyje.

— Ką turi galvoje sakydamas „stebukladariai"?

— Vaje, mama, juk aš girdžiu, kaip kalbatės apie tuos susirinkimus ir visa kita. Tai jie kokie burtininkai ar kas? Nėsuprantu.

— Ne. Taip. Tiksliai nežinau. — Kaip paaiškinti vaikui apie senovės dievus? — Ar tiki magija, Saimonai? Kalbu ne apie kortų triukus, na, tai tokie dalykai, apie kuriuos rašoma knygose apie Harį Poterį arba Hobitą.

— Jei tai nėra tiesa, kodėl tiek daug knygų ir filmų apie tai yra sukurta?

— Gerai pastebėta, — po minutėlės ištarė Zoja. — Rovena ir Pitas, žmonės, gyvenantys Karžygio Viršūnėje — juos tu pamatysi šįvakar, yra iš kito pasaulio. Jie atvyko čionai, nes jiems reikia mūsų pagalbos.

— Kokios?

Zoja suprato užvaldžiusi sūnaus dėmesį. Saimonas skaito minėtas knygas, domisi komiksais apie Iksmenų nuotykius, žaidžia videožaidimus.

— Pasakysiu. Tai nuskambės kaip pasaka, bet iš tiesų taip nėra. Tačiau turime važiuoti, kitaip pavėluosime.

— Gerai.

Zoja giliai atsiduso ir išvairavo į kelią.

— Prieš daugelį metų, labai seniai, vietovėje, vadinamoje Sapnų Uždanga arba Galios Uždanga, gyveno jaunas dievaitis...

— Kaip Apolonas?

— Panašiai. Bet jis buvo ne graikas. Jis buvo keltas. Karaliaus sūnus. Sulaukęs pilnametystės, jis apsilankė mūsų pasaulyje, sutiko merginą ir įsimylėjo.

Saimonas nusivaipė.

— Kaip čia yra, kad visada taip nutinka?

— Apie tai pakalbėsime vėliau. Dabar neturime laiko. Taigi jie įsimylėjo, ir nors tuo metu tai nebuvo leidžiama, jo tėvai leido dievaičiui parsigabenti merginą namo ir susituokti. Vieni dievai neprieštaravo, tačiau kitiems tai nepatiko. Kilo nesantaika ir...

— Jėga.

— Pasaulis pasidalijo į dvi karalystes, jei taip galima pasakyti. Vieną valdė jaunasis dievaitis su mirtingąja žmona, kitą — piktasis burtininkas.

— Puiku.

— Jaunasis karalius susilaukė trijų dukterų. Jie vadina jas pusiau dievaitėmis, nes iš dalies yra mirtingos. Kiekviena jų apdovanota tam tikru talentu. Viena išmano muziką ir meną, antroji gabi kūrybai, arba žinioms, o trečioji, sakyčiau, apdovanota drąsa. Narsi.

Zojos burna išdžiūvo pagalvojus apie tai, tačiau ji nurijo seiles ir tęsė.

— Narsi lyg karžygė. Jos buvo labai artimos, tokios, kokios ir būna seserys, ir tėvai jas mylėjo. Kad apsaugotų jas, kol vyko visi tie nesutarimai, jie pasamdė sargybinį ir mokytoją. Tada — tik nesivaipyk — sargybinis ir mokytoja įsimylėjo vienas kitą.

Saimonas atlošė galvą ir užvertė akis į viršų.

— Taip ir maniau.

— Kadangi jos nebuvo besivaipantys devynmečiai berniukai, seserys labai džiaugėsi dėl jų ir visada pridengdavo juos, kai šie norėdavo pabūti vieni. Taigi merginos nebuvo taip gerai saugomos kaip derėjo. Piktasis burtininkas pasinaudojo tuo, prisliūkino ir užkerėjo jas. Kerai atėmė iš dukterų sielas ir jos pateko į stiklo dėžę su trimis užraktais ir trimis raktais.

— Vargšelės.

— Taip. Dabar jų sielos tol kalės dėžėje, kol vienas po kito bus atrakinti užraktai — ir tik mirtingojo ranka. Žmogaus.

Pajutusi tirpstant pirštų galiukus, Zoja patrynė juos į suknelę.

— Supranti, kadangi jos pusiau dievaitės, tas burtininkas padarė taip, kad jas gali išgelbėti tik kažkas iš mūsų pasaulio. Nes nemanė, jog tai įmanoma. Mokytoja turi raktus, tačiau negali jais naudotis, be to, ji ir sargybinis buvo ištremti į mūsų pasaulį. Kiekvienoje kartoje jie turi surasti ir įkalbėti tris žmones — tik tuos, kurie gali atrakinti dėžę — surasti raktus. Raktų ieškojimas yra tam tikras žygis, užkeikimo dalis. Žmonės turi ieškoti jų paeiliui. Kiekvienas turi keturias savaites surasti raktui ir atrakinti užraktą.

— Puiku. Ir tu esi viena iš jų? Kodėl jie pasirinko tave?

Zoja tyliai atsiduso. Jos sūnus protingas ir logiškas berniukas.

— Tiksliai nežinau. Mes — Melori, Dana ir aš — panašios į dukteris. Stiklo dukterys, taip jos vadinamos. Rovena yra dailininkė; ji turi jų paveikslą. Viskas susiję, Saimonai. Kažkas sieja mus vieną su kita ir su raktais bei dukterimis. Galima sakyti, kad tai likimas.

— Jei nerasi rakto, jos taip ir liks tūnoti toje dėžėje?

— Jų sielos. Kūnai guli stiklo karstuose — hm, kaip Snieguolės. Laukia.

— O Rovena ir Pitas yra mokytoja bei sargybinis. — Saimonas linktelėjo. — Tu, Melori ir Dana turite surasti raktus ir viską sutvarkyti.

— Panašiai. Melori ir Dana jau atliko savo žygius ir surado raktus. Dabar mano eilė.

— Tu surasi, — rimtai linktelėjo Saimonas. — Visada surandi tai, ką aš pametu.

Jei viskas būtų taip paprasta, pagalvojo Zoja, kaip kad surasti mėgstamą sūnaus žaislą.

— Aš pasistengsiu. Tik turiu pasakyti, Saimonai, kad burtininkas — jis vardu Keinas — bando mus sustabdyti. Jis stengsis sulaikyti ir mane. Man labai baisu, bet aš turiu pamėginti.

— Tu išspardysi jam užpakalį.

Juokas kiek apramino į mazgą susisukusį skrandį.

— Taip ir padarysiu. Neketinau tau viso to pasakoti, bet pamaniau, kad būtų neteisinga, jei nežinotum.

— Nes mes komanda.

— Taip, mes puiki komanda.

Ji stabtelėjo prie atvirų Karžygio Viršūnės vartų.

Abipus jų stovėjo du akmeniniai karžygiai, laikantys rankas ant kardų rankenų. Jie pasirodė jai rūstūs ir nuožmūs. Ryšys? — pagalvojo ji. Koks gali būti ryšys tarp jos ir šių karžygių?

Zoja giliai įkvėpė ir įsuko pro vartus.

— Jergutėliau, — išspaudė Saimonas.

— Tai jau tikrai.

Ji suprato jo reakciją išvydus namą. Kai pirmąkart pamatė jį iš arti, ji irgi išpūtė akis ir išsižiojo.

Nors „namas“ vargu ar tinkamas žodis Viršūnei, mąstė ji. Pusiau pilis, pusiau tvirtovė, ji dunksojo virš Velio it didinga uola, valdanti slėnius. Chimeros, prigludusios prie juodo akmens viršūnių ir bokštų, rodės, bet kurią akimirką liuoktelės žemyn — ir nelabai žaismingai. Įspūdingo dydžio pastatą supo vešlios vejos, susiliejančios su tankiais miškais, gaubiamais vakaro šešėlių.

Ant aukščiausio bokšto plevėsavo balta vėliava su auksinio rakto emblema.

Už jo leidosi saulė, o raudonais bei auksiniais ruožais išvagotas dangus dar labiau didino dramatišką įspūdį.

Netrukus dangus pajuoduos ir jame liks tik plona mėnulio puselė, galvojo Zoja. Rytoj pirmoji naujojo mėnulio naktis, jos žygio pradžia.

— Viduje irgi nepaprastai gražu. Tokius dalykus tik filmuose rodo. Nieko neliesk.

— Mam.

— Aš nervinuosi. Nesipūsk. — Ji lėtai privažiavo prie įėjimo. — Bet jei rimtai — nieko ten neliesk.

Ji sustojo vildamasi, jog nebus pirma ar paskutinė, tada išsitraukė lūpų dažus, nes pakeliui nervindamasi kramtė lūpas. Paskui automatiškai persibraukė tiesius plaukus, kurie dabar buvo trumpesni nei sūnaus.

— Atrodai gerai. Jau galime eiti?

— Noriu, kad abu atrodytume gerai. — Ji sugavo Saimoną už smakro ir ėmė šukuoti, nekreipdama dėmesio į piktą jo žvairavimą. — Jei nepatiks kas bus patiekta vakarienės, apsimesk, kad valgai, tik nesakyk, kad nepatinka, ir nepradėk gaikščioti. Kai grįšime namo, paruošiu tau ką nors kita.

— Gal užsuktume į „Makdonaldą"?

— Pažiūrėsim. Na štai. Gerai. — Ji įsimetė šukas į rankinę ir pasisuko atidaryti automobilio durelių.

Tačiau šalia jau stovėjo senukas, kuris pasveikindavo svečius ir pasirūpindavo jų automobiliais. Jis visada priversdavo ją krūptelėti.

— O! Dėkoju.

— Maloniai prašom, panele. Gero jums vakaro.

Saimonas įdėmiai nužvelgė jį.

— Labas.

— Sveiki, jaunasis ponaiti.

Apsidžiaugęs titulu Saimonas nusišiepė jam ir priėjo arčiau.

— Ar tu irgi stebukladarys?

Raukšlės senuko veide pagilėjo ir išsiplėtė į plačią šypseną.

— Gali būti. Ir ką tu apie tai manai?

— Jėga. Bet kodėl tu toks senas?

— Saimonai.

— Geras klausimas, panele, — tarė jis atsakydamas į pašiurpusios Zojos šnypštimą. — Aš toks senas todėl, kad turėjau malonumą ilgai gyventi. Linkiu tau to paties. — Girgždindamas kaulus

jis palenkė savo kaulėtą kūną, kad matytų Saimono veidą. — Nori žinoti tiesą?

— Aha.

— Mes visi stebukladariai, tik vieni tai žino, o kiti — ne.

Senukas atsitiesė.

— Pasirūpinsiu jūsų mašina, panele. Gero vakaro.

— Ačiū. — Zoja paėmė už rankos Saimoną ir pasuko prie portiko su dvigubomis durimis. Šios atsidarė nespėjus pabelsti, ir tarpduryje išdygo Rovena.

Jos ugniniai plaukai vešliomis garbanomis krito ant pečių, o ilga žalia suknelė derėjo prie šešėliuose skendinčių miškų. Tarp krūtų kabėjo sidabrinis pakabutis ir skaidri jo akis atsispindėjo holo šviesoje.

Kaip visada, jos grožis trenkė it šokas, it elektros srovė.

Ji sveikindamasi ištiesė ranką Zojai, tačiau akys — dar žalesnės nei jos suknelė — nukrypo į Saimoną.

— Sveiki. — Jos balsas skambėjo dainingai, atkartodamas aidą tų svetimų šalių, kurias Zoja kažkada troško aplankyti. — Gera vėl tave matyti. Ir pagaliau susipažinti su Saimonu.

— Saimonai, čia panelė Rovena.

— Tiesiog Rovena, prašyčiau, nes tikiuosi, jog tapsime draugais. Įeikite. — Ji nepaleido Zojos rankos, o kita palietė Saimono petį.

— Tikiuosi, mes nevėluojame.

— O, tikrai ne. — Rovena atsitraukė ir ėmė vesti juos per spalvinga mozaika išklotą holą. — Beveik visi susirinko, tik Melori su Flinu dar neatvykę. Mes svetainėje. Sakyk, Saimonai, ar mėgsti veršiuko kepenis ir briuselinius kopūstus?

Šis sugaikščiojo ir tik tada prisiminė motinos pamokymus, bet kol susizgribo, Zoja spėjo iškaisti. Rovena nusikvatojo.

— Kadangi jaučiu tą patį, mums pasisekė, kad šįvakar šio patiekalo valgiaraštyje nėra. Mūsų naujausi svečiai, — paskelbė ji įžengdama į svetainę. — Pitai, susipažink su jaunuoju ponaičiu Makortu.

Saimonas slapčia dirstelėjo į motiną ir kumštelėjo jai.

— Ponaitis, — nepaprastai patenkintas sukuždėjo jis.

Rovenos mylimasis prilygo jai savo išvaizda. Jo galingą karžygio kūną puošė tamsus elegantiškas kostiumas. Tankūs juodi plaukai buvo sušukuoti į viršų ir atidengė išraiškingą, tarsi išskaptuotą veidą. Nepaprastai mėlynos jo akys įdėmiai nužvelgė Saimoną. Tada jis kilstelėjo antakius ir ištiesė ranką.

— Labas vakaras, ponaiti Makortai. Ko galėčiau pasiūlyti išgerti?

— Gal turite kokakolos?

— Žinoma.

— Prašom jaustis kaip namie. — Rovena apvedė kambarį ranka.

Dana jau ėjo jų link.

— Sveikas, Saimonai. Kaip gyvuoji?

— Puikiai. Tik pralošiau dolerį, nes tas vyrukas ir Bredas dėvi kostiumus.

— Nepasisekė.

— Einu pasikalbėti su Bredu, gerai, mama?

— Gerai, bet... — Ji atsiduso, kai sūnus akimirksniu išnyko iš akių. — Nieko neliesk, — tyliai pridūrė.

— Nieko jam neatsitiks. O kaip tu?

— Nežinau. — Zoja pažvelgė į draugę, vieną iš žmonių, kuriuo visiškai pasitikėjo. Tamsiai rudose akyse atsispindėjo toks supratimas, kokį galėjo turėti tik dar vienas žmogus. — Sutrikusi. Bet nekalbėkime apie tai. Puikiai atrodai.

Tai buvo nepaneigiama tiesa. Tankūs rudi plaukai dailiai krito abipus veido vos žemiau smakro. Zoja, — ji buvo kirpusi Daną, — nutarė, kad jai šis kirpimas labai tinka.

Jai palengvėjo pastebėjus, jog Dana vilki plytų spalvos, o ne juodą oficialų švarkelį.

— Dar geriau, — pridūrė Zoja, — atrodai laiminga. — Ji pakėlė Danos ranką ir pasigrožėjo keturkampiu rubinu. — Džordanas turi puikų skonį rinkdamasis brangakmenius ir sužadėtines.

— Negaliu ginčytis. — Dana dirstelėjo sofos link, kur Džordanas kalbėjosi su Pitu.

Jie atrodo, pagalvojo ji, lyg tiedu karžygiai prie vartų.

— Nusičiupau didelį gražų vyrą.

Jie puikiai atrodo kartu, galvojo Zoja. Dana — seksuali amazonė, Džordanas — aukštas raumeningas vyras. Kad ir kas būtų, Zoja džiaugėsi, jog jie vėl kartu.

— Pamaniau, gal norėtum šampano. — Rovena ištiesė jai krištolinę putojančio vyno taurę.

— Ačiū.

— Tavo sūnus nuostabus.

Įtampa užleido vietą pasididžiavimui.

— Taip. Pati nuostabiausia mano gyvenimo dovana.

— Tu labai turtinga moteris. — Rovena palietė jai ranką ir nusišypsojo. — Regis, jis ir Bredlis greitai susidraugavo.

— Taip, jie sutaria, — sutiko Zoja.

Ji nežinojo, ką apie tai galvoti — atrodė neįtikėtina. Tačiau štai jiedu sukišę nosis kažką karštai aptarinėja. Vyras elegantišku plieno pilkumo kostiumu ir berniukas tamsiai rudu, kuris — o varge — jau šiek tiek jam per ankštas.

Keista, kad Saimonas taip laisvai jaučiasi šalia vyro, kurio ji prisibijo. Paprastai ji su sūnumi dėl visko sutaria.

Staiga Bredas pakėlė galvą ir jo akys, beveik tokios pačios spalvos kaip kostiumas, įsmigo į ją.

O taip, pagalvojo Zoja, priežastis yra. Jis vienintelis iš jos ir Saimono pažįstamų, kurio vien žvilgsnis priverčia susitraukti jos skrandį.

Jis per daug gražus, per daug turtingas, per daug visoks. Tikrai ne tavo lygos, Zoja, be to, kartą jau esi ten buvusi.

Džeimsas Maršalas visais atžvilgiais nublanksta prieš Bredlį Čarlzą Veiną IV. Veinų turtas, susikrautas iš medienos, per visą šalį nusidriekęs aukščiausio lygio *HomeMakers* parduotuvių tinklas padarė Bredą įtakingu ir privilegijuotu žmogumi.

Jo išvaizda — tamsiai auksiniai plaukai, lyg padūmavusios

akys ir burtininko burna — jos nuomone, daro jį pavojingą. Lieknas tvirtas jo kūnas tarsi sukurtas dizainerių kostiumams. O ilgos kojos, įsivaizdavo ji, padėtų jam akimirksniu dingti.

Be to, jos nuomone, jis buvo nenuspėjamas. Vieną minutę būdavo arogantiškas ir šaltas, kitą — valdingas ir karštakošis, trečią — stulbinamai mielas.

Ji nepasitiki nenuspėjamais žmonėmis.

Tačiau ji patiki jam Saimoną, o tai dar viena mįslė. Jis niekada neįskaudintų berniuko. Ji buvo tuo įsitikinusi. Akivaizdu, kad jis moka elgtis su Saimonu, yra geras jam.

Vis dėlto, kai Bredas atsistojo ir pasuko Zojos link, jos kūnas įsitempė kaip styga.

— Kaip tu?

— Gerai.

— Papasakojai Saimonui, kas čia vyksta.

— Jis turi teisę žinoti. Aš...

— Gali nekibti man į gerklę, nes pritariu tau. Jis ne tik turi teisę, jis pakankamai protingas ir sumanus, kad su tuo susidorotų.

— Ak. — Ji įsmeigė akis į taurę. — Atleisk. Aš truputį nervinuosi.

— Gal pasijustum geriau, jei prisimintum, jog tu ne viena.

Tą minutę hole pasigirdo triukšmas. Į svetainę įšuoliavo didžiulis juodas šuo. Džiugiai amtelėjęs, jis puolė tiesiai prie žemo staliuko su užkandžiais.

Flinas ir Melori nuskubėjo paskui jį, lydimi Rovenos juoko. Pasigirdo šūksniai, lojimas ir vienas garsus tarkštelėjimas.

— Tiesą sakant, — pridūrė Bredas stebėdamas chaosą, — tau pasiseks, jei nors penkias minutes pabūsi viena.

Antras skyrius

Paaiškėjo, kad būtent Zojai teks apsimetinėti valgančia. Ne todėl, kad nepatiko maistas — tiesiog negalėjo atsipalaiduoti. Buvo sunku nuryti kąsnį, kai skrandis susisukęs į kietą mazgą.

Ji jau buvo valgiusi šiame kambaryje su aukštomis lubomis ir liepsnojančiu židiniu. Žinojo, kaip gražiai viskas atrodo sietynų šviesoje ir žvakių spindesy.

Tačiau šį kartą žinojo ir tai, kaip baigsis šis vakaras. Loterijos nebebus. Niekas neištrauks laimingojo šiaudo; nė viena nekiš rankos į raižyto medžio dėžutę, kad ištrauktų diską su rakto emblema.

Melori ir Dana sėkmingai atliko savo užduotis nepaisant visų sunkumų ir keistenybių. Jos surado savo raktus. Ir triumfuodamos atrakino du užraktus.

Ji padėjo joms. Idėjomis, parama, netgi paguoda. Bet kai įvykiai pasiekė kulminaciją, joms teko imtis naštą ant savo pečių. Melori ir Danai teko ištyrinėti tolimiausias savo esybės kerteles, kad surastų apčiuopiamą raktą.

Dabar jos eilė prisiimti naštą ir riziką. Dabar jos šansas.

Ji turi būti drąsi, protinga ir stipri, antraip viskas, ką jos nuveikė, bus perniek.

Nuostabiai paruošta kepta kiauliena strigo gerklėje.

Visi maloniai šnekučiavosi, tarsi tai būtų paprasčiausia vaka-

rienė su gerais draugais. Melori ir Flinas sėdėjo priešais ją. Melori buvo susikėlusi plaukus į viršų ir tik keletas neklusnių deginto aukso spalvos garbanėlių supo jos dailų veidelį. Didelės mėlynos akys džiugiai spindėjo jai kalbant apie darbus „Malonumo“ centre.

Flinas kartkartėmis paliesdavo jos ranką, tarsi rodytų džiaugsmą, kad ji šalia, kad priklauso jam, ir Zojai žiūrint į juos tirpo širdis.

Norėdama nukreipti savo mintis į paprastesnius dalykus, ji nusprendė įkalbėti Fliną pakeisti šukuoseną. Jo plaukai buvo tankūs, sodrios kaštonų spalvos, tačiau jei jis leistų jai truputį iškarpyti juos, naujas kirpimas tik dar labiau paryškintų jo veido linijas ir tamsiai žalias akis, nesuardydamas to nerūpestingo susivėlusio vaikino įvaizdžio.

Mintyse ji jau karpė ir šukavo visų prie stalo sėdinčiųjų plaukus.

Zoja pašoko, kai Bredas po stalu užmynė jai ant kojos.

— Kas yra?

— Grįžk į šią planetą.

— Aš tik mąsčiau, ir viskas.

— Ir nevalgei, — pastebėjo jis.

Zoja pasipiktinusi pasmeigė kiaulienos gabaliuką.

— Valgau.

Jos balsas buvo aštrus, kūnas įsitempęs. Ką gi, jis negali jos už tai kaltinti. Bet žino vieną būdą, kuris padės jai atsipalaiduoti.

— Regis, Saimonas puikiai leidžia laiką.

Ji pažvelgė į sūnų. Rovena buvo pasisodinusi jį šalia savęs, ir dabar abu kažką karštai, beveik intymiai aptarinėjo. Tuo pačiu metu Saimonas dorojo valgį iš savo lėkštės.

Nereikės užsukti į „Makdonaldą“, su šypsena pagalvojo Zoja.

— Jis lengvai susidraugauja. Netgi su stebukladariais.

— Stebukladariais? — pakartojo Bredas.

— Taip jis juos vadina. Jo nuomone, tai jėga.

— Jis teisus. Vaikui nieko nėra šauniau už kovą tarp gėrio ir blogio. Tau šiek tiek sudėtingiau.

Zoja, vėl pasmeigusi gabalėlį kiaulienos, perstūmė jį į kitą lėkštės pusę.

— Melori ir Danai pavyko. Pavyks ir man.

— Ir aš taip manau. — Jis valgė nekreipdamas dėmesio į kreivą Zojos žvilgsnį. — Ar jau užsakei naujus langus „Malonumui"?

— Vakar.

Bredas linktelėjo, tarsi tai būtų jam naujiena. Jai tikriausiai nepatiktų tai, kad jis davė nurodymą savo darbuotojams įspėti jį, jei ji užsuktų į parduotuvę ar pateiktų užsakymą.

— Gali tekti keisti kai kuriuos rėmus. Galiu užsukti ir padėti tau.

— Nesivargink. Aš pati susitvarkysiu.

— Man patinka dirbti su medžiu, kai turiu galimybę. — Jis nerūpestingai nusišypsojo jai kaip draugas draugui. — Tai mano kraujyje. O kaip dėl apšvietimo? Apsisprendei?

Jam pavyko ją prablaškyti, pastebėjo Bredas. Gal ir nemiršta iš laimės, kad turi kalbėtis su juo, tačiau bent jau negalvoja apie raktą. Ir valgo.

Jis kraustėsi dėl jos iš proto. O gal jau ir išprotėjo. Nes nepasakytum, kad ši dama kaip nors jį skatintų. Tebėra tokia pat dygi ir šalta kaip ir prieš du mėnesius, kai pirmą kartą ją sutiko. Išskyrus tą vienintelį sykį, kai jis sugavo ją nepasiruošusią ir pabučiavo.

Tas bučinys nebuvo nei šaltas, nei priešiškas, prisiminė Bredas. Jis tikėjosi, kad ji nustebo ir susijaudino ne mažiau nei jis.

Netgi dabar, jei tik leistų sau, galėtų susikurti jaudinantį vaizdą, kaip jis ne tik prispaudžia lūpas prie šio žavaus ilgo kaklo.

O dar tas berniūkštis. Saimonas buvo tarsi didžiausias prizas jo traškučių pakelyje. Linksmas, žvitrus, įdomus berniukas — vienas malonumas. Net jei būtų nejautęs potraukio jo motinai, Bredas būtų mielai leidęs laiką su jos sūnumi.

Bėda ta, kad Saimonas daug noriau leidžia laiką su juo nei Zoja. Kol kas. Tačiau Bredlis Čarlzas Veinas IV niekada nepasiduoda be mūšio.

Akivaizdu, kad jo laukia ne vienas mūšis, tačiau jis ketina ak-

tyviai dalyvauti visuose. Jis bus šalia jos, ir jai teks prie to priprasti. Jis padės jai. Ir laimės ją.

Zoja suraukė antakius ir liovėsi pasakojusi apie laidų bei apšvietimo sistemą.

— Ko taip žiūri į mane?

— Kaip?

Ji nežymiai palinko į jį — nusisukdama, pastebėjo Bredas, nuo aštrių sūnaus ausų.

— Tarsi vietoj bulvės norėtum atsikąsti manęs.

Jis irgi palinko arčiau jos — pakankamai arti, kad ji įsitemptų.

— Aš ir noriu atsikąsti tavęs, Zoja. Tik ne čia ir ne dabar.

— Man ir be tavęs pakanka rūpesčių.

— Teks padaryti vietos. — Jis uždėjo ant jos rankos savąją nespėjus jai atitraukti. — Ir pagalvok štai apie ką. Flinas buvo Melori žygio dalis. Džordanas — Danos. Paskaičiuok, Zoja. Likome tik mes.

— Aš moku skaičiuoti. — Ji ištraukė ranką, nes jo prisilietimas degino odą. — Ir matau, kad likau aš viena.

— Greitai pamatysime, kuris iš mūsų geriau sudeda ir atima.

Jis atšlijo ir ištuštino vyno taurę.

Svetainėje jų laukė kava ir obuolių pyrago gabaliukai — tokie dideli, kad Saimonui akys iššoko ant kaktos. Melori ramindama glostė Zojai nugarą.

— Ar tu pasiruošusi?

— Juk neturiu kito pasirinkimo, tiesa?

— Turi mus. Mes gera komanda.

— Geriausia. Tik tikėjausi, kad būsiu pasiruošusi. Turėjau tam daugiausia laiko. Nemaniau, kad bus taip baisu.

— Man buvo lengviausia.

— Kaip gali taip sakyti? — Zoja suglumusi papurtė galvą. — Tu ėmeisi šio reikalo nieko nežinodama.

— Būtent. O tu žinai viską, ką mes patyrėme per tuos du mėnesius. — Užjaučiamai šypsodamasi Melori spustelėjo Zojai ranką. — Daug kas buvo baisu. Dabar bus dar baisiau. Kai viskas prasidėjo, mes nebuvome taip susiję kaip dabar — nei viena su kita ar su Rovena ir Pitu, dukterimis. Dabar viskas svarbiau nei prieš du mėnesius.

Zoja trūkčiojamai atsiduso.

— Man nuo to nė kiek ne lengviau.

— Nenoriu tavęs gąsdinti. Tau tenka didelė našta, Zoja, ir kartais teks nešti ją pačiai, nesvarbu, kaip mes norėtume tau padėti.

Melori pakėlė galvą ir nudžiugo pamačiusi Daną.

— Kas yra? — pasiteiravo ši.

— Trumpas padrąsinantis pokalbis prieš pradedant. — Melori vėl paėmė Zojos ranką. — Keinas stengsis pakenkti tau. Mėgins apgaudinėti. Tiesą sakant — aš daug apie tai galvojau — šis raundas paskutinis, laimėsime arba viską prarasime, jis kiek galėdamas stengsis tave sustabdyti.

Dana paėmė Zoją už kitos rankos.

— Jau drąsiau?

— Aš irgi daug apie tai galvojau. Aš jo bijau. — Zoja ištiesino pečius. — Manau, jūs norite pasakyti man, kad turėčiau bijoti. Kad jei tikrai noriu pasiruošti, turėčiau bijoti.

— Būtent.

— Tada, manau, esu pasiruošusi. Tik pirmiausia turiu pasikalbėti su Rovena. Turiu vieną sąlygą prieš pradėdama šį žygį.

Ji apžvelgė kambarį ir tyliai sušnypštė pamačiusi Roveną įsigilinus į pokalbį su Bredu.

— Kodėl jis visur, kur noriu būti aš?

— Geras klausimas. — Dana patapšnojo jai per nugarą.

Melori luktelėjo, kol Zoja pasišalino.

— Dana? Aš irgi bijau.

— Ką gi, būsi trečia.

Zoja sustojo priešais Roveną ir krenkštelėjo.

— Atleiskite, kad trukdau. Rovena, turiu pasikalbėti su tavimi prieš pradedant... kitą reikalą.

— Žinoma. Numanau, kad nori pasikalbėti apie tą patį, apie ką šnekėjomės mudu su Bredu.

— Abejoju. Tai dėl Saimono.

— Taip. — Rovena kviesdama patapšnojo sofą šalia savęs. — Būtent. Bredlis primygtinai reikalavo, kad pasirūpinčiau Saimonu.

— Keinas negali paliesti berniuko. — Bredo balsas buvo tvirtas ir ryžtingas. — Jis negali naudotis berniuku. Saimoną reikia išimti iš rato. Taškas.

— Ar tu nustatai sąlygas dėl Zojos ir jos sūnaus? — paklausė Rovena.

— Ne, — skubiai pratarė Zoja. — Aš pati pakalbėsiu už save ir už Saimoną. Bet ačiū tau. — Ji žvilgtelėjo į Bredą. — Ačiū, kad pagalvojai apie Saimoną.

— Aš ne tik galvoju, aš aiškiai pasakiau. Tu ir Pitas norite trečiojo rakto, — tarė jis Rovenai. — Norite, kad Zojai pavyktų. Keinas nori, kad ji palūžtų. Sakei, jog mirtinguosius saugo tam tikros taisyklės — negalima jiems kenkti, pralieti jų kraują, atimti gyvybę. Praeitą kartą jis sulaužė šias taisykles, todėl Dana ir Džordanas vos nežuvo. Nėra pagrindo manyti, kad šį kartą jis kovos garbingai. Tiesą sakant, manau, kad dabar jis kovos dar bjauriau.

Raumenys aplink Zojos širdį susispaudė, ir ji vos galėjo įkvėpti.

— Neleisiu, kad jis liestų mano sūnų. Turi pažadėti. Turi garantuoti, antraip viskas baigsis dabar.

— Naujos sąlygos? — Rovena kilstelėjo antakius. — Ir ultimatumai?

— Pasakysiu kitaip. — Zojai nespėjus nė prasižioti, Bredas nutildė ją griežtu žvilgsniu. — Jei nepašalinsi Saimono iš rato, jei neapsaugosi jo nuo Keino, jis panaudos Saimoną prieš Zoją ir privers ją atsisakyti rakto paieškos. Tu jau arti, Rovena. Pernelyg arti, kad ši sąlyga trukdytų tavo tikslui.

— Puikiai sužaidei, Bredai. — Rovena patapšnojo jam per kelį. — Saimonui pasisekė, jog turi tokį galingą užtarėją. Ir tave, — tarė ji Zojai. — Bet tai jau padaryta.

— Kas? — Zoja pažvelgė į Saimoną, kuris paslapčia šėrė Mojų pyrago trupiniais.

— Jis aprūpintas stipriausia apsauga, kokią galiu sukurti. Tai buvo padaryta, kol jis miegojo, tą naktį, kai Dana rado antrąjį raktą. Mama, — švelniai tarė ji paglostydama Zojai skruostą, — aš neprašyčiau rizikuoti vaiku — netgi dėl dievo dukterų.

— Vadinasi, jis saugus. — Zoja užsimerkė slėpdama geliančias palengvėjimo ašaras. — Keinas negali jam pakenkti?

— Toks saugus, kiek galiu jį apsaugoti. Keinui tektų eiti per mane ir Pitą. Galiu pažadėti, kad toks puolimas jam brangiai kainuotų.

— Bet jei jis pereitų per...

— Tada atsimuštų į mus, — įsiterpė Bredas. — Į visus šešis ir didelį šunį. Mes su Flinu jau kalbėjome apie tai. Turėtum pasiimti Mojų ir laikyti jį šalia — kaip darė Dana. Vietoj signalizacijos.

— Pasiimti Mojų? Į namus? — Tą didžiulį nevėkšlą šunį į jos mažytį namelį? — Manau, kad prieš taip nuspręsdamas turėtum pasitarti su manimi.

— Tai ne sprendimas, tik pasiūlymas. — Bredas pakreipė galvą, ir nors jo balsas sušvelnėjo, veidas išliko ryžtingas. — Protingas ir pagrįstas pasiūlymas. Be to, Saimono amžiaus vaikas turi turėti šunį.

— Kai manysiu, jog Saimonas pasiruošęs turėti šunį...

— Nagi, nagi. — Nurydama juoką Rovena vėl patapšnojo Bredui per kelį. — Argi ne kvaila ginčytis, kai abu galvojate apie tai, kas geriausia Saimonui.

— Gal galime pradėti tai, ko čia susirinkome? Kuo ilgiau laukiu oficialiosios dalies, tuo labiau nerimauju.

— Gerai. Gal Saimonas galėtų išvesti Mojų pasivaikščioti. Jis bus stebimas, — užtikrino ji Zoją. — Jam nieko neatsitiks.

— Gerai.

— Aš tuo pasirūpinsiu. Tada mes pereisime į kitą kambarį.

Zoja liko sėdėti ant sofos su Bredu. Ji sunėrė ant kelių rankas, o jis pasiėmė kavos puodelį.

— Atsiprašau, jei buvau šiurkšti ir nedėkinga, — pradėjo ji. — Iš tiesų aš labai dėkinga.

— Tik šiurkšti?

— Galbūt. — Jos skruostai iškaito. — Bet aš to nenorėjau. Nesu pratusi, kad kas nors...

— Padėtų tau? — užbėgo jis jai už akių. — Pasirūpintų tavimi? Ar Saimonu?

Jo balsas buvo kandus, tačiau kažkas šalto ir negailestingo jame vertė ją gūžtis. Zoja nusprendė nepasiduoti.

— Teisingai. Niekas nepadėjo man jo auginti, maitinti ar mylėti. Niekas nepadėjo surasti jam stogo virš galvos. Viską padariau pati ir padariau gerai.

— Ne gerai, — pataisė jis. — Padarei nepaprastai puikiai. Tai ką? Ar todėl turi trenkti per ištiestą pagalbos ranką?

— Ne. Tu trikdai mane.

— Ką gi, tai šiokia tokia pradžia. — Jis paėmė jos ranką ir nespėjus paprieštarauti pakėlė prie savo lūpų. — Už sėkmę.

— Ak. Ačiū. — Ji pašoko pamačiusi į kambarį grįžtančią Roveną.

— Jei visi pasiruošę, norėtume tęsti žygio pradžios tradiciją kitame kambaryje.

Bredas nenuleido akių nuo Zojos. Ji buvo truputį pablyškusi, tačiau tvardėsi. Vis dėlto, kai jie pajudėjo plačiu koridoriumi, jis pastebėjo, kaip Melori ir Dana atsistojo šalia jos.

Per pastaruosius du mėnesius jos tapo komanda, triada, netgi šeima. Dabar to niekas nepakeistų, žinojo jis. Joms prireiks tos vienybės tam, kas jų laukia.

Jo širdis nerimastingai šoktelėjo, kai jie įžengė į kitą kambarį ir pažvelgė į didžiulį paveikslą ant sienos.

Stiklo Dukterys. Akimirką prieš tai, kai buvo pavogtos jų

sielos, jos būrėsi viena šalia kitos. Kaip ir trejetas moterų, tokių panašių į dievaites paveiksle.

Venora, žvelgianti gyvomis mėlynomis Melori akimis, sėdėjo laikydama ant kelių arfą ir plačiai šypsojosi. Ninijana išraiškingais Danos bruožais ir vešliais rudais plaukais sėdėjo šalia ant marmurinio suolelio su popieriaus ritiniu ir plunksna.

Kyna, stovinti šalia jų su kardu prie šono ir šuniuku ant rankos, žiūrėjo tiesiai į jį. Jos juodi it rašalas plaukai buvo ilgesni nei Zojos. Tačiau akys, tos pailgos topazo akys, buvo tos pačios.

Jos traukė jį, gręžėsi į jo širdį.

Trejetas dukterų spinduliavo grožiu, džiaugsmu ir nekaltybe pasaulyje, prisodrintame spalvų ir šviesos. Tačiau įsižiūrėjus atidžiau buvo galima pamatyti tamsos šešėlius.

Tankiame žaliame miške juodavo vyro šešėlis. Ant blizgančių plytelių išdavikiškai šliaužė gyvatė.

Kampe giedro dangaus fone kaupėsi audra, apie kurią dukterys dar nė nenutuokė. O įsimylėjėliai skendėjo vienas kito glėbyje ir nenujautė pavojaus, gresiančio jų globotinėms.

Įžvalgesnis stebėtojas galėjo pamatyti ir tris raktus, sumaniai paslėptus paveiksle. Vienas buvo užmaskuotas paukštyje, plazdenančiame žydrame danguje. Kitas slėpėsi vešlioje miško žalumoje. O trečiasis atsispindėjo giliame fontano vandenyje už dukterų, kurios mėgavosi paskutiniais ramybės ir nekaltumo momentais.

Jis matė, kaip jos atrodė po užkeikimo. Baltos ir sustingusios tarsi mirtis krištolo karstuose.

Bredas nusipirko tą paveikslą, pavadintą „Po užkeikimo“, gerokai anksčiau nei sugrįžo į Velį, sužinojo apie šią istoriją ar apie šias moteris. Buvo priverstas jį nusipirkti, dabar galvojo jis, nes įsimylėjo — susižavėjo arba buvo apsėstas — o, kad jis žinotų — Zojos veidą.

— Du raktai surasti, — pradėjo Rovena. — Du užraktai atrakinti. Liko vienas. — Kalbėdama ji atsistojo po paveikslu, ir židinio liepsnos nudažė jos plaukus raudonais ir auksiniais atspalviais.

— Jūs sutikote atlikti šį žygį iš smalsumo ir todėl, kad tuo

metu buvote nepatenkintos tam tikrais gyvenimo aspektais. Ir, — pridūrė Rovena, — todėl, kad jums buvo sumokėta. Tačiau jūs tęsėte žygį, nes esate stiprios ir sąžiningos. Niekam kitam per tris tūkstantmečius nepavyko nueiti taip toli.

— Jūs sužinojote apie meno galią, — tęsė Pitas prisidėdamas prie Rovenos. — Pajutote tiesos galią. Dabar pirmieji du žygiai atvedė jus prie trečiojo.

— Jūs turite viena kitą, — tarė ji moterims. — Turite savo vyrus. Kartu jūs sudarote grandinę. Negalite leisti, kad jis ją sutraukytų. — Ji žengtelėjo priekin ir prakalbo į Zoją, tarsi toji vienintelė būtų kambaryje. — Dabar tavo eilė. Tau buvo lemta viską užbaigti.

— Man? — Panika užspaudė jai gerklę. — Jei tai tiesa, kodėl anksčiau traukėme burtus? Su Dana ir Melori?

— Visada turi būti pasirinkimas. Lemtis yra durys, bet tu gali pasirinkti — eiti pro jas ar nusigręžti. Eisi?

Zoja pažvelgė į paveikslą ir linktelėjo.

— Tada duosiu tau žemėlapį, nuorodas į raktą ir patarimą. — Rovena paėmė popieriaus ritinį.

„Grožis ir tiesa, — ėmė skaityti ji, — netenka prasmės, jei neturi drąsos juos išlaikyti. Tačiau kartais rankos suspaudžia per stipriai ir turtas išslysta pro pirštus. Praradimas ir skausmas, liūdesys ir valia nušvies nelygų taką per mišką. Kelionėje gali lydėti kraujas, mirtis ir praeities šmėklos.

Kiekvieną kartą, kai takas šakosis, tikėjimas padės pasirinkti kelią, o abejonės kliudys. Ką pasirinksi — neviltį ar džiaugsmą? Ar galima be rizikos ir praradimo pajusti pasitenkinimą? Tai bus pradžia ar pabaiga? Ar pasuksi į šviesą, o gal grįši į tamsą?

Pakeliui matysi daug ištiestų rankų. Ar paimsi kurią nors, o gal sugniauši kumščius ir laikysi juose tai, ką jau turi, kol iš to liks tik dulkės?

Baimė persekios tave, ir jos strėlės žeis tavo širdį, protą ir kūną. Negydomos žaizdos pūliuoja, o ilgai ignoruojami randai sukietėja ir neleidžia akims matyti to, ką jos turi matyti.

Kur dievaitė, iškėlusi kardą ir pasiruošusi kautis? O taikos metu trokštanti nuleisti kardą? Surask ją, pažink jos galią, jos tikėjimą ir narsią širdį. Kai tu pagaliau ją pamatysi, surasi raktą ir išlaisvinsi ją. O rasi jį ant tako, kur visos durys bus atidarytos tau."

— O varge! — Zoja susiėmė už širdies. — Juk duosi man tą ritinį, taip? Nes aš niekada neprisiminsiu viso šito.

— Žinoma.

— Gerai. — Ji stengėsi kalbėti kuo ramiau. — Visa tai nuskambėjo kažkaip...

— Kraupiai, — užbaigė Dana.

— Taip. — Zojai palengvėjo pajutus Danos ranką ant peties. — Bet, palyginti su kitų, manojoje nuorodoje daugiau klausimų.

Rovena ištiesė jai ritinį.

— Atsakyk į juos.

* * *

Kai visi išsiskirstė, Pitas atsistojo šalia Rovenos, tyrinėjančios paveikslą.

— Jis netruks ją aplankyti, — tarė Rovena. — Ar ne?

— Taip. Jis turėjo daugiau laiko pažinti ją, sužinoti jos silpnybes, suprasti baimes ir poreikius. Jis panaudos tai prieš ją.

— Berniukas saugus. Kad ir ką darytume, kad ir kiek mums tai kainuotų, mes privalome jį apsaugoti. Jis toks mielas, Pitai.

Girdėdamas Rovenos balse ilgesį ir skausmą, Pitas prisitraukė ją prie savęs.

— Jis bus saugus. Bet kokia kaina. — Pitas prispaudė lūpas jai prie plaukų. — Vaiko jis nepalies.

Ji linktelėjo, nusisuko nuo paveikslo ir įsižiūrėjo į ugnį.

— Įdomu, ar ji pasitikės mumis taip besąlygiškai, kaip aš pasitikiu tavimi? Ar galės — žinodama tai, kas buvo, ir turėdama kuo rizikuoti?

— Viskas priklausys nuo vienos moters drąsos. — Pitas kils-

telėjo Rovenos smakrą ir perbraukė pirštu per skruostą. — Jei ji turi nors kruopelę tavosios, mes laimėsime.

— Bet ji neturi tavęs. Neturi šalia vyro. Jie visi palietė mano širdį, Pitai. Niekada nemaniau, kad jausiu tokį... — ji palietė pirštu savo širdį, — prieraišumą. Tačiau labiausiai mane sujaudino ši narsi mamytė.

— Tad pasitikėk ja ir jos armija. Jie... išradingi ir protingi. Kaip mirtingieji.

Rovena susijuokė ir jos nuotaika pasitaisė.

— Gyvename tarp jų tris tūkstančius metų, o jie vis stebina tave.

— Galbūt. Bet, skirtingai nei Keinas, aš išmokau juos gerbti. Ir niekada nenuvertinti moters. Eikš. — Jis paėmė ją ant rankų. — Eime į lovą.

Paguldžiusi Saimoną, Zoja dar ilgai vaikščiojo po namus ieškodama kuo užsiimti. Ji girdėjo, kaip sūnus pašnibždomis pasikvietė šunį, girdėjo, kaip šis užsikerėplino ant lovos, ir išgirdo prislopintą berniuko juoką.

Jos žygis prasideda auštant, ir ji bijojo, jog pabudusi pamatys tai, pamatys, kaip prasideda diena.

Tai ne pirma bemiegė naktis, priminė ji sau. Jų būta daug. Naktų, kai sirgdavo arba blaškydavosi Saimonas. Naktų, kai ji vartydavosi nerimaudama dėl sąskaitų. Darbo naktų, nes dieną ji nespėdavo visko nuveikti.

Kartais negalėdavo užmigti, nes būdavo per daug laiminga, kad užsimerktų. Tokia buvo jos pirmoji naktis šiame name, kai beveik ištisai vaikščiojo liesdama sienas, žiūrėdama pro langus, planuodama būsimus darbus čia, kad Saimonas turėtų namus.

Ši naktis yra dar viena svarbi proga, tad nėra ko skųstis dėl keleto neišmiegotų valandų.

Vidurnaktį ji vis dar negalėjo nurimti, todėl nutarė pasimėgauti karštu dušu netrukdoma jos dėmesio reikalaujančio sūnaus.

Pasikabino ant durų geriausius aguonų raudonumo naktinius marškinius, tada uždegė pačios pasigamintą aromatinę žvakę.

Maži ritualai, tikėjo ji, padeda sukurti mieguistą atmosferą.

Ji palindo po pulsuojančia vandens srove, išsimuilino persikų žiedų dušo želė, kuria ketino prekiauti savo salone. Tegu mintys sklando nevaržomos, nutarė, gal tai padės suvokti visumą. Tada imsis savo dėlionės gabaliukų. Vieno, kito... paskui likusių, galvojo Zoja.

Ir taip žingsnis po žingsnio, kol ims ryškėti vaizdas. Melori buvo skirtas paveikslas, Danai — knyga. Kas lieka jai? Šampūnas ir veido kremas? — šyptelėjo. Nes ji apie tai išmano. Apie tai ir apie vaiko pasaulį. Dar ji moka dirbti. Statyti arba remontuoti.

Jos gabios rankos, priminė sau apžiūrinėdama jas po vandeniu. Bet ką tai turi bendra su takais miške ar dievaite su kardu?

Kelionė, pagalvojo ji užsukdama vandenį. Tai turėtų būti kažkoks simbolis, nes ji niekada niekur nėra buvusi. Ir neatrodo, kad netolimoje ateityje kas pasikeistų.

Gal tai susiję su jos atvykimu į Velį ar bendro verslo su Melori ir Dana pradžia. Arba, mąstė ji šluostydamasi, tai tiesiog gyvenimas.

Jos gyvenimas? Dukterų gyvenimas? Apie tai reikia pagalvoti, nusprendė tepdama odą persikų kremu. Jos gyvenime nėra nieko įdomaus, nors niekas nesakė, kad jis turėtų toks būti. Dana, prisiminė ji, ėmė atskirus nuorodos žodžius ir dirbo su jais. Gal ir jai reikėtų pamėginti.

Dievaitė su kardu — tai gana paprasta. Kyna turi kardą, o Kyna josios dievaitė. Tačiau tai nepaaiškina, kaip jai *pažinti* Kyną, kad surastų raktą ir ją išlaisvintų.

Zoja papurtė galvą ir pažvelgė į aprasojusį veidrodį virš kriauklės.

Jos ilgi plaukai it juoda banga dengė pečius, išryškindami baltą veidą. Aukso atspalvio akys tvirtai žvelgė priešais save. Tarp veidrodžio ir Zojos it spindinti uždanga virpėjo migla, ir ji kilstelėjo ranką virpančiais pirštais paliesti atvaizdo, kuris nebuvo jos.

Akimirką jai pasirodė, kad pirštai perėjo per uždangą, stiklą ir palietė kūną.

Kitą akimirką ji stovėjo viena garuose paskendusiame vonios kambaryje, prispaudusi ranką prie aprasojusio veidrodžio. Spoksanti į savo atvaizdą.

Vaizduotė įsisiūbavo, pagalvojo ji nuleisdama ranką. Projekcija, štai kaip tai vadinasi. Bandau įsivaizduoti save it dievaitę. Dar vienas apmąstytinas dalykas. Tačiau pagalvos apie tai rytą, kai protas bus aštresnis.

Ji susinešė į lovą visus dokumentus ir peržiūrėjo prekių sąrašus. Salonui, dienos gydyklai, kurią planavo įkurti. Ir centrui.

Apsvarstė keletą naujų idėjų, kai ką pasižymėjo, bandė susikoncentruoti. Tačiau mintys vis sukosi aplink raktą ir nuorodą.

Miškas. Lorelio aukštumose Pensilvanijoje daug miškų. Ar nuorodoje minimas tikras miškas, ar tai metafora?

Ji nelabai supranta metaforų.

Kraujas, ką reiškia kraujas? Gal tai užuomina apie Džordano kraują, kai jis susižeidė? O gal kieno nors kito? Gal jos?

Ji ne sykį buvo susižeidusi. Kartą įsipjovė nykštį, kai jai buvo — kiek, vienuolika? Pjaustydama pomidorus sumuštiniams. Brolis ir sesuo pešdamiesi stumtelėjo ją. Peilis nuslydo nykščio šonu, nuo galiuko iki krumplio, ir kraujas trykštelėjo iš žaizdos lyg iš fontano.

Randas tebėra, mąstė Zoja, apžiūrinėdama blyškią liniją. Bet jis nėra kietas ir tikrai netrukdo jai matyti. Tikriausiai jis čia niekuo dėtas.

Skausmas, netektis ir neviltis. Dievuli, kodėl jos nuoroda tokia slegianti?

Teks tenkintis tuo, ką turi, nusprendė ji, vėl pasiimdama dokumentus. Staiga raidės susiliejo ir ji nugrimzdo į miegą neužgesinusi šviesos.

Sapnavo kraują, palengva lašantį iš jos ant purvino rudo linoleumo, ir aplinkui klykiančius vaikus.

Trečias skyrius

Zoja pramigo. Ji negalėjo prisiminti, kada paskutinį kartą buvo pramigusi. Pastarąjį dešimtmetį tikrai ne.

Kai ji su sūnumi ir šuniu atvažiavo į „Malonumo" centrą, buvo jau dešimta. Ji pastatė automobilį gatvėje, nes kiemas buvo užkimštas. Flino automobilis. Ir Džordano. O šis — vienas iš Bredo. Jis, kiek žino, turėjo du ir tikriausiai dar daugiau.

Jai pavyko sugriebti Mojaus pavadėlį prieš jam iššokant iš mašinos, tada, kaip sugeba tik motinos, pasičiupo rankinę, termosą, vis nenuleisdama akių nuo sūnaus.

— Stipriai laikyk, — paliepė Saimonui, perduodama pavadėlį. — Priversk jį tavęs klausyti. Reikės paklausti Fliną, kur šiandien dėti šunį.

— Jis gali būti su manimi. Mes galime žaisti kieme.

— Pažiūrėsime. Gali eiti, bet būk ten, kur galėčiau tave matyti.

Saimonas nukūrė su Mojumi, o Zoja pasuko priekinių durų link.

Jai patiko žiūrėti į tą didelį seną namą ir įžvelgti visas jo galimybes. Draugės jau pažymėjo jį savaip, nudažė verandą linksma mėlyna spalva, o abipus laiptų pastatė vazonus su chrizantemomis.

Kai apsitvarkys viduje, ji paieškos sendaikčių turguje senų vazonų. Nuvalys juos, nudažys. Gal pavyks rasti tuščią viskio statinę, galėtų joje pasodinti sezoninių gėlių.

Ji pažvelgė į langą virš priekinių durų. Melori pasamdė vitražistę, kad ši sukurtų jų prekinio ženklo vitražą. Tai tik vienas elementas, išskirsiantis jų centrą iš kitų pastatų.

Ji pastatė termosą, atidarė duris.

Viduje skambėjo muzika. Ne plyšojo, bet grojo gana garsiai. Pro ją veržėsi plaktuko kaukšėjimas, pjūklo dūzgimas, balsai. Darbo triukšmo garsai.

Minutėlę ji stovėjo gerdama į save atmosferą ir žiūrėdama į laiptus, dalijančius pagrindinį aukštą pusiau. Vienoje pusėje bus Danos knygynas, kitoje — Melori galerija. Mano salonas viršuje, galvojo ji. Namo gilumoje įkursime virtuvę, paskui mažą jaukų kiemelį, kur vieną dieną, ji tikėjosi, pastatysime staliukų ir lankytojai galės prisėsti ir atsigaivinti.

Nors centras bus atidarytas tik po kelių savaičių, Zojai tai buvo jau išsipildžiusi svajonė.

— Labas. Kur kitos iš įgulos?

Zoja grįžo į realybę ir atsisuko į Daną.

— Kieme. Atleisk, pramigau.

— Mes jau apkarpėme tavo atlyginimą. Ar apkarpysime, kai pradėsime skaičiuoti laiką. Vaje, Zoja, nenutaisyk tokio kalto veido. Niekas dar neskaičiuoja valandų, ypač šeštadieniais.

— Turėjau būti čia prieš pusantros valandos, — atsiliepė Zoja išsivaduodama iš švarkelio, — bet pramiegojau. Atsikėliau aštuntą.

— Aštuntą! — pasibaisėjusi šūktelėjo Dana. — Ak, tu tingine!

— Nežinau, kaip Saimonui pavyko užčiaupti šunį — o gal atvirkščiai — bet kai atsikėliau, jiedu buvo kieme. Kol apsitvarkiau, pagaminau pusryčius, pasiruošiau, praėjo dar valanda. Paskui užsukau pas Fliną, — tikėjausi palikti Mojų, bet nieko nebuvo namuose, — Saimonas, aišku, labai apsidžiaugė.

Ji atsiduso.

— Dana, teks nupirkti jam šunį. Jaučiu tai.

Danos skruostuose atsirado duobutės.

— Minkštadūšė.

— Tikra tiesa. Nežinojau, kad šiandien visi susirinks.

— Pagalvojom, gal reikėtų suruošti gerą šeštadienio talką.

— Puiku. — Pasirengusi nerti į darbus, Zoja apsijuosė įrankių diržą. — Ką darai tu?

— Norėjau antrą kartą lakuoti grindis, bet Džordanas aiškina, kad aš nemoku. Todėl jis lakuoja, o aš dažau virtuvę, nes visi vieningai nusprendė, kad aš tik dažyti ir temoku.

— Tu puiki dažytoja, — diplomatiškai tarė Zoja.

— Hm. Melori ir Flinas lakavo savo pusę, bet ji tvirtina, kad jis nemoka, todėl Flinas buvo pasiųstas padėti Bredui.

— Į viršų? Į mano saloną? Ką Bredlis veikia mano salone?

— Spėju, kad jis... — Dana nusprendė nesivarginti, nes Zoja jau lėkė laiptais pažiūrėti.

Salono sienos jau buvo išdažytos jos pačios. Tamsiai rožine spalva, pereinančia į purpurinę. Zojos nuomone, tai buvo sodri, moteriška spalva, bet ne tokia mergaitiška, kad atbaidytų vyrus.

Vitrinų papuošimui ir stalviršiams pasirinko ryškiai žalią. Tokios pačios spalvos, tik švelnesnių atspalvių, turėjo vyrauti ir gydykloje.

Grindys jau buvo nušlifuotos ir nulakuotos — tuo ji pasirūpino pati asmeniškai ir saugodama apdengė jas patiesalais.

Jau buvo numačiusi, kokią medžiagą pirks aptraukti baldams — padėvėtai kušetei ir porai fotelių. Apsisprendė dėl apšvietimo, gydymo stalų, netgi dėl rankšluosčių spalvos. Viskas jos salone atspindės jos skonį, viziją ir bus sukurta jos pačios rankomis.

O čia Bredlis Čarlzas Veinas IV šlifuoja lentas jos stalviršiams.

— Ką čia veiki?

Niekas, žinoma, jos neišgirdo. Kur išgirs, kai dūzgia Bredo pjūklas, kalena vinis prišaudantis Flino pistoletas ir velniškai plyšoja muzika.

Jos galėtų nė *nebūti* čia. Ką gi, ji tuoj viską sutvarkys.

Zoja priėjo taip arti, kad jos šešėlis uždengė Bredo šlifuojamą

lentą. Jis pakėlė galvą ir nekantriai mostelėjo jai parodydamas, kad užstoja šviesą.

Ji nepasitraukė.

— Noriu žinoti, ką čia veiki.

— Minutėlę, — šūktelėjo jis jai, baigė dailinti vieną pusę, tada išjungė šlifavimo mašiną ir nusiėmė apsauginius akinius.

— Atvežė tavo laminavimo plokštes.

— Noriu... Plokštes? — Apsidžiaugusi ji skubiai pasisuko jo rodoma kryptimi. Ak, koks ryškus žalumas. — Nuostabu. Žinojau, kad bus nuostabu. Turėjo pristatyti tik kitą savaitę.

— Atvežė anksčiau. — Bredas nutylėjo, kad jis paskubino reikalus. — Šiandien turėtume suspėt padaryti porą stalviršių.

— Tau tikrai nebūtina...

— Sveika, Zoja. — Flinas padėjo pistoletą ir nusišiepė jai. — Ką manai?

— Manau, tikrai labai miela, kad atėjote padėti. Paaukojote šeštadienį ir visa kita. Bet aš galiu viską padaryti pati, jei norite... veikti ką nors kita.

— Mes čia puikiai pradėjome. — Jis dirstelėjo už jos. — Kur didysis šuo ir mažasis berniukas?

— Kieme. Nežinojau, ką su jais daryti.

— Čia pilna vietos. Einu, žvilgtelsiu, ką jie veikia. — Flinas atsistojo. — Gal atnešti kavos?

— Jei tik ne tu ją virsi, — tarė Bredas.

— Nedėkingasis. — Flinas mirktelėjo Zojai ir paliko juos vienus.

— Nenoriu, kad tu...

— Puikus dizainas, — pertraukė ją Bredas. — Spintelių. Dailus ir paprastas. Pagal tavo planus lengva dirbti, nes aišku, ką turėjai galvoje.

Zoja sukryžiavo ant krūtinės rankas.

— Nesitikėjau, kad pagal juos kas nors dirbs.

— Tau puikiai sekasi. — Jis minutėlę patylėjo. Zoja stebeilijo į jį. — Rūpestingas planavimas, puikus skonis, įdomus dizainas. Ar tikrai turi viską daryti pati?

— Ne. Tiesiog nenoriu, jog jaustum pareigą man padėti.

Jis kilstelėjo antakius.

— Nedėkingoji.

Zoja nugalėta susijuokė.

— Matai, aš žinau, kaip reikia dirbti, bet nežinau, ar tu ką nors moki. — Ji apžiūrėjo jo darbą. — Regis, moki.

— Mano senelis didžiuotųsi tai girdėdamas.

Zoja nusišypsojo.

— Laminavimo plokštes noriu pjaustyti pati. Tiesiog noriu...

— Norim matyti savo darbo rezultatus ir, praėjus metams, pažiūrėti į visa tai ir pasakyti: ei, tai aš padariau.

— Taip. Būtent. Nemaniau, kad suprasi.

Jis pasislinko arčiau jos ir pakreipė galvą.

— Ar žinai, kodėl sugrįžau į Velį?

— Ne.

— Paklausk kada nors. O dabar čiupk tą pistoletą. Sudrebinkime sienas.

Teko pripažinti, kad jiems gerai sekėsi dirbti kartu, ir Bredas, manė ji, nesielgė taip globėjiškai, tarsi ji nemokėtų naudotis įrankiais. Priešingai, jis nė nemanė kištis ar trukdyti jai.

Nors kai kuriais atvejais imdavo vaidinti viršininką. Jei ji griebdavo kelti, jo nuomone, per sunkų daiktą, liepdavo palikti jį ramybėje. Ir spyrėsi leisti jam nusileisti į apačią ir atnešti jos termosą.

Tačiau Zoja, pasinėrusi į pirmosios spintelės laminavimą, nekreipė į tai dėmesio.

Nors langai buvo atidaryti, dūmai rietė nosį.

— Gerai, kad dirbame tik po kelis, — pastebėjo Bredas. — Jei dirbtume visi kartu ir be ventiliatoriaus, uždustume nė nebaigę.

— Prieš porą metų perdažinėjau virtuvės spinteles. Apsvai-

gau kaip po šeštadienio nakties girtavimo — turėjau išeiti į lauką ir atsigulti ant žolės.

Bredas atidžiai nužvelgė jos veidą — ji buvo truputį įraudusi, bet akys skaidrios.

— Jei pajusi kažką panašaus, sakyk.

— Viskas gerai. — Ji priglaudė piršto galiuką prie klijų. — Beveik baigta.

— Gaila. Norėčiau pamatyti tave apsvaigusią.

Ji pažvelgė į jį.

— Čia užtenka gryno oro.

— Tačiau tavo skruostai įraudę. — Jis perbraukė pirštu jai per skruostą. — Tavo nepaprastai švelni oda.

— Tai, a, dėl reklamos. — Zoja nežinojo, ar buvo įraudusi, tačiau dabar veidas ėmė degti. — Naudoju daug produktų, kuriuos ketinu pasiūlyti klientams. Čia toks nuostabus serumas. Jauninantis.

— Tikrai? — Jis šypsodamasis nuvedė pirštą kaklu. — Matyt, veiksmingas.

— Aš nenoriu siūlyti produktų, kurių veiksmingumu pati netikiu.

— O ką darai su savo lūpomis?

Zoja išsižiojo.

— Ką?

— Ką naudoji? Tavo lūpos tokios švelnios. — Jis perbraukė nykščiu per jas. — Lygios. Gundančios.

— Balzamas, kurį... Nedaryk to.

— Ko?

— Nebučiuok manęs. Aš visai susipainiosiu. O mums reikia dirbti.

— Tu teisi. Tačiau darbą kada nors baigsime. Klijai tikriausiai jau pakankamai sustingo. Pasiruošusi?

Zoja linktelėjo. Grynas oras ar ne, tačiau ji jautėsi truputį apsvaigusi. Ir dėl to galėjo kaltinti tik jį. Tikriausiai jis žino, kaip tie ilgi įdėmūs žvilgsniai, tie nerūpestingai intymūs prisilietimai veikia moterį.

Teks atsilaikyti prieš juos, jei nenori turėti problemų.

Jie kartu pakėlė laminavimo plokštę. Atidumo reikalaujantis procesas, komandinis darbas, nes, klijams susiliejus su klijais, kelio atgal nebebus.

Kai viskas buvo baigta, pakraščiai nudailinti ir užtvirtinti, kad neatsiklijuotų, Zoja žengė žingsnį atgal.

Taip, viskas gerai, ji teisingai pasielgė išlenkdama kraštus, nes išlinkiai suteikia subtilų bangavimo įspūdį. Paprasta, praktiška, bet su elegancijos atspalviu.

Klientai gal ir nepastebės detalių, tačiau pajus efektą.

— Gražiai atrodo, — tarė Bredas. — Ir kaip tau šovė į galvą padaryti juose skyles tų aparatų — ar kaip jie ten vadinasi — laidams?

— Jie vadinasi plaukų džiovintuvai ir žnyplės.

— Taip. Dabar laidai nekabos ore ir nesipainios po kojomis. Be to, tvarkingiau atrodys.

— Aš tik noriu, kad viskas būtų modernu, bet neįpareigojamai.

— O ką ketini daryti žmonėms tose kabinose?

— A, tai paslaptingi ritualai. — Ji pamojavo ranka ore, ir jis nusišypsojo. — O kai uždirbsiu pinigų, pastatysiu švedišką dušą ir hidroterapijos vonią. Įkursiu vandens terapijos erdvę. Bet tai toli ateityje. Kol kas reikia pastatyti antrą spintelę.

Ji dirba kaip trojietė, galvojo Bredas. Tai daugiau nei noras viską padaryti pačiai, daugiau nei ryžtas pasiekti viską savo prakaitu.

Tai tikėjimas tuo, ką darai.

Ji stabtelėjo tik pažiūrėti, ką veikia sūnus, įsitikinti, kad jis sotus ir saugus.

Kai jie pagaliau paruošė laminuotę antrajai spintelei, kiti jau rinkosi daiktus.

Melori užbėgo viršun ir įsirėmė rankomis į klubus.

— Oho! Kiekvieną kartą, kai užsuku čionai, pastebiu vis ką nors nauja. Nuostabu, Zoja. Spalvos nepakartojamos. Tai spintelė, ar ne? — Ji priėjo apžiūrėti užbaigtąją. — Negaliu patikėti, kad pati ją padarei.

— Man padėjo. — Zoja pamankštino sustingusius pečius ir priėjo prie Melori. — Gražu, ar ne? Žinau, kad už tą pačią kainą būčiau nusipirkusi gatavą, tačiau tai ne tas pat. Kaip reikalai apačioje?

— Grindys paruoštos, virtuvė išdažyta. — Tarsi ką tik prisiminusi, Melori nusitraukė nuo galvos ryškiai mėlyną skarelę. — Vieną kartą nudažėme spintas ir iki blizgesio nugrandėme prietaisus.

— Aš čia įsijaučiau. Turėjau padėti judviem su Dana virtuvėje.

— Mums netrūko pagalbininkų, ačiū. — Ji persibraukė pirštais tamsiai auksines garbanas. — Dabar visi einame pas mus valgyti viščiuko. Baigei?

— Tiesą sakant, norėčiau užbaigti šią spintelę. Pasakyk Saimonui, kad ateitų čionai, mes ateisime šiek tiek vėliau.

— Aš galiu pasiimti jį drauge. Jis lauke, kvailioja su Flinu ir Mojumi.

— Ak. Nežinau. Nenoriu...

— Mes susitvarkysime, Zoja. O tu ateisi, kai baigsi. Pasistengsiu išsaugoti tau šlaunelę. Ir tau, Bredai.

— O, tau nebūtina pasilikti. — Kai Zoja pasisuko, Melori mirktelėjo Bredui ir nudundėjo žemyn.

— Juk nori užbaigti šią spintelę.

— Taip, bet neketinau tavęs versti.

— Kai pajusiu, jog verti, pasakysiu. Pasiruošusi klijuoti?

Taupydama laiką Zoja nesiginčijo.

Baigę antrąją, jie pastatė ją šalia pirmosios ir susirinko įrankius. Langą paliko truputį pravirą.

Bredas pirmas spėjo pagriebti jos termosą.

— Šiai dienai pakaks.

— Labai ačiū už pagalbą. Palik termosą verandoje, aš noriu pažiūrėti, kaip atrodo grindys ir virtuvė, tada viską užrakinsiu.

— Aš palauksiu. Ir pats noriu pamatyti, ką jie nuveikė.

Zoja pasisuko lipti laiptais žemyn, bet stabtelėjo ir atsigręžė.

— Tu mane saugai? Ar taip? Aš pati galiu savimi pasirūpinti.

Jis perėmė termosą į kitą ranką.

— Taip, saugau. Niekas neabejoja, kad gali pasirūpinti savimi, savo sūnumi, draugais ir visai nepažįstamais, jei prireiktų.

— Jei aš tokia velniškai pajėgi, man nereikia, kad mane kas nors saugotų. Tai kodėl taip darai?

— Nes man patinka. Be to, malonu tiesiog žiūrėti į tave, nes esi graži moteris ir man labai patinki. Kadangi nepastebėjau tave esant nenuovokią ar kvailą, esu tikras, kad suvoki, jog patinki man. Bet jei turi kokių abejonių, galėsiu pademonstruoti, kai nulipsime.

— Aš paklausiau labai paprasto dalyko, — atšovė ji. — Neprašiau nieko demonstruoti.

Zoja pikta nulipo laiptais ir pasisuko eiti į virtuvę, kai išgirdo už nugaros triukšmingai pastatomą termosą.

Nespėjus sureaguoti, jis kilstelėjo ją į orą, priplojo prie sienos ir atsuko į save.

Ji spėjo pamatyti iš pykčio patamsėjusias liepsnojančias akis. Gomurį nudegino karštas baimės ir pykčio pojūtis, tačiau viską nustelbė staiga užplūdęs jaudulys.

— Nagi, pasirūpink savimi, — iššaukiamai sužaibavo akimis Bredas. — O paskui pereisime prie demonstravimo.

Ji įsistebeilijo jam į akis laukdama, kol jis nors truputį atsipalaiduos. Tada skubiai įkišo kelį tarp jo kojų, kilstelėjo ir sustojo per plauką nuo rimtos žalos.

Jis įsitempė, o Zoja pajuto velnišką pasitenkinimą.

— Gerai. Pirma, leisk pagirti tave už puikią savikontrolę. — Jis nejudėjo. Jie abu žinojo, kad užtektų vieno staigaus judesio, ir jis sukluptų ant kelių. — Antra, leisk širdingai padėkoti, kad pasinaudojai tuo būtent dabar.

— Aš ne kokia bejėgė višta.

— Niekada negalvojau apie tave kaip apie bejėgę ar vištą. —

Staiga situacija ir jo padėtis Bredui pasirodė keistai juokinga. Jis ėmė šypsotis, paskui prapliupo juoktis, kol netekęs jėgų nuleido galvą jai ant pakaušio. — Nežinau, kaip tau pavyksta mane priveikti, bet pavyksta.

Jis liovėsi spaudęs jai pečius, visai paleido ir įsirėmė delnais į sieną.

— Gal nuleistum tą kelį? Bent per porą centimetrų? Jis kelia man nerimą.

— Čia ir yra esmė. — Tačiau ji pakluso. — Nesuprantu, kas čia juokinga.

— Ir aš ne. Ak, Zoja, tu mane pribaigsi — vienu ar kitu būdu. Negi negaliu sakyti, kad esi graži? Negaliu jausti tau potraukio?

— Ką man į tai atsakyti?

— Sudėtinga, ar ne? — Jis nužvelgė jos veidą, burną. — Pamėgink pasijausti taip, kaip aš.

— Pasitrauk truputį. — Neturėdama kuo kvėpuoti, ji įrėmė delną jam į krūtinę. — Negaliu šitaip kalbėtis.

— Gerai. Sekundėlę. — Jis brūkštelėjo lūpomis per jos lūpas, ir Zojos širdis suspurdo.

Tada jis atsitraukė.

— Būtų nesunku leisti tau. — Abejodama, ar išsilaikys ant kojų, Zoja liko atsirėmusi į sieną. — Leisti sau. Mano poreikiai normalūs, kaip ir visų kitų. O su vyru nebuvau daugiau nei metus — beveik dvejus.

— Man nerūpi, ar tu vakar su kuo nors miegojai. Tu domini mane dabar.

— Bet aš nemiegojau. Ir yra priežasčių.

— Saimonas.

Ji linktelėjo.

— Jis pagrindinė priežastis. Neketinu įsileisti vyro į savo pasaulį be jo žinios.

— Žinai, kad niekada jo neįskaudinčiau. — Bredo akys vėl sužaibavo. — Tu velniškai įžeidi mane leisdama suprasti, kad aš taip galėčiau padaryti.

— Žinau, kad nepadarytum, todėl nėra ko čia šiaušti. Aš galvoju ir apie save ir turiu teisę būti atsargi. Tave domina ne pasilaikymai už rankų ir ne bučiniai mėnulio šviesoje, Bredli.

— Tai būtų pradžia.

— Bet ne pabaiga, ir mes abu tai žinome. Nematau prasmės kažką pradėti, jei nežinau, kaip viskas galėtų baigtis. Nežinau, ar tai, kad permiegočiau su tavimi, išeitų man į gera. Nežinau, ar tai būtų dėl normalaus abipusio potraukio ir normalaus poreikio, ar dėl to, kas vyksta aplink mus.

— Manai, kad jaučiu tau potraukį tik dėl rakto?

— Kas, jei taip? — Ji kilstelėjo rankas delnais į viršų. — Kaip tu jaustumeisi, jei būtum taip išnaudojamas? Matai, Bredli, mudu nebūtume čia, jei ne raktas. Mes esame iš skirtingų pasaulių. Ir aš kalbu ne tik apie Velį.

— Suprantu.

— Mūsų niekas nesieja, tik raktas.

— Taip, — sutiko jis. — Tačiau yra draugai, kurie svarbūs mums abiem, vieta, kurioje aš įleidęs šaknis ir kurioje tu įleidai savąsias. Noras susikurti kažką savo. Ir dar yra berniukas. Jis tavo sūnus, tačiau suvirpino mano širdį. Su tavim ar be tavęs jis būtų tapęs mano draugu. Ar supranti tai?

Zoja tylėdama linktelėjo.

— Ir tai dar ne viskas, tačiau šiam kartui apsiribokime seksualine chemija. Viską sudėjus, susidaro gana solidus pagrindas.

— Dažniausiai nė nežinau, ką tau pasakyti ar kaip pasakyti.

— Galbūt nereikėtų taip įtemptai galvoti. — Jis ištiesė ranką. — Eime pažiūrėti virtuvės. Jei nepaskubėsime, to viščiuko mums menkai teliks.

Zoja buvo dėkinga, kad jis pakeitė temą. Ji nebegalėjo susigaudyti savo mintyse ir jausmuose, rūpesčiuose ir poreikiuose. Tik ne dabar.

Buvo dėkinga ir už tai, kad Flino namuose visi gardžiai taršė viščiuką ir niekas neužsiminė apie raktą.

Ji dar neturėjo ką pasiūlyti, o galvoje sukosi per daug informacijos ir klausimų, kad pasakytų ką nors protinga.

Netrukus visiems reikės susirinkti, tačiau pirmiausia jai reikia laiko surikiuoti mintims.

Melori ir Dana pateikė savo teorijas gana greitai. Tos teorijos buvo gludinamos ir keičiamos keturias savaites, tačiau jos suformavo pagrindą.

O ji, galvojo Zoja, neturi nieko.

Vakare dar kartą perskaitys nuorodą, Melori ir Danos užrašus, žingsnis po žingsnio prisimins ten pirmuosius du žygius. Kažkur juose yra atsakymas.

Kai Saimonas ir Mojus įsitaisė lovoje ir namai palaimingai nurimo, ji atsisėdo prie virtuvės stalo. Užrašai, laikmenos, knygos buvo sukrauti į krūveles. Nusprendusi, kad dienos kavos norma išnaudota, ji užsiplikė puodelį arbatos.

Gurkšnodama dar kartą perskaitė nuorodą ir užsirašė į tuščią sąsiuvinį, jos nuomone, svarbius žodžius.

Grožis, tiesa, drąsa

Netektis, liūdesys

Miškas

Takas

Kelionė

Kraujas ir mirtis

Šmėklos

Tikėjimas

Baimė

Tikriausiai ji ką nors praleido, tačiau sąrašas jau šiokia tokia pradžia. Grožis — Melori, tiesa — Danai. Drąsa — jai.

Netektis ir liūdesys. Josios ar dukterų? Jei vertintų asmeniškai, ko ji neteko, dėl ko liūdėjo? Neseniai neteko darbo, mąstė Zoja pasižymėdama tai. Bet tai išėjo tik į gera.

Miškai? Jų daug, tačiau vieni reiškė daugiau nei kiti. Miškų yra aplink Karžygio Viršūnę. Jų buvo ten, kur ji užaugo. Palei upę šalia Bredo namų irgi stūkso miškas. Bet jei miškas — simbolis, jis gali reikšti, kad kažko nematai per medžius. Nematai visumos, nes per daug nerimauji dėl smulkmenų.

Kartais ji taip daro, tas tiesa. Bet, Dieve, tų smulkmenų tiek daug, ir kas kitas jomis pasirūpins, jei ne ji?

Netrukus tėvų ir mokytojų susirinkimas. Saimonui reikia naujų batų ir žieminės striukės. Skalbimo mašina ėmė skleisti keistus garsus, o ji vis neranda laiko išvalyti latakus.

Reikia nupirkti rankšluosčių salonui ir spyruoklę naujajai plautuvei bei džiovintuvui. Taigi senajai namuose teks pakentėti.

Zoja pasirėmė galvą rankomis ir minutėlę užsimerkė.

Ji viską sutvarkys, tai jos darbas. Tačiau vieną dieną tikrai išsities pavėsyje ir pragulės hamake su knyga ir ąsočiu šalto limonado.

Hamakas sūpavosi švelniai it lopšys, o neatversta knyga gulėjo jai ant pilvo. Burnoje tebejautė rūgštų limonado skonį.

Jos akys po tamsiais akiniais buvo užmerktos, ir ji jautė vėjelį, maloniai glostantį veidą.

Ji neprisiminė, kada paskutinį kartą taip ilsėjosi. Protu ir kūnu. Nereikėjo nieko daryti, tik maudytis ramybėje.

Iš jos lūpų išsprūdo absoliutaus pasitenkinimo atodūsis.

Staiga ji atsidūrė velniškai įkaitusiame treileryje. Tarsi gyventum skardinėje, pagalvojo ji, šluodama nukirptus plaukus.

Pro mažus langelius atsklido cypiantys, įsitempę, pikti brolio ir sesers balsai; jie ginčijosi. Regis, čia visi pikti.

Jos širdis piktai suspurdo.

Prišokusi prie durų atplėšė jas.

Nutilkit! Dėl Dievo meilės, nutilkit nors penkioms minutėms ir duokit man ramybę.

Kitą akimirką ji suvokė, jog klaidžioja po mišką, iki kelių skendėdama sniege. Tarp pušų ūbavo vėjas, laužė ir svaidė šakas į pilką kaip akmuo dangų.

Jai buvo šalta, ji buvo pasiklydusi ir išsigandusi.

Ji ėmė bėgti gūždamasi nuo pūgos, apglėbusi rankomis atsikišusį pilvą.

Jis toks sunkus, o ji tokia pavargusi.

Norėjosi sustoti, pailsėti. Koks tikslas, kokia nauda? Ji niekada neras kelio iš čia.

Skausmas perskrodė pilvą, ir ji susilenkė iš netikėtumo. Tarp kojų pajuto kažką šlapia ir pašiurpo, pamačiusi ant sniego lašantį kraują.

Ji išsižiojo rėkti — ir vėl atsidūrė hamake, kur gurkšnojo limonadą.

Rinkis.

Zoja drebėdama pašoko nuo stalo; šalia jos Mojus urgzdamas uostė orą.

Ketvirtas skyrius

Įkalbėti Saimoną praleisti dieną su vienu iš mokyklos draugų, užuot važiavus su ja dirbti į „Malonumo“ centrą, buvo sunkiau nei Zoja tikėjosi.

Jam *patinka* būti su jos draugais. Jis nori žaisti su Mojumi. Galėtų padėti dirbti. Nesimaišys po kojomis.

Pagaliau jai teko panaudoti sėkmingiausią tėvų taktiką ir jį papirkti. Jiedu stabtels prie videoparduotuvės ir išsinuomos porą žaidimų bei filmą.

Kai paaiškėjo, kad Mojus gali pasilikti ir pažaisti kieme su Čiako geltonuoju labradoru, Saimonas buvo ne tik patenkintas, — jis buvo danguje.

Tai sumažino Zojos kaltės jausmą ir leido jai patikrinti pirmąją teoriją.

Jei kelionė, minima nuorodoje, ir miškas yra tam tikras simbolis, galbūt tai liečia jos gyvenimą Velyje. Takas atvedė ją į vietą, kuri tapo jos namais.

Prieš ketverius metus šis gražus mažas slėnio miestelis pakerėjo Zoją ir ji tučtuojau suprato, jog tai jos vieta.

Jai teko dirbti, sunkiai dirbti, aukotis, kad pajustų džiaugsmą ir pilnatvę. Teko rinktis takus, kryptis, tikslus.

Važiuodama gerai pažįstamomis gatvėmis, Zoja perkratė mintyse netolimą praeitį. Tylios gatvės, galvojo ji, šį ankstyvą sekmadienio rytą. Taip buvo ir tada, prieš ketverius metus, kai ji

ieškojo namo sau ir Saimonui. Ir tada neskubėjo, prisiminė Zoja, stebėjo, kuo alsuoja miestelis, kokie čia namai, ar patinka praeinantys bei pravažiuojantys žmonės.

Buvo vėlyvas pavasaris. Ji grožėjosi sodais, kiemais, nusistovėjusia ramybe.

Ženklą „Parduodama" pastebėjo ant apleistos vejos priešais nedidelį rudą namuką. Jos viduje tarsi kažkas spragtelėjo — štai jis, jos namas. Dabar ji sustojo prie šaligatvio, kaip ir tada, ir įsižiūrėjo į namą mėgindama prisiminti, kaip jis kažkada atrodė.

Kaimyniniai namai buvo irgi nedideli, tačiau gerai prižiūrimi. Šalia žaliuojantys medžiai teikė pavėsį. Šaligatviu važinėjosi dviračiu mergaitė, o kiek tolėliau vaikinas plovė automobilį klausydamasis garsios muzikos.

Ji prisiminė džiugų, viduje kunkuliavusį nekantrumą, kai rašėsi nekilnojamojo turto agento pavardę ir telefono numerį.

Ten ji ir pasuko. Dabar važiuoja tuo pačiu maršrutu. Namo kaina buvo per didelė, tačiau neišgąsdino. Zoja žinojo, kad tikriausiai, apsiavusi savo pigius batelius ir apsirengusi paprastais drabužiais, atrodo kaip lengvatikė auka. Ir kalbėjo panašiai, su kaimišku Vakarų Virdžinijos akcentu.

Bet ji nebuvo lengvatikė auka, patenkinta pagalvojo dabar.

Pastatė automobilį ir išlipo pasivaikščioti.

Tuomet ji susitarė apžiūrėti namą — dėl kurio netrukus pradėjo įnirtingai derėtis — ir nuėjo centrine gatve tiesiai į grožio saloną pasiteirauti, ar jiems nereikia darbuotojų.

Nekilnojamojo turto agentūra sekmadienį nedirbo, kaip ir salonas, tačiau Zoja praėjo pro abu prisimindama, kaip viskas buvo. Tada drebėjo ir jaudinosi, bet apsimetė esanti rami. Ji gavo darbą — galbūt greičiau, galbūt lengviau nei turėjo, pagalvojo dabar. O gal taip turėjo būti? Gal ji tinkamu metu pasirinko tinkamą taką?

Atidavė šiam salonui trejus metus, mąstė Zoja, stovėdama prie lango įsirėmusi į šonus. Ji dirbo gerai. Geriau nei toji kalė savininkė, Karlė. Tai ji ir buvo pagrindinė problema.

Daug klientų pradėjo reikalauti būtent Zojos, ir jos arbatpinigiai gerokai pagausėjo. Karlei tai nepatiko, nepatiko, kad darbuotoja jaučiasi tokia svarbi jos salone. Taigi ėmė sunkinti Zojai gyvenimą — apkarpė valandas, skundėsi, kad Zoja per daug kalbasi su klientėmis arba visiškai nesikalba. Darė viską, kad įžeistų jos išdidumą.

Ji tylėjo, nekovojo. Gal reikėjo? — svarstė dabar. Tačiau jai reikėjo darbo, pastovių klientų, užmokesčio, arbatpinigių. Jei būtų pasipriešinusi, ją būtų atleidę anksčiau.

Vis dėlto nesmagu žmoti, kiek mėšlo ant jos išpilta už tą varganą užmokestį.

Ne. Zoja giliai įkvėpė ir užgniaužė pyktį bei gėdą. Ne, jai reikėjo pakentėti, kad turėtų namus, sūnų, gyvenimą. Tai nebuvo mūšis, kurį būtų galėjusi laimėti. Ją vis tiek atleido. Tačiau tam buvo *laikas*, kad atsidurtų kryžkelėje.

Ir argi ne pyktis, neviltis, netgi panika, kai teko palikti Karlės saloną, pastūmėjo ją imtis verslo? Ar būtų išdrįsusi kurti kažką savo reguliariai gaudama užmokestį, kurio užteko išlaikyti namui?

Ne, prisipažino ji. Būtų pasvajojusi, tačiau nebūtų nieko dariusi. Nebūtų užtekę drąsos. Prireikė spyrio į užpakalį, kad surizikuotų rinktis kitą kelią.

Ji atsisuko ir pažvelgė į miestelį, kurį dabar pažinojo taip gerai kaip savo svetainę. Štai ten bakalėja, paštas, kairėje — nedidelis parkas, šiek tiek dešiniau — Saimono mokykla.

Paėjėjęs šia gatve rastum Mein Stryto kavinę, kurioje plakami Saimono mėgstami pieno kokteiliai. O ana gatvė veda iš miestelio į kalnus, į Karžygio Viršūnę.

Ji užrištomis akimis rastų kelią pas Daną ar į Flino ir Melori namus. Į biblioteką, redakciją, vaistinę, piceriją.

Eidama palei upę pasiektų Bredlį.

Skirtingi keliai, galvojo ji grįždama prie mašinos. Skirtingi pasirinkimai, tikslai. Tačiau jie yra dalis visumos. Dabar ir jos dalis.

Jei raktas čia, kur jos namai, ji ras jį.

Ji įsėdo į mašiną ir aplinkiniais keliais nuvažiavo į „Malonumo“ centrą.

Zoja draugams nieko nepasakojo. Pirmiausia norėjo padirbėti, ne tik fiziškai, bet ir protiškai, kad iššifruotų savo teoriją ir išsiaiškintų, kas jai nutiko vakar vakare.

Ji negali nieko pasakoti, kol galvoje tokia sumaištis. Be to, viskas kitaip, kai šalia yra vyrų. Esama dalykų, kuriuos galėtų iškloti tik Melori ir Danai, tačiau vyrams geriau negirdėti.

Netgi tiems, kuriais pasitiki.

Ji leido Bredui užsiimti medžio darbais, o pati visą sekmadienio rytą klijavo vonios plyteles. Toks darbas leido apmąstyti, kas atsitiko vakar vakare ir ką tai turėtų reikšti.

Argi ne keista, kad jos pirmasis susidūrimas su Keinu buvo kitoks nei Melori ar Danos? O gal tai svarbu?

Rinkis, pasakė jis. Bent jau tai atitinka modelį. Kiekviena iš jų turėjo pasirinkti. Matyti, kad rizika didėja sulig kiekvienu raktu.

Iš tiesų jis nieko jai nepadarė. Ten, pūgoje, ji jautė skausmą, tačiau realiame gyvenime būta blogiau. Kodėl jis parodė jai tris skirtingas scenas, tačiau beveik nedavė laiko įsijausti į iliuziją, iškart permesdavo ją į kitą?

Pirmoji iliuzija buvo nepavojinga fantazija, beveik nekeičianti gyvenimo. Antroji — pažįstama ir varginanti, o trečioji...

Trečioji, galvojo ji liedama cemento mišinį ant grindų, buvo šiurpi. Jis norėjo išgąsdinti ją: tu pasiklydusi, vieniša, nėščia.

Pažįstamas jausmas.

Tada tas skausmas, kraujas. Tarsi būtų įvykęs persileidimas, suvokė ji. Kūdikio praradimas. Tačiau ji neprarado kūdikio, jis saugus.

Kas, jei Keinas to nežino? Zoja net sustingo. Kas, jei jis nežino, jog Saimonas apsaugotas? Gal pirmasis jo grasinimas nutaikytas į brangiausią žmogų jos gyvenime, tą, dėl kurio ji galėtų numirti, kad tik būtų saugus?

— Zoja.

Kempinė, kuria ji lygino cemento mišinį, iškrito iš rankų ant plytelių.

— Atleisk. Išgąsdinau tave. — Bredas stovėjo tarpduryje atsirėmęs į staktą. Jis jau kurį laiką stebėjo ją.

Toje galvutėje sukasi galybė minčių, žinojo jis. Matė jas atsispindinčias jos veide.

— Ne, viskas gerai. — Ji grįžo prie darbo. — Beveik baigiau.

— Visi kiti ruošiasi pietauti.

— Gerai. Netrukus nusileisiu. Tik luktelėsiu, kol išdžius cementas.

Bredas palaukė, kol ji priartėjo prie slenksčio. Tada pritūpė.

— Ar papasakosi man, kas atsitiko?

Jos ranka sekundę sustingo, paskui vėl ritmingai sujudėjo.

— Apie ką tu?

— Aš pakankamai ilgai žiūriu į tave ir matau, jog kažkas tau neduoda ramybės. Papasakok, kas atsitiko vakar, Zoja.

— Papasakosiu. — Ji įmetė kempinę į kibirą šalia durų. — Bet ne tik tau.

— Ką jis tau padarė? — Jis sugriebė ją už rankos, laisvąja kaire atsukdamas jos veidą į save.

— Nieko. Paleisk. Mano rankos aplipusios cementu.

— Bet kažką padarė. — Jo balsas įsitempė, ir tai buvo ženklas, jog jis vos valdosi. — Kodėl nieko nesakei?

— Tiesiog norėjau viską apgalvoti. Bus geriau, jei papasakosiu visiems. — Jo ranka tebelietė jos skruostą. O veidas buvo pernelyg arti. — Ir bus geriau, jei šią akimirką paleisi mane.

— Šią akimirką? — Jo pirštai palengva nuslydo ant jos kaklo. — Ar visam laikui?

Jai norėjosi prisiglausti prie tos rankos ir sumurkti.

— Pradėkime nuo šios akimirkos.

Ji pajudėjo stotis, tačiau jis pašoko ir nepaleisdamas rankos pakėlė ją ant kojų.

— Pasakyk tik tiek — Saimonui viskas gerai?

Ji galėjo atsispirti jo žavesiui. Galėjo kovoti su seksualiniu potraukiu. Tačiau negalėjo ignoruoti jo akivaizdaus ir nuoširdaus rūpinimosi jos sūnumi.

— Taip. Jam viskas gerai. Jis labai norėjo šiandien atvažiuoti. Jam patinka būti su tavim — su visais, — skubiai pridūrė ji. — Bet aš nenorėjau, kad jis girdėtų, ką pasakosiu. Bent jau kol kas.

— Tada eime į apačią ir pasikalbėkime, o aš aplankysiu jį kitą dieną.

— Tau nebūtina...

— Man irgi patinka su juo būti. Su jumis abiem. — Jis perbraukė ranka jai per kaklą, petį. — Galėtum vėl pakviesti mane vakarienės.

— Aš...

— Rytoj. Kaip dėl rytojaus?

— Rytoj? Mes valgysime tik spagečius.

— Puiku. Atsinešiu vyno. — Laikydamas reikalą išspręstu, jis ištempė ją iš tarpdurio. — Eime, nusiprausime.

Zoja nebežinojo, kada prarado pagrindą po kojomis ir kodėl nesugebėjo jam atsakyti. Jis įvarė ją į kampą, suvokė ji plaudamasi rankas. Ir taip sumaniai, kad ji nė nepastebėjo.

Be to, tai bus tik rytoj. Šiandien jai pakanka problemų, kad jaudintųsi dėl lėkštės makaronų.

Virtuvė buvo geriausia susibūrimo vieta. Kartono lakštas ant dviejų ožių atstojo stalą, o kibirai ir kopėčios — kėdes.

Dana prisistūmė kibirą arčiau Zojos.

— Čia riešutų sviestas ir drebučiai? — pasiteiravo godžiai žiūrėdama į Zojos sumuštinį. — Gabalinis žemės riešutų sviestas ir vynuogių drebučiai?

— Taip. — Keldama prie burnos trikampes puseles, Zoja pastebėjo Danos išraišką. — Nori?

— Jau seniai ragavau gero sviesto ir drebučių. Keičiam pusę tavųjų į pusę manųjų su kumpiu ir šveicariška duona.

Jos apsikeitė, ir Dana ragaudama atsikando gabalėlį.

— Nuostabu, — tarė ji pilna burna. — Tik mamytė taip

moka pagaminti. Tai ar papasakosi, kas atsitiko, ar pirma nori pavalgyti?

Zoja kilstelėjo akis ir nužvelgė draugų veidus. Visi stebėjo ją laukdami.

— Ar man ant kaktos parašyta?

— Panašiai. — Melori kabino šaukšteliu jogurtą. — Šįryt atrodei nusiminusi, bet dar labiau stengeisi tai nuslėpti. Tada pasislėpei viršuje. Be to, nieko nepasakei, kaip atrodo virtuvė.

— Puikiai. Ketinau pasakyti. — Nesmagiai jausdamasi dėmesio centre, Zoja perlaužė sumuštinį perpus. — Be to, norėjau palaukti, kol visi susėsime pailsėti.

— Mes jau ilsimės. — Dana paglostė jos šlaunį. — Klok.

Zoja pasakojo neskubėdama, nenorėdama praleisti smulkmenų, kad visi viską suprastų.

— Viskas buvo kitaip nei jums. Turiu galvoje Melori ir Daną, kurioms teko susidurti su Keinu. Netgi nieko panašaus į tai, kas atsitiko mums šiame name pirmą mėnesį.

— Tačiau tai buvo jis? — paklausė Džordanas.

— Tai ir svarbiausia. Aš neužsibuvau nė vienoje iš trijų... vietų — tikriausiai taip reikėtų jas pavadinti — kad pajusčiau jas, įsijausčiau. Ir man nereikėjo kovoti, kad iš ten pabėgčiau, taip kaip teko jums. Tam nebuvo laiko. Tiesiog užsimerkiau ir atsidūriau vienoje, po akimirkos — kitoje, dar po sekundės — trečioje.

— Panagrinėkime jas atskirai. — Flinas jau buvo pasiruošęs sąsiuvinį. — Tu supaisi hamake. — Jis atsivertė lapą. — Savo kieme?

— Ne. Aš neturiu hamako. Ir niekada nesu gulėjusi jame su knyga ir gurkšnodama limonadą. Kas turi tam laiko? Bet aš galvojau, kaip būtų malonu, ir šast — kitą akimirką jau guliu hamake ir geriu limonadą.

Zoja suraukė kaktą ir nepastebėjo Bredo primerktų akių žvilgsnio.

— Nežinau, kur aš buvau. Ir nemanau, kad tai svarbu — taip nusprendžiau šįryt. Nesvarbu, kur kabėjo tas kvailas hamakas, tai

tik simbolis, jog neturėdamas ką veikti gali pasivartyti. Arba, spėju, tai mano noras kurį laiką nieko neveikti.

— Manau, tu teisi, — pritarė Melori. — Jis įsibrauna į tavo fantazijas, leidžia mums pažiūrėti į jas iš šalies, paragauti. Aš troškau tapti dailininke ir ištekėti už Flino. Turėti tobulą namą, tobulą gyvenimą. — Ji mostelėjo ranka. — Dana norėjo atsidurti negyvenamoje tropikų saloje ir niekuo nesirūpinti. O tu svajojai apie tingią popietę.

— Gana apgailėtina svajonė palyginti su jūsų. — Tačiau Zoja nusišypsojo patenkinta, kad jos išvada buvo priimta.

— Tačiau jis ištraukė tave iš jos neleisdamas įsijausti, — pastebėjo Džordanas. — Gal nenorėjo, kad spėtum pastebėti klastą. Greitai paragauk ir keliauk toliau. Nauja strategija.

— Gali būti. Tačiau antroji vieta buvo kitokia. Aš buvau motinos treileryje ir šlaviau grindis. Atpažinau aplinką, kvapus, girdėjau besiginčijančius brolį ir seserį. Bet nežinau, kiek man metų buvo. Ar tiek, kiek dabar? O gal buvau vaikas?

Ji susimąsčiusi papurtė galvą.

— Noriu pasakyti, kad nejaučiau savęs, tik karštį, nuovargį ir susierzinimą. Jaučiausi taip, tarsi visą gyvenimą tą daryčiau, valyčiau treilerį, rūpinčiausi vaikais ir būčiau be galo pavargusi nuo viso to. Buvau, sakyčiau, ypač įsitempusi ir bjauriai nusiteikusi. Tikriausiai tai irgi kažkoks simbolis.

— Voverė rate, — tarė Bredas. — Visada darai tai, ką turi daryti, stengiesi dėl kitų ir tam nematyti galo.

— Taip. Mama labai stengėsi, tačiau jai reikėjo mano pagalbos. Kartais iš tiesų jausdavausi kaip spąstuose. Rodos, dirbi, stengiesi, o gyvenimas negerėja.

— Vadinasi, gali gulėti hamake ir mėgautis gyvenimu arba amžinai suktis rate. — Dana mąsliai papūtė lūpas. — Bet tai ne vienintelės galimybės. Ne viskas taip paprasta ir aišku. Pati tai įrodei.

— Kiti žmonės apie mano gyvenimą pagalvotų, kad dabar paprasčiausiai sukuosi kitame rate. Aš taip nesijaučiu, bet iš šono gali taip atrodyti. O dabar trečioji dalis.

— Jis norėjo tave įbauginti, — tarė Melori.

— O taip, ir jam pavyko. Buvo šalta, ir aš buvau viena. Aplinkui ne gražus purus sniegas, o piktas ir kandus, toks, kuris žudo. Aš buvau tokia pavargusi, vos galėjau panešti savo sunkų pilvą. Norėjosi prigulti ir pailsėti, bet žinojau, jog negaliu. Nes jei prigulčiau, žūčiau, o kartu žūtų ir kūdikis.

Ji nesąmoningai prispaudė ranką prie pilvo, tarsi apsaugodama tai, kas jame buvo.

— Tada prasidėjo sąrėmiai. Iškart supratau, kas tai, nes tokius dalykus greitai prisimeni. Tačiau jie buvo tušti, ne tokie, kokie būna gimdant. Ir tada ant sniego pasipylė kraujas.

— Jis norėjo įbauginti tave per Saimoną. — Flino veidas persikreipė. — To nebus. Mes jam neleisim.

— Manau, kad tai plano dalis. Mėginti įbauginti mane naudojantis Saimonu. Ir manau, kad būtent todėl jis ištraukė mane iš trečiosios ir liepė rinktis. Kai atsimerkiau, šalia urgzdamas stovėjo Mojus, o aš puoliau į Saimono miegamąjį. — Virpėdama kaip lapas prisiminė ji. — Tačiau jis kietai miegojo iškoręs vieną koją per lovos kraštą ir susisukęs į antklodę bei paklodę. Sakau, tas vaikas nerimsta net miegodamas.

— Jis panaudojo Saimoną kaip dar vieną simbolį. — Bredas įpylė kavos ir padavė jai puodelį.

Ji pažvelgė jam į akis ir linktelėjo, nors giliai viduje juto stiprėjant baimę.

— Aš irgi apie tai pagalvojau.

— Kieno simbolį? — paklausė Dana. — Jos gyvenimo?

— Jos gyvenimo, — atsiliepė Bredas. — Ir sielos. Rinkis. Prabangą, vargą arba netektį visko, kas svarbiausia. Jis metė jai iššūkį.

— Taip. Bet aš manau, gal jis nežino, kad Saimonas saugus. Gal Keinas negali matyti, kad Saimonas apsaugotas ir kad jam nepavyks manęs įbauginti šiuo būdu.

— Gal tu teisi. Bet, — tęsė Bredas, — netrukus jis sužinos, tada ims ieškoti kitų būdų.

— Tegu tik neliečia mano sūnaus. Kad ir kaip būtų, tai privertė mane įsigilinti į nuorodą. Ji nedavė man ramybės, — susijuokė Zoja, — todėl pabandžiau ją panagrinėti. Man šovė mintis, jog Velis galėtų būti mano miškas. O tai, ką jame darau, — mano pasirinkimai — galėtų būti keliai.

— Neblogai, — tarė Dana.

— Tai davė man šiokį tokį pagrindą, todėl šįryt apsukau miestelį — pravažiavau atsiminimų alėja. Stengiausi prisiminti, kaip jis atrodė atvykus čionai ir kaip nuo tada pasikeitė mano gyvenimas.

— Arba kaip tu pakeitei jį, — įsiterpė Bredas.

— Taip. — Pamaloninta ji padovanojo jam vieną iš savo retų šypsnių. — Nežinau, ar einu teisinga kryptimi, tačiau vietų ir įvykių sutapatinimas yra svarbus man asmeniškai. Jei apie viską gerai pagalvosiu, galbūt kas nors išryškės. Manau, kad jei pasuksiu teisingu keliu, Keinui tai nepatiks. Tada aš žinosiu.

Buvo sunku suvokti, kad privalai kovoti, juo labiau su burtininku. Tačiau ji neketino trauktis po pirmo smūgio. Jei ji ką nors sugeba, žinojo Zoja, tai būtent atsilaikyti.

Gal ir neras rakto, tačiau tikrai ne todėl, kad neieškojo.

Sekmadienio vakaras prabėgo vartant užrašus, knygas apie keltų mitus ir naršant po internetą Flino paskolintu nešiojamuoju kompiuteriu.

Vargu ar ji sužinojo ką nors nauja, tačiau bent jau surikiavo į vietas tai, ką žinojo.

Raktas, kad ir kur jis būtų, susijęs asmeniškai su ja. Su jos gyvenimu arba tuo, ko ji nori iš gyvenimo. O pabaigoje jai teks rinktis. Nors jos draugai — vienas ar visi — gali būti įtraukti, rinktis teks jai.

Taigi ko ji nori? — klausė savęs Zoja ruošdamasi miegoti. Popietės hamake? Kartais norisi labai paprastų dalykų. Žinoti, kad jai pavyko ištrūkti iš to treilerio ir gyventi toliau? Šitai savaime

aišku. Ir kad ji rado kelią iš to kraupaus miško ir suteikė savo sūnui ne tik gyvenimą, bet ir gerą gyvenimą.

Ji turi tai žinoti, kaip ir būti įsitikinusi, jog ir toliau kurs gyvenimą Saimonui ir sau. Jai reikia, kad visa, ką sumanė „Malonumo" centre, pavyktų. Iš dalies tai išdidumo reikalas.

Jos motina visada sakydavo, kad ji per daug išdidi.

Galbūt ji tokia ir buvo, galbūt tas išdidumas apsunkino kai kuriuos dalykus labiau nei reikėjo.

Ji negavo visko, apie ką svajojo, tačiau pasitenkins tuo, ką turi.

Zoja išjungė šviesą. Jei ir suskaudo širdį žinant, kad ten, tamsoje, nėra žmogaus, į kurį galėtų atsiremti, ji pajuto pasitenkinimą, netgi pasididžiavimą tuo, kad visada gali pasikliauti savimi.

Kitą dieną, prisukinėdama prie užbaigtų spintelių rankenėles ir kitas metalines detales, Zoja išgirdo iš apačios sklindančius šūksnius. Džiaugsmingus, — tučtuojau pastebėjo ji, ne pasipiktinimo. Baigusi doroti vieną spintelę, nusileido žemyn pažiūrėti, kas sukėlė sąmyšį.

Sekdama balsais ji pasuko į Danos pusę ir neišlaikiusi šūktelėjo pati. Palei sieną stovėjo knygų vitrina, o kambario vidury riogsojo dvi didžiulės kartoninės dėžės.

— Gavai! Atvežė tavo lentynas. O, kokios nuostabios. Buvai teisi pasirinkdama jas. Puikiai derės prie sienų spalvos.

— Gražios, ar ne? Išdėstymo schemą keičiau jau šimtą kartų, bet ir dabar svarstau, ar nesukeitus vaikiškų knygų skyriaus su mokslinės literatūros.

— Kodėl mums neišpakavus kitos ir nepastačius kur planavai, tada matytume, kaip geriau? — Melori jau laikė rankose rėžtuvą.

Darbininkas įnešė dar vieną dėžę.

— Ponia, kur statyti šitą?

— O Dieve, — sudejavo Dana.

— Palikite ją čia, — tarė Zoja. — Mes pagalvosime. Kiek jų gavai? — paklausė ji Daną.

— Daugybę. Gal net per daug, bet norėjau būti tikra, kad turėsiu pakankamai lentynų viskam, ką noriu parodyti. Bet dabar... Jergutėliau, mano širdis tuoj iššoks pro gerklę. Ar tai jaudulys? Siaubas? Kaip manote?

— Jaudulys. — Melori smagiai atplėšė kitą dėžę. — Nagi, pastatome ją. Pastatykime visas, pamatysite, kaip gražiai atrodys.

— Viskas tikra, — sumurmėjo Dana, kai į kambarį buvo įnešta dar viena dėžė. — Viskas tikrai tikra. Dabar kambariai nebebus tušti.

— Lentynos, knygos, stalai, kėdės. — Zoja nustūmė į šoną tuščią dėžę. — Po keleto savaičių susėsime pirmojo arbatos puodelio.

— Taip. — Susitvardžiusi Dana padėjo joms pastatyti į vietą antrą lentyną. — Tada pereisime į Melori pusę ir pasigrožėsime gražiais daikčiukais galerijoje.

— O užbaigsime ekskursiją Zojos salone. — Melori atsitraukė. — Pažiūrėk, kiek mes jau padarėme. Ar suvoki, kiek jau padaryta?

Zoja pažvelgė į dar vieną naujai atneštą dėžę.

— Šią minutę negaliu suvokti, ką dabar daryti. Nešk čionai rėžtuvą, Mel. Mūsų laukia darbas.

Joms bestumdant lentynas, prie namo sustojo dar vienas krovinių furgonas.

— Tai iš *HomeMakers*. — Melori pažiūrėjo į jį pro langą. — Ar mums turėjo ką nors pristatyti?

— Esame kai ką užsakę, — tarė Zoja. — Tik nemaniau, kad jie jau gavo. Einu pažiūrėti.

Ji pasitiko vairuotoją verandoje.

— Čia „Malonumo" centras? — pasiteiravo jis.

Zoja pajuto šilumą išgirdusi pavadinimą iš svetimo žmogaus lūpų.

— Netrukus bus.

— Atvežiau langus. — Jis padavė jai važtaraštį. — Turiu sąrašą, kuriuos reikia pakeisti. Jei viskas teisingai, mes pradėsime. Šiandien visus įstatysime.

— Įstatysite? Mes to neužsakėme, tik langus.

— Tai įeina į kainą. Turiu laiškelį. — Jis pasigraibė kišenėje. — Nuo pono Veino panelei Makort.

— Aš esu Makort. — Zoja atsargiai paėmė laišką ir atplėšė jį. Viduje buvo vienas popieriaus lapelis, ant kurio buvo užrašytas vienas žodis.

Nesiginčyk.

Zoja išsižiojo, susičiaupė ir pažiūrėjo į vairuotoją. Ji pamatė dar du vyrus, išlipančius iš furgono.

— Ponas Veinas sakė, kad paskambintumėte jam, jei kils kokių problemų. Mums pradėti ar norite, kad palauktume?

— Ne. Ne, pradėkite. Ačiū.

Ji įėjo vidun trindamasi sprandą. Dana ir Melori statė kitą lentyną.

— Atvežė langus.

— Puiku. Gal pasukime taip, — siūlė Dana.

— Darbininkai ruošiasi juos įstatyti, — tęsė Zoja. — Bredlis — *HomeMakers* — įskaičiavo tai į kainą.

— Bredas šaunuolis, — tarstelėjo Melori.

— Apsimoka pažinoti savininką. — Dana žengtelėjo atgal ir papurtė galvą. — Ne, geriau pastatykime sulig siena.

Zoja neryžtingai stumtelėjo kartono lakštą koja.

— Ar nemanote, kad reikėtų sumokėti?

— Tai dovanotas arklys, Zoja. — Dana dūsaudama perstūmė lentyną į vietą. — Geriau bučiuočiau jam į lūpas nei žiūrėčiau į dantis. — Atsigręžusi į Zoją šyptelėjo. — Žinoma, tas arklys mieliau išbučiuotų tave.

— Šįvakar jis ateina vakarieniauti.

— Gerai. Įspausk jam didelį ir šlapią.

— Aš bijau.

Melori padėjo į šalį rėžtuvą.

— Bredo?

— Taip. Ir jo, ir savęs. — Ji prisispaudė prie krūtinės kumštį, tarsi būtų suskaudę. — To, kas bus.

— O, mieloji.

— Nežinau, nei ką galvoti, nei ką daryti. Vienaip yra, kai darai ką dėl smagumo, nieko nesitikėdama, tačiau man nereikia tokių santykių, aš ne to ieškau.

— Manai, kad jis tik to nori?

— Nežinau. Bet jis juk vyras. Ir aš nekaltinu jo. Be to, jį tikriausiai veikia visa ši istorija. Juk mes turime susivienyti ir nudobti drakoną. Bet aš turiu galvoti apie tai, kas bus po to.

— Jis nėra plevėsa, jei tu dėl to nerimauji. — Dana surimtėjusi papurtė galvą. — Pažįstu jį visą savo gyvenimą. Jis geras žmogus, Zoja.

— Aš tuo neabejoju. Matau, koks jis. Bet ne man skirtas. Tačiau jei jis ir toliau taip elgsis, aš galiu neatsilaikyti. Ir bijau, kad jei taip atsitiks, aš imsiu trokšti to, ko negaliu turėti.

— Nemanau, kad yra tokių dalykų, kurių negali turėti, — tarė Melori. — Mes neturėtume šios vietos, jei ne tu.

— Tai kvaila. Tik todėl, kad suradau namą...

— Ne tik namą, Zoja. Idėją, viziją, tikėjimą. — Melori nekantriai papurtė Zojai petį. — Tu pradėjai viską. Todėl manau, kad išsiaiškinusi, ko iš tiesų nori, rasi būdą, kaip tai gauti.

Neturėdama kur dėti rankų, Zoja čiupo rėžtuvą ir ėmė atidarinėti kitą dėžę.

— Ar esi mylėjusi, tikrai mylėjusi iki sutikai Fliną?

— Ne. Jaučiau aistrą, susižavėjimą; kartais labai stiprų. Tačiau niekada nieko nemylėjau taip, kaip myliu Fliną.

Zoja linktelėjo.

— O tu, Dana, visada mylėjai Džordaną.

— Norėdama ar nenorėdama — taip.

— Aš mylėjau, — tyliai prakalbo Zoja. — Mylėjau Saimono

tėvą. Visa širdimi. Galbūt žmonės mano, kad šešiolikos negali taip mylėti, bet aš atsidaviau jam visa. Negalvojau, nedvejojau, tiesiog atsidaviau.

Ji numetė dėžę ant grindų.

— Nuo tada turėjau ir kitų vyrų. Kai kurie buvo geri, kiti pasirodė esą nelabai. Bet nė vienam nepavyko suvirpinti mano širdies taip, kaip pavyko tam vaikinui, kai man buvo šešiolika. Aš norėjau jo, Mel, beveik labiau nei norėjau gyventi.

— Bet jis paliko tave, — atsiliepė ši.

— Taip. Tikiu, jis mylėjo mane, bet nepakankamai, kad pasiliktų. Nepakankamai, kad pasirinktų mane ar bent jau pripažintų tai, ką mes kartu sukūrėme. Jis tiesiog pasitraukė, grįžo į savo gyvenimą, o manasis tuo tarpu skilo į gabalus.

Išliedama seną, bet naujai blykstelėjusį pyktį, Zoja smarkiai smeigė peiliu į kartono dėžę.

— Prieš keletą mėnesių jis susižadėjo. Mano sesuo atsiuntė iškarpą iš laikraščio. Pavasarį planuoja dideles vestuves. Įsiutau perskaičiusi. Įsiutau, nes jis planuoja dideles puošnias vestuves, tačiau nė karto nepasidomėjo savo sūnumi.

— Jis daug prarado, — tarė Melori.

— Tas tiesa. Prarado. Vis dėlto aš mylėjau jį ir norėjau jo. Bet negalėjau turėti, ir tai beveik sudaužė mano širdį. — Atsidususi ji atrėmė galvą į vieną iš lentynų. — Todėl aš nebenoriu norėti to, ko negaliu turėti. Ir bijau Bredlio, nes jis vienintelis per dešimt metų privertė mane prisiminti, ką reiškia būti šešiolikos.

Penktas skyrius

Svarbiausia buvo nepamiršti, kad ji yra suaugusi moteris, o suaugusios moterys dažnai vakarieniauja su vyrais nesuskysdamos ir neįsimylėdamos.

Tai tik nedidelis pokytis pirmadienio rutinoje.

Tai reiškia, kad pakeliui į namus reikia nupirkti skanesnės duonos ir šviežių salotų. Ir pagaminti daugiau padažo. Priversti Saimoną anksčiau padaryti namų darbus buvo nelengva, nepaisant to, jog vakarienės ateina jo draugužis Bredas.

Ir jai pačiai reikėjo apsitvarkyti, persirengti ir atnaujinti makiažą. Tada aprengti Saimoną — dėl to kilo dar vienas maištas, — paskui uždegti aromatines žvakes, kad viskas atrodytų gražiai ir ore nesklandytų Mojaus odekolono kvapas.

Dar paruošti salotas, padengti stalą, patikrinti aritmetiką bei rašymą ir pašerti šunį.

Visa tai reikėjo nuveikti tarp pusės keturių ir pusės šešių.

Jis tikriausiai nepratęs vakarieniauti taip anksti, galvojo ji maišydama padažą. Kuo žmonės turtingesni, tuo vėliau jie valgo. Tačiau Saimonas devintą turi būti lovoje, nes rytoj į mokyklą. Toks šių namų įstatymas, ir Bredliui Veinui teks prisitaikyti arba valgyti spagečius kur nors kitur.

Liaukis! — piktai sušnypštė sau. Jis juk nesiskundė, ar ne? Tai ji prisigalvoja visokiausių problemų.

— Saimonai, laikas baigti.

— Nekenčiu trupmenų. — Jis paspardė kėdę ir niūriai dėbtelėjo į užduotį. — Jos viską smulkina.

— Ne visada gali matyti išbaigtą daiktą. Kartais reikia žinoti, iš ko jis susideda.

— Kodėl?

Zoja ištraukė pačios siūtas medžiagines servetėles.

— Kad galėtum sudėti daleles į krūvą, išardyti, suprasti, kaip viskas veikia.

— Kodėl?

Ji sulankstė servetėles į trikampius.

— Ar bandai mane suerzinti, ar tai įgimtas bruožas?

— Nežinau. Kodėl išėmei tas servetėles?

— Mes turėsime svečią.

— Tai tik Bredas.

— Žinau kas. Saimonai, tau liko tik trys užduotys. Atlik jas, kad galėčiau padengti stalą.

— Kodėl negaliu pabaigti po vakarienės? Kodėl visada turiu daryti namų darbus? Kodėl negaliu išsivesti Mojaus į kiemą ir pažaisti?

— Nes noriu, kad atliktum juos dabar. Nes tai tavo darbas. Nes aš taip pasakiau.

Jie apsikeitė piktais žvilgsniais.

— Tai neteisinga.

— Atmintinė Saimonui: gyvenimas ne visada teisingas. Dabar užbaik likusias užduotis, antraip šįvakar nežaisi kompiuteriu ir nežiūrėsi televizoriaus. Ir liaukis spardęs kėdę, — nukirto ji.

Zoja išsitraukė pjaustymo lentą ir ėmė smulkinti daržoves salotoms.

— Jei dar vaipysies man už nugaros, — ramiai tarė, — nežiūrėsi televizoriaus visą savaitę.

Jis nesuprato, iš kur mama žinodavo, ką jis daro jai už nugaros, tačiau ji žinodavo visada. Išreikšdamas savo nepasitenkinimą, jis sprendė kitą uždavinį tris kartus ilgiau nei reikėjo.

Namų darbai *užknisa*. Jis skubiai žvilgtelėjo į motiną — gal-

būt ji girdi, ką jis galvoja. Tačiau ji toliau pjaustė žoles toms kvailoms salotoms.

Mokykla visai nieko. Kartais net patinka. Bet kodėl kiekvieną vakarą ji persekioja jį namuose? Jis vėl panoro įspirti kėdei tikrindamas mamos reakciją. Tačiau į kambarį įšuoliavo Mojus ir jis pamiršo savo ketinimą.

— Ei, Mojau! Ką ten turi?

Zoja atsisuko ir paleido iš rankų peilį.

— O Dieve.

Mojus stovėjo vizgindamas uodegą ir visą kūną, laikydamas dantyse kas buvo likę iš tualetinio popieriaus ritinio.

Kai ji puolė prie jo, Mojus suprato, jog žaidimas prasideda. Jis šovė į kairę, prazvimbė po stalu, tada išliuoksėjo pro virtuvės duris.

— Stok! Prakeikimas. Saimonai, padėk sugauti tą šunį.

Mojus jau buvo padaręs savo darbą. Ant grindų tarsi snaigės skraidė popieriaus skiautės, raitėsi sužiaumoti gabalai. Zoja nusivijo žaismingai urzgiantį šunį į svetainę. Smagiai kikendamas, Saimonas nusivijo juos iš paskos ir griuvo ant kilimo.

Berniukas ir šuo nusirito grindimis.

— Saimonai, tai ne žaidimas. — Jai pavyko sugriebti šlapią popieriaus ritinį. Bet kuo smarkiau ji traukė, tuo džiugiau spindėjo Mojaus akys. Smagiai prunkščiodamas jis atsigulė ant pilvo.

— Jis mano, kad tu žaidi. Jam labai patinka, kai bandai ką nors iš jo atimti.

Zoja beviltiškai pažvelgė į sūnų. Saimonas klūpojo ant grindų apsikabinęs šunį. Jo švarios kelnės ir Mojaus kailis buvo aplipę popieriaus skiautėmis. Abu išsišiepę spoksojo į ją.

— Aš nežaidžiu. — Tačiau juokas užgožė žodžius. — *Nežaidžiu*! Tu blogas šuo. — Ji patapšnojo pirštu jam per nosį. — Labai blogas.

Mojus klestelėjo ant užpakalio ir iškėlė leteną, tada išspjovė ritinį jai prie kojų.

— Jis nori, kad mestum popierių ir jis galėtų atnešti jį atgal.

— Kurgi ne. — Ji pagriebė ritinį ir užsikišo jį už nugaros. — Saimonai, atnešk dulkių siurblį. Mes su Mojumi truputį pasišnekučiuosime.

— Iš tikrųjų tai ji nepyksta, — tarė jis Mojui į ausį. — Kai pyksta, jos akys patamsėja ir pasidaro baisios.

Saimonas išbėgo iš kambario. Zoja skubiai čiupo Mojų už antkaklio, kol šis nespėjo išdulkėti paskui sūnų.

— Tu niekur neisi. Pažiūrėk, ką pridarei. Ir ką dabar pasakysi?

Mojus griuvo ant nugaros išversdamas pilvą.

— Dabar turėsi viską išsiurbti.

Ji atsiduso išgirdusi beldimą į duris ir Saimono šūksnį.

— Aš atidarysiu!

— Nuostabu. Tiesiog nuostabu.

Ji nulydėjo akimis duryse dingstantį Mojų. Saimonas džiugiai pasakojo Bredui apie paskutinę šuns išdaigą.

— Jis lakstė po visą namą. Pridirbo kaip reikiant.

— Matau. — Bredas pasuko į svetainę, kur Zoja stovėjo tualetinio popieriaus skiaučių apsupty. — Linksmybės nesibaigia, a?

— Matyt, jis kažkaip įlindo į sandėliuką. Minutėlę, tik išsiurbsiu.

— Laikyk. — Jis ištiesė jai butelį vyno ir tuziną geltonų rožių. — Mes su Saimonu viską sutvarkysime.

— Ne, ką tu...

— Aš moku. Turi dulkių siurblį? — Bredas atsigręžė į Saimoną.

— Tuoj atnešiu. — Saimonas nukūrė.

— Nesivargink, tikrai nereikia. Aš... vėliau išsiurbsiu.

— Nesirūpink. Tau nepatinka rožės?

— Patinka. Jos nuostabios. — Ji ištiesė ranką paimti gėlių ir tik tada pastebėjo, jog tebelaiko saujoje aplamdytą popieriaus gniužulą. — Ok, — atsiduso Zoja.

— Duokš. — Bredas ištraukė jį jai iš rankos ir įkišo gėles. — Ir paimk vyną. — Padavė jai butelį *Chianti*. — Gali atidaryti, tegu kvėpuoja.

Jis nusisuko nuo jos, kai Saimonas įtempė kambarin siurblį.

— Įjunk jį, Saimonai, ir imkimės darbo, nes čia kažkas labai gardžiai kvepia.

— Spagečių padažas. Mama gamina skaniausią padažą pasaulyje. Bet pirmiausia teks valgyti salotas.

— Čia visa gudrybė. — Jis nusišypsojo Zojai ir pasiraitė tamsiai mėlynų marškinių rankoves. — Mes susitvarkysime.

— Gerai. Ką gi. Ačiū. — Nežinodama, ką jai daryti, Zoja nunešė gėles ir vyną į virtuvę. Ji girdėjo Saimono čiauškėjimą, paskui suūžė siurblys, kurį tučtuojau užgožė beprotiškas Mojaus lojimas.

Buvo pamiršusi, kad Mojus dulkių siurblį laiko mirtinu priešu. Reikia atsivesti jį čia. Tada pasigirdo čiurlenantis Saimono juokas, sodresnis, tačiau toks pat džiaugsmingas Bredo ir vis garsėjantis lojimas; tai reiškė, jog vyras ir berniukas siundo Mojų pulti priešą.

Ne, jiems viskas gerai. Ji paliks juos ramybėje.

Ir minutėlę pasidžiaugs gėlėmis. Niekas nėra dovanojęs jai geltonų rožių. Jos tokios saulėtos ir elegantiškos. Kiek padvejojusi, nusprendė pamerkti jas į ploną varinę vazą, pirktą sendaikčių turguje. Nublizgintas indas puikiai tiko prie geltonų gėlių.

Ji sutvarkė puokštę, atkimšo vyną. Tada užkaitė vandenį makaronams ir grįžo prie salotų.

Viskas bus gerai, viskas bus puiku. Jis tik vyras. Draugas. Tik draugas, kuris užsuko pavakarieniauti.

— Viskas tvarkoj, — tarė įeidamas Bredas. Jis pastebėjo puokštę ant spintelės. — Gražu.

— Gėlės nuostabios. Ačiū tau. Saimonai, išvesk Mojų į kiemą. Paskui nusinešk vadovėlius į kitą kambarį ir baik spręsti uždavinius. Netrukus valgysime.

— Kokius uždavinius? — pasiteiravo Bredas eidamas prie Saimono knygų.

— Kvailos trupmenos. — Saimonas atidarė Mojui galines duris ir pasiuntė motinai kankinio žvilgsnį. — Gal galiu užbaigti vėliau?

— Žinoma, jei nenori pažaisti po vakarienės.

Saimonas susiraukė, ir Zoja suprato, jog jis vėl ims purkštauti.

— Tos trupmenos tikra nesąmonė. Viskas nesąmonė. Yra kalkuliatoriai, kompiuteriai ir visokie kitokie prietaisai, tai kodėl turiu spręsti tuos uždavinius?

— Nes...

— Taip, su kalkuliatoriumi lengviau, — lyg niekur nieko prabilo Bredas numalšindamas Zojos pyktį. Jis pabaksnojo pirštu į Saimono sąsiuvinį. — Tikriausiai tau šie uždaviniai per sunkūs išspręsti.

— Visai ne.

— Nežinau. Man jie atrodo gana sudėtingi. Reikia sudėti tris sveikus ir tris ketvirtąsias su dviem sveikais ir penkiom aštuntosiomis. Sudėtinga.

— Reikia tik pakeisti ketvirtąsias į aštuntąsias, ir viskas. Štai taip. — Saimonas čiupo pieštuką ir, iškišęs liežuvio galiuką, atliko veiksmą. — Matai, dabar gali sudėti šešias aštuntąsias ir penkias aštuntąsias, tada imi vieną sveiką ir tris aštuntąsias, pridedi likusią trupmeną ir išeina šeši sveiki ir trys aštuntosios. Atsakymas yra šeši sveiki ir trys aštuntosios.

— Cha. Na, ką tu pasakysi.

— Ar tai buvo gudrybė? — įtariai pasiteiravo Saimonas.

— Nesuprantu, apie ką čia kalbi. — Bredas sušiaušė Saimonui plaukus. — Imkis paskutinio, gudruoli.

— O varge.

Zoja stebėjo Bredą, palinkusį virš jos sūnaus peties, o kai jis pakėlęs galvą jai nusišypsojo, ji vos nesuskydo.

Ne, deja, jis nėra tik vyras ar tik draugas, užsukęs pavakarieniauti.

— Baigta! — Saimonas garsiai užvertė knygą. — Ar išleisite anksčiau laiko, prižiūrėtojau?

— Kuriam laikui gali palikti kalėjimą. Eik, pasidėk knygas ir nusiprausk prieš vakarienę. — Zoja įpylė dvi taures vyno, kai

Saimonas išrūko iš kambario. — Tu moki elgtis su mažais užsispyrėliais.

— Nes pats toks buvau. — Bredas paėmė iš jos taurę. — Jis greitai skaičiuoja.

— Taip. Mokykloje jam puikiai sekasi. Tik nekenčia namų darbų.

— O kas juos mėgsta? Kas čia pas tave?

— Kas... — Ji sutrikusi nužvelgė savo tamsiai mėlyną megztuką.

— Aš ne apie drabužį, apie kvepalus. Tu visada nuostabiai kvepi, bet niekada tais pačiais.

— Aš išbandau daugybę naujų produktų. Muilus, kremus ir... — Sugavusi kibirkštėlę jo akyse, Zoja kilstelėjo prie lūpų vyną, kol Bredas nespėjo prie jų pasilenkti. — Kvepalus.

— Keista. Daugelis moterų turi mėgstamus kvepalus — tarsi vizitinę kortelę. Jie gali persekioti vyrą. O tu verti vyrą spėlioti, kokiu kvapu kvepėsi šiandien, ir jis negali liautis galvojęs apie tave.

Ji būtų atsitraukusi, tačiau virtuvėje nebuvo tiek vietos, kad tai neliktų nepastebėta.

— Aš kvepinuosi ne dėl vyrų.

— Žinau. Tai tik dar labiau gundo.

Jis sugavo jos baimingą žvilgsnį išgirdus, jog grįžta Saimonas. Bredas lyg niekur nieko pasitraukė į šalį, o Zoja nusisuko į viryklę.

— Jau valgysim? — reikliai pasiteiravo Saimonas.

— Ką tik įdėjau makaronus. Sėskis prie stalo. Pradėsime nuo salotų.

Ji dailiai padengė stalą, pagalvojo Bredas. Spalvingos lėkštės, dailūs dubenys, linksmais piešiniais marginta staltiesė. Degė žvakės, ir kadangi Saimonas to nekomentavo, Bredas nusprendė, kad Makortų namuose jos įprastos.

Ji pamažu atsipalaiduoja, mąstė jis. Žinoma, didžiausias nuopelnas tenka Saimonui. Jis šnekus, smalsus ir netgi kimšdamas kaip krovikas nesiliauja tarškėjęs.

Nors Bredas negali jo kaltinti. Saimono mama išvirė visą puodą spagečių.

Jis pats jau valgo antrą lėkštę.

— Man patinka tie paveikslėliai svetainėje, — tarė Bredas Zojai.

— Atvirukai? Renku juos iš pažįstamų žmonių, kurie keliauja.

— Paskui mes padarome jiems rėmelius, — įsikišo Saimonas. — Gal kada nors ir mes keliausime, tada atsiųsime atvirukų kitiems. Taip, mama?

— Kur norite keliauti?

— Nežinau. — Zoja susimąsčiusi sukiojo spagečius aplink šakutę. — Kur nors.

— Vieną dieną nukeliausime į Italiją pavalgyti spagečių. — Saimonas kimšo išsišiepęs.

— Tavo mama skaniau gamina.

— Buvai ten, valgei?

— Taip. Matei tą paveikslą su tiltu Florencijoje? Aš ant jo stovėjau.

— Ten tikrai taip gražu? — nerimo Saimonas.

— Labai.

— Ten vietoj gatvių — vanduo.

— Venecija, Saimonai, — priminė jam mama. — Ir ten kanalai. Esi buvęs Venecijoje? — paklausė ji Bredą.

— Taip. Labai gražu. Visur plauki valtimis, — tarė jis Saimonui. — Arba eini. Jie ten turi vandens taksi ir vandens autobusus.

— Eik tu!

— Tikrai. Venecijoje nėra nei automobilių, nei kelių. Kažkur turėjau nuotraukų. Kai rasiu, parodysiu.

Jis atsisuko į Zoją.

— Kaip darbai centre?

— Šiandien Dana gavo lentynas. Metėme viską ir ėjome jų statyti. Mums tai buvo svarbus momentas. Ir langus atvežė. — Ji krenkštelėjo. — Noriu padėkoti, kad suorganizavai na... juos įstatyti. Tu labai dosnus.

— Aha. Gavai mano raštelį?

Ji užsuko ant šakutės paskutinius makaronus.

— Taip. Nepaisant jo turinio, labai gražu, kad taip padarei.

Bredas nusijuokė.

— Pažiūrėk iš šios pusės. Per pastarąsias savaites jūsų centras labai pagyvino *HomeMakers* prekybą. Tai mūsų dėkingumo gestas. Tad ar įstatė langus?

— Spėju, kad atsakymą jau žinai. — Ji buvo tikra, jog jis pasirūpina, kad jo įsakymai būtų vykdomi.

Jis linktelėjo ir kilstelėjo vyno taurę.

— Darbininkai sakė, kad darbas pavyko ir kad jie gavo sausainių bei kavos — nemokamai.

Pralinksmėjusi Zoja pažvelgė į jo lėkštę.

— O tu gavai porą lėkščių makaronų.

Jis šyptelėjo ir įpylė dar vyno į jos taurę.

— Nebetelpa, — pranešė Saimonas — Ar dabar galime pažaisti kompiuteriu? Su Bredu?

— Žinoma.

Saimonas pašoko, ir Bredas pastebėjo, kad jis paėmė savo lėkštes ir padėjo šalia kriauklės.

— Ar galiu įleisti Mojų?

Zoja bakstelėjo pirštu Saimonui į pilvą.

— Žiūrėk, kad jis neįstų į mano spintas.

— Gerai.

— Pirmiausia padėsiu tavo mamai suplauti indus, — tarė Bredas.

— Tau nebūtina to daryti. Tikrai, — spyrėsi ji, net kai Bredas pasekė Saimono pavyzdžiu ir nunešė lėkštes prie kriauklės. — Pati susitvarkysiu, be to, Saimonas visą dieną laukė to žaidimo. Jis turi tik valandą, paskui privalės eiti į lovą.

— Eime. Eime. — Saimonas sugriebė Brėdą už rankos ir truktelėjo. — Mama nepyks. Taip, mama?

— Eikite. Visi marš iš mano virtuvės, įskaitant šunį.

— Aš ateisiu padėt sušluostyti, kai tik sumušiu priešininką, — tarė jai Bredas. — Tai neužims daug laiko.

— Pasvajok, — sudainavo Saimonas tempdamas Bredą už rankos.

Zojai buvo gera matyti, kad sūnui taip smagu. Dar niekada joks suaugęs vyras juo taip nesidomėjo. Dabar jis turi net tris — Fliną, Džordaną ir Bredlį.

Bet, pripažino ji, Bredlis jo mėgstamiausias. Tarp jų yra kažkoks ryšys, pagalvojo. Kažkokia paslaptinga trauka. Ji turėtų ne tik susitaikyti su tuo, bet ir skatinti.

Tačiau prieš tai reikia įsitikinti, jog Bredas supranta, kad nesvarbu, kaip pakryptų jų santykiai, Saimono atstumti negalima.

Ji sutvarkė virtuvę, išvirė kavos ir paruošė padėklą su šokoladiniais pyragaičiais.

Kai ji įėjo į Saimono kambarį, Bredas sėdėjo ant grindų šalia jos sūnaus, o šuo knarkė pasidėjęs galvą Bredui ant kelių.

Kambarys vibravo nuo kompiuterinio žaidimo garsų.

— Lavonas! Tu lavonas! — skandavo Saimonas karštligiškai spaudinėdamas mygtukus.

— Dar ne, berneli. Štai tau!

Ekrane milžiniškas šviesiaplaukis imtynininkas užgulė savo storulį priešininką ir smogė jam.

Tada pasigirdo dejonės, aimanos, riksmai — ir ne tik iš garsiakalbių.

Saimonas griuvo ant nugaros, išskėtė rankas ir prasižiojo.

— Aš nugalėtas, — sudejavo jis. — Jaučiu pralaimėjimo kartėlį.

— Taigi pratinkis. — Bredas patapšnojo jam per pilvą. — Dabar žinai, kas čia valdovas.

— Kitą kartą tu mirsi.

— Tu niekada manęs nenugalėsi.

— Tikrai? Žiūrėk, kas bus.

Jis pašoko ir puolė Bredą iš už nugaros.

Vėl pasigirdo aikčiojimai, riksmai, juokas, ir Zoja pajuto šilumą širdyje. Ji nė nekrūptelėjo, kai Bredas permetė Saimoną sau per galvą ir užgulė ant kilimo.

— Pasiduok, apgailėtinas maištininke.

— Niekada! — išrėkė Saimonas ir ėmė beprotiškai kikenti bandydamas išvengti negailestingo kutenimo ir šlapių Mojaus bučinių. — Mano žiaurusis šuo sudraskys tave į gabalus.

— O taip, drebu iš baimės. Pasiduodi?

Gaudydamas kvapą, apsiašarojęs iš juoko, Saimonas raitėsi dar dešimt sekundžių.

— Gerai jau. Daugiau nekutenk, nes apsivemsiu!

— Tik ne ant mano kilimo, — tarė Zoja.

Išgirdęs jos balsą, Bredas pasuko galvą. Saimonas sukrutėjo ir alkūne trenkė Bredui į lūpą.

— Oi, — aikteldamas sukikeno Saimonas.

Bredas palietė ranka burną.

— Tu sumokėsi už tai, — tarė jis grėsmingu tonu, kad net Zojos rankos, laikančios padėklą, suvirpėjo.

Bredas akimirksniu pašoko, ir Zoja sustingo iš siaubo. Ji jau žiojosi rėkti, žengė ginti sūnaus, kai Bredas iškėlė jį į orą žemyn galva. Saimonas vėl leipo juoku.

Zojos keliai sulinko, rankos nutirpo, ir ji skubiai pastatė padėklą ant staliuko.

— Žiūrėk, mama! Aš kybau žemyn galva!

— Matau. Teks tau grįžti ant žemės ir eiti valytis dantų.

— Bet negi negaliu... — Jis nutilo, kai Mojus ėmė laižyti jam veidą.

— Rytoj į mokyklą, Saimonai. Nagi, ruoškis į lovą. Galėsi ateiti ir palinkėti labos nakties Bredliui.

Nors dabar jo akys buvo įsmeigtos į Zoją, Bredas apsuko vaiką ir pastatė jį ant žemės.

— Bėk. Netrukus galėsi atsirevanšuoti.

— Jėga. Kada?

— Gal penktadienio vakarą? Galėsi ateiti pas mane, atsivesi mamą. Pavalgysime, o paskui tiesiai į žaidimų kambarį.

— Gerai! Ar galėsime, mama? — Numatydamas atsakymą, jis pripuolęs apsikabino ją per liemenį. — Nesakyk, kad pažiūrėsime. Sakyk taip. Prašau!

Jos keliai vis dar virpėjo.

— Taip. Gerai.

— Ačiū. — Jis stipriai apkabino ją. Tada švilptelėjo šuniui ir patenkintas išbėgo iš kambario.

— Tu pamanei, kad aš jam trenksiu? — Bredo balse skambėjo tokia nuostaba, kad Zojai sutraukė skrandį.

— Aš tik... tavo tonas buvo toks... atsiprašau. Turėjau žinoti.

— Aš nemušu vaikų.

— Aišku, kad ne. Tiesiog aš taip sureagavau.

— Ar kas nors yra jį skriaudęs? Ar turėjai draugą, kuris jį mušė?

— Ne. Ne, — pakartojo ji stengdamasi susitvardyti. — Niekas neskyrė jam tiek dėmesio, kad iki to būtų prieita. Ir aš norėčiau pamatyti tą, kuris pamėgintų pakelti ranką prieš jį, kai esu šalia.

Akivaizdžiai patenkintas paaiškinimu, jis linktelėjo.

— Gerai. Gali būti rami, kad tai būsiu ne aš.

— Aš įžeidžiau tave. Man nepatinka įžeidinėti — bent jau netyčia. Tiesiog viskas atsitiko taip greitai, o tavo balsas buvo toks piktas ir... tavo lūpa kraujuoja.

— Aš tik žaidžiau. Ir, kiek pamenu, mano motina sakydavo, kad jei pradedi tokius žaidimus, kažkas nukentės. — Jis palietė pirštu skaudamą lūpą. — Jūs visada teisios, ar ne?

— Dabar tu ramini mane. — Instinktyviai ji paėmė nuo padėklo servetėlę, paseilino ir priglaudė jam prie lūpos. — Kai įėjau ir pamačiau judu, buvo taip miela. Galėjai leisti jam laimėti, bet neleidai. Ir gerai, nes aš nenoriu, kad jis augtų manydamas, jog visada turi laimėti. Turi išmokti ir pralaimėti, ir...

Zoja nutilo ir pasibaisėjusi pažvelgė į servetėlę. Ji ištepė ją savo seilėmis, dievulėli.

— Vajetau. — Ji suglamžė servetėlę. — Kokia aš kvaila.

— Ne. — Keistai sujaudintas, jis paėmė ją už rankos. — Tai buvo miela. Ir tu miela.

— Nelabai. Ne itin. Na, bet lūpa nebekraujuoja. Kurį laiką gali truputį skaudėti.

— Tu kai ką pamiršai. — Jis uždėjo ranką jai ant liemens ir

nuleido šiek tiek žemiau. — Negi neturi pabučiuoti, kad greičiau gytų?

— Žaizda ne tokia jau ir baisi. — Tiesą sakant, jos visai nebuvo matyti. Jo lūpos labai gražios.

— Bet skauda, — sumurmėjo jis.

— Na, jei jau taip verkšleni. — Ji palinko ketindama tik švelniai paliesti tas gražias lūpas. Draugiškai, paprastai. Lengvai pakštelėjo į jas, stengdamasi nekreipti dėmesio į virpesį pilve.

Jis nemėgino prisitraukti ją, nesistengė prailginti bučinio, tik laikė ranką ten, kur ji bučiavo, ir žiūrėjo.

— Vis dar skauda, — tarė jis. — Gal dar kartą?

Suskambo pavojaus varpai, tačiau ji nekreipė dėmesio.

— Ką gi.

Ji vėl prisilietė prie jo lūpų. Tokių šiltų, tokių tvirtų.

Tyliai sudejavusi pakluso virpesiui ir perbėgo per lūpas liežuviu, panardino pirštus jam į plaukus.

Jis laukė. Ji jautė, kaip įsitempė jo kūnas, girdėjo, kaip jis įtraukė kvapą. Tačiau jis laukė.

Tad ji apsivijo rankomis jo kūną ir leido sau nuskęsti toje šilumoje, tvirtybėje, atsiduoti pamažu, tačiau aiškiai stiprėjančiai pagundai.

Buvo taip gera atsiduoti tai didelei slidžiai bangai su visais jos skoniais ir pojūčiais. Jo burnos forma, pojūtis susidūrus dviem liežuviams, susiliejus kūnams, daugybė dalykų, kuriuos buvo negailestingai paslėpusi savyje, ėmė kunkuliuoti veržtis į laisvę.

— O Dieve, — suaimanavo ji, tačiau tik dar stipriau prigludo prie jo kūno.

Jis būtų galėjęs prisiekti, kad žemė ėmė drebėti po kojomis. Buvo tikras, kad pasaulis smarkiai pasviro ir jis vos laikėsi nenusiritęs. Jos švelnios lūpos tapo karštos ir reiklios.

Trokšdamas daugiau, jis pakreipė galvą, sustiprino bučinį, tada krimstelėjo jai į apatinę lūpą. Ji kimiai sudejavo.

Kai jis palietė jos kūną, ji ėmė rąžytis kaip moteris, bundanti po ilgo miego.

Staiga ji atšoko ir išsigandusi pažvelgė į duris.

— Saimonas, — išspaudė tvarkydamasi plaukus. Skubiai atsitraukė nuo jo, ir tą akimirką į kambarį įdundėjo Saimonas su Mojumi.

Berniukas vilki *Iksmenų* pižama, pastebėjo Bredas. Ir užuodė dantų pastą.

— Pasiruošęs? — Zoja žvaliai nusišypsojo sūnui. Jos galvoje tebeūžė kraujas. — Ponas, a, Bredas ir aš ruošiamės gerti kavą.

— Fu. — Saimonas priėjo prie Zojos ir užvertė galvą bučiniui.

— Aš netrukus ateisiu.

— Gerai. Labanakt, — tarė jis Bredui. — Tai bus revanšas, taip?

— Būtinai. Minutėlę. Noriu išgirsti tavo nuomonę apie kai ką.

Nespėjus Zojai suvokti jo ketinimo, Bredas prisitraukė ją į glėbį ir pabučiavo. Tai buvo suvaržytas bučinys, nes ji sustingo kaip statula, tačiau vis tiek bučinys.

Tada jis atsitraukė, tačiau iš glėbio nepaleido ir kilstelėjo antakius:

— Ką manai?

Berniuko akys buvo pailgos, kaip ir motinos, gelsvai rudos, kaip ir jos, ir kupinos klausimų. Po ilgų penkių sekundžių jis išvertė akis, įsikišo burnon pirštą ir sugaikščiojo.

— Aha, — linktelėjo Bredas. — Išskyrus tai, kad tave nuo to pykina, ar nieko prieš, kad bučiuoju tavo mamą?

— Ne, jei jums patinka tokie šlykštūs dalykai. Čiakas sako, kad jo brolis Neitas mėgsta kišti liežuvį merginai į burną. Tai *negali* būti tiesa. Ar taip?

Bredas visomis valios pastangomis stengėsi išlaikyti rimtą veidą.

— Visaip būna.

— Ko gero. Pasiimsiu Mojų į savo kambarį, kad jam nereikėtų žiūrėti, jei sugalvotumėt daryti tą šlykštų dalyką.

— Iki, vaike. — Kai Saimonas ir Mojus ištrepseno, Bredas atsisuko ir nusišypsojo Zojai. — Nori padaryti ką nors šlykštaus?

— Geriau išgerkime kavos.

Šeštas skyrius

Posėdžiai, projektai ir plėtros planai porai dienų pririšo Bredą prie stalo. Jis nesiskundė, nes grįžti į Velį ir įkurti čia pagrindinę įstaigą, tuo pat metu kuruojant šiaurrytinę šeimos verslo sritį, buvo jo mintis. Taip pat jis nusprendė išplėsti Velio parduotuvę iki penkiolikos tūkstančių kvadratinių pėdų.

Tai reiškė, jog reikės sutvarkyti begales dokumentų, šaukti konferencijas, samdyti daugiau personalo, konsultuotis su architektais ir statybų rangovais, derėtis su tiekėjais.

Jis susitvarkys. Buvo ruošiamas tam, be to, pastaruosius septynerius metus praleido Niujorke, mokydamasis vienos iš didžiausių šalies prekybos grandžių vadovo darbo.

Jis — Veinas, ketvirtosios kartos atstovas. Tad nė nesiruošia atsitraukti. Tiesą sakant, ketina priblokšti visus paversdamas pirmąją *HomeMakers* parduotuvę didžiausia, prestižiškiausia ir pelningiausia nacionalinėje sistemoje.

Jo tėvas nebuvo sužavėtas šiuo sprendimu. Veinas III mano, jog jis paremtas sentimentais. Taip ir yra, galvojo Bredas. O kodėl gi ne? Jo senelis pastatė nedidelę krautuvėlę, tada investavo viską, ką turėjo, ir išplėtė ją į sėkmingai dirbančią, pirkėjams palankią parduotuvę, prekiaujančią namų remonto reikmenimis. Valia, uoslė ir vizija padėjo jam įsteigti antrą, vėliau trečią ir kitas parduotuves, kol jis tapo Amerikos verslo simboliu ir jo veidas puikavosi ant „Time“ žurnalo viršelio dar nesulaukus penkiasdešimties.

Tegu tai bus sentimentai, galvojo Bredas, tačiau jie yra atmiešti gera Veinų valios, uoslės ir vizijos doze.

Važiuodamas centrine gatve, jis stebėjo savo gimtąjį miestelį. Velis tyliai, tačiau tvirtai klestėjo. Nekilnojamojo turto rinka buvo stipri, nes žmonės pirko namus siekdami čia įleisti šaknis ir pasilikti. Mažmeninė prekyba smarkiai išsiplėtė ir pralenkė nacionalinį vidurkį. O turistų doleriai buvo dar vienas pastovus vietinės ekonomikos šaltinis.

Velis brangino savo mažo miestelio atmosferą, o geografinė padėtis — valanda kelio nuo Pitsburgo — teikė jai rafinuotumo. Atostogautojai čia galėjo eiti į pėsčiųjų žygius, slidinėti, plaukioti valtimi, žvejoti ir leisti laiką jaukiose užeigose arba geruose restoranuose.

Čia gera vieta gyventi, gera vieta plėtoti verslą.

Bredas ketino ir gyventi, ir dirbti.

Galbūt jis nenumanė, jog teks taip suktis, tačiau taip pat nesitikėjo, kad grįžęs bus įtrauktas į mistinio rakto paieškas. Ir nesitikėjo įsimylėti keistą vienišą motiną ir jos žavų sūnų.

Ką gi, tiesiog reikia nusistatyti tikslus, prioritetus ir pasirūpinti detalėmis.

Jis pastatė automobilį ir įėjo į *Valley Dispatch* redakciją, kad pasirūpintų kai kuriomis iš jų.

Jis negalėjo atsitokėti, kad jo draugas vadovauja vietiniam laikraščiui. Flinas nelabai atitinka įvaizdį žmogaus, kuris galėtų — ar norėtų — ganyti savo darbuotojus, rėžti tiesas skambiomis antraštėmis ir rūpintis reklama, laikraščio turiniu bei kaina. Tačiau, mąstė Bredas eidamas į Flino kabinetą, jo senasis draugužis puikiai tvarkosi. Jis sugeba priversti žmones dirbti, ir dirbti taip, kaip reikalauja, kartu neleisdamas jiems to pajusti.

Bredas vingiavo pro stalus ir reporterius, per telefonų, klaviatūrų ir balsų kakofoniją. Užuodė kavą, pyragaičius ir kažkieno pušų kvapo losjoną.

Flino kabinetas buvo už stiklinės sienos, o jis pats sėdėjo kampe prie stalo, vilkėdamas dryžuotais marškiniais, džinsais ir avėdamas nutrintais sportiniais bateliais.

Remdamasis trisdešimties metų draugyste, Bredas įžingsniavo pro atviras duris.

— Aš dalyvausiu posėdyje, pone mere. — Flinas mostelėjo galva į telefoną ir į garsiakalbio lemputę.

Bredas šypsodamasis susikišo rankas į kišenes ir palaukė, kol Flinas baigė kalbėtis.

— Atleisk. Nepastebėjau, kad kalbiesi telefonu.

— Tai ką toks svarbus asmuo kaip tu veikia mano varganame kabinete? — pasiteiravo Flinas.

— Užnešiau planą kitos savaitės intarpui.

— Kokie prabangūs pasiuntinuko drabužiai. — Flinas perbraukė pirštu per Bredo švarko rankovę.

— Vėliau turiu važiuoti į Pitsburgą verslo reikalais. — Jis numetė aplanką ant Flino stalo. — Ir dar norėjau paprašyti, kad paruoštum dešimties puslapių spalvotą priedą savaitei prieš Padėkos dieną. Noriu smogti iš peties.

— Aš tas žmogus, kurio tau reikia. Nori, kad mano žmonės pasikalbėtų su tavo žmonėmis. Man patinka taip sakyti, — pridūrė Flinas. — Skamba kaip iš Holivudo.

— Būtent. Noriu išjudinti reikalus čia, o ne korporacijos mastu. Tai svarbu Velio parduotuvei, todėl noriu, kad paruoštum gražų ir patogų lankstinuką — tokį, kurį žmogus galėtų įsikišti į rankinę ar kišenę eidamas apsipirkti. Ir pageidauju, kad jis būtų išskirtinis. Kad pasirodytų laikraštyje tą dieną, kai nėra jokių kitų intarpų, skrajučių ar reklaminių lapelių.

— Savaitę prieš Padėkos dieną būna daugybė skelbimų, — pastebėjo Flinas.

— Taigi. Nenoriu, kad manasis pasiklystų minioje. Jis turi būti vienintelis.

Flinas pasitrynė delnus.

— Tai tau kainuos, bičiuli.

— Kiek?

— Pasikalbėsiu su reklamos skyriumi. Dešimt puslapių, spalvotas? — pasitikslino Flinas tai žymėdamasis. — Rytoj pasakysiu kainą.

— Gerai.

— Čia tai bent, tik pažiūrėk, mes imamės verslo. Nori kavos?

Bredas žvilgtelėjo į laikrodį.

— Taip. Noriu dar apie kai ką su tavim pasikalbėti. Ar galiu uždaryti duris?

Flinas nerūpestingai truktelėjo pečiais.

— Žinoma. — Jis įpylė Bredui kavos. — Apie raktą?

— Pastarąsias dvi dienas nieko negirdėjau. O kai paskutinį kartą mačiau Zoją, man susidarė įspūdis, kad ji nenori apie tai kalbėtis. Bent jau ne su manimi.

— Taigi tikiesi, kad ji kalbasi su manimi — tiksliau, su Mel, o toji kalbasi su manimi. Šiuo metu nedaug, — tarė jam Flinas. — Melori mano, jog Zoja laukia antrojo žingsnio ir labai nerimauja, kada Keinas jį žengs.

— Aš panagrinėjau tą nuorodą. Man regis, kad dabar laikas Zojai žengti žingsnį. Matysiu ją penktadienį vakare, tačiau galbūt reikėtų visiems susitikti ir pasukti galvas prieš tai.

— Penktadienį vakare? — Flinas gurkštelėjo kavos. — Kokia nors proga?

— Saimonas ateina pažaisti. — Bredas kalbėdamas vaikščiojo po kabinetą. — Ir atsiveda motiną.

— Kaip klastinga.

— Darai ką gali. Vaikis šaunus ir ne toks sudėtingas kaip jo motina.

— Mano nuomone, gyvenimas jos nelepino ir ji pati turėjo nusitiesti sau kelią. Tai labai primena jai duotą nuorodą.

— Ji nuostabi moteris.

— Kaip giliai esi įklimpęs?

— Iki ausų. — Bandydamas nusiraminti, Bredas atsirėmė į palangę. — Bėda ta, kad ji nepasitiki manimi. Nors pažanga yra. Ji bent jau nesustingsta ir nepradeda šiaušti, kai pasižiūriu į ją. Tačiau kartais žvelgia į mane taip, tarsi su kokiais piktais kėslais būčiau nusileidęs iš kitos planetos.

— Ji jaučiasi atsakinga ne tik už save. O tokios moterys turi būti atsargios, jei jos protingos. Zoja protinga.

— Aš pakvaišęs dėl to vaiko. Kuo daugiau laiko su juo praleidžiu, tuo daugiau norisi. Norėčiau sužinoti apie jo tėvą.

Flinas papurtė galvą į klausiamą Bredo žvilgsnį.

— Deja, mano šaltiniai labai riboti šiuo klausimu. Gali išmėginti tiesioginį būdą ir pats pasiklausti.

Bredas linktelėjo.

— Dar vienas dalykas, tada turėsiu važiuoti. Ar ketini parašyti istoriją?

— Stiklo Dukterys, — garsiai tarė Flinas, žiūrėdamas į tolį ir tarsi skaitydamas antraštę ore. — Plesent Velis, Pensilvanija. Du keltų dievai aplankė vaizdingas Lorelio aukštumas ieškodami trijų vietinių moterų, kurioms lemta surasti raktus nuo legendinės Sielų dėžės.

Jis susijuokė, gurkštelėjo kavos.

— Tai būtų velniškai įdomi istorija. Nuotykiai, intrigos, meilė, pinigai, asmeninė rizika, triumfas, dievų galia — ir viskas čia, mūsų tyliame miestelyje. Taip. Galvojau apie tai — kad reikėtų parašyti, bet parašyti gerai. Kai pirmą kartą išgirdau visa ką, pagalvojau: juk tai galėtų būti amžiaus istorija. Žinoma, mane būtų uždarę į beprotnamį, tačiau tai nebūtų sustabdę.

— Kas sustabdė?

— Ogi jos atsidurtų dėmesio centre. Kai kas patikėtų, dauguma ne, tačiau visi klausinėtų, reikalautų atsakymų ir paaiškinimų. Jos — tiesą sakant, ir niekas iš mūsų — nebegalėtų normaliai gyventi.

Jis pažvelgė į kavos puoduką ir gūžtelėjo pečiais.

— O juk čia ir yra esmė. Kad visi galėtume gyventi taip, kaip norime, taip, kaip turime teisę. Kitas dalykas, jei apie tai parašytų Džordanas. Tada tai būtų išgalvota tiesa. Bet į laikraštį aš nerašysiu.

— Tu visada buvai geriausias iš mūsų.

Flino pakelta ranka sustingo pakeliui prie lūpų.

— A?

— Įžvalgiausias, nuoširdžiausias. Štai kodėl pasilikai Velyje, redakcijoje, nors norėjai išsidanginti. Galbūt todėl mudu su Džordanu galėjome išvykti. Žinojome, kad būsi čia, kai mes grįšime.

Flinas retai kada nerasdavo žodžio kišenėje, tačiau šį kartą taip atsitiko.

„Ką gi“ buvo viskas, ką jam pavyko išstenėti.

— Turiu važiuoti į Pitsburgą. — Bredas pastatė puodelį ir pakilo. — Paskambink man į mobilųjį, jei kas atsitiktų, kol manęs nebus.

Vis dar neatgaudamas žado Flinas tik linktelėjo.

* * *

Zoja matavo ir maišė dažus ponios Henson plaukams. Jos kaimynė mėgo ryškias raudonas sruogas. Zoja sukūrė kombinaciją, kuri tiko joms abiem, ir jau treti metai kartą per mėnesį kirpdavo ir dažydavo ponią Henson.

Ji buvo vienintelė klientė, kurią Zoja aptarnaudavo namuose. Prisimindama vaikystę, grindis, padengtas plaukais, ir chemikalų dvoką, ji prisiekė niekada nedirbti namie. Tačiau ponia Henson buvo išimtis, ir toji valanda, kurią Zoja sugaišdavo tvarkydama jos plaukus, labiau priminė vizitą nei darbą.

Ji vis dar prisiminė dieną, kai įsikėlė į šį namą. Ponia Henson, — jos plaukai tada buvo siaubingos suodžių spalvos, — atėjo pasveikinti ją ir Saimoną atvykus į kaimynystę. Atnešė sausainių su šokolado gabaliukais ir, įdėmiai apžiūrėjusi Saimoną, pritariamai linktelėjo. Tada pasiūlė savo, oficialios auklės, paslaugas sakydama, kad jos sūnūs jau užaugę ir jai labai trūksta namuose mažo berniuko.

Ji buvo pirmoji Zojos draugė Velyje ir tapo savotišku senelės ir motinos pakaitalu ne tik Saimonui, bet ir Zojai.

— Aną vakarą mačiau tavo jaunąjį vyriškį. — Mėlynos ponios Henson akys spindėjo dailiame veide.

— Aš neturiu vyriškio, nei jauno, nei seno. — Zoja, praskyrusi jos plaukus, tepė pilkas šaknis dažais.

— Gražus jaunas vyras, — nesutrikusi tęsė ponia Henson. — Šiek tiek panašus į savo tėvą, kurį pažinojau, kai buvo tokių pat metų kaip sūnus dabar. Tos rožės, kurias tau atnešė, puikiai laikosi. Žiūrėk, kaip gražiai prasiskleidė.

Zoja žvilgtelėjo į stalą.

— Pakerpu kotus ir keičiu vandenį, kad nenuvystų.

— Kaip saulės spindulys ant stalo. Geltonos rožės tinka tau. Ne kiekvienas vyras tai supranta. Saimonas dabar tik ir šneka — Bredas tą, Bredas aną. Taigi jis moka elgtis su vaiku.

— Moka. Jie greitai susiuostė. — Zoja suraukė kaktą. — Bredliui labai patinka Saimonas.

— Įtariu, kad ir Saimono mama.

— Mes draugai, bent jau aš stengiuosi, kad taip būtų. Jis verčia mane nervintis.

Ponia Henson suūbavo trumpu juoku.

— Kuri nesinervintų, kai vyras taip atrodo.

— Ne ta prasme. Taip, ta, — nusijuokė Zoja užtepdama dar dažų. — Bet jis mane apskritai nervina.

— Ar jau bučiavotės? — Zojai nutilus, ponia Henson patenkinta sukvaksėjo. — Gerai. Taip ir maniau, kad jis ne iš lėtųjų. Ir kaip?

— Po to turėjau pasitikrinti, ar mano pakaušis vietoje, nes rodės, kad susprogo.

— Velniškai laiku. Jau buvau ėmusi nerimauti dėl tavęs, mieloji. Dirbi dieną ir naktį. Visiškai neskiri sau laiko. Dabar, kai matau tas gražuoles, su kuriomis susidraugavai, ir dailųjį Bredą Veiną, širdžiai ramiau.

Ji patapšnojo Zojai per ranką.

— Vis dar dirbi daug, ypač dabar, kai ėmeisi to verslo, bet man patinka tai matyti.

— Nebūčiau galėjusi imtis verslo, jei nepasirūpintumėte Saimonu.

Ponia Henson atlaidžiai mostelėjo.

— Puikiai žinai, kaip myliu tą berniūkštį. Jis man kaip sūnus. Dabar, kai Džekas išsikraustė į Baltimorę, o Dekas Kalifornijoje, net anūkų nematau. Nežinau ką daryčiau be Saimono. Jis praskaidrina mano dieną.

— Jis vadina jus ir poną Hensoną savo seneliais. Tai palengvina mano naštą.

— Sakyk, kaip reikalai salone? Negaliu sulaukti, kada atidarysi jį ir išversi tą pasipūtėlę Karlę iš koto, kai imsi pervilioti jos klientes. Girdėjau iš Saros Benet, kad naujoji Karlės mergina nė iš tolo neprilygsta tau.

— Kaip negerai. — Tačiau Zoja sukikeno. — Nelinkiu jai blogo, tik pykstu, kaip ji mane atleido. Pasakė, kad aš paėmiau pinigų iš kasos, — tęsė Zoja užsiplieksdama. — Išvadino vagile.

— Ramiau.

— O, atsiprašau, — tarstelėjo Zoja, suvokusi, jog peštelėjo ponios Henson plaukus. — Iškart užsiplieskiu prisiminusi. Aš gerai dirbau.

— Per gerai. Ir per daug pastovių klienčių pageidavo, kad tu tvarkytum plaukus, o ne Karlė. Viskas iš pavydo.

— Pažįstat Marsę? Ji daro manikiūrą Karlės salone. Paskambinau jai prieš porą dienų — ji dirbs man.

— Ką tu sakai.

— Tik niekam nepasakokite, kol nesusitvarkysiu. Nenoriu, kad Karlė atleistų ją man dar neatidarius salono. Bet Marsė pasiruošusi įteikti pareiškimą vos tik pasakysiu. Ir ji turi draugę stilistę, kuri dirba prekybos centre netoli miestelio. Ši ketina ištekėti ir ieško darbo arčiau centro. Taigi sakau jai, gal toji draugė norėtų dirbti *miestelyje*. Marsė pasakė jai, ir dabar laukiu, kada anoji ateis pasikalbėti. Marsė tvirtina, kad ji gabi.

— Regis, tu viską apgalvojai.

— Kai kurie dalykai atsitinka savaime. Dar turiu pasikalbėti su Krisu dėl masažų ir kitų procedūrų. O mano draugė Dana? Ji pasamdė moterį dirbti knygyne, o ši turi draugę, kuri dirbo vienname iš Kolorado kurortų ir ką tik sugrįžo į Velį. Pasikalbėsiu ir su ja. Tai taip įdomu, kol negalvoju apie atlyginimus.

— Viskas bus gerai. Geriau nei gerai.

— Šiandien buvo atėjęs santechnikas, prijungė kriaukles. Netrukus pradėsiu ruošti kabinas. Kartais apsidairau ir pagalvoju, jog visa tai sapnas.

— Sapnų nereikia užsitarnauti, Zoja. O tu tai užsitarnavai.

* * *

Užsitarnavau, galvojo Zoja plaudama dubenėlį ir šepetuką. Ir dabar dar stengiuosi. Vis dėlto tai daugiau dovana. Ji pasižadėjo sau niekada per daug nepasitikėti.

Ji stengsis. Bus gera partnerė, gera darbdavė. Ji žino, ką reiškia dirbti žmogui, kuriam labiau rūpi priimti kuo daugiau užsakymų nei pasirūpinti pagrindiniais darbuotojų poreikiais. Tokiam, kuris neprisimena, ką reiškia valandų valandas stovėti ant kojų, kol jos ima degti, o nugara tampa vienu dideliu skauduliu.

Bet ji nepamirš.

Galbūt ne tokio gyvenimo norėjo prieš kelerius metus, kai buvo jauna mergina ir svajojo apie gražius daiktus bei ramų gyvenimą, kurį užsidirbs savo galva. Tačiau tai gyvenimas, kurį pasirinko, ir ji pasistengs, kad jis būtų teisingas.

— Gali grįžti atgal, viską pakeisti.

Zoja atsigręžė nuo kriauklės ir pažvelgė į Keiną. Po storu rūko sluoksniu slypėjo nuostaba, šokas, netgi baimė. Ji žinojo apie tai, tačiau negalėjo apčiuopti.

Jis buvo gražus, tamsaus grožio. Juodi plaukai, gilios akys, po nepaprastai balta oda išsišovę kaulai. Aukštesnis nei ji įsivaizdavo. Ne tokio galingo stoto kaip Pitas, tačiau grakštaus, elegantiško kūno, kuris, numanė ji, gali judėti vikriai kaip gyvatė.

— Laukiau, kada pasirodysi. — Jos balsas skambėjo dusliai, tarsi sklistų iš galvos, o ne iš burnos.

— Stebėjau tave. Malonus laiko praleidimas. — Jis žengė artyn ir palietė jai skruostą. — Tu labai miela. Per daug žavi darbui, kurį dirbi. Per žavi, kad praleistum gyvenimą gražindama kitus. Tu visada troškai daugiau. Niekas to nesuprato.

— Ne. Mama pykdavo. Jai būdavo skaudu.

— Ji niekada nesuprato tavęs. Naudojosi tavimi kaip verge.

— Jai reikėjo pagalbos. Ji stengėsi kiek galėjo.

— O kai tau reikėjo pagalbos? — Jo balsas buvo švelnus, veidas kupinas supratimo. — Vargšelė. Išnaudota, išduota, išmesta. Visą gyvenimą mokėsi už vieną neapgalvotą poelgį. Kas,

jei tai niekada nebūtų atsitikę? Tavo gyvenimas būtų kitoks. Negi nepagalvoji apie tai?

— Ne, aš...

— Žiūrėk. — Jis iškėlė krištolinį rutulį. — Pažiūrėk, kaip galėjo būti.

Neturėdama kitos išeities, ji pažvelgė ir pateko į vidų.

Ji suposi giliame odiniame krėsle priešais platų langą, pro kurį buvo matyti didelio miesto stogai ir bokštai. Ji kalbėjosi telefonu, o jos veidas džiugiai spindėjo.

— Ne, negaliu. Šįvakar išvykstu į Romą. Truputis darbo, daug malonumų. — Ji žvilgtelėjo į mažutį auksinį laikrodėlį ant riešo. — Malonumas nukrito iš viršaus — už tai, kad pavyko pritraukti *Quatermain* sąskaitą. Savaitė *Hastler* viešbutyje. Žinoma, atsiųsiu tau atvirlaiškį.

Ji nusijuokė ir pasisuko su kėde, kai į kabinetą įėjo jos padėjėja, nešina aukštu plonu porceliano puodeliu.

— Pasikalbėsime, kai sugrįšiu. *Ciao*.

— Jūsų kava, panele Makort. Automobilis bus po penkiolikos minučių.

— Ačiū. Modesto byla?

— Jūsų lagaminėlyje.

— Tu geriausia. Žinai, kaip susisiekti su manim, bet nuo antradienio tegu niekas netrukdo. Nebent kažkas labai svarbaus — kitu atveju apsimesk, kad išvažiavau į Veneciją ir tu negali su manimi susisiekti.

— Galite pasikliauti manimi. Niekas taip nenusipelnė atostogų kaip jūs. Gerai praleiskite laiką Romoje.

— Taip ir padarysiu.

Gurkšnodama kavą pasitikrino kompiuteryje kai kurias detales.

Ji mėgo savo darbą. Kiti pasakytų, jog tai tik skaičiai, sąskaitos, juodas arba raudonas rašalas. Tačiau Zojai tai buvo iššūkis, netgi nuotykis. Ji tvarkė keleto didžiausių korporacijų finansus ir darė tai labai gerai.

Ilgas kelias nuo mamos kirpyklos buhalterijos, mąstė ji. Labai ilgas kelias.

Ji sunkiai mokėsi, kad gautų stipendiją koledže, sunkiai dirbo, kad įgytų išsilavinimą ir įsitvirtintų vienoje iš prestižiškiausių Niujorko bankininkystės firmų.

O tada ėmė skintis kelią į viršų. Kampinis kabinetas penkiasdešimtajame aukšte, savas personalas — ir visa tai pasiekė iki trisdešimties metų.

Ji turi puikų butą, įdomiai gyvenima, daro karjerą. Keliauja po visas tas vietas, apie kurias naktimis svajodavo būdama jauna.

Ji turi tai, ko niekada nesugebėjo paaiškinti savo šeimai. Pagarbą.

Patenkinta išjungė kompiuterį ir išgėrė likusią kavą. Tada atsistojo, pasiėmė lagaminėlį ir persimetė per ranką lietpaltį.

Jos laukia Roma.

Žinoma, iš pradžių teks padirbėti, bet paskui laukia malonumai. Ji ketina skirti laiko apsipirkimui. Ką nors iš odos, aukso. *Armani*, o gal *Versace*. Gal ir abiejų. To ji nusipelnė.

Ji pasuko prie durų, tada stabtelėjo, atsisuko. Kažkas jai nedavė ramybės. Ji kažką pamiršo. Kažką svarbaus.

— Jūsų automobilis, panele Makort.

— Ateinu.

Ji vėl pajudėjo durų link. Bet ne. Ji negali taip paprastai išvykti.

— Saimonas. — Jos galva ėmė suktis, ir taip smarkiai, kad teko atsiremti į sieną. — Kur Saimonas?

Ji išskubėjo pro duris šaukdama jį. Ir iškrito iš krištolinio rutulio ant virtuvės grindų.

— Aš netgi neišsigandau, — pasakojo Zoja Melori ir Danai. — Net tada, kai nukritau ant grindų. Tik pagalvojau: na, nieko sau.

— Ir tai viskas, ką jis tau sakė? — paklausė Dana.

— Taip. Jis buvo labai švelnus. — Zoja tvirtino spinteles prie sienos. — Užjaučiantis. Visiškai negrėsmingas.

— Nes bandė tave suvilioti, — padarė išvadą Melori.

— Ir aš taip manau. — Zoja tikrindama papurtė spintelę,

linktelėjo. — „Ar nenorėtum, kad viskas būtų taip, o ne kaip yra?“ Jis kalbėjo taip, tarsi užtektų žengti žingsnį ir viskas pasikeistų.

— Kelio išsišakojimas. — Dana įsirėmė į šonus.

— Būtent. — Zoja įsuko paskutinį varžtelį, paskui išgręžė skylę. — Šansas siekti karjeros, įspūdingai gyventi, skraidyti į Romą. Tereikia vienos smulkmenos. Nepastoti šešiolikos. Jis suprato, kad negali grasinti man Saimonu, tad nusprendė pašalinti jį iš lygties.

— Jis neįvertina tavęs.

Zoja pažvelgė į Melori.

— O taip, todėl, kad niekas tame krištolo rutulyje negali prilygti tam, ko vertas Saimonas. Ir žinai ką? Tai netgi neprilygsta tam, ką darau čia, su jumis.

Zoja nusišypsojusi atsistojo.

— Nors avėjau velniškai gražiais bateliais. Regis, *Manolo Blahnik*, kaip toji — kuo ji vardu — Sara Džesika Parker.

— Hm. Puikūs seksualūs bateliai arba devynmetis berniukas. — Dana patapšnojo pirštu per smakrą. — Sunku pasirinkti.

— Manau, kurį laiką pasitenkinsiu „Mokėk mažiau“ pasiūla. — Ji atsitraukė apžiūrėti spintelės. — Jis manęs nebaugina. — Ji nusijuokė, padėjo gręžtuvą. — Buvau tikra, kad išsigąsiu, bet nieko panašaus.

— Neatsipalaiduok, — perspėjo ją Melori. — Paprasto „ne, ačiū“ jam nepakaks.

— Kito atsakymo jis neišgirs. Tačiau jis privertė mane vėl prisiminti nuorodą. Pasirinkimai. Tiesos momentai, kaip tu, Melori, pavadinai tai paveiksluose. Tikriausiai turėjau pasirinkimą — tą naktį, kai buvo pradėtas Saimonas, ar tada, kai nusprendžiau jį gimdyti. Bet manau, kad turi būti kitas — arba tas, kurį jau padariau, arba būsimas.

— Galime sudaryti sąrašą, — pradėjo Melori, ir Dana nusijuokė.

— Ir iš kur aš žinojau, kad taip pasakysi.

— Sąrašą, — tęsė Melori, dėbtelėjusi į draugę, — svarbių įvykių ir sprendimų Zojos gyvenime, taip pat ne tokių reikšmin-

gų, bet davusių svarbų rezultatą. Taip, kaip ji įsivaizdavo, jog Velis — tai miškas su takais. Šį kartą miškas bus jos gyvenimas. Ieškosime sankirtų, jungčių, kaip vienas pasirinkimas vedė prie kito, kaip jie gali būti susiję su raktu.

— Jau svarsčiau apie tai ir manau... — Zoja pritvirtino kitą spintelę ir išsitraukė matuoklę. — Jūsų sprendimai, tai, ką jūs darėte ieškodamos raktų, įvėlė Fliną ir Džordaną. Likome mudu su Bredu, tad turėčiau manyti, kad manoji paieška įtrauks ir jį. Dabar jam teks žengti greta manęs.

— Bredas gali pasirūpinti savimi, — patikino ją Dana.

— Neabejoju. Ir aš galiu savimi pasirūpinti. Tik nesu tikra, kad galiu susidoroti su juo. Negaliu leisti sau padaryti klaidą — nei dėl rakto, nei dėl savęs ir Saimono.

— Tu bijai, kad būdama šalia Bredo, užmegzdama su juo asmeninius santykius padarysi klaidą? — nustebo Melori.

— Tiesą sakant, pradedu bijoti, kad galiu padaryti klaidą nebūdama šalia jo. Dėl to man darosi vis sunkiau išlikti praktiškai.

— Šįvakar eini ten, — tarė Melori. — Kodėl tau nepasimokius iš Saimono — bent kartą — ir smagiai nepraleidus laiko su žmogumi, kuriam akivaizdžiai patinka būti su tavim?

— Aš pasistengsiu. — Ji išskleidė matuoklę. — Gerai, kad turėsiu palydovą. Du, tiesą sakant, priskaičiuojant Mojų.

— Anksčiau ar vėliau, nesvarbu, kaip Bredui patinka Saimonas, jis norės pabūti ir su tavimi viena.

Zoja ištiesė Danai matuoklę ir nusičiupo gręžtuvą.

— Tada ir pagalvosiu apie tai — anksčiau ar vėliau.

Atrodo, kad greičiau, gal net šią minutę, pagalvojo Zoja, likusi viena.

Ji žinojo, kad šis stiprus fizinis potraukis suves juos draugėn. Tačiau ji galėtų — ir taip padarys — nuspręsti dėl vietos ir laiko. Ir nustatyti taisykles. Taisyklės, kaip ir tarpusavio supratimas, turi būti aptartos prieš žengiant tą intymų žingsnį.

Jei Bredlis Veinas iš tiesų yra vienas iš jos kelio išsišakojimų, būtina įsitikinti, kad nė vienas iš jųdviejų nepasiklys ir nenukraujuos takui pasibaigus.

Septintas skyrius

Susijaudinusio Saimono balsas nutraukė Zojos debatus dėl auskarų. Eiti su dideliais sidabriniais lankais — nerūpestingai seksualiais, ar mažais markazito lašeliais, kuriuos įsigijo praeitą vasarą — santūriais ir rafinuotais?

Tokios smulkmenos gerokai lemia moters nuotaiką, jos požiūrį, ketinimus. Vyras gali ir nepastebėti jų, mąstė ji pridėdama prie ausies čia vienus, čia kitus, tačiau moteris žino, kodėl ji įsivėrė būtent tuos auskarus. Arba apsiavė šiuos batelius. Arba kodėl pasirinko būtent šią liemenėlę.

Tokie dalykai sukuria pasimatymo nuotaiką. Ji padėjo auskarus ir prispaudė ranką prie širdies. Dieve, ji eina į pasimatymą.

— Mama! Ateik greičiau! Turi tai *pamatyti*!

— Minutėlę.

— Paskubėk! Greičiau, jis suka į kiemą. O žmogau. *Čia tai bent!* Ateik, mama!

— Kas yra? — Ji basomis puolė į svetainę. Nespėjo apsispręsti dėl batelių, nes dar nenutarė dėl auskarų. — Vaje, Saimonai, po kelių minučių reikia išeiti, ir aš ne... — Jos žandikaulis atkaro kaip ir sūnaus pamačius į kiemą sukantį juodą limuziną.

— Tai didžiausia mašina, kokią esu matęs per visą savo gyvenimą.

— Tikrai, — pritarė Zoja. — Jis tikriausiai pasiklydo.

— Ar galiu eit pažiūrėti? — Sūnus griebė ją už rankos ir ėmė

tampyti, kaip darydavo visada, kai ypač nekantraudavo. — Prašau, prašau, prašau! Ar galiu ją paliesti?

— Nemanau, kad turėtum ją liesti.

— Žiūrėk, kažkas išlipa. — Saimono balsas virto pagarbiu šnabždesiu. — Jis atrodo kaip kareivis.

— Jis vairuotojas. — Ji uždėjo ranką Saimonui ant peties ir abu prikišo nosis prie lango. — Taip vadinami žmonės, kurie vairuoja limuzinus.

— Jis ateina prie *durų*.

— Tikriausiai nori pasiklausti kelio.

— Ar galiu išeiti kartu ir pažiūrėti, kol tu aiškinsi jam, kaip ten nuvažiuoti? Aš nieko neliesiu ir nedarysiu.

— Mes atsiklausime. — Ji paėmė Saimoną už rankos ir nusivedė prie durų.

Saimonas teisus, pagalvojo atidariusi duris. Tikrai primena kareivį — aukštas, tiesus, juoda uniforma ir kepure.

— Kuo galiu padėti? — pasiteiravo ji.

— Panelė Zoja Makort? Ponaitis Saimonas Makortas?

— Hm. — Zoja prisitraukė Saimoną arčiau savęs. — Taip.

— Aš vardu Bigalo. Atvykau nuvežti jus pas poną Veiną.

— Mes važiuosime juo? — Saimono akys suspindo it dvi saulutės. — *Viduje*?

— Taip, sere. — Bigalo mirktelėjo Saimonui. — Galėsite sėdėti bet kurioje sėdynėje.

— Jėga! — Sugniaužęs kumštį jis garsiai šūktelėjo ir jau būtų puolęs prie limuzino, jei Zoja nebūtų sulaikiusi.

— Bet mes turime automobilį. Ir šunį.

— Taip, ponia. Ponas Veinas perdavė jums laišką.

Zoja pažvelgė į ištiestą Bigalo ranką ir atpažino voką.

— Saimonai, stovėk čia, — paliepė imdama laišką.

Lape vėl buvo tik vienas sakinys:

Nesiginčyk ir šį kartą.

— Bet aš nesuprantu, kodėl... — Zoja neryžtingai nutilo nugalėta maldaujančių Saimono akių. — Mes netrukus ateisime, pone Bigalo.

— Galite neskubėti, ponia.

Vos tik ji uždarė duris, Saimonas apkabino ją per liemenį.

— Fantastiška!

— Taip. Tikrai.

— Jau galime važiuoti? Ar galime?

— Gerai. Pasiimk švarką ir dovaną, kurią paruošėme Bredliui. Kur mano rankinė? — Ir bateliai, prisiminė. Regis, šįvakar labiau tiks markazito auskarai.

Vos tik jie išėjo į kiemą, Saimonas kaip kulka nuzvimbė prie automobilio, tada trumpam stabtelėjo ir pamojavo Hensonams, stovintiems verandoje.

— Mes važiuosime limuzinu!

— Tu tik pažiūrėk. — Plačiai šypsodamasi, ponia Henson irgi pamojavo. — Kaip kokia roko žvaigždė. Rytoj man viską papasakosi.

— Gerai. Tai ponas Bigalo, — paskelbė Saimonas, kai vairuotojas atidarė dureles. — Jis veš mus pas Bredą. Ten ponas ir ponia Henson. Jie mūsų kaimynai.

— Malonu susipažinti. — Bigalo palietė savo kepurę. Ir pasiūlė ranką Zojai. — Šuo gali važiuoti su manim, jei jūs nieko prieš.

— Ak. Jei jis jums netrukdys.

— Tu tik pažiūrėk, Džonai. — Ponia Henson spustelėjo vyrui ranką. — Kaip Pelenė. Tik aš tikiuosi, kad mūsų mergytė bus protingesnė ir nepabėgs laikrodžiui išmušus dvyliktą.

Automobilio salono viduje, palei užtamsintus langus buvo mažos stiklinės vazelės su šviežiomis gėlėmis. O ant grindų ir lubų švietė daug mažų lempučių.

Čia buvo televizorius ir garso grotuvas, o virš galvos daugybė mygtukų.

Kvepėjo oda ir lelijomis.

Saimonas jau šliaužiojo sėdynėmis ir kaišiojo galvą pro angą į limuzino kabiną, apiberdamas Bigalo klausimais.

Zoja nesiryžo drausti. Be to, jai pačiai reikėjo laiko apsiprasti.

Po minutėlės ji pasidavė. Reikia metų, kad apsiprastų.

Saimonas atslydo prie jos.

— Mojui patinka priekyje, ir ponas Bigalo leidžia jam iškišti galvą pro langą. Ir ponas Bigalo sako, kad galiu liesti bet ką, nes aš čia bosas. Ar galiu paimti sodos vandens iš šaldytuvo — kadangi tu mano bosas, pasakyk taip. Ir noriu pažiūrėti televizorių. Galiu?

Zoja pažvelgė į jo spindintį veidelį. Impulsyviai sugavo jo veidą savo delnais ir skambiai pabučiavo.

— Taip, gali išgerti to vandens. Taip, gali įjungti televizorių. Ir žiūrėk, kas čia. Gali įjungti ir išjungti šviesas. Ir telefonas yra.

— Paskambinkim kam nors.

— Tu skambink. — Ji ištiesė jam ragelį. — Paskambink poniai Henson. Jai patiks.

— Gerai. Pasiimsiu sodos, įsijungsiu televizorių ir paskambinsiu jai, papasakosiu apie viską.

Zoja kikeno kartu, spaudė mygtukus ir gėrė imbierinį alų tik tam, kad vėliau galėtų apie tai kam nors papasakoti.

Kai įvažiavo į kiemą, ji sulaikė sūnaus ranką, kol jis nespėjo atidaryti durelių.

— Ponas Bigalo turi apeiti aplinkui ir atidaryti jas, — sušnabždėjo jam. — Toks jo darbas.

— Gerai. — Kai durelės atsidarė, Saimonas iššoko ir užvertė galvą į Bigalo. — Buvo labai smagu. Ačiū, kad atvežėte mus.

— Man buvo malonu.

— Spėju, kad jums buvo aišku, jog pirmą kartą važiuojame limuzinu, — tarė Zoja, kai jis padėjo jai išlipti.

— Neprisimenu, kada paskutinį kartą taip smagiai važiavau. Nekantriai lauksiu, kada reikės parvežti jus namo.

— Dėkoju.

— Kai papasakosiu vaikams! — Saimonas pagriebė šuns pavadėlį ir leidosi nutempiamas prie durų. — Jie nepatikės.

Zojai nespėjus šūktelėti, kad pasibelstų, jis jau bėgo pro duris šaukdamas Bredą.

— Bredai! Mes žiūrėjome televizorių automobilyje, skambinome poniai Henson ir gėrėme sodos vandenį. O Mojus važiavo priekyje.

— Regis, turėjote ką veikti.

— Saimonai, reikia belstis. Mojau!

Šuo nėrė į didįjį kambarį ant sofos.

— Nieko tokio, — nuramino ją Bredas, kai Mojus išsitiesė kaip gauruotas sultonas. — Mes jau imame prie jo priprasti.

— Atnešėme tau dovaną. — Nenustygstantis vietoje Saimonas įbruko Bredui dėžutę. — Mes su mama padarėme.

— Tikrai? Eime į virtuvę, atidarysime. Tik pirma leiskit pakabinti jūsų apdarus.

— Aš galiu. Aš žinau, kur juos kabinti. — Saimonas nusiplėšė striukę ir šokčiodamas laukė, kol Zoja paduos savąją. — Neatplėškite be manęs.

— Gerai.

— Noriu padėkoti, kad atsiuntei automobilį, — pradėjo Zoja pakeliui į virtuvę. — Saimonas niekada to nepamirš. Jam tai buvo nepaprastas įvykis.

— O tau patiko?

— Juokauji? — Ji susijuokė dar neatitokusi iš nuostabos. — Dvidešimt minučių jaučiausi kaip princesė. Tik kadangi mes visą tą laiką žaidėme su mygtukais ir televizoriumi, tad greičiau dvidešimt minučių buvau pavirtusi vaiku. Bet tau nereikėjo taip vargintis.

— Jokio vargo. Norėjau tai padaryti. Žinojau, kad Saimonui patiks, be to, nenorėjau, kad tau tektų vairuoti namo tamsoje. Ir, — pridūrė jis ištraukdamas iš sidabrinio kibirėlio butelį, — norėjau, kad galėtum atsipalaiduoti ir pasimėgauti šiuo tikrai puikiu šampanu.

— Ak. Net jei būtum neparašęs laiškelio, man būtų buvę sunku dėl to ginčytis.

— Puiku. — Jis, patyrusiu judesiu atkimšęs butelį, pylė šampaną jau į antrąją taurę, kai įbėgo Saimonas, lydimas Mojaus.

— Dabar atplėšk dovaną. Čia pasveikinimo parvykus namo dovana.

— Įkurtuvių, — pataisė jį Zoja ir apkabino Saimoną per pečius. — Šiek tiek pavėluota sugrįžimo į Velį proga.

— Pažiūrėkim, ką čia turim. — Jis atrišo kaspiną jausdamasis truputį kvailai, nes jau žinojo, kad pasilaikys tą baltą nėriniuotą kaspiną ir šakelę smulkių raudonų gėlyčių, kurias ji buvo užkišusi už jo. Dovana gulėjo paprastoje rudoje dėžutėje, ant balto audinio, apibarstyto blizgučiais.

— Tu tikrai moki pakuoti dovanas.

— Jei nori ką nors padovanoti, reikia pasistengti, kad būtų gražu.

Bredas ištraukė trispalvę žvakę skaidrioje keturkampėje žvakidėje.

— Nuostabu. — Jis pauostė. — Kaip kvepia. Pati padarei?

— Mums patinka daryti tokius daikčiukus, ar ne, mama? Reikia ištirpdyti vašką, tada pridėti kvapų ir viso kito. Aš išrinkau kvapus.

— Tai šventėms, — paaiškino Zoja. — Viršutinis sluoksnis simbolizuoja obuolių pyragą, vidurinis — spanguoles, o dugne — Kalėdų eglė. Ją reikia statyti ant padėklo, nes indas įkaista.

Bredas išėmė padėkliuką, kuris kampuose buvo išpieštas spanguolėmis.

— Mama nupiešė uogas, o aš apipurškiau blizgesiu.

— Nuostabu. — Jis padėjo padėklą ant stalo ir pastatė ant jo žvakę. Tada pasilenkė ir apkabino Saimoną. Atsitiesęs nusišypsojo.

— Tikriausiai norėsi nusisukti.

— Kodėl?

— Ketinu pabučiuoti tavo mamą.

— Fu. — Nors Saimonas užsidengė veidą rankomis, jo pilvuku nuvilnijo šiluma.

— Ačiū tau. — Bredas švelniai pabučiavo Zoją į lūpas. — Gali atsidengti, vaike.

— Ar uždegsi dovaną? — nerimo Saimonas.

— Taip. — Bredas ištraukė iš stalčiaus ilgą ploną įrankį ir uždegė dagtį. — Gražu. Iš kur išmokai gaminti žvakes?

— Atsitiktinai. Eksperimentuodama. Tikiuosi, kad vieną dieną galėsiu prekiauti žvakėmis, aromatiniais mišiniais ir panašiais dalykais salone.

— Aš paimčiau ką nors panašaus į *HomeMakers*.

Zoja įsispoksojo į savo žvakę.

— Tikrai?

— Kai išsiplėsime, ketinu įtraukti į prekių sąrašą ir dekoratyvines detales. Turėsi parodyti man, ką dar turi, tada galėsime aptarti.

— Ar galiu eiti į žaidimų kambarį? — paklausė Saimonas. — Atsinešiau tą žaidimą, kad galėčiau atsirevanšuoti.

— Žinoma. Dabar ten kitas žaidimas. Gali įsijungti.

— O tu ateisi dabar pažaisti?

— Turiu paruošti vakarienę, bet tu eik, praalk. Noriu, kad merdėtum iš bado. Specialiai šiam vakarui atsisiunčiau varlių šlaunelių.

— Fuui.

— Milžiniškų varlių šlaunelių. Iš Afrikos.

— Na jau ne.

— Arba galime valgyti kepsnį.

— Varlių kepsnį!

— Žinoma.

Tariamai pašiurpęs, Saimonas šaukdamas išlėkė iš kambario.

— Tu labai geras jam, — tarė Zoja.

— Tai visiškai nesunku. Kodėl tau neprisėdus ir... — Jis nutilo išgirdęs iš žaidimų kambario Saimono šūksnį. — Jis rado naująjį žaidimą.

— Bredli.

— Klausau.

— Turiu paprašyti tave kai ką pažadėti. Kol kas nieko nesakyk, — perspėjo sukiodama tarp rankų taurę ir stebėdama jo veidą. — Šitai svarbu, ir jei iš pradžių pagalvosi apie tai, tikiu, kad savo žodį ištesėsi.

— Ką nori, kad pažadėčiau, Zoja?

— Saimonas taip prisirišęs prie tavęs. Jam niekada niekas... nėra rodęs dėmesio, ypač tokio. Bijau, kad jis ima prie to priprasti. Noriu, kad pažadėtum: nesvarbu, kaip susiklostytų mūsų santykiai, tu nepamirši jo. Aš nekalbu apie pasivažinėjimą limuzinais. Tik prašau, kad nesiliautum buvęs jam draugu.

— Ne jis vienas prisirišęs, Zoja. Šį pažadą tesėsiu. — Jis ištiesė jai ranką. — Duodu žodį.

Ji paspaudė jam ranką, ir susikaupusi įtampa išsisklaidė.

— Gerai. Ką gi. — Ji apsižvalgė. — Kuo galiu padėti?

— Gali prisėsti ir gerti savo šampaną.

— Turėčiau padėt ruošti tas afrikietiškas varlių šlauneles.

Jis prisitraukė jos galvą ir įsisiurbė į lūpas — daug stipriau nei tada, kai kambaryje buvo Saimonas.

— Sėdėk ir gerk savo šampaną, — pakartojo jis, piršto galiuku paliesdamas ausies spenelį. — Gražūs auskarai.

Ji sutrikusi nusijuokė.

— Ačiū. — Jausdama, jog vis dėlto turėtų jam padėti, parimo prie baro. — Tu tikrai ruošiesi gaminti?

— Ruošiuosi kepti ant grotelių, o tai visiškai kas kita. Visi Veinų vyrai taip kepa mėsą. Jei to nedarytų, būtų ištremti iš šeimos.

— Ant grotelių? Lapkričio mėnesį?

— Mes, Veinai, kepame kiaurus metus, net jei reikia laužyti ledą, kęsti pūgas, rizikuoti galūnėmis. Tačiau taip jau atsitiko, kad netyčia po ranka turiu štai šį labai patogų daikčiuką.

— Mačiau jį žurnale. — Ji stebėjo, kaip jis įjungia kepimo krosnelę. — Ir per televizorių, kulinarinėje laidoje.

Bredas sukišo bulves, iš anksto įvyniotas į foliją.

— Tik nesakyk mano tėvui, kad naudojausi jomis, užuot stovėjęs lauke kaip tikras vyras.

— Tylėsiu kaip žemė. — Kol ji gurkšnojo šampaną, jis ištraukė iš šaldytuvo padėklą su užkandžiais. — Pats ruošei?

Jis minutėlę dvejojo dėdamas lėkštę ant stalo priešais ją.

— Galėčiau pameluoti ir padaryti įspūdį, bet geriau apstulbinsiu tave savo sąžiningumu. Jie iš *Luciano*, kaip ir šokoladinis desertas bei omarų uodegėlės.

— Omarų uodegėlės? *Luciano*? — Zoja išsirinko sumuštinį, įsikišo į burną ir suaimanavo pajutusi skonį.

— Skanu?

— Nepaprastai. Viskas nepaprasta. Aš vis dar stengiuosi suvokti, kaip atsitiko, kad Zoja Makort sėdi čia, geria šampaną ir valgo užkandžius iš *Luciano*. Viskas atrodo nerealu. Tu *tikrai* stengiesi mane apstulbinti, Bredli. Ir tau sekasi.

— Man patinka matyti tave besišypsančią. Žinai, kada pirmą kartą nusišypsojai man? Kai padovanojau tau kopėčias.

— Šypsojausi ir anksčiau.

— Ne. Ne iš tikrųjų. Dievas mato, kaip to norėjau, bet tu, rodės, vis ne taip mane suprasdavai ir įsižeisdavai dėl kas antro mano žodžio.

— Tai... — Zoja užsikirto, paskui susijuokė. — Tikriausiai tu teisus.

— Bet aš gudrumu laimėjau tave — ar pradedu laimėti — su fiberglaso kopėčiomis.

— Nežinojau, kad tai buvo pinklės. Maniau, tik tavo įžvalgumas.

— Tai buvo įžvalgios pinklės. Tau reikia dar šampano.

Zoja dvejojo, ar sakyti, kas sukosi jos galvoje.

— Tu bauginai mane.

— Atsiprašau?

— Tu bauginai mane ir dabar dar truputį baugini. Namas irgi. Pirmą kartą, kai atėjau čionai susitikti su Melori ir pamačiau tave. Aš įžengiau į šį didelį gražų namą ir pamačiau tavo paveikslą.

— „Po užkeikimo".

— Taip. Apstulbau jį pamačiusi. Ėmė svaigti galva. Tada pa-

sakiau, kad man reikia namo, pas sūnų, ir tu pažiūrėjai į mano ranką, pamatei, kad nenešioju vestuvinio žiedo.

— Zoja...

Ji papurtė galvą.

— Ir tavo žvilgsnis buvo toks keistas. Man net kojas pakirto.

— Akivaizdu, kad nesupratai manęs nuo pat pradžių. — Kiek pagalvojęs, Bredas papildė ir savo taurę. — Aš papasakosiu tau apie paveikslą. Galbūt tai padės tau lengviau apsispręsti dėl mūsų santykių.

Pasimatymai. Santykiai. Jos galva vėl ėmė suktis.

— Nesuprantu, ką nori pasakyti.

— Suprasi. Kai pirmą kartą pamačiau tą paveikslą — jis pribloškė mane. Išvydau Daną, savo geriausio draugo sesutę. Žmogų, kuris man labai rūpi.

Jis atsirėmė į barą nerūpestingai elegantiškas su savo juodu megztuku. Tarp jų mirguliavo Zojos pagaminta žvakė.

— Dar jame buvo Melori. Žinoma, tada jos dar nepažinojau, tačiau kažkas privertė mane stabtelėti ir pasižiūrėti į paveikslą atidžiau.

Jis nutilo, paskui suėmė Zoją už smakro ir kilstelėjo jos veidą.

— Ir aš pamačiau šį veidą. Šį neįtikėtiną veidą. Vos galėjau atgauti kvapą. Jis mane pavergė. Turėjau įsigyti tą paveikslą. Būčiau sumokėjęs bet kokią sumą.

— Tai dalis to, kas mus sieja. — Burna išdžiūvo, tačiau ji negalėjo pakelti taurės. — Tau buvo lemta jį turėti.

— Gali būti, jog tai tiesa. Aš tikiu, kad taip ir yra. Bet ne tai norėjau pasakyti. Turėjau įsigyti tą paveikslą, nes norėjau matyti tą veidą. Tavo veidą. Aš susipažinau su kiekviena jo kertele. Akių forma, lūpomis. Ilgai tyrinėjau jį. Kada į kambarį įėjai tu, žemė po mano kojomis subangavo. Štai ji atgijo, išėjo iš paveikslo, štai ji.

— Tačiau paveiksle ne aš.

— Šš. Aš negalėjau mąstyti. Akimirką nieko negirdėjau, tik savo širdies plakimą. Kol bandžiau ką nors sugalvoti, kol tramdžiau save, kad nestverčiau tavęs į glėbį pažiūrėti, ar nedingsi kaip

dūmas, visi kalbėjo. Aš irgi turėjau kalbėtis su tavim, apsimesti, kad viskas normalu, nors pasaulis apsisuko šimto aštuoniasdešimt laipsnių kampu. Neįsivaizduoji, kas vyko manyje.

— Ne. Ko gero, ne, — išspaudė ji.

— Tu pasakei, kad turi grįžti namo, pas sūnų, ir tai buvo man lyg peilis į gerklę. Kaip ji gali priklausyti kitam nesuteikusi man nė menkiausio šanso? Todėl pažvelgiau į tavo ranką ir pamaniau — ačiū Dievui, ji niekam nepriklauso.

— Bet tu manęs nepažinojai.

— Dabar pažįstu. — Jis palinko prie jos ir pabučiavo.

— Siaubas. Ar jūs dabar visą laiką tai darysite?

Bredas atsitraukė, pakštelėjo Zojai į kaktą, tada atsisuko į Saimoną.

— Taip. Bet aš nenoriu, kad jaustumeisi apleistas, tad pabučiuosiu ir tave.

Saimonas purkšdamas ir tariamai spjaudydamasis saugiai pasislėpė už motinos kėdės.

— Bučiuok ją, jei jau nori ką nors bučiuoti. Ar greitai valgysim? Mirštu iš bado.

— Dideli riebūs kepsniai jau keliauja ant grotelių. Sakyk, vaike, kaip tau paruošti varlę?

Po vakarienės, žaidimo revanšo, kai Saimono akys užsimerkė ir jis išsitiesė ant žaidimų kambario grindų, Zoja leidosi apkabinama. Ir bučiuojama.

Pasaulyje yra stebuklų, galvojo ji. Ir ši naktis yra stebuklinga.

— Reikia parvežti namo Saimoną.

— Pasilik. — Jis pasitrynė į ją skruostu. — Abu pasilikite.

— Tai man didelis žingsnis. — Ji padėjo galvą jam ant peties. Būtų taip paprasta pasilikti, žinojo ji. Leisti jam laikyti ją glėbyje. Tačiau dideli žingsniai nebūna paprasti.

— Aš nežaidžiu su tavimi, tačiau turiu galvoti apie tai, kaip geriau. — Mums visiems, mintyse pridūrė ji. — Sakydama, jog nesuvokiu, kaip čia atsidūriau, kalbėjau rimtai. Man reikia žinoti, kas bus toliau.

— Aš neįskaudinsiu tavęs. Nė vieno iš mūsų.

— To aš nebijau. Ne, meluoju. Bijau. Bet bijau, kad galiu pakenkti tau. Dar nepapasakojau, kas buvo vakar vakare. Nenorėjau kalbėti prie Saimono.

— Kas atsitiko?

— Eime į kitą kambarį. Jei kartais jis pabustų.

— Keinas, — tarė Bredas, lydėdamas ją į svetainę.

— Taip. — Ir Zoja papasakojo.

— Ar to tu norėjai, Zoja? Gyventi Niujorke ir dirbti svarbų darbą?

— Na, dėl Niujorko nesu tokia tikra. Tai galėjo būti Čikaga ar Los Andželas, bet kuris didelis miestas.

— Nes buvai nelaiminga ar tiesiog turėjai kitų tikslų?

Ji išsižiojo atsakyti, bet susičiaupė.

— Dėl abiejų priežasčių, — tarė. — Nežinau, ar galvodavau apie tai, jog esu nelaiminga, nors iš tiesų dažniausiai būdavau. Pasaulis atrodė toks mažas ir ankštas ten, kur gyvenau. Ir kaip gyvenau.

Ji pažvelgė pro langą į tamsų upės kaspiną.

— Tačiau pasaulis nėra mažas ir jis neankštas. Galvodavau apie tai, svajodavau. Apie žmones, gyvenančius svetur, nematytas vietas.

Nusistebėjusi savimi Zoja atsigręžė į Bredą. Jis tylėdamas įdėmiai stebėjo ją.

— Bet tai ne į temą.

— Aš taip nemanau. Kas darė tave laimingą?

— O, daugybė dalykų. Nepagalvok, kad aš visą laiką liūdėdavau. Ne. Man patiko mokykla. Mokslai sekėsi. Ypač matematika. Tvarkiau mamos buhalteriją ir mokesčius. Man tai patiko. Ketinau tapti buhaltere ar net mokesčių inspektore. Arba dirbti banke. Norėjau mokytis koledže, gauti gerą darbą, persikelti į miestą. Turėti daugiau. Norėjau, kad žmonės gerbtų mane, netgi žavėtųsi, nes išmanau savo darbą.

Ji gūžtelėjo pečiais, nuėjo prie židinio.

— Tai erzindavo mano motiną, nes aš nuolat apie tai kalbėdavau, nepaprastai rūpindavausi tuo, kas man priklausė, norėjau, kad mano daiktai būtų švarūs ir gražūs. Ji sakydavo, kad aš manausi esanti geresnė už kitus, nors taip nebuvo.

Zoja suraukė kaktą ir įsispoksojo į liepsnas.

— Taip nebuvo. Aš tik norėjau būti geresnė nei buvau. Maniau, jei būsiu pakankamai protinga, gausiu gerą darbą ir išvažiuosiu į miestą, kur niekas nežiūrės į mane ir negalvos: čia toji — iš treilerių kvartalo įduboje.

— Zoja.

Ji papurtė galvą.

— Žmonės iš tikrųjų taip galvojo, Bredli. Nes tai buvo tiesa. Mano tėtis smarkiai gėrė, vėliau pabėgo su kita moterimi. Paliko mano motiną su keturiais vaikais, krūva sąskaitų ir treileriu. Aš dėvėjau drabužius, kuriuos žmonės atiduodavo labdarai. Tu nežinai, ką tai reiškia.

— Ne, nežinau.

— Kai kurie žmonės duoda tau ką nors iš gerumo, tačiau daugelis daro tai todėl, kad pasijustų viršesni. Kad galėtų liūdnai palinguoti galva ir pasakyti: žiūrėkit, ką padariau dėl tos vargšės ir jos vaikų. Tai atsispindėdavo jų veiduose.

Ji dirstelėjo į jį iškaitusi iš gėdos ir išdidumo.

— Nekenčiau to. Nenorėjau, kad man kas nors ką nors duotų. Norėjau viską užsidirbti pati. Todėl dirbau, taupiau pinigus ir kūriau planus. O tada pastojau.

Ji grįžtelėjo į arką norėdama įsitikinti, kad Saimonas nesiklauso.

— Nesupratau to iki antro mėnesio. Maniau, man gripas ar dar kas. Bet jis vis nepraėjo, todėl nuėjau į polikliniką, ir jie man pasakė. Buvo devinta nėštumo savaitė. Dieve, devinta savaitė, o aš, kvailė, nieko nežinojau.

— Tu buvai vaikas. — Ir toji, kurios Bredas troško. — Ne kvaila, o vaikas.

— Pakankamai suaugusi, kad pastočiau. Pakankamai suau-

gusi, kad žinočiau, ką tai reiškia. Išsigandau. Nežinojau, kas bus. Motinai nesakiau, bent jau iš karto. Nuėjau pas tą vaikiną. Jis irgi išsigando ir truputį supyko. Tačiau pasakė, kad viskas bus gerai. Po šito pasijutau geriau, apsiraminau. Tada nuėjau namo ir papasakojau mamai.

Zoja giliai įkvėpė ir užsispaudė smilkinius. Neketino apie tai kalbėti, bet jei kartą pradėjo, papasakos iki galo.

— O, vis dar matau ją, sėdinčią ant stalo priešais ventiliatorių. Buvo karšta, velniškai karšta. Ji pažiūrėjo į mane, pasilenkė ir trenkė per veidą.

— Nekaltinu jos už tai, — tarė Zoja, kai Bredas nusikeikė. — Nekaltinau tada, nekaltinu ir dabar. Aš paslapčia išslinkdavau į pasimatymus su tuo vaikinu ir turėjau už tai sumokėti. Nekaltinu jos už tą antausį, Bredli, žinojau, kad taip bus. Tačiau kaltinu už tai, kas buvo paskui. Ji jautė pasitenkinimą, kad patekau į bėdą — tokią pačią, kokia nutiko ir jai su manimi. Sakė, jog aš niekuo ne geresnė už ją, mano mintys ir planai esą nieko verti. Smerkiu ją už tai, kad privertė mane pasijusti pigia, o kūdikį, kurį nešiojau — bausme.

— Ji klydo, — sausai tarė Bredas. — O kas atsitiko vaiko tėvui?

— Jis nepasielgė „teisingai“, kaip buvo žadėjęs. Bet dabar nenoriu apie tai kalbėti. Mano nuorodoje kalbama apie tako išsišakojimus. Tada aš pasirinkau kelią. Mečiau mokyklą ir nuėjau dirbti. Gavau pagrindinės mokyklos baigimo ir kosmetologės pažymėjimus ir išvažiavau iš namų.

— Palauk. — Jis kilstelėjo ranką. — Tu išvykai viena, būdama šešiolikos? Ir nėščia? Tavo motina...

— Nieko negalėjo pasakyti, — nutraukė jį Zoja ir atsigręžė. Už jos nugaros spragsėjo židinys. — Išėjau būdama nėščia šeštą mėnesį, nes nenorėjau auginti vaiko tame prakeiktame treileryje. Pasirinkau savo kelią, — tarė ji, — ir galbūt jis atvedė mane į Velį, Viršūnę, į visa tai.

Galbūt turėtų papasakoti viską, pagalvojo ji. Galbūt jai reikia grįžti atgal, žingsnis po žingsnio, kad viską galėtų suvokti iš naujo.

Ir parodytų Bredui.

— Jei būčiau pasirinkusi kitą, jei nebūčiau mylėjusi vaikino ir pastojusi, nebūčiau čia. Nebūčiau čia, jei būčiau išvykusi į koledžą ir gavusi tą gerą darbą, skraidžiusi į Romą. Turiu išsiaiškinti, kokią reikšmę tai turi rakto paieškoje. Nes aš daviau žodį, kad pasistengsiu jį surasti. Ir dar turiu išsiaiškinti, kodėl esu čia, su tavimi. Kitos priežasties aš nematau.

— Nesvarbu, kas tave atvedė čia — aš džiaugiuosi.

— Ar tu klauseisi manęs? — piktai paklausė ji. — Ar girdėjai, iš kur aš atėjau?

— Kiekvieną žodį. — Jis priėjo arčiau. — Tu pati nuostabiausia moteris, kokią kada nors esu sutikęs.

Ji įsispoksojo į jį, paskui beviltiškai skėstelėjo rankomis.

— Aš tavęs nesuprantu. Gal man taip skirta. Tačiau mes abu turime kai ką apsvarstyti. Juk pasaulis nėra mažas. Ir, Bredli, jis ne vienintelis, į kurį turime atsižvelgti.

— Jis sukasi, — linktelėjo jis. — Ir susikerta su kitais pasauliais.

— Būtent. Iš kur man žinoti, ar tu esi tas, kurį turėčiau rinktis, ar tas, nuo kurio turėčiau nusigręžti?

Jis nusišypsojo, tačiau jo veidas išliko rimtas, su atkaklumo išraiška.

— Pamėgink nusigręžti.

Ji papurtė galvą.

— O jei pasirinksiu tave ir tarp mūsų užsimegs kažkas tikra, kas bus, jei vėl turėsiu rinktis?

Jis uždėjo rankas jai ant pečių, suėmė į delnus jos veidą.

— Zoja, tarp mūsų jau kažkas užsimezgė, ir tai labai tikra.

O, kad ji galėtų būti tokia užtikrinta.

Niekas neatrodė labai tikra, kai ji važiavo namo per mėnulio nušviestą naktį.

Aštuntas skyrius

♣

— Šampanas, omarai ir limuzinai, oho! — stebėjosi Dana stumiant lietos geležies kepyklos lentyną į jų bendrą virtuvę.

— Klasė, — pritarė Melori. — Gal Bredas pamokys Fliną, kaip ruošti vakarienę moteriai.

— Čia ir yra bėda. Aš pratusi prie mėsainių, alaus ir įvairių užeigų. Buvo nuostabu, nepakartojama, bet apie tai galima tik pasvajoti.

— Kas čia blogo? — pasiteiravo Dana.

— Nieko. — Zoja išpūtė žandus ir lėtai išleido orą. — Bet aš pradedu jausti labai rimtus jausmus jam.

— Kartoju: kas čia blogo?

— Pažiūrėkim, nuo ko man pradėjus. Mes iš skirtingų planetų. Aš bandau pradėti verslą, kuris pasiglemš kiekvieną laisvą mano minutę artimiausius dešimt metų — ką jau kalbėti apie Saimoną. Turiu tris savaites, kad surasčiau paskutinį Sielų dėžės raktą, ir jei dabar žaistume „Karšta ir šalta“, mano užpakalis būtų apšarmojęs.

— Žinai, niekada nesu girdėjusi, kad kas nors būtų nušalęs užpakalį, — pastebėjo Dana. — Įdomu kodėl.

Ji pastatė ant lentynos dėžutę brangios arbatos ir kritiškai pakraipė galvą.

— Kalbant rimčiau, — griežtai tarė Melori statydama ant len-

tynos rankų darbo dubenį, — nei verslas, nei Saimonas negali trukdyti tau turėti vyrą, jei jis tau patinka. Jei tiki, kad jis geras žmogus.

— Žinoma, jis man patinka. Jis patiktų ir komos būsenos moteriai. Ir jis yra geras žmogus. Nenorėjau tuo tikėti, tačiau Bredlis labai geras.

Zoja pastatė ant lentynos vieną iš savo aromatinių žvakių.

— Viskas būtų paprasčiau, jei jis toks nebūtų. Tada tikriausiai galėčiau rasti laiko karštam romanui, o vėliau abu nesigraužd̃ami išsiskirtume.

— Kodėl tu jau galvoji apie išsiskyrimą ir graužatį? — paklausė Melori.

— Mano gyvenime vienas nekintamasis — Saimonas. Dabar prisidėjote jūs. Abu dalykai yra kaip stebuklas. Trečiojo nedrįsčiau tikėtis.

— O žmonės vadina mane pesimiste, — sumurmėjo Dana. — Štai ką siūlau. — Ji padėjo ant lentynos kitą dėžutę. — Galvok apie Bredą kaip apie didelį berniuką, tad jei abu nutartumėt užmegzti karštą aistringą romaną, abu būtumėt atsakingi už jo baigtį. Beje, nepamiršk pasidalyti su mumis visomis smulkmenomis. Antra, nepamiršk, kad nors esi svarbiausia šio žygio herojė, mes trys tebesame komanda, o tai reiškia, kad ne tau vienai šąla užpakalis.

— Gerai pastebėta, — pritarė Melori statydama ant lentynos rankomis tapytą padėklą ir pritariamai linktelėjo, kai Zoja padėjo šalia gydomąjį rankų losjoną. — Manau, atėjo laikas oficialiam susirinkimui. Suremsime visas šešias galvas ir pažiūrėsime, ką pavyks išmąstyti.

— Gal tai padės man išeiti iš aklavietės. — Zoja pastatė dubenį su gražiais muilo gabaliukais, dar vieną žvakę, tada atsitraukė užleisdama vietą Melori, kuri padėjo ilgą ploną vazą ir porą baltų porcelianinių žvakidžių.

— Tu nesi aklavietėje, — paprieštaravo Dana. — Kuri teorijas, perkratai prisiminimus, bandai viską sudėlioti į vietas. Truputis čia, truputis ten, atsitrauki, pasižiūri į visumą, matai, ką reikia pridėti ar pakeisti.

— Tikiuosi. Trūksta knygų, — pastebėjo Zoja linkteldama į lentyną.

— Kitą savaitę gausiu pirmąją siuntą. — Dana atsistojo šalia Zojos ir atsirėmė alkūne į jos petį. — Oho, žinau, kad tai tik virtuvės lentyna, bet, velniai rautų, atrodo puikiai.

— Kaip ir mes. — Patenkinta Melori apkabino Zoją per liemenį. — Ir žinai, kada atrodys dar geriau? Kai žmonės pradės pirkti.

Zoja stovėjo ant kopėčių ir kabino spinteles virš plautuvių. Dirbdama mintyse žymėjosi darbus, kuriuos buvo numačiusi šiai savaitei.

Reikia rimčiau prisėsti prie kompiuterio. Ne tik dėl rakto, bet ir pamėginti sukurti salono bei dienos gydyklų paslaugų sąrašą.

Kažin ar gaus panašios spalvos į stalviršį popieriaus. Kokio nors išskirtinio.

Ir pagaliau apsispręsti dėl įkainių. Ar keliais doleriais sumažinti konkurencines kainas, ar padidinti, kad gautų pelno?

Jos produktai kokybiškesni nei kitų salonų miestelyje, o jie kainuoja. Be to, ji tikrai pasiūlys klientams malonesnę atmosferą.

Kiti salonai nevaišina lankytojų — klientų, pasitaisė ji, „klientas" skamba rafinuočiau. Kiti nevaišina jų atšaldytu mineraliniu vandeniu ar puodeliu žolelių arbatos, kaip ji ketina daryti. Ir nepasiūlo pašildytos kaklo pagalvėlės, prikimštos atpalaiduojančių vaistinių augalų, kol tvarkosi nagus.

Ji pakabino spintelę, persibraukė ranka kaktą ir ėmė lipti žemyn.

— Kokia nuostabi spalva.

Zoja krūptelėjo, įsikibo į kopėčias ir įsispoksojo į Roveną.

— Negirdėjau, kaip įėjai... — Išniro iš oro?

— Atsiprašau. — Rovenos akys linksmai suspindo atspėjus Zojos mintis. — Melori ir Dana liepė lipti tiesiai į viršų. Buvau

apačioje, grožėjausi jūsų darbu. Norėjau pamatyti tavąją erdvę. Kaip sakiau, spalvos nuostabios.

— Norėjau, kad būtų linksmos.

— Tau pavyko. Aš sutrukdžiau?

— Na, ką tik baigiau. Kabinau spinteles šampūnams, kondicionieriams ir panašiai. Štai čia bus plautuvės.

— Ak.

— O ten kabinos stilistams, — parodė Zoja. — Stacionarūs plaukų džiovintuvai, priėmimo stalas, laukiamasis. Jame pastatysiu sofą, porą fotelių, minkštasuolį. O anas kampas skirtas nagų tvarkymui. Užsakiau šildomą masažo kėdę vadinamajam „Malonumo" pedikiūrui. Įprastinis pedikiūras bus geras, tačiau šis — nepakartojamas. Į jį įeis... negali būti, kad tau rūpi.

— Priešingai. — Rovena vaikščiojo po kambarius. — O čia?

— Gydykla. Veido masažas, kūno masažas. Kitoje koridoriaus pusėje — veido kaukės. Ketinu pasiūlyti detoksikuojančią ir tikrai labai gerą parafininę. O didysis vonios kambarys skirtas eksfoliacijai.

— Labai ambicinga.

— Mintyse jau seniai planavau. Sunku patikėti, kad tai tikrai vyksta. Planuojame atsidaryti iki gruodžio pirmosios. Rovena, aš nepamiršau rakto. Tik dar neišsiaiškinau, kur jo ieškoti.

— Jei būtų lengva, nebūtų svarbu. Tu tai žinai, — pridūrė Rovena tapšnodama Zojai per petį. — Ir pradėti nebuvo lengva.

— Ne, bet tai tik darbas. Žingsnis po žingsnio. — Ji šyptelėjo, kai Rovena atsisuko ir išlenkė antakius. — Gerai, supratau. Žingsnis po žingsnio.

— Sakyk, kaip tavo sūnus?

— Puikiai. Šiandien jis pas draugą. Vakar vakarieniavome pas Bredlį.

— Tikrai? Neabejoju, kad vakaras buvo malonus.

— Žinau, yra dalykų, kurių negali man sakyti, bet vis tiek paklausiu. Ne dėl savęs. Su savo gumbais susitvarkysiu.

— Aš tuo neabejoju. Tau jų nemažai teko.

— Ne daugiau nei skirta. Aš sutikau atlikti šį žygį kaip Melo-

* * *

Už kelių mylių esančioje Mein Stryto kavinėje Bredas pasislinko padarydamas vietos Flinui. Priešais juos sėdėjo Džordanas, ištiesęs savo ilgas kojas ir tyrinėdamas iš abiejų pusių laminuotą valgiaraštį.

— Tas valgiaraštis nesikeičia jau šešiasdešimt metų, bičiuli, — pastebėjo Flinas. — Turėtum mokėti jį atmintinai. Užtrukau, — pridūrė jis ir, kadangi Bredas jau buvo užsisakęs kavos, įsipylė iš jo kavinuko sau.

— Kaip čia yra, kad visą laiką sėdi šalia manęs ir geri mano kavą? Kodėl neatsisėdi prie Džordano ir negeri jo kavos?

— Esu ištikimas tradicijai. — Jis nusišypsojo padavėjai, priėjusiai su puodeliu ir kavinuku. — Sveika, Liuse, atnešk man sumuštinį su mėsa.

Ji linktelėjo ir užsirašė.

— Girdėjau, kad šįryt buvai miestelio tarybos susirinkime. Kas nors nauja?

— Ten niekada niekas nesikeičia.

Ji sukikeno, žvilgtelėjo į Džordaną.

— O tau ką, dički?

Kai ji nuėjo priėmusi užsakymus, Flinas įsitaisė patogiau ir kryptelėjo galva į Bredą.

— Ar girdėjai, ponas pramonės tyklys Veinas pasiuntė mylios ilgumo limuziną, kad jo mergina galėtų atvažiuoti vakarienės?

— Rimtai? Koks pamaiva.

— Jis buvo tik pusės mylios ilgio, bet iš kur tu, velniai griebtų, žinai?

— Užuodžiu naujienas. — Flinas pabaksnojo sau į nosį. — Deja, mano šaltiniai negalėjo patvirtinti, ar minėtam pamaivai pasisekė.

— Nušluosčiau vaikiščiui nosį koviniame žaidime, bet jis parodė man ragus „Didžiojoje automobilio vagystėje".

— Pradėjo naują etapą su jo motina, — padarė išvadą Džordanas. — Galvą dedu, kad vaikui pasivažinėjimas labai patiko.

— Taip. Zojai irgi. Girdėjot, ką ji sakė aną dieną? Niekada nėra gulėjusi hamake. — Apniukusiu veidu Bredas atsiėmė kavą iš Flino. — Kaip galima visą gyvenimą dirbti ir nė karto neprigulti hamake?

— Įtariu, kad nori jį nupirkti jai, kad galėtų pagulėti, — nusprendė Flinas.

— Noriu.

— Regis, tu — pagalvokim... — Džordanas užvertė akis į lubas. — O taip, suvystytas. — Tada surimtėjo. — Ji nuostabi moteris. Tikrai nusipelno poilsio ir žmogaus, kuris palengvintų jos naštą.

— Aš ir stengiuosi. Jei kas nors gretintųsi prie tavo motinos su rimtais ketinimais, ar nerimautum?

— Nežinau. Niekas niekada nesigretino — arba ji niekam neleido. Negaliu pasakyti. Tikriausiai priklausytų nuo to, kas tas žmogus ir kaip su ja elgiasi. Tu taip rimtai nusiteikęs?

— Viskas į tai krypsta.

— Tai ir vėl suveda mus į krūvą, — pastebėjo Flinas. — Mes trys, jos trys. Kaip velniškai tvarkinga.

— Gal taip buvo lemta.

— Žinau. Taip jau atsitiko, kad esu susižadėjęs su tvarkingumo karaliene. Bet turime apie kai ką pagalvoti. Koks vaidmuo skirtas tau filme, kuriame visi dalyvaujame, — dalykiškai pareiškė Flinas.

Padavėja atnešė sumuštinius, ir visi kuriam laikui nutilo.

— Galvojau apie tai, — tarė Bredas. — Man atrodo, kad užuominos jos nuorodoje liečia tai, ką ji išgyveno, arba tai, ką darė iki sutikdama mane. Tačiau visa tai atvedė ją į Velį. Jei darome prielaidą, kad esu šio žygio dalis, tos pačios užuominos gali apeliuoti į tai, koks buvo mano gyvenimas iki sutikau ją. Nes jis parvedė mane atgal į Velį.

— Skirtingi keliai, vienoda lemtis. — Džordanas linktelėjo. — Tai teorija. Dabar jūsų keliai susikryžiavo.

— Dabar kyla klausimas, ką darysi, — įsiterpė Flinas. — Ir kur. Dievaitė su kardu simbolizuoja kovą.

— Jai neteks kautis vienai, — pažadėjo Bredas. — Paveiksluose kardas pavaizduotas makštyje. Manajame jis makštyje, įdėtas šalia jos į karstą, o Viršūnėje kabančiame paveiksle ji laiko kardą prie šono, bet irgi makštyje.

— Rovenos paveiksle, na, tame apie Artūrą, kardas įkištas į akmenį. Tame, kurį aš nusipirkau, — pridūrė Džordanas.

— Ji neturėjo progos jo išsitraukti. — Bredo akyse stojo ramus baltas veidas. — Galbūt mes turime suteikti jai tą šansą.

— Reikia, kad Melori dar kartą apžiūrėtų paveikslus, — pasiūlė Flinas. — Gal ką nors praleido. Nenoriu...

— Nepamiršk šios minties, — paliepė jam Džordanas, kai supypsėjo jo mobilusis. Jis išsitraukė, pažiūrėjo į numerį ir nusišypsojo. — Labas, Ilgše. — Jis kilstelėjo kavos puodelį. — Aha. Lyg tyčia bendrininkai yra pas mane kabinete. Gerai, pasakysiu, — po minutėlės ištarė jis ir atitraukė nuo ausies ragelį.

— Šeštą valandą renkamės pas Fliną. Visi pritariamai linkčioja, — tarė jis į ragelį. — Tinka. Zoja pagamins aštrų troškinį, — pranešė jis draugams.

— Pasakyk Danai, kad perduotų Zojai, jog aš užsuksiu ją paimti.

— Bredas prašo pasakyti Zojai, kad ją paims. Mes ketinome užsukti po pietų pas jus ir padėti... Gerai, tada pasimatysime namuose. O, ei, Dana! Kuo vilki?

Jis plačiai nusišypsojo ir įsikišo telefoną į kišenę.

— Tikriausiai ryšys nutrūko.

Kol troškinosi patiekalas, Zoja ištiesė ant stalo užrašus. Nors kartą namuose buvo tylu. Tad nusprendė pasinaudoti proga.

Gal ji per daug stengėsi viską sudėlioti į vietas kaip Melori? O gal per daug įsigilino į knygas sekdama Danos pavyzdžiu. Kodėl nepasikliovus instinktais ir impulsais, kaip kad darydavo su kitais projektais?

Ką ji darė, kai reikėjo išsirinkti dažus sienoms arba medžiagą

užuolaidoms? Na, pasidėdavo priešais save keletą pavyzdžių ir vartydavo, kol kuris nors patraukdavo akį.

Ir tai padėdavo jai apsispręsti.

Dabar priešais ją — rūpestingų Melori ir Danos užrašų kopijos, detalus Džordano įvykių aprašymas, Melori darytos paveikslų fotografijos.

Ji pasiėmė sąsiuvinį, pirktą dieną po pirmojo vizito į Karžygio Viršūnę. Dabar jis jau nebe toks blizgantis ir naujas, pagalvojo ji. Padėvėtas. Gal taip ir geriau.

Į šį sąsiuvinį įdėta daug darbo, priminė sau vartydama puslapius. Daug ilgų valandų, daug pastangų. Visa tai padėjo Melori ir Danai sėkmingai užbaigti jų žygius.

Kažkas jame padės jai įvykdyti savąją dalį ir viską užbaigti.

Ji nesirinkdama atsivertė puslapį ir pradėjo skaityti.

Kyna, karžygė, buvo parašiusi ji. *Kodėl ji manoji? Matau Melori kaip Venorą, menininkę, Daną — kaip Ninijaną, žinių skleidėją. Bet kaip aš tapau karžyge?*

Aš juk kirpėja. Ne, plaukų ir odos specialistė — turiu nepamiršti šitai pabrėžti. Aš mokiausi to. Esu puiki darbuotoja, bet tai neturi nieko bendra su kovojimu.

Grožis Melori, žinojimas — Danai. Drąsa man. Kuo čia dėta drąsa?

Drąsa gyventi? Neatrodo, kad to pakaktų.

Zoja mąsliai pabaksnojo pieštuku į puslapį, tada užlenkė kamputį pasižymėdama vietą. Paskui pervertė likusį skyrių, kol rado tuščią puslapį.

Galbūt užtenka tik gyventi. Melori teko pasirinkti gyvenimą realiame pasaulyje — paaukojant šį tą grožio labui, o Dana turėjo išmokti matyti tiesą ir susigyventi su ja. Tai buvo svarbiausi jų žygių žingsniai.

Kokį žingsnį turiu žengti aš?

Ji pradėjo skubiai rašyti, stengdamasi sukurti naują modelį. Nuo liejamų ant popieriaus minčių ir galimybių pieštukas atbuko; ji numetė jį šalin ir pasičiupo kitą.

Kai ir šis nudilo, atsistojo jų padrožti.

Patenkinta savo darbu, užsikišo vieną už ausies ir nuėjo prie viryklės pamaišyti troškinio ir pagalvoti.

Galbūt ji eina teisingu keliu, o gal ir ne — tačiau neabejoja, kad kelio pabaigos dar nematyti. Bet ji pajudėjo, o tai svarbu.

Susimąsčiusi kilstelėjo samtį ragaudama troškinį ir įsistebeilijo į savo atvaizdą blyškiame viryklės dangčio paviršiuje.

Jos ilgi plaukai, perrišti plačiu auksiniu kaspinu su tamsiu deimanto formos akmeniu centre krito ant pečių. Akys buvo labiau auksinės nei rudos. Labai skaidrios, labai atviros.

Ji matė savo suknelės žalumą — tamsaus miško spalvos — ir rudą odinį dirželį ant peties. Prie klubo sidabru spindėjo kardo dėklas.

Ją supo medžiai, padengti baltais kaip perlai rytinės rasos lašeliais, nušviesti virpančių ankstyvos saulės spindulių. Tarp jų vingiavo takai.

Ji jautė rankoje šiltą medinį samčio kotą, užuodė garuojančio troškinio kvapą.

Tai ne haliucinacija, tarė ji sau. Ne vaizduotės padarinys.

— Ką bandai man pasakyti? Ką nori man parodyti?

Vaizdas nutolo, ir Zoja pamatė save visą — liekną kūną, batuotas kojas. Minutėlę jos visos stovėjo žiūrėdamos viena į kitą. Tada figūra nusisuko ir nubrido per miglą į mišką, laikydama ranką ant kardo dėklo.

— Aš nesuprantu, ką tai reiškia. Prakeikimas. — Zoja nusivylusi trenkė kumščiu į viryklės dangtį. — Ką, velniai rautų, tai reiškia?

Ji piktai išjungė viryklę. Kantrybė baigia išsekti per tuos dievus.

* * *

Bredas įsuko į Zojos kiemą šiek tiek anksčiau nei reikėjo. Jo supratimu, vyrai, užvaldyti meilės, aistros, susižavėjimo — kad ir

kas, velniai rautų, tai būtų, — visada skuba kuo greičiau pamatyti moteris, kurios neduoda jiems ramybės.

Jis nenustebo, kai Zoja išėjo iš namo nespėjus nė degimo išjungti. Jau pakankamai gerai ją pažinojo ir patyrė, kokia ji pareiginga.

Ant pečių ji turėjo kuprinę, ant peties — milžinišką krepšį, o rankoje laikė didžiulį puodą.

— Leisk, padėsiu, — šūktelėjo jis išlipdamas iš mašinos.

— Nereikia.

— Reikia, nebent turi keturias rankas. — Jis paėmė iš jos puodą ir nusistebėjo, kai ji pamėgino jį atimti.

— Žinai, būtų malonu, jei nors kartą paklausytum, ką tau sakau. — Ji piktai atplėšė didelio blizgančio universalo dureles ir įmetė vidun kuprinę. — Dar būtų maloniau, jei pasivargintum paklausti, užuot įsakinėjęs ar nurodinėjęs.

— Ką gi, imk.

Ji išplėšė iš jo puodą ir įdėjo į mašiną.

— Aš neprašiau, kad užvažiuotum manęs paimti. Manęs nereikia pasiiminėti ir visur tampyti. Pati turiu mašiną.

Meilę, aistrą, susižavėjimą, — pagalvojo jis, irgi galima sumesti ant galinės sėdynės, kai susierzinimas užima vairuotojo vietą.

— Tu buvai pakeliui. Kam važiuoti dvim mašinomis? Kur Saimonas?

— Jis vakarieniaus ir liks nakvoti pas draugą. O gal pirma turėjau tavęs atsiklausti? — Ji paskubomis apėjo aplink mašiną ir piktai sugniaužė kumščius, kai jis ją aplenkė ir pirmas atidarė dureles. — Ar aš panaši į bejėgę? Panaši į tokią, kuri nemoka atsidaryti nelemtų prabangios mašinos durų?

— Ne. — Bredas užtrenkė dureles. — Lipk, — pakvietė nueidamas prie vairuotojo durelių.

Jis luktelėjo, kol ji užsisegė diržą.

— Gal norėtum papasakoti, kas įgnybo tau į užpakalį? — Jis kalbėjo maloniausiu tonu, tokiu pat pavojingai švelniu kaip jo tėvas, kai šis ruošdavosi sutrinti priešininką į miltus.

— Mano užpakalis yra mano reikalas, kaip ir mano nuo-

taikos. Esu blogai nusiteikusi. Man taip būna. Jei manai, kad esu miela, paslaugi ir lengvai valdoma, tu klysti. Tai važiuosim ar taip ir stovėsime kieme?

Jis užvedė variklį, apsuko automobilį.

— Jei tau susidarė įspūdis, kad tikiu tave esant mielą, paslaugią ir lengvai valdomą, tai klysti tu. Manau, kad esi dygi, užsispyrusi ir pernelyg jautri.

— Aišku, kad tu taip galvoji, nes nesileidžiu nurodinėjama ką daryti, kaip daryti ir kada. Esu tokia pat gabi bei sumani kaip ir tu. Gal net labiau, nes niekas vaikystėje nevykdė mano norų ir reikalavimų.

— Minutėlę, kad tave kur.

— Turėjau dėl visko kovoti. Kovoti ir gauti, — nukirto ji, — kovoti ir išlaikyti. Man nereikia princo ant balto žirgo su limuzinu ar mersedesu, kad mane išgelbėtų.

— Kas, po galais, tave gelbėja?

— Ir man nereikia žavingojo princo išvaizdos vyro, kuris pažadintų mano jausmus. Jei norėsiu permiegoti su tavim, tai ir permiegosiu.

— Šią minutę, mieloji, patikėk, man ne seksas galvoje.

Ji piktai sušvokštė ir sukando dantis.

— Ir nevadink manęs mieląja. Man tai nepatinka. Ypač tuo snobišku, privačia mokykla atsiduodančiu tonu.

— Šią akimirką „mieloji" yra mandagiausias žodis, kuriuo galiu tave pavadinti.

— Aš nenoriu, kad būtum mandagus. Man ***nepatinka***, kai esi mandagus.

— Tikrai? Tada tau turėtų patikti tai.

Jis staigiai sustabdė mašiną, nekreipdamas dėmesio į piktus kitų vairuotojų signalus. Viena ranka atsisegė diržą, kita sugriebė už jos megztuko, prisitraukė prie savęs, o tada prispaudė atgal prie sėdynės bučiniu, kuris niekuo nepriminė romantiško.

Ji muistėsi, spurdėjo, pyko. Per kelias įnirtingos kovos sekundes jai buvo akivaizdžiai įrodyta, kad jų jėgos nelygios.

Tada jis paleido ją ir užsisegė diržą. Zoja vos gaudė kvapą.

— Velniop žavingąjį princą. — Jis pajudėjo nuo šaligatvio.

Ne, šią akimirką jis neprimena pasakų herojaus, galvojo ji. Nebent vieną iš tų kariūnų, kurie nušluodavo kaimus ir pasiimdavo ką nori. Tokį, kuris užsitempdavo klykiančią moterį ant arklio ir nusinešdavo.

— Maniau, kad tau ne seksas galvoje.

Jis nudegino ją žvilgsniu.

— Melavau.

— Aš neketinu atsiprašyti už tai, ką pasakiau. Turiu teisę išsisakyti. Teisę suirzti ir pykti.

— Puiku. Ir aš neatsiprašysiu už tai, ką padariau. Turiu tas pačias teises.

— Tikriausiai. Nors pykau ne ant tavęs. Dabar taip, bet prieš tai ne. Tiesiog pykau, ir viskas.

— Jei nori, gali pasakyti kodėl, jei nenori, nesakyk. — Jis įsuko į Flino kiemą. Luktelėjo.

— Kai kas atsitiko. Bet geriau papasakosiu visiems kartu. Aš neatsiprašysiu, — pakartojo ji. — Jei maišysiesi man po kojomis, tapsi patogiausiu taikiniu.

— Tas pat laukia ir tavęs, — atšovė jis išlipdamas. — Aš nešiu tą prakeiktą puodą. — Jis atplėšė galines dureles, ištraukė puodą. — Taip nusprendžiau.

Ji spoksojo į jį, stovintį vėsų rudens vakarą su brangiu elegantišku paltu, laikantį jos troškintuvą. Tarsi ruoštųsi išpilti tai, kas viduje, jai ant galvos, pagalvojo Zoja.

Ji leido juokui kunkuliuoti gerklėje, tačiau traukdama iš mašinos kuprinę ėmė juoktis balsu.

— Gana malonu, kai kas nors padeda tau ardytis, spardytis ir rėkauti. Tas puodas pilnas. Žiūrėk, kad neapsilietum savo gražiojo palto.

Ji pasuko prie durų.

— Velniop žavingąjį princą, — tarė ji ir vėl nusijuokė. — Geras!

— Aš irgi ne iš kelmo spirtas, — sumurmėjo jis, sekdamas paskui ją į vidų.

* * *

Kol aštrusis troškinys kaito ant naujosios Flino viryklės, Zoja žvalgėsi po svetainę. Melori ranka jaučiama visur, pastebėjo ji. Stalai, lempos, vazos, dubenėliai. Menas ant sienų ir aplinkui. Sofos atrama užtiesta medžiaginiu užtiesalu, o šalia židinio antikvariniai įrankiai.

Kvepėjo rudens gėlėmis ir moteriškumu.

Zoja prisiminė, kaip pirmą kartą atėjo į šį kambarį. Prieš du trumpus mėnesius — visą gyvenimą. Tada jame nebuvo nieko, išskyrus tą didžiulę bjaurią sofą, porą dėžių vietoj stalo ir keletą neišpakuotų dėžių.

Sofa tebebuvo bjauri, tačiau užtiesalas rodė, kad Melori ras būdą ją pakeisti. Kaip ir visą namą.

Ji ir Flinas tapo pora, galvojo Zoja, ir kuria savo namus.

Virš židinio atbrailos kabėjo priminimas, kodėl ir kaip tai atsitiko. Žiūrėdama į Melori paveikslą, kurį ji nutapė užvaldyta Keino, Zoja priėjo arčiau. *Dainuojanti dievaitė*, stovinti pamiškėje su seserimis. Jis buvo tobulas ir gražus, pilnas nekalto džiaugsmo.

O raktas, gulėjęs ant žemės prie Venoros kojų, buvo ištrauktas iš paveikslo ir Melori valia atneštas į šį pasaulį. Juo buvo atrakintas pirmasis užraktas.

— Puikiai parinkta vieta, — tarė Zoja. — Tarsi jis būtų ten kabėjęs.

Ji atsisuko. Žinojo, kad jie laukia jos. Melori ir Dana savo padarė. Dabar jos eilė.

— Ką gi, pradėkim.

Devintas skyrius

— Atsinešiau visus savo užrašus, — prakalbo Zoja, — jei tektų juos peržiūrėti. Arba jei man pačiai prireiktų. Praeitą savaitę daugiausia mąsčiau pati viena, su niekuo nesikalbėdama. Manau, tai buvo klaida. Na, gal ne klaida, bet dabar laikas visiems pasikalbėti.

Ji garsiai atsiduso.

— Nelabai žinau, kaip turėčiau vadovauti šiam pokalbiui. Bus geriausia, jei išsakysiu ką galvoju, o jūs įsiterpsite su savo nuomonėmis.

— Zoja! — Dana paėmė nuo staliuko alaus bokalą ir padavė jai. — Atsipalaiduok.

— Stengiuosi. — Ji greitomis gurkštelėjo. — Manau, Keinas iki šiol nelabai spaudė mane į kampą, nes jis mato tai, kas paviršiuje. Iš ankstesnės patirties žinome, kad jis iš tiesų nesupranta, kokios mes iš tikrųjų esame. Todėl, manau, jis ir nekenčia mūsų. Nekenčia, — sumurmėjo ji, — nes nepažįsta mūsų ir negali užvaldyti to, ko nepažįsta.

— Puikiai suformulavai, — įsiterpė Džordanas, ir Zoja truputį atsipalaidavo.

— Mano nuomone, jis mato mane štai kokią: moteris iš... „neprivilegijuotųjų“, regis, taip sako žmonės. Sunki vaikystė. Skurdi, tiesą sakant, bet žmonės vengia sakyti „skurdžius“. Neturiu gero išsilavinimo. Pastojau šešiolikos, užsidirbau pragyvenimui

kirpdama plaukus. Kartais patarnaudama kavinėje, kad sudurčiau galą su galu. Neturiu Melori elegancijos ir kultūros.

— Liaukis, tai...

— Palauk. — Zoja kilstelėjo ranką nutildydama griežtą Melori protestą. — Išklausyk mane. Neturiu to ir neturiu Danos išsilavinimo ar pasitikėjimo savimi. Turiu tik stiprias rankas ir sūnų, kurį reikia užauginti. Visa tai tiesa. Bet dar ne viskas. Yra dar tai, ko jis nemato arba nesupranta.

Ji vėl atsigėrė alaus, drėkindama išdžiūvusią gerklę.

— Ryžtas. Aš nesusitaikiau su savo skurdu. Visada norėjau daugiau ir radau būdų, kaip gauti daugiau. Dar yra mano žodis. Tą vakarą Karžygio Viršūnėje aš pažadėjau, o jei aš ką nors pažadu, tai ir ištesiu. Nesu bailė. Man atrodo, kad Keinas nesivargina su manimi todėl, kad jis to nemato, juo labiau jog turėjo pakankamai laiko pažinti mane, išstudijuoti — ar ką jis ten, velniai rautų, daro — ir, matyt, nusprendė, kad aš nepasitikiu savimi, kad mano galimybės įvykdyti žygį menkos, taigi jam nėra ko dėl manęs nerimauti.

Zoja giliai įkvėpė.

— Tai jo klaida. Jis nelaimės manydamas, kad nesu verta kovos.

— Tu išspardysi jam užpakalį, — pareiškė Dana.

Zojos akys sužibo ir, nors ji to nesuvokė, lūpose nušvito karinga šypsena.

— O taip, išspardysiu jam užpakalį, o kai baigsiu, sutraiškysiu jam kiaušus.

Tyčia, kad ją prajuokintų, Flinas baugiai sukryžiavo kojas.

— Ar jau esi numačiusi būdą, kaip tai padarysi?

— Porą. Dana ir Melori turėjo rinktis, žengti žingsnį, netgi aukoti. Jos atspindėjo nuorodas ir... — Zoja dirstelėjo į paveikslą, — dievaites, už kurias kovojo. Todėl aš turiu galvoti apie tai, kas galėtų ar turėtų atspindėti manąją. Šuniukas ir kardas. Štai ką ji laiko paveiksle. Tikriausiai tai reiškia, kad ji globoja ir gina. Aš turiu sūnų, kurį globoju ir ginu daugiau nei devynerius metus.

— Ne tik jį, — įsikišo Džordanas. — Tavo prigimtis liepia globoti ir ginti bet kurį tau brangų žmogų, bet kurį, kuriam reikalinga tavo pagalba. Tai instinktas, ir jis yra viena iš tavo stiprybių. Kitas dalykas, kurio nesupras Keinas — tavo rūpestis dėl tų moterų paveiksle, pakankamai didelis rūpestis, kad pereitum dėl jų kiaurai sienas.

— Draugystė, — pridūrė Bredas, rodydamas į paveikslą. — Šeima ir šių vertybių išsaugojimas. Tai yra svarbiausi dalykai tavo gyvenime.

— Vadinasi, jūs man pritariate ir suprantate mane, nes aš manau, kad viena iš šio žygio idėjų yra gyventi taip, kaip nori gyventi, rinktis ir rizikuoti, kai reikia, nebijoti aukotis ir dirbti, kad gautum tai, ko nori.

Visai neblogai nuskambėjo, nutarė Zoja. Užtikrintai.

— Aš, tarkim, nusprendžiau gimdyti kūdikį. Daugelis sakė, kad darau klaidą, tačiau aš širdyje žinojau, kad noriu to vaiko, noriu, kad jis gyventų. Išėjau iš namų, nes žinojau, kad juose negalėsiu suteikti jam geresnio gyvenimo. Bijojau ir buvo sunku. Bet viskas išėjo į gera — ir man, ir Saimonui.

— Tu pasirinkai kelią, — tyliai ištarė Bredas.

— Taip. Jame buvo ir netekčių, ir nevilties, apie kurias kalbėjo Rovena. Negali užauginti vaiko neprarasdama ko nors ar nenusivildama. To neišvengsi. Tačiau kartu patiri daug džiaugsmo, stebuklų, jauti pasididžiavimą. Aš nusprendžiau atvykti čia, į Velį, nes troškau to sau ir sūnui. Vėliau turėjau nuspręsti, ar gyvensiu nuo atlyginimo iki atlyginimo, ar surizikuosiu sukurti ką nors savo. Man nereikėjo to daryti vienai — kitų pasirinkimas padėjo apsispręsti.

Zoja pritūpė ir ištraukė iš kuprinėlės keletą lapų popieriaus.

— Matot? Aš jį padariau. Tai tarsi brėžinys ar žemėlapis.

Ji ištiesė jį Melori.

— Matai, štai kur aš užaugau — ne taip jau ir toli nuo čia. Tik apie šešiasdešimt mylių už valstijos sienos. O čia mano šeimos vardai, žmonės, kurie vienu ar kitu būdu turėjo įtakos mano gy-

venimui. Pažymėjau vietas, kur esu gyvenusi ir dirbusi iki atvykau čionai. Supranti, aš galvoju, kad tam tikra prasme tai yra tiesiog gyvenimas — tai, ką darai ir kas atsitinka, kol darai.

Melori pakėlė akis nuo brėžinio ir pažvelgė į Zoją.

— Tu dirbai *HomeMakers*.

— Ne visą darbo dieną. Tris vakarus per savaitę ir sekmadienio popietėmis tris mėnesius prieš gimstant Saimonui. — Ji atsisuko į Bredą. — Nė nepagalvojau apie tai. Tiesiog neprisiminiau.

— Kokioje parduotuvėje?

— Už Morgantauno, išsukus iš 68-ojo greitkelio. Jie buvo labai geri man. Buvau nėščia šeštą mėnesį, kai užsukau pas juos ieškodama papildomo darbo. Atėjus laikui gimdyti, dirbau ketvirtoje kasoje. Manau, tai šį tą reiškia. Aš gimdžiau tuo metu, kai dirbau tau.

Bredas paėmė brėžinį, peržiūrėjo datas.

— Tų metų kovo mėnesį buvau toje parduotuvėje — aiškinausi iškilusias problemas. — Jis pabaksnojo pirštu per lapą. — Prisimenu tai, nes kažkas pavėlavo į posėdį ir atsiprašė sakydamas, jog viena iš kasininkių pradėjusi gimdyti ir jis norėjęs saugiai palydėti ją į ligoninę.

Šaltukas, nuvingiavęs Zojos nugara, nebuvo baimė. Tai buvo jaudulys.

— Tu ten buvai...

— Ne tik buvau, bet kai kitą dieną grįžau užbaigti reikalų, paaiškėjo, kad laimėjau lažybas dėl kūdikio. Buvau sakęs, kad gims berniukas, septynių svarų, ir gimdymas truks dvylika valandų.

Zoja trūkčiojamai atsiduso.

— Beveik pataikei.

— Aha, ir užsidirbau porą šimtų dolerių.

— Bet tai šiurpu, — pastebėjo Dana. — Kaip tai paaiškinti?

— Gali būti susiję su tuo, kas laukia mudviejų su Zoja. — Bredas pažiūrėjo į brėžinį. — Tu negrįžai į Morgantauno parduotuvę.

— Ne. Gavau papildomo darbo salone, kuriame dirbau, ir

jie leido man atsinešti kūdikį. Nors parduotuvės personalas buvo labai draugiškas, negali dirbti pasikišusi vaiką po kasa.

Jis buvo ten, vėl pagalvojo Zoja. Jų takai buvo susikirtę pačiu svarbiausiu momentu jos gyvenime.

— Nenorėjau leisti pinigų auklei, — tęsė ji. — Be to, norėjau visą laiką matyti jį.

Bredas tyrinėjo Zojos veidą mėgindamas įsivaizduoti ją — įsivaizduoti juos abu tą dieną beveik prieš dešimt metų.

— Jei būčiau anksčiau apėjęs parduotuvę, būčiau pastebėjęs tave, gal net užkalbinęs. Bet aš nusprendžiau atidėti tai vėlesniam laikui. Vienas iš tų nereikšmingų pasirinkimų, kurie gali nulemti ateitį.

— Tada jums nebuvo lemta susitikti. — Melori papurtė galvą. — Žinau, kad tai primena visas tas kalbas apie lemtį, likimą, tačiau nereikėtų to ignoruoti. Netgi turint galvoje mūsų pasirinkimus. Jums nebuvo lemta susitikti, iki abu atsidūrėte čia. Takai, kryžkelės, sankirtos. Zoja turi nubraižiusi juos savo schemoje.

Melori palinko į priekį ir pakreipė galvą, kad galėtų skaityti kartu su Bredu.

— Tu irgi galėtum nubrėžti savus kelius, Bredai. Nuo Velio iki Kolumbijos, paskui atgal į Velį, Niujorką, Morgantauną ir vėl į Velį. Pamatytum savas sankirtas ir kryžkeles. Kad ir kaip būtų, tie keliai atvedė jus abu čia. Tai ne tik geografija.

— Ne. — Bredas pabaksnojo pirštu į vardus Zojos gimtajame miestelyje. — Džeimsas Maršalas. Ar jis Saimono tėvas?

— Techniškai — taip. Kodėl?

— Aš jį pažįstu. Mūsų šeimos turėjo bendrų reikalų. Pirkome žemės iš jo tėvo, nors sandoriui atstovavo sūnus. Gražų žemės gabalą komerciniams tikslams netoli Vylingo. Pasirašiau sutartį prieš išvykdamas į Niujorką. Tas žemės sklypas buvo vienas iš veiksnių, dėl kurių grįžau ir perėmiau šio regiono valdymą.

— Tu pažįsti Džeimsą, — sušnabždėjo Zoja.

— Taip, pakankamai gerai, kad žinočiau, jog jis nenusipelno nei tavęs, nei Saimono. Man reikia dar alaus.

Minutėlę Zoja sustingusi tylėjo.

— Eisiu pažiūrėti, kaip ten troškinys. Pakentėkite dar porą minučių, aš... tuoj valgysime.

Ji nuskubėjo į virtuvę.

— Bredli.

Jis neatsigręždamas nužingsniavo virtuvėn, atplėšė šaldytuvo dureles, išsitraukė alaus.

— Tai todėl buvai tokia įširdusi, kai užsukau tavęs paimti? — piktai pasiteiravo. — Nubraižei savo schemą, pradėjai galvoti ir pamatei, koks glaudus tarp mudviejų ryšys?

— Taip, iš dalies. — Ji sunėrė pirštus, vėl ištraukė. — Tai tarsi dar viena plyta, Bredli, ir aš nežinau, ar ji padėta man ant tako, kad sutvirtintų jį, ar tam, kad įmūrytų mane į sieną.

Jis stebeilijo į ją apstulbintas aplink save pulsuojančio įniršio.

— Kas bando tave įmūryti? Čia akmuo į mano daržą, Zoja.

— Tai ne *tu*. Tai ne dėl tavęs — dėl manęs. Dėl to, ką aš galvoju, ką jaučiu, ką darau. Ir žinai ką, man nė velnio nerūpi, jei tave siutina, kad aš turiu nuspręsti — siena tai ar takas.

— Siena arba takas, — pakartojo jis, tada nugėrė didelį gurkšnį alaus. — Vaje, aš beveik suprantu tai. Geriau jau nesuprasčiau.

— Aš jaučiau spaudimą, o tai mane siutina. Čia ne tavo kaltė, bet ir ne mano. Ir man nepatinka aiškintis, kas nėra mano kaltė.

— Jis kvailas kalės vaikas, kad paleido tave.

Zoja iškvėpė.

— Nepaleido. Tiesiog nepalaikė manęs. Bet aš jau seniai lioviausi pykti dėl to. — Ji priėjo prie viryklės, nukėlė puodo dangtį. — Ir dar kai kas atsitiko. Užbaigsiu troškinti, tada papasakosiu tau ir kitiems.

— Zoja. — Jis palietė jos petį, paskui atidarė spintelę ieškodamas lėkščių. — Dėl tų plytų? Visada galima nugriauti sieną ir iš plytų nutiesti tvirtą kelią.

* * *

Jie valgė virtuvėje, susibūrę aplink stalą, nes valgomasis dar neatitiko visų Melori reikalavimų. Valgant troškinį, geriant alų ir gardžiuojantis karšta duona Zoja papasakojo jiems apie vaizdus, matytus aprasojusiame veidrodyje ir viryklės dangtyje.

— Pirmą kartą pamaniau, kad tai mano vaizduotė. Tačiau vizija buvo per daug keista ir truko tik porą sekundžių. Bet šiandien... aš pamačiau ją, — patvirtino Zoja. — Pamačiau ją ir tai, kur turėčiau būti.

— Jei Keinas bando tave paveikti kitaip, — pradėjo Dana, — aš jo nesuprantu.

— Tai buvo ne Keinas. — Zoja suraukusi kaktą žiūrėjo į savo lėkštę. — Nežinau, kaip paaiškinti, tačiau jausmas buvo kitoks. Jo prisilietimo su niekuo nesupainiosi.

Ji pakėlė akis laukdama Danos ir Melori pritarimo.

— Gal ne tuo metu, kai viskas vyksta, bet paskui tu žinai. Tai nebuvo jis. Tas prisilietimas buvo šiltas, — tęsė ji. — Abu kartus buvo šilta.

— Gal Rovena su Pitu prideda kokių puošmenų. — Flinas įsidėjo dar troškinio. — Jie sakė, kad Keinas sulaužė taisykles su Dana ir Džordanu, tad gal jie nori kompensuoti.

— Tai gali jiems kainuoti, — pridūrė Džordanas.

— Gali. Todėl galbūt jie nusprendė kompensuoti daugiau. Atseit doleris už centą.

— Nemanau, — paprieštaravo Bredlis. — Jei jie vėl peržengtų liniją taip greitai, Zojai vos pradėjus žygį, tai kodėl ne dėl rimtesnės, apčiuopiamesnės priežasties? Kodėl taip mįslingai?

— Manau, kad tai ir ne jų darbas. — Zoja stumdė valgį lėkštėje. — Man rodos, tai buvo ji.

— Kyna? — Melori susidomėjusi atsilošė. — Bet kaip? Jos neturi galių.

— Gal ji turi. Mes nežinome, kaip viskas veikia, bet, tarkim, ji turi galių. Jos tėvai — ne. Pradėjau galvoti, kas būtų, jei Saimo-

nas kur nors įstrigtų? Išsikraustyčiau iš proto. Bet jei būtų būdas jį išgelbėti, padaryčiau viską, ką galėčiau.

— Praėjo trys tūkstančiai metų, — pastebėjo Flinas. — Kodėl taip ilgai laukė?

— Žinau. — Zoja atsilaužė gabaliuką duonos. — Bet laiką jie vertina kitaip, ar ne? Rovena taip sakė. Be to, gal jie nieko negalėjo padaryti, kol Keinas nepraliejo mirtingojo žmogaus kraujo.

— Tęsk, — paragino Džordanas, kai ji nutilo. — Rutuliok mintį.

— Taigi. Jei Keinas pakeitė užkeikimo pobūdį sulaužydamas taisykles ir jei tai atvėrė — nežinau — angą uždangoje, galbūt mylintys tėvai pabandė atsiųsti pro ją šviesos? Jie norėjo, kad aš pamatyčiau ją. Ne tik paveiksle, bet susidurčiau ir asmeniškai.

— Pamatytum ją savyje, — užbaigė Bredlis. — Pažiūrėtum į veidrodį ir pamatytum ją savyje.

— Taip, — su palengvėjimu iškvėpė Zoja. — Taip, ir aš šitą jaučiu. Jie tarsi norėjo, kad ji man kažką pasakytų. Juk ji negali paprasčiausiai pasakyti: o, Zoja, raktas guli po pelargonijų vazonu verandoje. Manau, ji bandė man kažką parodyti — ką turiu padaryti ar kur turiu ieškoti.

— Ką ji vilkėjo?

— Vaje, Hokai. — Dana skaudžiai kumštelėjo jam.

— Ne, rimtai, aptarkime smulkmenas. Ar ji buvo apsirengusi taip, kaip paveiksle?

— A, supratau. — Zoja papūtė lūpas. — Ne. Ji vilkėjo trumpą žalią suknelę. — Ji užsimerkė mėgindama prisiminti. — Ir avėjo batais. Rudais batais iki kelių. Turėjo pakabutį, vieną iš tų, kuriuos, pasak legendos, padovanojo tėvas visoms trims, o ant galvos buvo plona juosta, regis, jas vadina vainikėliais. Su deimanto formos akmeniu centre. Tamsiai žaliu, kaip suknelė. Prie šono kabėjo kardas. O!

Zoja atsimerkė.

— Ji turėjo tą... — Nekantraudama prisiminti ji parodė ranka tarp menčių. — Strėlinę. Strėlėms dėti. O ant peties buvo lankas.

— Taigi dama ėjo medžioti, — užbaigė Džordanas.

— Į mišką, — tęsė Zoja. — Ji ėjo taku į mišką medžioti. Medžioklė tikriausiai simbolizuoja žygį.

— Gali būti, kad miško vaidmuo žygyje nėra toks metaforiškas, kaip manėme, — valgydama pareiškė Dana. — Paieškosiu medžiagos apie miškus — knygose ir paveiksluose — taip pat apie vietinius miškus aplink Velį. Gal ką nors rasiu.

— Jei nupasakosi, kaip atrodė toji vieta, pamėginsiu nupiešti, — pasisiūlė Melori. — Būtų verta visiems pamatyti tai, ką tu matei.

— Gerai. — Zoja ryžtingai linktelėjo. — Jaučiu, kad pasistūmėjau į priekį. Laikas bėga, tačiau šiandienos susirinkimas man labai padėjo. Jos akys buvo tokios liūdnos, — tyliai pridūrė ji. — Nežinau, kaip reikėtų toliau gyventi, jei nepadėčiau jai.

Zoja sėdėjo paskendusi mintyse, kai Bredas vežė ją namo, ir spoksojo į pilnėjantį mėnulį. Jis, rodės, didėjo ir balo akyse, primindamas apie jai skirtą laiką.

— Nežinau, ar anksčiau esu kreipęs dėmesį į mėnulio fazes. Tik pažiūrėdavau, ar jis pilnas, ar puspilnis. Niekada nepastebėdavau, kada jis sumažėja, kada išdidėja. Bet dabar tikriausiai nereikės nė žiūrėti. Nė neužvertęs galvos žinosiu, koks mėnulis.

— Man liko mažiau nei trys savaitės.

— Turi brėžinį, turi viziją. Be atskirų dalelių nesudėsi dėlionės. Dabar tu renki daleles.

— Labai to tikiuosi. Gerai, kad visi pasikalbėjome, tačiau dabar viskas sukasi galvoje. Nė vienas vaizdas ilgai neišlieka. Nemoku išskaityti atsakymo iš žodžių, kaip daro Dana, ar nupiešti, kaip Melori. Nežinau, tikriausiai turiu panaudoti savo rankas, tik dar neturiu kur. Tai varo mane į neviltį.

— Kartais naudinga atsitraukti nuo dėlionės dalių, tada sugrįžti ir apeiti jas ratu, pažiūrėti iš skirtingų kampų.

Bredas įsuko į jos kiemą.

— Aš pasilieku nakčiai.

— Ką?

— Vienos nepaliksiu, juo labiau kad net Saimono nėra. — Jis išlipo, iškėlė puodą. — Permiegosiu ant sofos.

— Yra Mojus, — prasižiojo ji, kai šuo iššokęs puolė prie durų.

— Kai paskutinį kartą tikrinau, Mojus nemokėjo surinkti numerio ar vairuoti mašinos. Tau gali prireikti žmogaus, kuris mokėtų. — Jis stabtelėjo prie durų laukdamas, kol ji atrakins. — Viena nepasiliksi. Miegosiu ant sofos.

— Čia nėra...

— Nesiginčyk.

Žvangindama raktais ji piktai dėbtelėjo į jį.

— Gal man patinka ginčytis.

— Tai nieko nepakeistų, bet jei tau norisi, pasiginčykime viduje. Jau tamsu, šalta, o Mojus labai domisi, ko liko puode.

Ji atidarė duris ir pasuko tiesiai į virtuvę.

— Padėk jį čia. Susitvarkysiu. — Ji ištraukė indą, skirtą laikyti maisto likučiams, tada išsinėrė iš palto ir numetė jį ant virtuvės kėdės. — Tau tikriausiai nešovė į galvą, kad leidau Saimonui nakvoti pas draugą, nes norėjau pabūti viena.

— Šovė. Aš nesimaišysiu tau po kojomis. — Jis nusivilko paltą, paskui pakėlė nuo kėdės josios. — Einu pakabinsiu.

Zoja tylėdama sudėjo troškinio likučius į indą.

Jis linki jai gero, žinojo ji. Ir ji nieko prieš turėti namuose stiprų vyrą. Tiesiog ji nepratusi, kad namuose būtų stiprių vyrų. Ypač tokių, kurie jai nurodinėja.

Tai dalis problemos, svarstė uždarydama indą. Ji taip ilgai pati vairavo savąjį laivą, kad vien mintis, jog kažkas galėtų perimti vairą, nors ir su gerais ketinimais, vertė ją šiaudtis.

Jei tai charakterio trūkumas, ji turi teisę turėti trūkumų.

Čia dalis problemos, vėl pagalvojo ji nešdama puodą į kriauklę. Kita dalis, didesnė — kad tas vyras jai patinka ir jis jos namuose, kai šalia nėra devynmečio buferio.

O tai, suvokė ji palikdama puodą džiūti, yra velniškai kvaila.

Ji nuėjo į svetainę. Jis sėdėjo fotelyje vartydamas vieną iš jos žurnalų. Mojus, netekęs vilties paragauti troškinio, tysojo jam ant kojų.

— Jei nori ką nors paskaityti, — pradėjo ji, — turiu ne tik šukuosenų žurnalų.

— Nieko tokio. Gražūs modeliai. Ar galiu užduoti porą klausimų? Pirmasis susijęs su antklode ir pagalve.

— Taip jau atsitiko, kad turiu laisvų.

— Gerai. Kitą priminė ši raudonplaukė su auskaru antakyje... kaip čia pasakyti?

— Tave domina auskarai antakyje?

— Ne. Ne. Bet kartą pastebėjau... tu vilkėjai tokius džinsus pažemintu liemeniu, o marškinėliai buvo aukščiau bambos, ir aš negalėjau nepamatyti, kad turi pailgą sidabrinį auskarą bamboje.

Ji pakreipė galvą.

— Turiu.

— Man smalsu, ar visada jį nešioji.

Ji stengėsi išlaikyti rimtą veido išraišką.

— Kartais pakeičiu jį sidabriniu žiedu.

— Hm. Ak, — negalėdamas susiturėti, jis dirstelėjo į jos bambą įsivaizduodamas. — Įdomu.

— Prieš atvykdama į Velį papildomai dirbau tatuiruočių ir auskarų vėrimo salone. Taupiau kaip išmanydama namui. Kaip darbuotojai, man įvėrė nemokamai, be to, kai viską patiri pati, lengviau bendrauti su lankytojais. Ir ne vienintelės vietos, — pridūrė ji, skaitydama jo mintis, — kur įsivėriau auskarus, yra bamba ir ausys. Nori ko nors išgerti? Užkąsti?

— Ne, ačiū. — Jo burnoje ėmė kauptis seilės. — Tatuiruotės? Tų irgi turi?

Ji draugiškai, kaip sekmadieninės mokyklos mokytoja, nusišypsojo jam.

— Turiu. Mažą.

Ji žinojo, jog jam smalsu, kokią, o dar labiau — kur. Tačiau tegu kurį laiką pasikamuoja.

— Tau nebūtina miegoti ant sofos, Bredli. — Zoja pastebėjo, kaip jis prisimerkė, sužiuro į ją ir įsitempė. — Kam miegoti ant sofos, kai namuose tik mudu. — Ji patylėjo. — Gali miegoti Saimono lovoje.

— Saimono lovoje, — pakartojo jis, tarsi sakytų žodžius užsienio kalba. — Aha. Taip. Gerai.

— Gal eime į viršų, parodysiu tau, kur viskas yra.

— Taip. — Jis padėjo žurnalą ir kumštelėjo Mojui, kad šis nusiridentų nuo jo kojų.

— Vonios kambario spintelėje rasi daug švarių rankšluosčių, — pradėjo ji patenkinta. — Turiu ir dantų šepetėlį, jei norėsi.

Bredas, eidamas jai iš paskos, vos nulaikė rankas vietoje ir stengėsi nekankinti savęs tatuiruočių ir bambos auskarų vaizdais. Jam velniškai nesisekė.

— Rytoj, pusę aštuonių, turiu dalyvauti darbuotojų susirinkime, tad anksti dingsiu tau iš akių.

— Aš anksti keliuosi, taigi tu man netrukdysi.

Ji stumtelėjo duris į Saimono kambarį. Lova buvo užtiesta tamsiai mėlynu užtiesalu, langą dengė ryškiai raudonos užuolaidos. Lentynos, nudažytos tokia pačia spalva kaip užtiesalas, buvo pilnos įvairiausių dalykėlių, kuriuos renka berniukai: figūrėlės, knygos, akmenys ir automobilių modeliai. Saimono ūgiui pritaikytas raudonas stalas stovėjo palei langą. Ant jo stovėjo Supermeno formos lempa, gulėjo vadovėliai ir visa krūva niekučių.

Kambarys buvo tvarkingas, tačiau toli gražu ne idealiai. Ant kamščiamedžio lentos buvo prismaigstyta begalė piešinių ir iškarpų iš žurnalų. Po lova nuspirti batai, kepuraitės užkabintos ant lovos stulpelių, kuprinė su bekrentančiais iš jos daiktais. Ir berniokiško nerūpestingumo kvapas.

— Puikus kambarys.

— Mudu metame burtus, kuriam iš mūsų jį valyti. Paskutinį kartą laimėjau aš, tad jis dar gana gerai atrodo.

Ji atsirėmė į durų staktą.

— Ar tu nieko prieš, jei miegosi čia?

— Ne, viskas gerai.

— Esu dėkinga, kad elgiesi džentelmeniškai, nesistengi pasinaudoti situacija ir nesigretini prie manęs.

— Aš pasilikau tam, kad neliktum viena, ne tam, kad kuo nors naudočiausi.

— Mmm. Tik norėjau būti tikra ir kadangi įsitikinau, kai ką tau pasakysiu. Aš nesu džentelmeniška. — Ji priėjo prie jo ir prisispaudė visu kūnu. — Ir pasinaudosiu situacija. — Ji uždėjo rankas jam ant užpakalio ir suspaudė. — Ir gundysiu. Ką tu į tai pasakysi?

Jo kūnas suvirpėjo, pulsas padažnėjo.

— Apsiverksiu iš dėkingumo?

Juokdamasi ji krimstelėjo jam į apatinę lūpą.

— Paverksi vėliau. Dabar rankas ant manęs, — pareikalavo ji įsisiurbdama į jo lūpas. — Kad jausčiau jas visur.

Jis užkišo rankas jai už megztuko bandydamas pristabdyti save, kol neišsinėrė iš odos. Jos seksualus kūnas skandino jį savo karštyje.

Tada jo rankos nuslydo ant liemens, klubų išlinkių. Dar — karštligiškai kurstė smegenys. Dar.

Ji išsilenkė ir sumurkė, kai jo išalkusi burna prigludo prie jos kaklo.

Jo pilvas subangavo, kai ji atsegė diržo sagtį.

— Jau kurį laiką to nedariau, — kimiai sušnabždėjo ji, paskubomis atsegdama užtrauktuką. — Turėsi atleisti man, kad taip skubu.

— Ką tu... — Vienu greitu judesiu jis apsuko ją ir priplojo prie sienos. — Ką tu šneki...

Jis nutraukė megztuką jai per galvą ir numetė ant grindų. Šiam nespėjus nukristi, jo rankos jau buvo ant jos krūtų.

Dejuodama ir aikčiodama ji skubiai ėmėsi jo marškinių sagų, neatsiplėšdama nuo lūpų. Ak, kaip nekantrauja pajusti jo kūną prie savojo. Pajusti jį savyje. Jos oda atgijo, kraujas įkaito, širdis plakė įnirtingai; ji jau buvo pamiršusi, jog taip gali plakti.

Trokšdama daugiau, ji nustūmė jo ranką žemyn ir tvirtai suspaudė tarp savo kojų. Atlošė galvą, atkišdama kaklą jo burnai, dantims, ir ėmė judinti klubus, spausdama jo ranką prie karštos vietos tarp šlaunų.

Tai buvo tas pat, kas liesti atvirą nervą. Nervą sueižėjusio stiklo pakraščiais. Jie braižė jį, pjaustė odą. Jos kvapas, primenantis egzotišką vidurnakčio, paslapties, šešėlių šnabždesį, svaigino jo kūną kaip narkotikas. Kol viską išragavęs ir palietęs jis suprato, jog tai Zoja.

Poreikis ją turėti smeigė lyg žaibas į širdį.

Jis skubiai atsegė jos džinsų sagą, nutraukė juos žemyn. Kol ji stengėsi iš jų išsipainioti, sukišo pirštus į jos karščio židinį ir stebėjo, kaip nuostaba ir malonumas užlieja jos veidą ir suplūsta jam į delną.

— Nesustok. — Jos burna karštligiškai trūkčiojo, nagai įnirtingai braižė jo nugarą, paskui įsikibo į klubus.

Ji atsidavė nežabotų pojūčių audrai, purtančiai, deginančiai ir kurstančiai jos kūną, kol pamanė, jog išeis iš proto nuo savo pačios nepasotinamumo.

Ji visu kūnu atsiliepė į jo nekantrų reikalavimą ir šūktelėjo, kai jis ryžtingai ir giliai įėjo į ją. Bet jai vis buvo negana. Jos klubai ėmė krutėti įnirtingu ritmu, negailestingai reikalaudami padidinti greitį; ji dejavo maldaudama vis daugiau, užgoždama smūgių kūno į kūną, kūno į sieną garsus.

Jis atsiliepė į jos ritmą, į tas greitas prakaitu persmelktas lenktynes viršūnėn, kol vaizdas akyse susiliejo, o ausyse ėmė šniokšti kraujas. Jis sudrebėjo ir privertė juos abu kirsti finišo liniją.

Smarkiai besitrankančia širdimi, ji bejėgiškai nuleido galvą jam ant peties. Įkvėpė oro, pajuto jį nuslystant gerkle į plaučius, tada vėl išslystant.

Ji, blankiai pagalvojo Zoja, stovi nuoga, suprakaitavusi ir prispausta prie sienos sūnaus kambaryje. Turėtų pasibaisėti. Tačiau jai nė motais, pagalvojo. Tiesą sakant, labai gera.

— Kaip tu? — dusliai paklausė jis, ir ji pajuto jo lūpas judant savo plaukuose.

— Manau, daug geriau nei gerai. Tai buvo fantastiška.

— Tu fantastiška. — Jis ką tik paėmė ją prie sienos. Ar ji paėmė jį. — Dar negaliu galvoti, — prisipažino jis ir įsirėmė ranka į sieną, kad išsilaikytų ant kojų. — Tad šiandien pasirinkai žiedą. — Jis perbraukė ranka jai per nugarą, tada apčiuopomis palietė bambą. — Velniškai seksualu. Nė neįtariau.

Jis šiek tiek atsitraukė ir pamatė ją juokiantis.

— Viskas atsitiko taip staiga. Nespėjau pamatyti tavo tatuiruotės.

Apsvaigusi, patenkinta, ji palietė jo plaukus.

— Tu keistas vyrukas, Bredli Čarlzai Veinai Ketvirtasis. Galvoji tik apie auskarus ir tatuiruotes.

— Niekada nebuvau patyręs tokios savo reakcijos. Kur ji?

— Parodysiu. Pirma, turiu pasakyti, kad aš dar nebaigiau naudotis tavimi šįvakar. — Ji palinko prie jo ir liežuviu perbėgo per jo kaklo išlinkį. — Tačiau kitam raundui gal norėsi prigulti.

— Ar aš dar stoviu?

Ji vėl nusijuokė, tada pasisuko ir pabaksnojo pirštu į kairiojo peties mentę.

— Palauk. — Jis sugriebė ją už rankos ir apžiūrėjo tatuiruotę atidžiau. — Tai fėja.

— Taip. Kartais ji būna geroji fėja. — Zoja žvilgtelėjo sau per petį ir šyptelėjo. — Kartais pikta. Kodėl tau nenuėjus su manimi ir nepažiūrėjus, kokia ji šįvakar?

Dešimtas skyrius

Zoja pasitiko naują dieną energinga ir su naujomis idėjomis. Kol virė kava, niūniuodama kepė plaktą kiaušinienę.

Jos duše yra vyras, plačiai šypsodamasi galvojo ji. Nuostabus vyras, kuris neleido jai užmigti pusę nakties. Neprisiminė, kada paskutinį kartą jautėsi tokia... sveika, išmiegojusi mažiau nei keturias valandas. Jos kūnas buvo lankstus ir atsipalaidavęs, protas irgi. Ji buvo velniškai tikra, kad viena ranka susidorotų su bet kokiomis problemomis.

Žmonės, kurie teigia, kad seksas nesvarbus, nutarė ji, aišku, nesimyli.

Ji įkėlė kiaušinienę į lėkštę, pridėjo skrebutį ir tą akimirką išgirdo įeinant Bredą.

— Pačiu laiku, — tarė tiesdama jam lėkštę.

— Tau nereikėjo vargintis ir gaminti man pusryčius.

— Nenori? — Ji pasičiupo šakutę, pakabino kiaušinienės.

— Nesakiau, kad nenoriu. — Jis pagriebė iš jos lėkštę, atėmė šakutę. — Tu valgysi?

— Gal. — Ji žengė artyn ir prasižiojo.

Palaikydamas žaismingą nuotaiką, jis kurį laiką maitino ją stovėdamas prie viryklės.

— Sėskis, — pakvietė ji įpildama kavos. — Valgyk, kol karšta. Sakei, kad turi dalyvauti susirinkime.

— Gal reikėtų jį atšaukti. — Jis pasilenkė ir pabučiavo jai į kaklą. — Galėtume papusryčiauti lovoje.

— Šiuose namuose lovoje pusryčiaujama tik ligos atveju. — Ji atsitraukė ir pridėjo ranką jam prie kaktos. — Ne. Valgyk, eik namo, persirenk ir važiuok į darbą.

— Tu siaubingai griežta. Bet plaktą kiaušinienę moki kepti. Kokių turi planų šiandien?

— Šiokių tokių. — Ji atsilaužė gabalėlį skrebučio, atsisėdo priešais jį ir užsitepė sviesto. — Kai turėsi laiko, būtinai užsuk į centrą. Mums liko tik smulkūs darbai, ir jis jau ima spindėti.

— Tai pirmas kartas, kai paprašei mane užsukti.

— Pirmas kartas, kai miegojau su tavimi.

— Norėčiau, kad taip būtų ir toliau, ir daugiau.

— Visko gali būti.

— Manęs nedomina kitos moterys. Nei lovoje, nei valgant kiaušinienę.

— Aš nemiegu su bet kuo, — rimtai tarė ji.

— Ne tai pasakiau ir ne tai turėjau galvoje. — Primindamas sau, kad būtų kantrus, jis tvirtai suėmė jos ranką. — Aš sakau, kad tu vienintelė mane dominanti moteris. Supratai?

— Aš — kaip ten sakei — dygi ir per jautriai reaguojanti.

— Taip, bet vis dėlto kiaušinienę kepi skanią.

— Atleisk. Šis klausimas nėra... norėjau pasakyti, svarbiausias man, bet iš tiesų taip ir yra. Taškas. Sakau, ką jaučiu.

— Pamėgink šitaip: „Bredli“ — beje, mano motina vienintelė vadina mane Bredliu; labai miela iš tavo pusės. — Taigi: „Bredli, manęs irgi nedomina kiti vyrai“.

Zoja plačiai nusišypsojo.

— Bredli, manęs irgi nedomina kiti vyrai.

— To man pakanka.

Zojai irgi to pakako. Bet vis tiek buvo truputį baugu.

— Kartą sakei, kad kada nors paklausčiau, kodėl grįžai į Velį. Aš klausiu dabar.

— Gerai. — Jis užsitepė ant skrebučio braškių džemo. — *Ho-*

meMakers — daugiau nei verslas. Daugiau nei tradicija. Tai šeima. Jei esi Veinas, — tarė jis gūžteldamas pečiais, — esi *HomeMakers*.

— Tu šito norėjai?

— Taip, man tai prie širdies. Turėjau daug ko išmokti, suprasti. Turėjau išvykti iš Velio, kad perprasčiau organizacijos struktūrą, pamatyčiau ją kaip visumą.

Ji žiūrėjo į jį. Buvo apsirengęs paprastai, marškiniai truputį pasiglamžę nuo jos rankų, nuo gulėjimo visą naktį ant grindų. Vis dėlto iš jo sklido galia ir pasitikėjimas. Tikriausiai tai įgimta, pagalvojo ji.

— Tu didžiuojiesi tuo. Savo šeima, šaknimis.

— Labai. Ir tai vis stiprėja. Mes darome daug gerų darbų — ne tik tai, kas susiję su verslu. Kuriame programas, projektus, plečiame tai, ką pradėjo mano senelis ir tėvas. Norėjau sugrįžti čionai, į pradžią, ir sukurti ką nors pats. Ketinu palikti pėdsaką ir noriu palikti jį būtent Velyje.

Jis atstūmė kavos puodelį.

— Man metas. Tu jau išeini?

— Netrukus eisiu. Pirma turiu kai ką nuveikti. — Ji pastvėrė lėkštę, kol jis nespėjo, nunešė į kriauklę, tada atsisuko į jį. — Tu paliksi pėdsaką, Bredli. Esi toks žmogus, kuris tai gali. Veliui pasisekė, kad tu grįžai.

Minutėlę jis tylėjo apstulbęs.

— Tai gražiausia, ką galėjai pasakyti apie mane. Ačiū.

— Prašom. Dabar eik į darbą, — tarė ji pabučiuodama. — Ir palik savo pėdsaką.

Šeimyniškas išlydėjimas, pagalvojo jis, toks, prie kurio galėtų priprasti. Jis apkabino ją, prisitraukė artyn, ir bučinys užsitęsė.

Kai paleido, jos akys buvo miglotos — dar vienas dalykas, prie kurio galėtų priprasti, nutarė jis.

— Ačiū už pusryčius. Iki pasimatymo.

Ji luktelėjo, kol jis dingo už durų, tada iš visos širdies atsiduso.

— Oho. Čia tai bent.

Žvilgsnis į virtuvės laikrodį privertė ją paskubėti. Laikas imtis šios dienos plano.

Tiksliau, leistis pirmuoju pasirinktu keliu.

Apsiginklavusi savo užrašais ir brėžiniu, Zoja įsėdo į automobilį ir išvažiavo ieškoti savo praeities.

Gal tai dalis žygio, nusprendė ji, prisiminti praeitį, suprasti ją ir tik tada kurti ateitį. O gal tai tiesiog kažkas, ką ji turi padaryti prieš surasdama raktą.

Kad ir kaip būtų, ji važiuoja ten, kur kažkada buvo jos namai.

Ir anksčiau yra važiavusi šiais keliais, prisiminė Zoja, tačiau visuomet nenoromis ir su kaltės jausmu. Šį kartą, vylėsi ji, vyksta kažką atskleisti.

Kalvos jau buvo kone bespalvės, tik pilkavo apnuoginti medžiai, kauburėliai, padengti blyškiais, negyvais nukritusiais lapais. Ir tie medžiai stiebėsi į niūrų lapkričio dangų.

Ji įsuko į atokų kelią, vingiuojantį siauru kaspinu pro paliktus pūdymui laukus, pro mažus namukus su dar mažesnėmis vejomis.

Kiekviena mylia grąžino ją į praeitį.

Zoja daug kartų buvo ėjusi šiuo keliu. Ankstyvais rytais, kai pavėluodavo į mokyklos autobusą, nes nespėdavo laiku atlikti visų darbų, ji bėgdavo šiuo lauku trumpindama kelią. Ir prisiminė, kokia žaluma jis kvepėdavo ankstyvą vasarą.

Kartais ji bėgdavo šiuo lauku, kai išsmukdavo pasimatyti su Džeimsu, bėgdavo lenktyniaudama su savo širdimi, skriejančia pirma jos švelniame pavasario ore ten, kur jis laukdavo šalikelėje.

Jonvabaliai šokdavo tamsoje, aukšta žolė kutendavo jai kojas. Tada ji tikėjo, jog viskas įmanoma, jei tik labai panorėsi.

Dabar žinojo, jog reikia sunkiai dirbti, kad pasiektum ko nori. Ir netgi tada viskas gali išslysti iš rankų.

Zoja sustabdė automobilį šalikelėje, kur jos laukdavo Džeimsas. Pralindo pro vielinę tvorą ir nuėjo per lauką miško link.

Vaikystėje tai buvo jos miškas. Kupinas tylumos, paslapčių ir magijos. Jis buvo jos ir paūgėjus. Čia ji vaikštinėdavo, mąstydavo, planuodavo.

Čia, tikėjo ji, ant raudonos antklodės, patiestos ant pušų spyglių ir traškių lapų, ji pradėjo vaiką, kuris pakeitė jos gyvenimą.

Tarp medžių tebėra išminti takai, pastebėjo ji. Vadinasi, yra vaikų, kurie čia žaidžia, arba moterų, kurios vaikštinėja, vyrų, kurie medžioja. Niekas nepasikeitė. Gal čia ir esmė. Miškas nesikeičia, bent jau ne taip greitai ir akivaizdžiai kaip tie, kurie jame vaikšto.

Minutėlę ji stovėjo mėgaudamasi tyluma, lapkričio puvėsių ir drėgmės kvapais. Stengdamasi negalvoti, leido instinktams pasirinkti kryptį.

Praradimai ir neviltis, džiaugsmas ir šviesa. Čia ji pažino viską. Kraujas praradus nekaltybę? Pasekmių baimė, viltis, kad meilės pakaks?

Ji atsisėdo ant parvirtusio medžio kamieno ir pabandė įsivaizduoti gyvenimo kelius, kurie prasidėjo čia, ir raktą, laukiantį viename iš jų.

Išgirdo genio kalenimą, vėjo atodūsį tarp nuogų šakų.

Staiga Zoja išvydo baltą elnią, stebintį ją mėlynomis kaip safyras akimis.

— O Dieve. — Ji sėdėjo bijodama pajudėti. Bijodama kvėpuoti.

Abi, Melori ir Dana, buvo mačiusios baltą elnią, prisiminė ji. Džordanas pavadino tai tradiciniu žygio elementu. Bet jos matė elnią Karžygio Viršūnėje, o ne siauroje Vakarų Virdžinijos miškų juostoje.

— Tai reiškia, kad buvau teisi, man buvo lemta čia atvažiuoti. Tikriausiai reiškia, kad esu teisi. Bet ką turėčiau daryti? Aš noriu padėti. Bandau padėti.

Elnias pasuko galvą ir nužingsniavo nelygiu taku. Virpančiais keliais Zoja nusekė jam iš paskos.

Argi ji nėra apie tai svajojusi? Ne apie būtent tokią situaciją, ne apie ėjimą taku paskui baltąjį elnią, bet apie magiją, stebuklus ir norą padaryti ką nors svarbaus.

Svajojo, prisipažino ji, padaryti kažką tokio, kas išgabentų ją iš čia, toli nuo vargo ir nevilties, leistų pamatyti pasaulį už šių miškų.

Ar todėl ji norėjo Džeimso? Ar mylėjo jį, ar tik matė jame progą pabėgti?

Ji stabtelėjo ir nustebusi prispaudė ranką prie širdies.

— Nežinau, — sušnabždėjo. — Tikrai nežinau.

Elnias atsigręžė į ją, susiėmė, peršoko akmenuotą upelio krantą ir nušuoliavo tolyn.

Vildamasi, kad suprato, Zoja pasirinko kairiąją atšaką, išėjo iš miško ir pateko į žvyruotą treilerių parko aikštelę.

Kaip ir miškas, toji buvo beveik nepasikeitusi. Keletas naujų veidų, šen bei ten nauji treileriai. Tačiau vis tiek tai buvo namai, kurie niekada neišleis šaknų.

Ji girdėjo radijo ir televizorių triukšmą, sklindantį pro langus, vaiko kūkčiojimą, variklio riaumojimą.

Jos motinos gyvenimo vieta buvo niūri, blyškiai žalia, su balto metalo pastogine virš šoninių durų. Šalia stovinčio automobilio buvo įlenktos grotelės.

Ji dar nenuėmusi nuo durų vasarinio tinklelio, pastebėjo Zoja. Durys girgždėdamos atsidarys, o paleidus garsiai užsitrenks. Ji užlipo šlakbetonio blokais, kuriuos motina buvo sukrovusi vietoj laiptų, ir pasibeldė.

— Įeik. Aš ruošiuosi.

Durys girgždėdamos atsidarė, o vidinės užstrigo, kai ji paėmė už rankenos. Zoja stumtelėjo jas vidun, o lauko duris paliko užsitrenkti.

Motina buvo virtuvėje, kur užsidirbdavo pragyvenimui. Žema spintelė prie viryklės buvo apkrauta buteliukais, dubenėliais, stovėjo plastikinė dėžutė spalvingų suktukų, riogsojo krūva rankšluosčių apirusiais pakraščiais nuo dažno skalbimo.

Dūzgė kavos aparatas, o žalio stiklo peleninėje rūko cigaretė.

Ji tokia liesa, — buvo pirmoji Zojos mintis, tarsi gyvenimas būtų nudrožęs visus apvalumus ir palikęs tik stiebą. Vilkėjo aptemptais džinsais ir plona juoda palaidinuke, kuri dar labiau pabrėžė kaulėtumą. Plaukai trumpi ir ryškiai raudoni.

Minkštomis šlepetėmis šiūruodama grindis, ji nusisukusi pylė kavą. Dėvi tokias dėl patogumo, žinojo Zoja. Ji ruošiasi chemiškai šukuoti plaukus ir kurį laiką turės stovėti.

Per rytinę pokalbių laidą per televizorių svetainei skirtame plote buvo svarstoma apie pyktį ir liūdesį.

— Arba tu ankstyva, arba aš vėluoju, — tarė Kristalė. — Dar neišgėriau savo antro puodelio kavos.

— Mama.

Kristalė atsigręžė su puodeliu rankoje.

Ji jau pasidažiusi, pastebėjo Zoja. Lūpos buvo raudonos, blakstienos storai nuteptos. Tačiau oda atrodė pavargusi ir sena.

— Kad tave kur, žiūrėkit, ką vėjai atpūtė. — Kristalė gurkštelėjo kavos stebėdama dukrą pro puodelio kraštą. — Atsivežei berniuką?

— Ne. Saimonas mokykloje.

— Jam nieko neatsitiko?

— Ne, jam viskas gerai.

— O tau?

— Irgi, mama. — Ji priėjo ir pabučiavo Kristalei į skruostą. — Turiu reikalų šiose apylinkėse, tad pamaniau, užsuksiu pas tave. Lauki klientės?

— Maždaug už dvidešimties minučių.

— Gal pavaišinsi kava?

— Prašom. — Kristalė pasikasė skruostą stebėdama Zoją. — Turi reikalų? Maniau, kad ketini atidaryti tą didžiulį prabangų saloną Pensilvanijoje.

— Ketinu, nors nepavadinčiau jo nei didžiuliu, nei prabangiu. — Zoja stengėsi valdyti balsą ir nekreipti dėmesio į įtarimą ir

kritiką motinos balse. — Galėtum kada nors atvažiuoti, pasižiūrėti. Atidarysime po poros savaičių.

Kristalė nieko neatsakė; Zoja ir nesitikėjo. Ji tik paėmė cigaretę ir užtraukė dūmą.

— Kaip gyvuoja visi?

— Gyvuoja, — gūžtelėjo pečiais Kristalė. — Jaunylis tebedirba telefonų kompanijoje, sekasi gerai. Užtaisė vaiką tai moteriai, su kuria gyvena.

Zojos puodelis barkštelėjo į stalą.

— Jaunylis taps tėčiu?

— Regis, taip. Sako, kad ves ją. Įtariu, kad ji pavers jo gyvenimą pragaru.

— Dona puiki moteris, mama. Jie kartu jau daugiau nei metai. Jie turės kūdikį, — švelniai ištarė Zoja ir nusišypsojo patenkinta, kad jos jaunesnysis brolis taps tėvu. — Jaunylis myli vaikus. Moka elgtis.

— Kalbi, tarsi gimus vaikui viskas eisis kaip sviestu patepta. Gerai, kad bent Džolin dar nesiruošia jų gimdyti.

Zoja ryžtingai šypsojosi.

— Jai su Deniu viskas gerai?

— Abu turi darbus ir stogą virš galvos, tad nėra ko skųstis.

— Tai gerai. O Meizė?

— Beveik negaunu iš jos jokių žinių, ypač dabar, kai įsigijo namą Kaskeide. Labai pasipūtė, vaizduoja didelę ponią, nes mokėsi toj verslo mokykloj ir dirba įstaigoj.

Kada ji tapo tokia giži? — svarstė Zoja. Kas taip sukietino jos širdį?

— Turėtum didžiuotis, mama. Didžiuotis, kad visi keturi tavo vaikai skinasi kelią į gyvenimą. Tavo dėka.

— Kažkodėl nė vienas neateina ir nepadėkoja, kad daugiau nei dvidešimt penkerius metus trinu čia užpakalį, kad jie turėtų ką įsimesti į skrandį ir kuo prisidengti kūną.

— Aš atėjau padėkoti tau.

Kristalė prunkštelėjo.

— Ko nori?

— Nieko nenoriu. Mama...

— Nekantravai iš čia išlėkti. Viskas buvo per prasta karalienei Zojai. Pastojai nuo to pasipūtėlio Maršalo manydama, kad nusipirksi kelią į gerą gyvenimą. Bet jis greitai tavęs atsikratė, ar ne? O tu nieko nelaukdama šokai ieškoti kito aukso puodo.

— Kai kas tiesa, — ramiai tarė Zoja, — o kai kas ne. Norėjau iš čia ištrūkti, norėjau geresnio gyvenimo. Nesigėdiju to. Bet niekada negalvojau apie savo kūdikį kaip apie bilietą į geresnį traukinį. Aš sunkiai dirbau tau, mama, sunkiai dirbau dėl Saimono ir dėl savęs. Ir kai ką pasiekiau. Vis dar siekiu.

— Tai nedaro tavęs geresnės. Ar ypatingos.

— Manau, daro. Manau, kad aš esu geresnė nei tie žmonės, kurie nepalūžta stengdamiesi išgyventi. Taip gyvenai tu. Stengeisi kiek galėjai, todėl esi ypatinga. Žinau, kaip sunku auginti vaiką, — tęsė ji nekreipdama dėmesio į Kristalės žvilgsnį. — Kaip sunku jį auginti, rūpintis juo, dirbti, kad sudurtum galą su galu, apmokėtum sąskaitas — ir tęsti visa tai be niekieno pagalbos.

Iš aikštelės riaumodamas išrūko automobilis.

— Aš turiu tik Saimoną, tačiau buvo dienų, kai nežinojau, kaip reikės išgyventi iki kito ryto, ką jau kalbėti apie kitą savaitę. Tu turėjai mus keturis. Atleisk, jei priverčiau tave manyti, kad aš to neįvertinau. Galbūt tuo metu nepakankamai įvertinau. Bet dabar norėčiau padėkoti tau už tai.

Kristalė sumaigė nuorūką ir susikryžiavo ant krūtinės rankas.

— Tu vėl nėščia?

— Ne. — Zoja nusijuokė ir persibraukė delnais veidą. — Ne, mama.

— Tai tiesiog užsukai pasakyti ačiū?

— Negaliu pasakyti, kad būtent tokių minčių turėjau rytą, bet taip. Aš norėjau padėkoti.

— Tu visada buvai keistuolė. Ką gi, pasakei. Netrukus ateis klientė.

Zoja nusivylusi tyliai atsiduso ir įdėjo puodelį į kriauklę.

— Tai pasimatysime per Kalėdas.

— Zoja, — tarė Kristalė, kai ši pasisuko eiti. Akimirką padvejojusi, motina priėjo prie jos ir nerangiai apkabino. — Visada buvai keistuolė, — pakartojo ir nusisuko į stalą.

Jausdama akyse ašaras, Zoja žengė į lauką, paleidusi duris užsitrenkti.

— Sudie, mama, — sumurmėjo ir pasuko atgal į mišką.

Ji nežinojo, ar pavyko nors trumpam sugrįžti į praeitį, tačiau širdyje tapo lengviau — drovus motinos apkabinimas pašalino dalį sunkumo. Ji žengė žingsnį gydydamasi asmeninę žaizdą ir ieškodama rakto.

Pirmiausia jai reikia išsiaiškinti pačiai, ar ne? Ji turi suprasti, kodėl pasirinko tai, ką pasirinko, kur šitai ją atvedė, prieš suprasdama, ką reikia rinktis, kad surastų raktą.

Nekantraudama judėti į priekį, nuskubėjo taku. Dabar važiuos į Morgantauną, susiras kambarį, kurį nuomojosi, užsuks į saloną ir parduotuvę, kur dirbo, į ligoninę, kur gimė Saimonas. Galbūt ten irgi liko neužbaigtų reikalų, galbūt reikia kažką išspręsti, pamatyti.

Ji ten išgyveno šešerius metus, pirmuosius savo sūnaus gyvenimo metus. Bet neužmezgė jokių stipresnių ryšių. Kodėl? Tik palaikė draugiškus santykius su bendradarbiais, bendravo su kaimynais ir pora kitų jaunų motinų. Susitikinėjo su dviem vyrais, kol gyveno Morgantaune. Vyrais, kurie jai patiko. Tačiau viskas buvo laikina.

Staiga Zoja suvokė, kad ten niekada nebuvo jos vieta. Buvo ne galutinis atvykimo taškas, o tik pakelės stotelė.

Tada ji to nežinojo. Išvyko į Velį. Pas Melori ir Daną. Į Viršūnę, į rakto paieškas.

Ar ji važiavo ir pas Bredlį, ar jam lemta tapti vienu iš svarbiausių žmonių jos gyvenime?

O gal tai tik dar viena kryžkelė?

Judėk į priekį, paliepė sau Zoja. Judėk į priekį ir pamatysi.

Ji žvilgtelėjo į laikrodį, paskaičiavo, kiek laiko truks kelionė ir apsilankymas Morgantaune.

Turėtų suspėt grįžti iki Saimonas pareis iš mokyklos. Jei kas, sustos ir paskambins. Taip pat reikia pranešti Melori ir Danai, kad neateis į centrą.

Kitą dieną nueis anksčiau ir daugiau padirbs, o naktį galės pasiūti užtiesalus sofai, galbūt rytoj užsuks į *HomeMakers* lentynų, kurių taip norėjo. Jei suspėtų ir jei kita prekių siunta atvyks kaip numatyta, ji galėtų...

Minčių srautas nutrūko, kai ji stabtelėjo ir apsisuko ratu.

Išklydau iš tako, suprato ji. Taip man ir reikia, nederėjo leisti mintims klaidžioti. Žolės čia tankesnės, su spygliais, kurie sudraskys jos kelnes ir švarką, jei nepasisaugos.

Ji pažvelgė į dangų mėgindama įžiūrėti saulę, tačiau dangus buvo tapęs švino spalvos lėkšte, kurios nykiame dugne šliaužiojo keletas piktų debesų.

Ji grįš ten, iš kur atėjo, nusprendė. Nieko tokio, juk miškas ne platesnis už futbolo lauką, jis tik alėja, skirianti lauką ir treilerių aikštelę.

Kvailindama save, susikišo rankas į kišenes ir patraukė atgal. Oras beeinant atšalo ir dabar tvyrojo nebe lietaus, o sniego kvapas. Ji žingsniavo sparčiai — ir kad suspėtų, ir kad sušiltų.

Medžiai atrodė aukštesni ir tankesni nei turėtų būti, o šešėliai per ilgi tokį ankstų dienos metą. Nesigirdėjo genio kalenimo, lapų nešlamino darbščiosios voveraitės. Miške tapo tylu kaip kape.

Ji vėl stabtelėjo sutrikusi, kad taip blogai orientuojasi nuo vaikystės pažįstamose vietose. Žinoma, daug kas pasikeitė, viskas keičiasi. Bet juk pirma mintis, šovusi galvon, kai įėjo į mišką, buvo, kad ši vieta beveik nepasikeitė.

Paširdžius užgulė sunkumas pamačius ilgus juodus šešėlius, krentančius ant jos tako.

Iš kur tie šešėliai, kai nėra saulės?

Sulig pirmosiomis snaigėmis ji išgirdo tylų gerklinį urzgimą tarp medžių.

Meška, pagalvojo ji. Šiose kalvose tebėra meškų. Dar būdama vaikas rasdavo jų pėdų ir išmatų. Kartais žvėrys atklysdavo ir į treilerių aikštelę ir knisdavosi šiukšlių konteineriuose.

Nors širdis pavojingai plazdėjo, ji įsakė sau nusiraminti. Meškai ji neįdomi. Juk neturi maisto, nekelia grėsmės. Reikia paprasčiausiai grįžti į treilerių aikštelę. Arba patekti į lauką.

Kažkiek laiko ji ėjo atbulomis, įdėmiai apžiūrinėdama medžius, iš kurių sklido urzgimas. Ir įbrido į šliaužiantį rūką melsvais pakraščiais.

Apsisukusi ant kulnų, skubiai nužingsniavo dabar jau per tirštai krentantį sniegą ir įkišo ranką į kišenę ieškodama lenktinio peilio. Tai buvo apgailėtinas ginklas, tačiau ji jautėsi tvirčiau laikydama jį rankoje.

Ji vėl išgirdo urzgimą, šį kartą arčiau, iš kitos pusės. Tad dar labiau paspartino žingsnį, laisvąja ranka sugriebdama krepšį ant peties. Jis buvo gana sunkus ir turėjo ilgą dirželį. Jei reikės, pasinaudos ir juo kaip ginklu.

Ji sukando dantis, kad šie nekalentų. Sniegas krito taip greitai ir gausiai, kad beveik iškart padengdavo pėdsakus.

Kad ir kas sėlino paskui ją, jis atkartojo jos žingsnius, sukosi, kai sukosi ji. Jis netgi dvelkė jos kvapu, jautė ji. Jis užuodžia jos kvapą, žinojo ji, taip kaip ji užuodžia jo — stiprų laukinį.

Erškėčiai, rodės, išaugo tiesiog jos akyse, iš rūko, sudarydami užtvarą take. Jų kamienai buvo stori kaip jos riešas, su dygliais, kurie spindėjo it ašmenys.

— Tai netikra. Netikra, — tyliai kartojo ji, tačiau dygliai draskė drabužius ir kūną.

Dabar ji užuodė ir savą baimę, ir savą kraują.

Vijoklis it gyvatė apsivijo jos kulkšnį, ir ji krito veidu ant žemės.

Sunkiai kvėpuodama ji persivertė ant nugaros. Ir pamatė jį.

Gal tai buvo lokys, tačiau ne tas, kuris klajoja po miškus arba ieško ėdalo šiukšlių dėžėse. Jis buvo juodas kaip pragaro žiotys, pavojingai raudonomis akimis. Kai išsišiepė, pasirodė ilgi ir aštrūs kaip peiliai dantys. Kol ji beviltiškai kapojo peiliu vijoklį, jis atsistojo ant užpakalinių kojų užtemdydamas visą pasaulį.

— Ak, tu kalės vaike! Tu išgama! — Išsivadavusi iš vijoklio, ji pašoko ir puolė bėgti.

Jis nudobs ją. Suplėšys į gabalus.

Ji įkvėpė oro, šoko dešinėn ir garsiai suriko. Atsakymas atsklido iš už nugaros ir nuskambėjo tarsi juokas.

Tai nerealu, tai netiesa, karštligiškai galvojo ji, tačiau vis tiek mirtinai pavojinga. Jis žaidžia su ja, nori, kad ji išsigąstų, o tada...

Bet ji čia nemirs. Tik jau ne taip, ne bėgdama. Ji nepaliks savo vaiko vieno, kad patenkintų kažkokį prakeiktą dievą.

Ji pasilenkė, čiupo nukritusią šaką, tada atsisuko laikydama ją kaip lazdą ir šiepdama dantis.

— Nagi, eikš, tu kalės vaike! Eikš.

Ji sulaikė kvėpavimą ir atsilošė, kai jis puolė.

Baltasis elnias išdygo iš niekur, tiesiog iš oro. Jo ragai susmigo lokiui į šoną. Pasigirdo plėšiamos mėsos garsas ir siaubingas riaumojimas. Kliūstelėjo kraujas, aptaškydamas baltą elnio kailį, ir lokys užsimojo savo sunkia letena.

Elnias išleido garsą, primenantį žmogaus balsą, kai baltas jo šonas nusispalvino krauju, tačiau puolė dar kartą, atkišdamas lokio letenai ragus, pakreipdamas kūną taip, kad apsaugotų Zoją.

Bėk! Komanda tarsi sprogo jos galvoje, ir ji krūptelėjusi išsivadavo iš šoko. Tačiau tik dar stipriau suspaudė pagalį ir iš visų jėgų tvojo lokiui.

Ji taikėsi į snukį ir pataikė. Pagalys nuo smūgio suvirpėjo rankose, bet ji užsimojo dar kartą.

— Pažiūrėsim, kaip tau patiks, — murmėjo ji. — Pažiūrėsim. — Ir trenkė dar kartą.

Lokys sukriokė, susvirduliavo. Kai sužeistas elnias pasiruošė paskutiniam, mirtinam smūgiui, žvėris išnyko miglos sūkury.

Sunkiai gaudydama kvapą, Zoja susmuko į kruviną sniegą. Jos skrandį sugniaužė spazmai ir ji ėmė žiaukčioti. Kai liovėsi pykinti ir purtantis drebulys aprimo, pakėlė galvą.

Baltasis elnias stovėjo iki kelių sniege. Žaizdos ant jo šono raudonavo krauju, tačiau jis įdėmiai ir nemirksėdamas žiūrėjo į ją.

— Turime dingti iš čia. Jis gali sugrįžti. — Ji svyruodama atsistojo ir pasirausė krepšyje ieškodama nosinių. — Tu sužeistas, kraujuoji. Leisk man tau padėti.

Tačiau jai žengus žingsnį jis atsitraukė. Tada sulenkė priekines kojas ir nuleido galvą. Jis nusilenkė jai.

Ir išnyko šviesos sūkury.

Sniegas dingo, ir takas į lauką vėl buvo tuščias. Ji pažvelgė į žemę, kur sutekėjo kraujas, ir išvydo geltoną rožę.

Pasilenkusi paėmė ją ir leido sau truputį paverkti, kol šlubavo takeliu lauko link.

— Tai tik įbrėžimai, bet kai kurie gana gilūs. — Melori sučiaupė lūpas valydama žaizdeles ant Zojos kūno. — Džiaugiuosi, kad atėjai tiesiai čia.

— Pamaniau... ne, nieko nemaniau. — Tik dabar, čia grįžusi, Zoja pasijuto tarsi apgirtusi, truputį lengvapėdiška ir pavargusi. — Tiesiog atvažiavau čionai, nė nepagalvojau važiuoti namo. Jėzau, aš beveik neprisimenu, kaip sugrįžau. Viskas lyg per miglą. Turėjau pamatyti tave ir Daną, papasakoti apie tai ir įsitikinti, kad jums nieko neatsitiko.

— Ne mes miške kovojome su monstrais.

— Hmm. — Zoja bandė nekreipti dėmesio į geliantį antiseptiką.

Ji grįžo į Velį apgaubta stingdančio rūko. Tik įėjusi pro „Malonumo" centro duris pradėjo drebėti.

Jai reikėjo nusiprausti. Po karštu vandeniu, su muilu. Švariai. Poreikis buvo toks stiprus, jog ji paprašė drauges ateiti į vonios kambarį, kad prausdamasi galėtų viską paaiškinti.

Dabar, sėdėdama ant kėdės vien su apatiniais ir laukdama, kol Melori pateps įbrėžimus, o Dana atveš iš namų švarių drabužių, ji jautėsi kaip sapne.

— Jis net nedrįso pulti mane vyriškai. Suknistas bailys. Tikiuosi, aš jam parodžiau.

— Žinoma. — Nesusivaldžiusi Melori nuleido galvą ant Zojos pakaušio. — O Dieve, Zoja, tu galėjai žūti.

— Maniau, kad taip ir bus, ir žinai, tai mane įsiutino. Aš nejuokauju. — Ji sugriebė Melori už rankos. — Buvo siaubinga.

Tiesiog siaubinga — mane valdė instinktai. Aš norėjau žudyti. Kai nusitvėriau tą pagalį, buvau pasiruošusi žudyti. Troškau to. Tokio jausmo dar nebuvau patyrusi.

— Nagi, leisk ištepti tavo nugarą. Vienas įbrėžimas vos nepataikė į tavo fėją.

— Šiandien ji geroji. — Ji susiraukė, kai vaistai nudegino žaizdą. — Elnias, Melori. Jis išgelbėjo mane. Jei jis nebūtų puolęs lokio, nežinau, kaip viskas būtų baigęsi. Ir jis buvo sužeistas, kraujavo. Daug labiau nei aš. Kažin ar jam viskas gerai.

Ji prunkštelėjo.

— Norėjau nuvalyti jį sauja popierinių nosinaičių. Visiška kvaiša.

— Lažinuosi, kad jis taip nemanė. — Norėdama apžiūrėti draugės žaizdeles, Melori atsitraukė. — Na, štai. Daugiau niekuo negaliu padėti.

— Veidas nelabai subraižytas, a? — Zoja atsargiai atsistojo ir pasisuko į veidrodį virš kriauklės. — Ne, viskas gerai. Tikriausiai jau atsigaunu, jei nerimauju dėl veido.

— Atrodai puikiai.

— Lūpų dažai ir skaistalai nepakenktų. — Ji perkėlė žvilgsnį veidrodyje į Melori. — Jis manęs neparklupdė.

— Be jokios abejonės.

— Aš padariau kažką, kas jį sutrikdė. Nežinau ką ir kaip, bet šiandien padariau kažką teisingo, žengiau žingsnį ir jis sunerimo.

Ji atsisuko.

— Neketinu pralaimėti. Kad ir kiek kainuotų, neketinu pasiduoti.

Aukštame Karžygio Viršūnės bokšte Rovena maišė vaistus sidabriniame puodelyje. Nors susirūpinimas temdė jos akis, rankos dirbo greitai ir tvirtai.

— Tau teks viską išgerti.

— Mieliau išgerčiau viskio.

— Vėliau gausi. — Ji žvilgtelėjo į Pitą, niūriai žiūrintį pro langą. Jis buvo nuogas iki juosmens ir žaizdos jo šone raudonavo šviesoje.

— Kai išgersi vaistus, galėsiu apžiūrėti žaizdas ir ištraukti nuodus. Tačiau keletą dienų jos bus jautrios.

— Jam irgi kliuvo. Sakyčiau, giliau nei man. Jis išliejo daugiau kraujo nei aš. Bet ji nebėgo, — prisiminė jis. — Pasiliko ir kovojo.

— Ir aš dėkoju už tai visoms moiroms.* — Rovena priėjo prie jo ir ištiesė puodelį. — Nesiraukyk. Išgerk viską, Pitai, ir gausi ne tik viskio, bet ir obuolių pyrago desertui.

Jis negalėjo atsispirti tam pyragui ir mylimosios žvilgsniui. Todėl paėmė puodelį ir vienu mauku išgėrė.

— Prakeikimas, Rovena, ar gali būti kas nors bjauriau už tai?

— Dabar sėskis. — Ji atgniaužė delną ir ištiesė storo stiklo taurę. — Ir gerk savo viskį.

Jis išgėrė, bet neatsisėdo.

— Mūšio linijos vėl pasikeitė. Dabar Keinas žino, kad mes nestovėsime rankas sudėję ir imsime veikti, nes tokią teisę mums suteikia taisyklės, kurias jis jau sulaužė.

— Jis irgi rizikuoja. Dabar dar remiasi sukaupta galia ir savo pakalikais. Jei užkeikimas bus sulaužytas, Pitai, jei jis bus nugalėtas, tai neišvengs bausmės. Privalau tikėti, kad mūsų pasaulyje dar egzistuoja teisingumas.

— Mes kovosime.

Ji linktelėjo.

— Kartą jau pasirinkome. Ką darysi, jei šis pasirinkimas lems mums gyventi čia? Jei tai reikš, kad niekada negalėsime grįžti namo?

— Gyvensim. — Jis įsižiūrėjo pro langą. — Ką gi dar galima daryti?

— Ką gi dar, — atkartojo ji dėdama ranką jam ant žaizdos ir vėsindama karštį.

---

* Trys graikų likimo deivės.

Vienuoliktas skyrius

Jam teko gerokai pasistengti ir sutramdyti save, kad neįlėktų į Zojos namus ir nepradėtų spjaudytis įsakymais. Taip, žinojo Bredas, daro jo tėvas.

Ir tai velniškai efektyvu.

Vis dėlto, kad ir kaip jis myli tėvą, nenori *būti* toks kaip jis.

Be to, tą akimirką jam labiausiai norėjosi įsitikinti, kad Zojai nieko neatsitiko. Ir pasirūpinti jos saugumu.

Reikia galvoti apie Saimoną, priminė sau sustodamas priešais Zojos namą. Jis negali įgriūti ir pradėti aiškinti, kaip nerūpestingai ji pasielgė pabėgdama viena pati, negali imti jos tardyti berniuko akivaizdoje. Jis negąsdins vaiko liedamas savo baimę ir nusivylimą.

Palauks, kol Saimonas nueis miegoti, *tada* išsilies.

Nespėjus pasibelsti, viduje ėmė loti šuo. Mojaus labui reikia pasakyti, kad jis puikus sargas ir niekas neprasmuktų nepastebėtas, jei jis šalia. Kitą sekundę pasigirdo berniuko šūksniai, juokas ir durys atsivėrė.

— Pirmiausia reikia paklausti, kas čia, — tarė Bredas.

Saimonas užvertė akis į dangų, o Mojus puolė sveikintis.

— Pažiūrėjau pro langą ir pamačiau tavo mašiną. Žinau apie tai. Aš žaidžiu beisbolą. — Jis sugriebė Bredo ranką ir įsitraukė jį į kambarį. — Gali žaisti už kitą komandą. Atsilieki tik dviem bėgimais.

— Aišku, siūlai žaisti už pralaimėtą komandą. Klausyk, man reikia pasikalbėti su tavo mama.

— Ji savo kambaryje kažką siuva. Eime, man liko vos keletas minučių, paskui ji lieps baigti žaidimus ir eiti praustis.

Tas vaikas tikras brangakmenis, pagalvojo Bredas; pažiūrėjus į jo akis, norisi padovanoti jam visą pasaulį.

— Man tikrai labai reikia pasikalbėti su tavo mama, tad gal atidėkime žaidimą kitai dienai? Susiremsime kakta į kaktą, ir aš sudrebinsiu tavo pasaulį.

— Kurgi ne. — Jis jau žiojosi ginčytis, tačiau nutilo. Jei Bredas kalbėsis su mama, ji *gali* pamiršti, kad jam laikas į lovą. — Su visais devyniais padavimais? Pažadi?

— Žinoma.

Saimonas gudriai nusišaipė.

— Ar galime žaisti tavo namuose, didžiajame televizoriaus ekrane?

— Pažiūrėsim, ką bus galima padaryti.

Lydimas videožaidimo garsų, Bredas pasuko į Zojos kambarį. Dar nepasiekęs durų išgirdo muziką. Ji skambėjo tyliai, ir Zojos niūniavimas beveik užgožė dainos žodžius. Paskui abu balsai nutilo, ir pasigirdo kalenantis garsas. Siuvimo mašina, suprato jis.

Ji dirbo prie stalo šalia lango. Įrėmintos fotografijos ir dažyta skrynelė buvo perkeltos ant naktinio staliuko, kad liktų vietos siuvimo mašinai ir, regis, begaliniam audiniui.

Tai buvo išskirtinai moteriškas kambarys — pagal Zoją. Jokių nereikalingų niekučių, jokios prabangos, tačiau labai jaukus. Indai su aromatiniais mišiniais, nėriniuotos pagalvėlės, sena geležinė lova, nudažyta blizgančiais blyškiais dažais, ir spalvinga antklodė.

Ji buvo įrėminusi senų žurnalų iškarpas, reklamuojančias kvepalus, plaukų priežiūros priemones, madingus drabužius, ir surikiavusi jas ant sienos tarsi keistą nostalgišką parodą.

Ji siuvo, pastebėjo jis, kaip žmogus, kuris išmano, ką daro — pastoviu, tvirtu ritmu, o pilka stora kojinė apmauta koja ritmingai mušė į taktą muzikai, skambančiai iš radijo šalia lovos.

Jis luktelėjo, kol ji sustabdė mašiną ir pradėjo tvarkyti medžiagą.

— Zoja?

— Mm? — Ji pasisuko kėdėje ir pažvelgė į jį tuščiu žvilgsniu — buvo akivaizdu, kad jos mintys užimtos kažkuo kitu. — O, Bredli, nežinojau, kad tu čia. Negirdėjau, kaip įėjai... — Ji dirstelėjo į laikrodį. — Noriu baigti siūti užtiesalą, kol reikės guldyti Saimoną. Tikriausiai nespėsiu.

— Užtiesalą? — Jo minčių traukinys pasuko kita kryptimi. — Tu siuvi užtiesalus?

— Žmonės kartais taip daro. — Jos balse pasigirdo irzlumo gaidelė. — Siuvu užtiesalą salono sofai. Norėjau kažko mielo ir linksmo ir manau, kad šios didžiulės hortenzijos puikiai tiks. Spalvos irgi. Ir kas čia blogo, kad jis bus siūtas namuose.

— Ne tai turėjau galvoje. Tik stebiuosi, kad pažįstu žmogų, žinantį, kaip daromi tokie dalykai.

Ji įsitempė. Žinojo, kad tai kvaila, bet vis tiek pratrūko.

— Numanau, kad dauguma tavo pažįstamų moterų turi siuvėjas, tad joms nebūtina žinoti, iš kurios pusės sėstis prie mašinos.

Jis pakėlė audinio galą ir mąsliai nužvelgė ją.

— Jei esi pasiryžusi klaidingai interpretuoti viską, ką sakau, tada mes ginčysimės dėl visiškai kitų dalykų, o ne dėl tų, dėl kurių atėjau.

— Neturiu laiko apskritai ginčytis. Turiu užbaigti tai, ką darau, kol galiu.

— Teks surasti. Turiu... — jis nutilo ir dėbtelėjo į suskambusį laikrodį.

— Negaliu surasti ko neturiu, — atšovė ji ir atsistojo išjungti žadintuvo. — Užsukau jį, kad žinočiau, kada Saimonui laikas į vonią. Tas procesas trunka apie pusvalandį, jei jis nusiteikęs geranoriškai. Be to, šiandien pirmadienis, o pirmadieniais mes kartu skaitome pusvalandį prieš miegą. Paskui manęs laukia dar mažiausiai valanda darbo, o paskui...

— Supratau. — Kaip suprantu ir tai, pagalvojo jis, susikišdamas rankas į kišenes, kada moteris yra pasiryžusi manęs atsikra-

tyti. — Aš pasirūpinsiu, kad Saimonas nusipraustų, ir paskaitysiu jam.

— Tu... ką?

— Siūti nemoku, bet žinau, kaip reikia praustis, ir moku skaityti.

Ji taip apstulbo, kad negalėjo suregzti sakinio.

— Bet tai ne — tu ne... — Ji patylėjo bandydama susikaupti. — Tu atėjai ne tam, kad pasirūpintum Saimonu.

— Ne, aš atėjau aprėkti tave — tai žinai ir be manęs, todėl taip spurdi. Bet aš galėsiu tai padaryti vėliau. Dabar einu ruošti Saimoną į lovą. Mes susitvarkysime. Užbaik savo užtiesalus, — tarė jis išeidamas. — Pasiginčysime, kai abu turėsime laiko.

— Aš ne...

Bet jis jau dingo už durų šaukdamas jos sūnų.

Buvo gana sunku pykti ant žmogaus, kuris viską taip sklandžiai sutvarkė. Bet vis dėlto. Ji pajudėjo paskui jį, tačiau sustabdė save. Saimonas jau dainavo savo įprastą dainelę „dar penkias minutes".

Jos lūpas iškreipė itin patenkintos motinos šypsena. Tegu Bredas paragauja, ką reiškia vakarinis ritualas, kada reikia įtikinti devynmetį berniuką eiti praustis ir miegoti. Galima kirsti lažybų, kad tas vyras labai greitai pasiduos ir iškels rankas.

O tai reiškia, jog jis bus per daug susierzinęs ginčytis su ja arba skaityti pamokslus dėl šio ryto kelionės.

Ji turėjo tam teisę, priminė sau Zoja. Dar daugiau — tai buvo pareiga. Tačiau šįvakar ji neturėjo nei laiko, nei noro aiškintis.

Taigi Saimonas jį nukankins, jis išvažiuos namo, o ji ramiai galės baigti savo darbus ir suplanuoti kitą dieną. Be to, nusprendė grįždama prie mašinos, gal pavyks baigti užtiesalą.

Ji pasiklausė jų balsų — keistos vyro ir berniuko harmonijos, tada ėmėsi kitos siūlės. Vienas arba kitas pakvies ją, kai situacija pasieks karščiausią tašką.

Ji išgirdo juoką — maniakišką Saimono kvatojimą ir nusišaipė. Nusprendusi, kad jai liko labai mažai laiko, sutelkė visą dėmesį į darbą.

Zoja prarado laiko nuovoką ir atsitokėjo tik suvokusi, jog

namuose stojo neįprasta tyla. Jokių pakeltų balsų, šuns lojimo.

Susirūpinusi atsiplėšė nuo siuvimo mašinos ir nuskubėjo į vonią. Joje akivaizdžiai buvo labai įnirtingai ir labai šlapiai kariauta. Rankšluosčiai gulėjo ant grindų gerdami vandenį, o vonia tebebuvo pasidengusi putomis — vadinasi, Saimonas buvo prisipylęs į vandenį putų ir prisikrovęs visą armiją kareivėlių bei tankų, kurie tebesimėtė ant vonios dugno.

Bredlio švarkas kabėjo ant durų kablio. Ji išsiblaškiusi paėmė jį lygindama apykaklę.

Armani, pastebėjo žvilgtelėjusi į etiketę. Paprastai italų dizainerių drabužiai nekabėdavo ant jos vonios durų.

Nešina švarku nuėjo prie Saimono kambario. Iš jo sklido sūnaus balsas — apsunkęs ir mieguistas.

Ji tyliai žvilgtelėjo pro durų plyšelį. Ir sustingo prispaudusi prie krūtinės švarką.

Jos sūnus gulėjo viršutiniame lovos aukšte vilkėdamas *Hario Poterio* pižama, o jo plaukai blizgėjo nuo šampūno.

Mojus buvo įsitaisęs apatiniame, pasidėjęs galvą ant pagalvės, ir jau knarkė.

O vyras, kurio švarką ji laikė, gulėjo šalia jos sūnaus, atrėmęs nugarą į sieną ir įsmeigęs akis į knygą. Saimonas buvo prisiglaudęs prie jo, pasidėjęs ranką ant Bredo peties ir garsiai skaitė „Kapitono apatinius“.

Zojos širdis ištirpo. Ji nebandė sustabdyti, nebandė trukdyti. Tą akimirką ji mylėjo juos abu visa savo širdimi.

Kad ir kas nutiktų rytoj, šis vaizdas visuomet liks jos širdyje. Saimonas, žinojo ji, irgi tai prisimins. Šią akimirką ji skolinga Bredliui Veinui tiek, kiek niekada nepajėgs atlyginti.

Nenorėdama jiems trukdyti, tyliai atsitraukė nuo durų ir nutipeno į virtuvę.

Užkaitė kavą, ištraukė sausainių. Jei jis rėks, tegu viskas vyksta civilizuotai. Kai baigs ir ji liks viena, pamėgins dar kartą viską apmąstyti. Pamėgins išsiaiškinti, ką reiškia meilė Bredliui.

Zoja laukė jo, tad išgirdo jį ateinant koridoriumi. Kad turėtų kur dėti rankas, griebė kavinuką ir, kai jis įėjo, pylė kavą.

— Ar jis labai tave iškankino?

— Neypač. Baigei siūti?

— Beveik. — Ji atsisuko pasiūlyti jam kavos, ir jos širdis vėl suspurdo. Jis buvo basas, brangių mėlynų marškinių rankovės atraitytos iki alkūnių. Kelnių atvartai drėgni.

— Žinau, kad pyksti ant manęs, ir tikriausiai turi tam pagrindo. Aš irgi ketinau išrėkti tau, kad gyvenu savo gyvenimą ir darau tai, ką pažadėjau padaryti.

Ji perbraukė ranka per švarką, kabantį ant kėdės.

— Kadangi turėjau laiko pagalvoti, sugalvojau nemažai dalykų, kuriuos norėjau tau pasakyti. Bet dabar noras praėjo. Todėl nepyk.

— Aš irgi norėčiau nepykti. — Jis žvilgtelėjo į stalą. — Tai ginčysimės gerdami kavą ir valgydami sausainius?

— Nemanau, kad galiu ginčytis su tavim, Bredli, tik ne po to, kai tu paguldei Saimoną. — Emocijos užgniaužė jai gerklę. — Bet aš pasiklausysiu, kol tu rėksi ant manęs.

— Tu tikrai moki sugadinti gerą ginčą. — Jis atsisėdo, palaukė, kol ji atsisėdo priešais. — Parodyk man savo rankas.

Zoja tylėdama atsiraitė megztuko rankoves atidengdama įbrėžimus. Kai tyla užsitęsė, ji nuleido rankoves.

— Tai nuo erškėčių, — skubiai tarė. — Savo sode susibraižau baisiau.

Ji nuščiuvo pamačiusi šaltą spindesį jo akyse.

— Viskas galėjo baigtis blogiau. Kur kas blogiau. Tu buvai viena, dėl Dievo. Kaip tau šovė į galvą vienų vienai važiuoti į Vakarų Virdžiniją ir vaikštinėti po miškus?

— Aš ten užaugau, Bredli. Užaugau tuose miškuose. Už sienos su Pensilvanija jie nebe laukiniai. — Kad užsiimtų kuo nors, ji uždegė trijų dagčių žvakę, kurią padarė virtuvės stalui ir kuri kvepėjo mėlynėmis. — Mano motina gyvena treilerių aikštelėje šalia to miško. Gali būti, kad jame buvo pradėtas Saimonas.

— Aš nieko prieš, jei nori aplankyti motiną ar pasivaikščioti po vaikystės vietas. Bet dabar aplinkybės kitokios. Tu nė neužsiminei man, kad ketini ten važiuoti.

— Žinau. Jei būčiau užsiminusi, tu būtum spyręsis važiuoti kartu, o aš to nenorėjau. Atleisk, jei tai žeidžia tavo jausmus, bet aš norėjau važiuoti viena. Taip reikėjo.

Jis nurijo nuoskaudą, kuri lyg degino gerklę.

— Tu net Melori ir Danai nepranešei, kur esi. Išlėkei nieko niekam nepasakiusi, ir tave užpuolė.

— Man nė į galvą nešovė kam nors sakyti. Tai tave siutina, — linktelėjo ji. — Tada siusk. Aš pasirašiau sutartį. Daviau žodį ir stengiuosi tesėti ką pažadėjau, todėl nepasakok, kad tu elgtumeisi kitaip. Grįžimas į praeitį yra to dalis. Manau, man reikėjo tai padaryti. Taip buvo lemta.

— Vienai?

— Taip. Aš turiu išdidumo ir gėdos, ką jau kalbėti apie kitas savybes. Turiu teisę į jausmus, Bredli. Manai, norėjau pasiimti tave, pasipuošusį *Armani* kostiumu, į aplūžusį treilerį?

— Tai nesąžininga, Zoja.

— Galbūt nesąžininga, tačiau tiesa. Mano motina ir taip jau galvoja, kad esu pasipūtusi ar panašiai. Jei būčiau nuvažiavusi su tavim... na, pažiūrėk į save.

Ji mostelėjo ranka ir kone susijuokė pamačiusi nuostabą jo veide.

— Tau ant kaktos parašyta, jog esi turtingas — su tuo itališku kostiumu ar be jo.

— Dėl Dievo, — išsunkė Bredas.

— Tu nieko negali padaryti, o kodėl ir turėtum? Be to, tau tinka. Jai tai būtų nepatikę, o man reikėjo pasimatyti su ja, pasikalbėti. Kai kurių dalykų nebūčiau galėjusi pasakyti tavo akivaizdoje. Melori ir Danos taip pat. Turėjau nuvažiuoti ten dėl savęs ir dėl rakto. Ir tai turėjau padaryti viena.

— O kas, jei tau nebūtų pavykę išsigelbėti?

— Bet pavyko. Nesakau, kad buvo nebaisu, kai viskas prasidėjo. Dar niekada nebuvau taip išsigandusi. — Ji instinktyviai pasitrynė rankas tarsi pajutusi šaltį. — Tai buvo it pasala. Jis viską pakeitė aplinkui ir tada užpuolė. Viskas vyko tarsi pasakų knygoje, todėl buvo taip baisu.

Mintyse ji grįžo į tą vietą.

— Buvau pasiklydusi miške, mane persekiojo kažkas... ne žmogus. Bet aš koviausi. Privalėjau kautis. Ir galų gale man pavyko sužeisti jį labiau, nei jis sužeidė mane.

— Tu mušei jį pagaliu.

— Tai buvo ne pagalys. — Ji truputį šyptelėjo pamačiusi, kaip pyktis jo veide blėsta. — Tai buvo gera tvirta šaka, štai tokio storio. — Parodė išskėsdama rankas. — Stumiama baimės ir pykčio vanojau jį kaip reikiant. Nežinau, kaip viskas būtų pasibaigę, jei nebūtų pasirodęs elnias. Bet ir nenoriu žinoti, nes jis buvo ten, Keinas irgi. Vadinasi, aš teisingai pasielgiau, kad ten nuvažiavau.

— Neklaidžiok po praeitį viena, Zoja. Prašau tavęs. Šįvakar atėjau čionai ketindamas tau įsakyti. Bet aš prašau.

Ji paėmė sausainį, perlaužė pusiau ir pasiūlė puselę Bredui.

— Rytoj ketinu važiuoti į Morgantauną, užsukti ten, kur gyvenau, kur dirbau, kur gimė Saimonas. Galbūt tai bus dar vienas žingsnis. Jei išvažiuočiau anksti, grįžčiau apie antrą, vėliausiai trečią valandą, tada spėčiau padirbėti salone. Gal važiuotum su manimi?

Bredas tylėdamas išsitraukė telefoną ir surinko numerį.

— Dina, čia Bredas. Atleisk, kad skambinu į namus. Atšauk visus rytdienos susitikimus. — Jis sekundėlę patylėjo. — Taip, žinau. Perkelk juos į kitą dieną, gerai? Turiu asmeninių reikalų ir ketinu užtrukti beveik visą dieną. Turėčiau pasirodyti apie trečią. Gerai. Ačiū. Iki.

Jis išjungė telefoną ir įsikišo į kišenę.

— Kelintą nori išvažiuoti?

Jis tikrai nepaprastas.

— Be penkiolikos aštuntą. Kai Saimonas išeis į mokyklą.

— Gerai. — Jis atsikando sausainio. — Tau tikriausiai reikia baigti siūti?

— Baigsiu vėliau. Pamaniau, kad būtų ne pro šalį pailsėti. Gal norėtum persėsti ant sofos ir pasiglamonėti apsimetus, jog žiūrime televizorių?

Jis paglostė jai skruostą.

— Su malonumu.

* * *

Kitos dienos popietę Zoja įgriuvo į „Malonumo“ centrą tempdama milžinišką dėžę. Numetė ją prie durų ir apsidairė.

Melori ir Dana gerokai pasidarbavo, kol jos nebuvo. Ant sienų kabojo paveikslai — batika, atpažino Zoja. Stalas, kurį ji atnaujino, stovėjo palei trumpąją sieną kairėje nuo durų. Ant jo stovėjo viena iš jos žvakių, ašaros formos pūsto stiklo prespapjė ir trys knygos.

Kažkas buvo pritvirtinęs naują lubų šviestuvą ir patieseęs gražų kilimėlį, išmargintą aguonomis.

Zoja pajuto džiaugsmą ir kaltę. Ji pasiraitojo rankoves ketindama nerti į darbą ir patraukė ieškoti draugių.

Melori skyriuje buvo tuščia, tačiau Zojos žandikaulis nukaro pamačius atliktus darbus. Praėjo vos pora dienų, o tiek daug nuveikta.

Sienas puošė paveikslai, eskizai, skulptūrėlės ir įrėmintos graviūros. Aukštoje siauroje lentynoje puikavosi stiklo dirbinių kolekcija, o žemoje ir ilgoje buvo išdėlioti spalvingi keramikos darbai. Vietoj įprasto administracinio stalo Melori buvo pasirinkusi antikvarinį. Kitas stalas, paprastas, stovėjo antroje salėje ir buvo skirtas dovanoms pakuoti.

Kai kurios dėžės dar neatplėštos, tačiau buvo aišku, kad Melori vizija beveik įgyvendinta. Zoja nusišypsojo pamačiusi dailią kalėdinę eglę su rankų darbo žaisliukais ant šakų.

Perėjusi per virtuvę, įžengė į Danos skyrių.

Daugiau nei pusė lentynų jau buvo užpildytos knygomis. Ant neaukštos sienelės stovėjo puodeliai, kavinukai, skardinės.

Ir visa tai padaryta be jos pagalbos.

Išgirdusi viršuje girgždant grindis, Zoja puolė prie laiptų ir užbėgo.

— Kur jūs? Negaliu patikėti, kiek daug padarėte, kol aš...

Ji nutilo be žado pamačiusi savo saloną.

— Negalėjome ilgiau laukti. — Dana persibraukė ranka skruostą, tada patapšnojo į kėdę, kurią ji ir Melori buvo ką tik su-

rinkusios. — Pagalvojome, kad surinksime jas, iki tu grįši. Beveik baigėme.

Zoja lėtai perėjo per kambarį, glostydama minkštas odinių kėdžių atramas.

— Ir jos veikia. Žiūrėk. — Melori užmynė koja pedalą stovo apačioje, ir kėdė pakilo. — Smagu.

— Ei. — Dana klestelėjo į kėdę ir apsisuko. — Va *čia* tai smagu.

— Jas atvežė, — tegalėjo ištarti Zoja.

— Ne tik jas, pažiūrėk štai ten. — Melori mostelėjo į tris spindinčias kriaukles. — Šįryt pastatė. — Ji pristūmė apstulbusią Zoją prie vienos iš jų ir atsuko vandenį. — Matai? Irgi veikia. Štai tavo grožio salonas.

— Negaliu patikėti. — Zoja atsisėdo ant grindų, užsidengė veidą ir apsiverkė.

— O, mieloji. — Melori tučtuojau nusitraukė nuo galvos skarelę ir ištiesė Zojai vietoj nosinės.

— Aš turiu kriaukles. Ir kėdes, — kūkčiojo Zoja į margą medžiagos kvadratėlį. — O tu — tu turi paveikslus ir statulėles, ir raižyto medžio dėžutes. Dana turi knygas. Prieš tris mėnesius teturėjau varganą darbelį ir dirbau moteriai, kuri manęs nemėgo. Dabar turiu net kėdes. Ir jūs jas surinkote.

— Tu atnaujinai stalą, — priminė Melori.

— Ir suradai virtuvės lentyną. Padarei apšvietimo planą, išklijavai plytelėmis vonios kambarius. — Dana pasilenkusi patapšnojo Zojai per galvą. — Mes juk dirbame kartu, Zoja.

— Žinau, žinau, tiesiog negalėjau susilaikyti. — Ji nusišluostė veidą. — Nuostabu. Viskas. Man viskas be galo patinka. Myliu jus. Man viskas gerai.

Ji šnirptelėjo, giliai atsiduso.

— Oi, kaip noriu išplauti kam nors galvą. — Ir pašoko, dabar jau juokdamasi. — Kuri pirma? — Išgirdusi šūksnį iš apačios, atitokdama pasipurtė. — Velnias, pamiršau. Tai vaikinas iš sendaikčių turgaus su mano sofa. Sumokėjau jam dvidešimt dolerių, kad atitemptų ją čionai. Turiu padėti jam užnešti ją į viršų.

Kai ji išbėgo, Melori atsigręžė į Daną.

— Ji labai įsitempusi.

— Taip. Mes nepagalvojome, kokį spaudimą gali jausti tas, kuris eina paskutinis. Dar tu prakalbai apie tai, jog darbai eina į pabaigą. — Ji apvedė ranka saloną. — Ji gali pratrūkti.

— Mes turime būti šalia, kai tai atsitiks.

Jos nusileido į apačią padėti užtempti sofą. Kai ši atsidūrė savo vietoje, Melori atsitraukė ir pakreipė galvą.

— Hm... graži ir ilga. Ir... — Ji ieškojo žodžių, kuriais galėtų pagirti nykiai atrodantį rudą daiktą. — Aukšta atrama.

— Bjauri kaip kažin kas, tą norėjai pasakyti, — padėjo jai Zoja. — Tačiau palauk minutėlę. — Ji ėmė atidarinėti atsineštą dėžę, bet sustojo. — Eikite į apačią, kol baigsiu.

— Ką baigsi? — Dana lengvai spirtelėjo į sofą. — Deginti ją?

— Eikit. Duokit man dešimt minučių.

— Manau, tai užtruks ilgiau, — perspėjo Melori.

Vos tik likusi viena Zoja ėmėsi darbo. Jei ji ką nors išmano, tarė sau, tai siūti šilkines puošmenas.

Kai transformacija buvo baigta, ji atsitraukė ir įsirėmė rankomis į klubus.

Ką gi, pavyko. Ji priėjo prie laiptų viršaus ir šūktelėjo drauges.

— Ateikit. Rėžkit ką galvojat, tik nuoširdžiai.

— Aš nuoširdžiai patariau sudeginti ją, — tarė Dana. — Jei neturi laiko, mes su Melori galime padėti. Negi tau nereikia grįžti pas Saimoną?

— Ne. Vėliau apie tai papasakosiu. — Ji čiupo Daną ir Melori už rankų ir nusitempė į saloną.

— O Dieve, Zoja. Ji nuostabi. — Melori apstulbusi priėjo arčiau. Neišvaizdus rudas daiktas buvo virtęs žavia sofa su tamsiai raudonomis hortenzijomis švelniai melsvame fone. Sėdimosios dalies pagalvėlės buvo papūstos, porankiai papuošti linksmais raukiniais.

— Tai daugiau nei stebuklas, — išsižiojo Dana.

— Dar noriu padaryti porą suolelių kojoms iš tos pačios medžiagos arba panaudoti vieną vyraujančią spalvą. Tada įsigysiu minkštų sulankstomų kėdžių ir pasiūsiu joms užtiesalus — tokius

tik užmetamus, kokius naudoja per vestuves, su raukiniais ant atlošų.

— Gal numegztum man naują automobilį, — pasiūlė Dana.

— Puikiai atrodo, Zoja. O dabar prisėsk ir papasakok mums, ką nuveikei šiandien.

— Negaliu sėdėti. Jūs sėskit. Noriu pažiūrėti, kaip ji atrodys, kai atsisėsite.

Ji apėjo sofą iš visų pusių.

— To ir norėjau. Kartais man net baugu, nes viskas vyksta taip, kaip noriu. Tada imu nerimauti, kad tikriausiai nerasiu rakto. Žinau, skamba kvailai.

— Nelabai, — tarė jai Dana, patogiai įsitaisydama ant sofos. — Aš irgi linkusi nerimauti, kad kas nors atsitiks, kai viskas vyksta kuo puikiausiai.

— Maniau — tikėjausi — ką nors *pajusti* nuvažiavusi į Morgantauną. Aš, hm, mes nuėjome į mano senąjį butą, saloną, kuriame dirbau. Tatuiruočių saloną. Netgi užsukome į *HomeMakers*. Bet nieko panašaus kaip vakar neatsitiko. Nepajutau jokio poreikio ar suvokimo.

Zoja atsisėdo ant grindų priešais sofą.

— Buvo miela viską vėl pamatyti, prisiminti. Tačiau niekas nesuvirpino širdies. Pragyvenau ten šešerius metus, bet supratau, kad tai buvo tik stotelė gyvenimo kely. Niekada nenorėjau ten pasilikti. Dirbau ir gyvenau ten, tačiau mintimis visada žiūrėjo į kelią... Vedantį čionai, ko gero, — tyliai pridūrė ji. — Ten, kur turėjome išvažiuoti kada tik bus galima. Tenai gimė Saimonas, ir tai buvo svarbiausias įvykis mano gyvenime. Bet daugiau niekas, ką ten dariau, nebuvo svarbu. Na, tiesiog... laikina vieta.

— Vadinasi, šį tą išsiaiškinai, — tarė Melori. — Ten rakto nėra. Jei nebūtum nuvažiavusi, nebūtum sužinojusi.

— Bet aš vis tiek nežinau, kur jis yra. — Zoja piktai trinktelėjo kumščiu į kelį. — Manyje kirba jausmas, jog turėčiau pamatyti, tik kad mano galva pakreipta ne į tą pusę ir bijau, kad jei toliau eisiu tuo keliu, darysiu tai, ką darau kiekvieną dieną, aš nepastebėsiu jo, nes nepasuksiu galvos ir nepažvelgsiu ten, kur reikia.

— Mes irgi dažnai nusivildavome, Zoja, — priminė jai Dana. — Mes irgi dairėmės ne ten, kur reikia.

— Tu teisi. Tiesiog šioje pusėje vyksta tiek daug, kad kitoje, rodos, nieko nevyksta. Mūsų centras, tai, ką jaučiu jam — ką jaučiu jums — tiek daug. Tada pradedu abejoti, ar surasiu raktą, o jau kitą dieną žinau, kad surasiu. *Žinau*, kad galiu surasti.

— Tu grįžai ten, nuo ko viską pradėjai, — priminė jai Melori. — Ir patikrinai vietą, kurioje laukei — juk galima taip pavadinti periodą prieš tau atvykstant čionai?

— Manau, taip.

— Galbūt tau reikėtų ieškoti ten, kur baigei. Kur dabar esi.

— Nori pasakyti — čia? Manai, kad jis šiame name?

— Galbūt arba kitoje tau svarbioje vietoje. Ten, kur išgyvenai, o gal išgyvensi tą tiesos momentą. Sprendimą.

— Taip, — susimąsčiusi linktelėjo Zoja. — Pamėginsiu kurį laiką susitelkti į tai. Padirbėsiu čia, kol Saimonas bus su Bredu.

— Saimonas su Bredu? — pakartojo Dana.

— Tai dar vienas dalykas. — Zoja metė suglumusį žvilgsnį į Daną. — Mums grįžtant užsiminiau, kad reikia paimti iš mokyklos Saimoną ir atsivežti jį čionai, svarsčiau, kaip viską suspėti ir suderinti, ir tada Bredas pasisiūlė paimti Saimoną. Sakė, kad, viskas gerai, jam jokio skirtumo. Paimsiąs jį iš mokyklos, nusivešiąs į *HomeMakers*, paskui pas save — pasirodo, jie, šiaip ar taip, yra sutarę pažaisti kompiuteriu beisbolą. O aš galinti daryti ką noriu, jis atvešiąs Saimoną apie aštuntą. Beje, dar liepė nesirūpinti dėl vakarienės. — Zoja pamojavo ranka. — Jie užsisakysią picą.

— Ar tai blogai? — pasiteiravo Melori.

— Nelabai. Saimonui, aišku, net labai gerai, o ir man šis laikas pravers. Bet aš nenoriu pradėti nuo ko nors priklausyti. Tai tik dar vienas būdas įsivelti į bėdas. Nenoriu tapti nuo jo priklausoma. Nenoriu jo įsimylėti. Nenoriu, bet nieko negaliu padaryti.

Atsidususi Zoja įrėmė galvą į Melori kelius.

— Ką man daryti?

Draugė paglostė jai plaukus.

— Kai ateis laikas, pamatysi.

Dvyliktas skyrius

Draugėms išėjus, Zoja liko name viena.

Ji norėjo pajusti jo atmosferą, taip, kaip aną dieną jautė mišką. Kas gi jame yra, kad jis taip traukia ją?

Juk jį surado ji. Lemiamu momentu sugalvojo skaičių, nors nelabai tikėjo, kad iš to kas nors išeis.

Nepaisydama abejonių, kūrė jį savo mintyse, fantazavo. Ir toji svajonė tapo realybe.

Ji pirmoji iš jų trijų apžiūrėjo jį, pradėjo galvoti, ką būtų galima čia padaryti. Kaip padaryti. Tarsi uždėjo savo antspaudą, galvojo Zoja, švelniai braukdama pirštais per antrojo aukšto centrinio holo sieną.

Tada ji stovėjo čia ir klausėsi, kol nekilnojamojo turto agentė skiedė apie pastato komercinę vertę ir procentus, žinodama, kad ši vieta nulems jos ateitį. Žiūrėjo į nykias balkšvas sienas, aptrupėjusius pagražinimus, dulkinus langus ir įsivaizdavo, kaip viskas atrodys nudažius, apšvietus ir suremontavus, jei tik ji išdrįstų.

Ar tai buvo tas tiesos momentas?

Namas — dar vienas veiksnys, suvedęs ją su Melori ir Dana, padaręs jas viena komanda. Kaip ir žygis. Tarsi jos kiekviena būtų raktai. Susietos atsakymų dėl praeities ir ateities paieškos.

Keinas buvo atėjęs čionai gundyti ir grasinti jos draugėms. Ar jis ateis gundyti ir grasinti jai? Baimė tarsi gyvas organizmas spurdėjo jos viduje.

Ji atsistojo laiptų viršuje ir pažvelgė žemyn, į duris. Jai tereikia nulipti, išeiti pro tas duris ir įžengti į pasaulį, kurį supranta ir atpažįsta — ir tam tikra dalimi kontroliuoja.

Automobiliai gatvėse, praeiviai ant šaligatvių. Įprastas gyvenimas, slenkantis įprastai.

Čia, viduje, ji buvo viena kaip ir miške. Kaip būna viena kiekvieną vakarą, kai išjungia šviesą ir padeda galvą ant pagalvės.

Tačiau tai jos pasirinkimas ir jai nereikia bijoti to, kaip nusprendė gyventi.

Ji nusisuko nuo laiptų, nusigręžė nuo durų ir pasaulio už jų ir nuėjo tyliu holu.

Zojos oda pašiurpo pasiekus palėpės duris. Jos visos vengė ten eiti po to, kas atsitiko Melori. Net nekalbėjo apie tai. Toji namo dalis liovėsi joms egzistavusi, visos trys — tikrąja žodžio prasme — atsisakė jos.

Gal metas ją susigrąžinti? Jei namas bus jų, visiškai jų, jos negali apsimesti, kad viena jo dalis neegzistuoja.

Čia Melori turėjo priimti lemiamą sprendimą, ir ji laimėjo. Vis dėlto jos ignoravo šią vietą tarsi būtų patyrusios pralaimėjimą.

Metas tai pakeisti.

Zoja ištiesė ranką, nuspaudė rankeną. Durys atsidarė. Ramindama save, ji įjungė šviesą — įprastas judesys padėjo. Šviesa guodė labiau nei tamsa, ir tai natūralu. Ji pajudėjo stengdamasi nekrūpčioti sugirgždėjus grindims nuo pačios svorio.

Dulkės kuteno nosį; plikos lemputės šviesoje buvo matyti jų šokis. Ši vieta prašosi sutvarkoma, o tarp ankstesnių gyventojų paliktų šiukšlių galima rasti tikrą lobį.

Tualetinis staliukas, kurį reikia nugramdyti ir nudažyti, lempos be gaubtų, supamoji kėdė sulūžusiu pagrindu, apdulkėjusios dėžės, apipelijusios knygos.

Apstu vorų, pastebėjo ji, o pelės tikriausiai sukasi jaukius lizdus nebaigtų sienų viduje. Reikia jų atsikratyti, pastatyti spąstus. Tai puiki vieta sandėliui, negalima laikyti jos tuščios.

Prisiminė, kaip ji atrodė pripildyta mėlynos miglos, ir šaltį, smelkiantį iki kaulų.

Geriau, priminė ji sau, galvoti apie tai, jog čia buvo pasiekta pergalė. Vis dėlto ji nuėjo prie lango ir atidarė jį, kad vėsus vakaro oras išsklaidytų pelėsių kvapą.

Ji žengė didelį žingsnį, kad užlipo čionai, nutarė Zoja. Ne tik norėdama atkurti savo teises į šią vietą, bet ir tam, kad įrodytų sau, jog nesileis bauginama. Kitą kartą, pasižadėjo sau, atsineš šluotą, skudurą ir kibirą. Bet šįkart tik peržiūrės paliktus daiktus ir nuspręs, ką galima panaudoti, o ką reikia išmesti.

Šį seną narvelį galima nušveisti ir nudažyti. Ji suras kur jį panaudoti. Kaip ir metalinį pastatomą šviestuvą bei kreivą stalą. Knygose tikriausiai pilna gyvių, tad ji mintyse pasižymėjo peržiūrėti jas ir pati išmesti labiausiai išgraužtas, kad Dana nesinervintų.

Ji rado seną Skudurinę Onutę nuplėštu petuku. Kažkas kažkada ją mylėjo, pagalvojo Zoja. Galbūt išskalbtą ir susiūtą ją vėl kas nors pamiltų. Ji pasiėmė lėlę ir toliau rausėsi dėžėse bei stumdė baldus.

Tai lobis, nusprendė radusi ilgą ovalų veidrodį nuožulniais krašteliais. Taip, jį reikia restauruoti, juk būtų puikus. Jos galėtų pakabinti jį ant kaspino centriniame hole arba, dar geriau, pirmojo aukšto vonios kambaryje.

Nepaleisdama iš rankų lėlės, ji atrėmė veidrodį į sieną ir atsitraukė bandydama įsivaizduoti.

Ji matė save musių nutupėtame stikle, stovinčią akinančioje šviesoje, dulkinais plaukais, murzinu skruostu, su sužalota lėle po ranka.

Koks veidrodis, tokia ir lėlė, mąstė ji, nes šią akimirką atrodė ne per geriausiai. Tačiau svarbiausia galimybės. Jos akys atrodė šiek tiek pavargusios, paakiai pajuodę, tačiau tai galima ištaisyti per dešimt minučių pasitelkus agurkų kaukę. Ji žino, kaip save pagražinti. Tokios jos darbo subtilybės.

Ir ji žino, kaip suderinti išvaizdą su vidumi. Kuo daugiau ji dirba, kuo daugiau mokosi, tuo geresnė tampa.

Ji nėra Skudurinė Onutė, kuria reikia pasirūpinti. Puikiai moka pasirūpinti savimi ir tais, kuriems reikia jos pagalbos.

Kynai jos reikia, pagalvojo Zoja. Kynai ir jos seserims reikia, kad ji surastų paskutinį raktą ir išleistų jas iš kalėjimo. Ji negali pasiduoti ir nepasiduos, kol nepadarys visko, kas įmanoma.

— Kad ir kiek tai kainuotų, — garsiai tarė ji, — aš nepasitrauksiu.

Jai bežiūrint stiklas aprasojo ir murziname paviršiuje sušvito spindulys. Jame ji išvydo save. Netrukus ji virto aukšta, liekna moterimi žaliais apdarais, su šuniuku ant rankų ir kardu prie šono.

Sužavėta žengė prie veidrodžio paliesti jo paviršių. Staiga jos pirštai įslydo į veidrodį. Išsigandusi skubiai ištraukė juos, sugniaužė į kumštį ir prisidėjo prie smarkiai plakančios širdies.

Vaizdas stikle išliko. Moteris žiūrėjo į ją ir laukė.

Jos kojos įsitempė — tuoj bėgs prie durų ir tolyn. Bet argi ji ką tik nepasižadėjo? Tad užsimerkė ir pamėgino susitvardyti. Tai, ką Melori sakė jai dėl Bredo, tinka visiems gyvenimo atvejams, ar ne? Kai ateina laikas, darai ką turi daryti.

Zoja sukaupė drąsą, stipriau suspaudė glėbyje lėlę ir žengė į veidrodį.

Ji stovėjo su savo seserimis kaitrioje saulės šviesoje. Aplinkui tvyrojo įvairiausi darželio kvapai. Paukščiai džiaugsmingai čiulbėjo, kleketavo, ir jos širdis prisipildė džiaugsmo.

Šuniukas glėbyje muistėsi ir raitėsi siekdamas palaižyti jai veidą. Ji paleido jį pabėgioti ir ėmė juoktis kartu su seserimis.

— Reikia išmokyti jį šokti. — Venora lengvai perbėgo pirštais per arfos stygas. Šunytis nerangiai šoktelėjo mėgindamas pagauti praskrendantį drugelį.

— Jis išknis mūsų darželį. — Ninijana pasilenkė ir paglostė šuniuką. — Ir nuolatos krės šunybes, kaip ir turi būti. Džiaugiuosi, kad radai jį, Kyna.

— Rodos, jis laukė manęs. — Beprotiškai įsimylėjusi jį, Kyna pritūpė ir pakuteno švelnų storą šuniuko pilvuką. — Tupėjo ant takelio tarsi sakydamas: „kur taip ilgai buvai, laikas neštis mane namo“.

— Vargšelis. Kažin, kaip jis pasiklydo.

Kyna žvilgtelėjo į Venorą.

— Nemanau, kad jis pasiklydo. Manau, buvo surastas. — Ji paėmė jį ant rankų ir apsuko ratu; šunytis ėmė linksmai spurdėti. — Mes pasirūpinsime tavimi, ginsime. Ir tu užaugsi didelis ir stiprus.

— Ir tada jis gins mus, — tarė Ninijana, švelniai timpteldama jam už uodegėlės.

— Mes jau turime sargybinių daugiau nei reikia. — Trindamasi skruostu į šunelio galvą, Kyna atsisuko į dvi figūras, apsikabinusias po žydinčiu medžiu. — Rovena ir Pitas stebi arba mus, arba vienas kitą.

— Mūsų tėvas per daug nerimauja. — Ninijana padėjo šalin plunksną ir užvertė veidą į dangų. — Kokia tobula žydrynė. Argi mums gali kas grėsti čia, karalystės širdyje?

— Yra tokių, kurie smogtų tiesiai į širdį, jei išdrįstų. — Kyna nesąmoningai paėmė už kardo rankenos. — Tokių, kurie norėtų pakenkti mūsų tėvams, mūsų žmonėms ir mūsų pasauliui, netgi pasauliui už Uždangos.

— Aš nesuprantu, kaip galima neapkęsti, kai mus supa toks grožis. Ir tokia meilė, — pridūrė Venora.

— Kol yra tokių kaip Keinas su savo pakalikais, visada vyks kova tarp gėrio ir blogio. Taip yra visuose pasauliuose, — tarė joms Kyna. — Šalia menininkų, bardų, valdovų ir mokslininkų turi būti ir karių.

— Šiandien tau kardo neprireiks. — Ninijana palietė Kynos šoną.

— Kynai visada reikia kardo, — nusijuokė Venora. — Bet tik pažiūrėkit. Meilė yra vienintelis tvirtas ginklas. — Ji vėl palietė arfos stygas žiūrėdama į Roveną ir Pitą. — Regis, jiems nieko nereikia, tik vienam kito. Kada nors mes irgi tai patirsime.

— Bet vyras, kurį mylėsiu, turi būti toks pat gražus kaip Pitas, — tarė Ninijana, — ir išmintingas.

— Manasis turės būti irgi gražus, bet poetiškos sielos. — Suplazdenusi blakstienomis, Venora prispaudė prie širdies ranką. — O tavasis, Kyna?

— Ak. — Kyna vėl paėmė šuniuką ant rankų. — Gražus, žinoma, ir išmintingas, poetiškos sielos ir karžygio širdies. Ir jis turi būti sumanus meilužis.

Jos ėmė kikenti, kaip daro seserys, susibūrusios į ratelį, ir nepastebėjo, kaip tobula žydrynė ima juoduoti vakaruose.

— Darosi vėsu, — suvirpėjo Venora.

— Kyla vėjas, — pridūrė Kyna, ir pasaulis pašėlo.

Ji skubiai atsisuko. Kardas suskambo traukiamas iš makšties, ir ji stojo tarp seserų ir šešėlio, išnirusio iš miško.

Ji išgirdo riksmus, piktą vėjo staugimą, šūksnius tų, kurie bėgo jų ginti. Pamatė gyvatę, vingiuojančią per plyteles, kylančią mėlyną miglą.

Ir Keiną, žengiantį iš miško. Jo akys žėrėjo juodąja galia. Jis iškėlė rankas į audringą dangų, ir jo balsas nuskambėjo it griaustinis.

Ji puolė iškėlusi kardą, tačiau skausmas tarsi grobuonies pirštai perrėžė jai širdį ir ji parklupo ant kelių. Pamatė jo šypseną ir tą akimirką buvo ištraukta iš savo kūno.

Palėpėje, po ryškia elektros lemputės šviesa, Zoja stovėjo jausdama ledinį skausmą krūtinėje, o jos skruostais ritosi ašaros.

— Man buvo skaudu dėl jų. — Zoja suspaudė rankas ant virtuvės stalo. — Jaučiau tai, ką jautė ji — emocijas, saulę, šiltą šuniuko kailį, tačiau vis dėlto buvau atskirta nuo jų. Net nežinau, kaip tai paaiškinti.

— Tarsi būtum veidrodinis atspindys? — pabandė padėti Bredas, stumteldamas jai vyno taurę. Ji tvardėsi guldydama Saimoną, tačiau jos jausmai atsispindėjo akyse.

Jis pajuto, jog kažkas atsitiko, ir tikriausiai Saimonas pajuto tą patį, nes nuėjo miegoti nė nemėgindamas protestuoti.

Tačiau dabar ji sėdėjo išblyškusi ir stengėsi suvaldyti virpančias rankas.

— Taip. — Jai, regis, palengvėjo išgirdus siūlomą įvardi-

jimą. — Taip, kaip atspindys. Aš įėjau į veidrodį — kaip Alisa*. — Jos balse skambėjo nuostaba. — Ir aš pažinau jas, Bredli. Mylėjau jas — kaip Kyna. Jos sėdėjo sode grožėdamosi šuniuku ir mėgaudamosi saule, truputį pavydėjo Rovenai ir Pitui, kurie neatitraukė akių vienas nuo kito, ir kalbėjosi, kaip jaunos merginos kalbasi apie vyrus, kuriuos įsimylės. Tada stojo tamsa, šaltis ir siaubas. Kyna bandė kovoti...

Nesusivaldžiusi Zoja nusibraukė ašarą.

— Ji bandė jas apginti. Tai buvo jos paskutinė mintis. O jis, jis maudėsi jų skausme. Džiaugėsi jos nesėkme. Mačiau tai jo veide. Ji negalėjo jo sustabdyti. Negalėjau ir aš.

Ji nugėrė gurkšnelį vyno.

— Tau nereikėjo ten eiti vienai.

— Aš manau, reikėjo. Suprantu, ką nori pasakyti, bet manau, jaučiu, kad tai yra kažkas, ką turiu patirti viena pati, Bredli. — Ji atstūmė vyno taurę ir ištiesė ranką per stalą. — Keinas nežinojo, kad aš ten. Esu tuo tikra. Tai turi kažką reikšti. Manau, tai reiškia, kad ji vis dar kovoja arba mėgina kovoti.

Jis susimąstęs atsilošė.

— Gal tai ir įmanoma — dabar, kai du užraktai jau įveikti, gali būti, kad dukterys gali ką nors perduoti. Savo mintis, jausmus, viltis. Gal to pakanka, kad jos susisiektų su tavimi, ypač jei joms kas nors padeda.

— Rovena ir Pitas.

— Reikėtų pasidomėti. Jei surastum ką nors, kas pabūtų su Saimonu, mes nuvažiuotume pas juos ir paklaustume.

— Jau beveik dešimta. Mes nespėsime nuvažiuoti ir sugrįžti iki vidurnakčio. Nenoriu varginti žmonių tokią vėlyvą valandą.

— Gerai. Tada aš paskambinsiu. — Jis atsistojo, paėmė virtuvės telefoną.

— Bredli...

— Ar patikėsi Saimoną Flinui?

---

* Mergaitė, patekusi į veidrodžių karalystę Louis Carol knygoje „Alisa Stebuklų šalyje".

— Žinoma, — tarė ji, kol jis rinko numerį. — Bet jam tikrai nebūtina lėkti iš namų ir vaidinti auklę.

Bredas tik kilstelėjo antakius.

— Flinai, ar gali atvažiuoti pas Zoją ir pabūti su Saimonu? Mums reikia pasimatyti su Rovena ir Pitu. Vėliau tau papasakosiu. Puiku. Iki. — Jis padėjo ragelį. — Po dešimties minučių. Štai kam yra draugai, Zoja.

— Žinau. — Susijaudinusi ji pasitaisė plaukus. — Man tiesiog nepatinka trukdyti žmones vien todėl, kad mane ištiko nervų priepuolis.

— Moteris, kuri vaikšto po veidrodžius, neturėtų nervintis vykdama į Viršūnę.

— Ko gero, tu teisus.

Galbūt tai ne nervai, o nekantrus jaudulys, nutarė ji, kai jie įsuko pro Viršūnės vartus. Dabar, kai ji buvo persikėlusi į paveikslą ir tos moters kūną, ją apėmė kažkokia keista nuojauta.

Merginos kūne, pasitaisė Zoja. Ji jautė Kynos jaunystę, nekaltumą, viltį ir drąsą. Per tą laiką, praleistą veidrodyje, ji pažino dievaitės širdį ir sielą.

Ir jai skaudėjo širdį dėl jos.

Išlipdama iš mašinos, pažiūrėjo į mėnulį. Tai jų smėlio laikrodis, pagalvojo. Jos laukia, o laikas eina.

Pitas atidarė duris nespėjus jiems prieiti prie portiko. Jis atrodė labiau atsipalaidavęs, pastebėjo Zoja, ne toks oficialus, apsirengęs pilku megztiniu.

— Atsiprašau, kad taip vėlai atvažiavome, — pradėjo ji.

— Vėlai? — Jis paėmė jos ranką ir pakėlė prie lūpų. Zoja nuraudo. — Jūs čia laukiami bet kada.

— O! — Ji suglumusi dirstelėjo į Bredą. Šis įdėmiai stebėjo Pitą. — Labai miela girdėti. Vis dėlto mes pasistengsime ilgai netrukdyti.

— Būkite kiek patinka. — Nepaleisdamas jos rankos, jis įsi-

vedė vidun. — Naktys vėsta. Svetainėje užsikūrėme židinį. Kaip tavo sūnus?

— Gerai. — Ar ji kada nors taip kalbėjosi su Pitu? — svarstė Zoja. — Dabar jis miega. Flinas ir Melori pabus su juo, kol mes grįšime. Bredlis atvežė mane, nes... noriu kai ko paklausti.

— Ji buvo užpulta, — tiesiai pareiškė Bredas, kai jie įžengė į svetainę.

Rovena skubiai atsistojo.

— Tu sužeista?

— Ne. Ne, viskas gerai. Bredli, neturėtum šitaip gąsdinti žmonių.

— Ji buvo užpulta, — pakartojo Bredas. — Ir nors išsisuko tik su įbrėžimais, viskas galėjo baigtis kur kas blogiau.

— Tu pyksti, — linktelėjo Pitas. — Ir aš pykčiau, jei ji būtų mano. Netgi karžygys, — tarė jis Zojai, kol ši nespėjo prasižioti, — turi įvertinti bendražygio pastangas.

— Prašom sėstis. — Rovena parodė sofos link. — Manau, išgersime arbatos. Ko nors raminančio. Aš tuo pasirūpinsiu. — Tačiau pirmiausia ji priėjo prie Zojos, suėmė delnais jos veidą ir pabučiavo į abu skruostus. — Aš tau skolinga, — švelniai tarė ji. — Ir joks atlygis nebus pakankamas.

Apstulbusi Zoja liko stovėti, o Rovena išsmuko iš kambario. Tada Zoja pažiūrėjo į Pitą.

— Ten buvai tu. Miške. Tas elnias — tai tu.

Jis vėl palietė ją, pirštų galiukais perbraukdamas per skruostą.

— Kodėl nebėgai, mamyte?

— Negalėjau. Tu buvai sužeistas. — Jos kojos ėmė virpėti, ir ji susileido ant sofos. — Buvau per daug išsigandusi ir įpykusi, kad bėgčiau. Be to, tu buvai sužeistas.

— Ji aptalžė jį medžio šaka, — tarė Pitas Bredui. — Ji buvo nepakartojama. Tau labai pasisekė.

— Taip, tik ji taip nemano. Kol kas.

Zoja sutrikusi užsispaudė smilkinius.

— Tu buvai miške, stebėjai mane. Elnias... jis turėjo tavo akis.

Jis nusišypsojo, kai į kambarį sugrįžo Rovena.

— Manęs galėjo ten ir nebūti, jei Rovena nebūtų įkyrėjusi savo niurzgimu.

— Ar jis būtų mane nužudęs?

— Jis jau yra praliejęs žmogaus kraują. — Pitas įsitaisė fotelyje. — Galėjo pralieti ir tavąjį.

— Ar būtų... ar būtų galėjęs nužudyti tave?

Pitas arogantiškai kilstelėjo smakrą.

— Jis būtų bandęs.

— Gal būtų buvę geriau, jei būtum išdygęs savo pavidalu ir su šautuvu, — įsiterpė Bredas.

— Aš negaliu kautis kaip žmogus, kai jis pasiverčia žvėrimi.

— Jis tave gerokai sužeidė, — prisiminė Zoja. — Tavo šonas buvo išdraskytas.

— Juo pasirūpinta. Ačiū tau.

— A, štai ir arbata. Jis bambėjo, kai tvarkiau žaizdą. — Rovena pašoko paimti arbatinuko, kurį tarnas pastatė ant stalo. — O tai geras ženklas. Jei Pitas būtų buvęs rimtai sužeistas, būtų tylėjęs.

— Aš buvau teisi, kad sugrįžau tenai. Jaučiu, kad darau nepakankamai, tačiau sugrįždama tenai pasielgiau teisingai.

— Tu renkiesi kelią. — Rovena ištiesė Zojai puodelį. — Tavo žmogus nerimauja dėl tavęs. Suprantu tai, — tarė ji Bredliui, pildama jam arbatos. — Galiu pažadėti, jog mes padarysime viską, kad ji būtų saugi.

— Tu galėjai apsaugoti Saimoną. Apsaugok ir ją.

Rovenos veide atsispindėjo užuojauta, kai ji ištiesė jam puodelį.

— Be rizikos nėra rakto. Kol jis nerastas, teks dar ne kartą rizikuoti. Jai reikia, kad tikėtum ja. Tai gyvybiškai svarbu — kaip skydas ir kardas.

— Aš tikiu Zoja. Tačiau visiškai nepasitikiu Keinu.

— Tu teisus abiem atvejais, — linktelėjo Pitas. — Galbūt

šiuo metu jis laižosi žaizdas, tačiau dar nebaigė. Nei su tavim, nei su ja.

— Prie manęs jis nelenda, — tarė Bredas.

— Klastingas priešas pasirenka laiką ir vietą. Kuo labiau stiprės jos jausmai tau, tuo stipresnis bus smūgis. Juk geriausias būdas pasiekti į sielą — per širdį.

Zojos puodelis barkštelėjo lėkštutėje, ir Bredas linktelėjo Pitui.

— Kol kas pasirūpinkime tuo, ką turime, o vėliau pasirūpinsime ir kitkuo. Tu esi raktų saugotoja, — tarė jis Rovenai. — Taisyklės pasikeitė, pati taip sakei. Atiduok jai raktą, ir užbaikime viską.

— Jis derasi. — Akivaizdžiai apsidžiaugęs, Pitas atsisėdo tiesiau. — Bet mes sudarėme sutartį.

— Kurioje nieko nepasakyta apie pavojų gyvybei, — atšovė Bredas, — ir kurios sąlygos tapo negaliojančios, kai buvo pasikėsinta į joje minimus žmones.

— Joje numatyta kompensacija už bet kokią žalą, padarytą už mūsų kontrolės ribų.

— Tas punktas neišsamus.

Rovena atsiduso.

— Ar tau būtina jį pakurstyti? — tarė ji Bredui. — Esu tikra, kad judviem patiktų pasiginčyti dėl sutarties sąlygų, terminų ir panašiai. Tačiau pasakysiu, kaip yra: aš sutikčiau, kad vienerių gyvenimo metų atėmimo bausmė, kaip numatyta sutartyje, būtų panaikinta, jei Zoja nutartų nutraukti žygį. Pitas irgi tam pritartų, nors pirmiausia norėtų pasiginčyti dėl sąlygų — iš principo.

— Ir dėl smagumo, — pridūrė jis.

— Negaliu atiduoti jai rakto, — tęsė Rovena. — Tai tapo neįmanoma vos tik buvo priimtos žygio sąlygos, vos tik jis prasidėjo. Aš negaliu paliesti raktų, kol jų neras tos, kurioms skirta juos surasti, arba kol išseks laikas. Tokia žygio esmė.

— Tada pasakyk jai, kur jis.

— Negaliu.

— Nes jis niekur, kol jo neradau, — tyliai ištarė Zoja, staiga aiškiai suvokusi. — Jo nėra, — tarė ji, dabar žiūrėdama į Rovenąą, — kol aš nežinau.

— Tu turi viską, ko reikia jam surasti, tereikia suprasti, kaip tuo pasinaudoti.

— Ar aš pati persikėliau į veidrodį? Ar tu tai padarei?

— Nesuprantu.

— Į veidrodį „Malonumo“ centro palėpėje. Jame buvo Kyna. Mes žiūrėjome viena į kitą, tada aš įžengiau į jį ir atsidūriau sode — tame, kuris nutapytas paveiksle. Aš buvau jos dalis.

Rovena čiupo Zoją už riešo.

— Papasakok man viską. Tiksliai, kaip viskas buvo.

Kol ji pasakojo, Rovena nenuleido nuo jos akių. Pirštais mėšlungiškai spaudė Zojos ranką.

Kai ši baigė, Rovenos pirštai suvirpėjo ir paleido Zojos riešą.

— Akimirka, — kimiai ištarė Rovena ir atsistojusi nusisuko į židinį.

— A *ghra*. — Pitas priėjo prie jos ir apkabino.

— Ar tai blogai? — Sukrėsta Zoja ištiesė ranką ieškodama Bredo rankos.

— Baiminausi blogiausio manajam pasauliui. Kad Keinas mes iššūkį įstatymams ir išlįs sausas iš vandens. Kad pralies žmogaus kraują ir nebus nubaustas. Ak. — Rovena atsisuko ir priglaudė veidą prie Pito krūtinės. — Mano širdis buvo kupina baimės.

— Bręsta mūšis, nėra jokios abejonės. O aš užstrigęs čia. — Pito žodžiai buvo pilni nevilties.

— Tu reikalingas čia. — Rovena atšlijo nuo jo. Jos skruostai buvo drėgni nuo ašarų. — Šį mūšį irgi reikia laimėti.

Ji vėl prisiartino prie Zojos.

— Sužibo nauja viltis.

Zoja atsegė rankinę, ištraukė nosinaitę ir pasiūlė Rovenai.

— Nesuprantu.

— Aš nenumačiau to, Keinas irgi. Jei ji sugebėjo tau tai parodyti, leido prisiliesti, vadinasi, jis susisiekė su ja.

— Kas?

— Karalius. Kariauti gali ne tik Keinas. Jei mes laimėtume šiame lauke, karalius laimėtų savajame. Tu gavai dovaną, Zoja. Keletą akimirkų buvai tapusi dievaite, karaliaus dukra. — Rovenos veidas spindėjo. — Tu ne tik pamatei, kokios jos, ką jos prarado, bet ir pažinai jas. Keinas niekada nepajėgs suardyti šio ryšio.

— Ji bandė kovoti, tačiau negalėjo. Ji išsitraukė kardą, — tarė Zoja ir pajuto — netgi dabar, — kaip jis išskriejo iš makšties. — Tačiau jis buvo greitesnis.

— Mūšis nebaigtas. — Šį kartą Rovena švelniai palietė jos ranką. — Nei tavajame, nei manajame pasaulyje.

— Ji pažino jį. Ji suprato; kai viskas prasidėjo, suprato ir pažvelgė jam į akis.

— Ji palietė tave, gyveno tavyje tas keletą akimirkų, žinojo ką tu žinai. Tai buvo tavo dovana jai.

— Aš neketinu palikti jos ten. Tikiuosi, ji tai žino.

* * *

Jiems pakilus išeiti, Bredas atsiliko ir atsigręžė į Pitą. Rovena lydėjo Zoją prie durų.

— Jei jis ką nors jai padarys, aš ateisiu tavęs, nesvarbu koks tada bus tavo pavidalas.

— Tavim dėtas padaryčiau tą patį.

Bredas dirstelėjo į Zoją ir nuleido balsą.

— Sakyk, ką man daryti, kad priverščiau jį ateiti pas mane.

— Jis ateis, nes judu susiję. Visi jūs susiję. Priversk ją mylėti tave, ir tai atsitiks greičiau.

Tryliktas skyrius

Išsimiegoti, nutarė Zoja, kurį laiką nepavyks. Prioritetų sąraše miegas netgi nepateks į penketuką. Ji augina sūnų ir jaučia, jog skiria jam per mažai dėmesio. Be to, reikia organizuoti verslą, o tai užims daugybę laiko.

Ji pirmą kartą užmezgė rimtą subrendusių žmonių ryšį, bet dar nespėjo išsiaiškinti, kaip viskas prasidėjo, tuo labiau neturėjo laiko mėgautis juo.

Jos laukia žygis, ir jei ji neperžengs finišo linijos po dviejų savaičių, viskas žlugs. Dėžėje užrakintosios siela vieną stebuklingą akimirką gyveno joje. Zoja buvo pasiryžusi padaryti viską, kad ją išgelbėtų.

Tad miegoti teks vėliau, kai ji galės įrašyti tai į savo tvarkaraštį.

Zoja visą dieną praleido centre kalbėdamasi su galimais kandidatais į darbo vietas, skaičiuodama valandas ir užmokesčius. Vakare padėjo Saimonui statyti paukščių narvelį, apkirpo plaukus ir tiesiog džiaugėsi jo draugija.

Dalį nakties ji plėšėsi tarp dokumentų tvarkymo ir namų ūkio darbų, kuriuos buvo gerokai apleidusi.

Ji skaidė skaičius, žongliravo jais. Tempė ir spaudė. Tačiau rezultatas buvo toks pat. Pradinės išlaidos ryte rijo jos kapitalą. Žinoma, pati kalta, — norėjo, kad viskas būtų stilinga, prisipažino. Bet tebus ji prakeikta, jei leis kam nors sugriauti jos svajonę.

Netrukus ji liks plika kaip pirštas, suprato studijuodama

balansą kompiuteryje. Ir anksčiau yra taip buvę. Jei jos sugebėtų atidaryti saloną iki Padėkos dienos ir jei sulauktų mokių klientų, galėtų pradėti mažinti išlaidas. Po lašelį, bet lašelis pamažu tampa srovele, o srovelė potvyniu.

Savaitės prieš Kalėdas yra pelningiausios, o jų centrui šitai būtų gera pradžia.

Jei ji ką nors ir išmano, tai kaip ištempti dolerį. Ji išgyvens. Tiesiog dar porą metų teks pavažinėti senąja mašina be didesnių remonto sąskaitų, prašau, o Dieve.

Ji galėtų sutaupyti nukirpdama kampelį šen bei ten, bet taip, kad nenukentėtų Saimonas. Po pusmečio, gal po metų, „Malonumo" centras gerokai pakeis jų gyvenimą. Ir suteiks tą pastovumą, kurio ji taip trokšta dėl sūnaus. O jai atiteks seniai laukta pagarba ir pasididžiavimas.

To ji ir siekė nuo tada, kai šešiolikos metų paliko treilerį. Tai buvo svarbi kryžkelė jos gyvenimo kely. Dar vienas pasirinkimas. Zoja atsisėdo tiesiau. O kaipgi kitos?

Jei „Malonumo" centras yra viena iš kryžkelių, tad ir namas, kuriame gyvena, yra kryžkelė — namas, kuriam taupė ir už kurį kiekvieną mėnesį mokėjo sunkiai uždirbtais pinigais. Zoja nusprendė, kad jei kelionė atgal į praeitį ir palėpės tyrinėjimas sužadino galias, tai gal ir plaunant grindis atsitiks kas nors panašaus.

Tad sudėjo į krūvą dokumentus, išjungė kompiuterį ir nuėjo atsinešti kibiro.

Ji išsirinko šį namą todėl, kad jis buvo pagal kišenę. Beveik. O įžengusi vidun pajuto, kad tai jos vieta — kaip ir tada, kai pamatė namą, kuriame dabar jų centras. Vieta, kuri taps Saimono namais.

Tada jis buvo nelabai išvaizdus, prisiminė ji gramdydama grindis. Murzini rudi dažai ir piktžolėmis apaugęs kiemas nekėlė pasigėrėjimo. Viduje kilimai buvo nušiurę, vamzdžiai susidėvėję, virtuvės linoleumas apgailėtinas, o sienose žiojėjo skylės nuo vinių.

Tačiau dydis buvo kaip tik, o kaina gera.

Ji grandė, dažė, kasė, sodino. Nusiaubė visas parduotuves per išpardavimus ir sendaikčių turgus, netgi miestelio sąvartyną.

Tada irgi mažai miegodavo, prisiminė atsitūpdama. Tačiau kiekviena valanda buvo vertinga. Ji sužinojo apie save daug naujo.

Zoja šypsodamasi perbraukė pirštu per spindintį vinilo keturkampį. Šias grindis ji išklojo savomis rankomis. Sumedžiojo šitą baltą dangą pigiau *HomeMakers*. Ten pat pirko dažus išorės ir vidaus darbams, prisiminė ji. Kaip ir kai kurias santechnikos prekes bei šviestuvą antrojo aukšto voniai.

Tiesą sakant, nerasi kambario, kuriame nebūtų kokio nors daikto iš *HomeMakers*. Tai turi kažką reikšti.

Tai turi turėti ryšį su Bredliu.

Jis visur, kur tik ji pažiūri, mąstė Zoja. Ir netgi kai negalvoja apie jį, jis čia, sukasi jos mintyse. Santykiai su juo nepaprastai jaudina, kartu ir truputį baugina. Tačiau įsimylėti jį... tai neįmanoma.

Be to, tai pavojinga jam. Ji nugirdo, ką sakė Pitas. Kuo labiau jai rūpės Bredlis, tuo labiau Keinas gali pakenkti jam. Ji neprieštarauja, kad jis būtų žygio dalis, jos gyvenimo dalis. Tačiau neleis, kad jos fantazijos apie tai, kas būtų, jeigu būtų, keltų jam grėsmę.

Užtenka, kad toks vyras kaip jis rūpinasi ja, rūpinasi jos sūnumi. Ji nebus gobši ir neprašys daugiau.

Baigusi grandyti grindis, pažvelgė į viryklės laikrodį. Buvo beveik pusė keturių ryto. Virtuvė nepriekaištingai blizgėjo, balansinis lapas sutvarkytas, paslaugų sąrašas ir kainoraštis sudaryti. Bet jei ji ir žengė dar vieną žingsnį rakto link, to nepastebėjo.

Ji nutarė truputį pamiegoti, o iš ryto pradėti iš naujo.

Bredlis sėdėjo apšviestas raudonos laužo šviesos ir gėrė drungną alų. Temperatūra buvo nesvarbi. Kai tau šešiolika, svarbu gauti alaus. Tėvas nudirs jam kailį, jei sužinos — o jis beveik visada sužino. Bet niekas neatims iš jo laisvės šią karštą vasaros naktį.

Jis nesiruošė miegoti. Surūkys dar vieną cigaretę, išgers likusį alų ir tiesiog pasėdės.

Apsistoti čia, kalvose šalia Viršūnės šešėlių, buvo Džordano mintis. Toji sena šiurpi vieta visada traukė jo draugą, ir jis nuolat išsigalvodavo istorijų apie ją ir žmones, kurie galėjo ten gyventi ar mirti.

Bredas turėjo pripažinti, kad namas įspūdingas. Įdomus. Iš tiesų — kas, po galais, galėjo pastatyti tokį monstrą ant kalno viršūnės? Jis kraupus, bet žadina smalsumą.

Tačiau jis paliks Viršūnę Džordanui. Jam labiau patinka paprastas medinis namas prie upės. Netgi galvodamas apie Niujorką ar keliones aplink pasaulį, jis negalėjo įsivaizduoti savęs kitur, kaip tik River Hause. Tik ne visą laiką.

Tačiau koledžas, Niujorkas ir visa kita dar ateity. Už daugybės vasarų. Šią akimirką jam patinka būti čia, kur ir yra truputį apsvaigęs nuo alaus, šalia laužo miške.

Tai, kad ši vieta taip aukštai kalnuose, tik dar labiau pagyvino jų nuotykį. Jis, Flinas ir Džordanas perlipo aukštą sieną it gauja, įsilaužianti į kalėjimą, o ne bėganti iš jo.

Pirmadienį jam teks dirbti. Senasis gerasis Bi Si netoleruoja dykaduonių. Veinai dirba netgi per vasaros atostogas, ir tai gerai. Tačiau savaitgalis priklauso jam su draugais. Jie vaikšto po mišką, braido po laukinę žolę žinodami, kad niekas jų čia nesudraus.

Jis jaučia atsakomybę — šeimai, verslui, Veinų vardui. Vieną dieną jis paliks savo pėdsaką — kaip jo senelis ir tėvas. Tačiau kartais vaikinams reikia pabėgti nuo viso to, išgerti alaus, suryti porą apanglėjusių dešrainių ir praleisti naktį prie laužo su gerais draugais.

Jis nežinojo, kur jie, po galais, dingo, bet pernelyg tingėjo ieškoti. Gurkšnojo alų nekreipdamas dėmesio į įkyrų balselį galvoje, kad iš tiesų jam nepatinka tas aštrus mielių skonis. Jis rūkė stebėdamas naktinį jonvabalių žaidimą.

Pelėdos klyksmas niūriai nuaidėjo tamsoje, priversdamas smarkiau plakti širdį, o monotoniškas vabzdžių dūzgimas sudarė puikų foną jo mintims apie Petsę Ourbek. Įdomu, ar ilgai teks įkalbinėti ją persėsti ant užpakalinės jo automobilio sėdynės? Iki šiol ji griežtai apsiribojo tonziles siekiančiais bučiniais ir velniškai jaudinančiomis krūtų glamonėmis — per marškinius.

Jam be galo norisi nuvilkti tuos Petsės Ourbek marškinius. Bėda ta, kad ji pirmiausia nori išgirsti, jog jis myli ją, o to būtų

per daug. Ji jam labai patinka, jis tikrai geidžia jos, bet meilė? O ne.

Tie ilgalaikiai įsipareigojimai gąsdina. Jis nemyli Petsės ir nemano, jog artimiausioje ateityje tai įvyks. Šį žingsnį jis žengs... vėliau, tuo yra tikras. Gerokai vėliau, ir su ta, kurios dar nėra matęs. Su ta, kurios dar nė *nenori* matyti.

Pirmiausia jam reikia daug ką nuveikti, daug kur nukeliauti.

Tačiau šiuo metu, kai „dėl visa ko" pasiimtas sargis degina skylę kišenėje, jis norėtų pamėginti su Petse Ourbek.

Bredas išgėrė alų ir kurį laiką svarstė, ar nepasiėmus dar vienos skardinės. Tačiau vienam gerti nesmagu.

Išgirdęs šlamesį krūmuose, šyptelėjo.

— Tai ilgiausias sisiojimas istorijoje, ypač kai darbuojiesi tokiu mažu pimpaliuku.

Jis laukė šiurkštaus atkirčio ar įžeidimo, o paskui, kai miškas vėl nutilo, susiraukė.

— Nagi, vyručiai, girdėjau, kad jūs ten. Jei nesugrįšite, išgersiu visą alų.

Vėl pasigirdo šlamesys, tik šį kartą iš kitos pusės. Bredo nugara nuslinko šaltukas, tačiau jis apgynė savo vyriškumą pasiimdamas dar vieną skardinę alaus.

— Kurgi ne, išgąsdinsit mane. Jėzau, tai tikriausiai Džeisonas su ledo ritulininko kauke! Padėkit, gelbėkit. Judu tokie nevykėliai.

Jis prunkštelėjo, atsidarė skardinę ir tariamai ramiai nugėrė gurkšnį.

Urzgimas, atsklidęs iš tamsos, buvo kimus ir alkanas.

— Liaukis, Hokai, mulki tu. — Tačiau jo paties balsas buvo skystas ir trūkčiojantis. Ranka nuslydo žeme, ieškodama aštrios lazdos, ant kurios kepė dešrainius.

Tylą perskrodė riksmas, kupinas siaubo, baimės ir skausmo. Bredas pašoko spausdamas rankose lazdą it kardą. Baimės surakinta širdimi ėmė suktis ratu stengdamasis įžiūrėti ką nors tamsoje.

Kurį laiką jis negirdėjo nieko, išskyrus įnirtingą savo širdies plakimą.

Kai riksmas pasikartojo, nuskambėjo jo vardas.

Nepaisydamas į akis lendančių vabzdžių, Bredas puolė garso link. Tai buvo Flino balsas, įsitempęs iš siaubo ar agonijos, kurios jis negalėjo suvaidinti. Staiga pasigirdo dar vienas riksmas, toks pat beviltiškas. Šis buvo Džordano ir sklido iš už nugaros, skrosdamas naktį.

Bredas sutrikęs karštligiškai puldinėjo pirmyn atgal. Tamsoje sutraškėjo medžiai, ir garsas ėmė artėti į jį su jėga, kuri negalėjo būti žmogiška. Staiga naktis prisipildė garsų. Medžiuose stūgavo vėjas, ant žemės aplink jį krito šakos. Šūksniai aidėjo iš visų pusių vienu metu. Jam bėgant, vasaros karštis virto kandžiu geliančiu šalčiu ir žemę užliejo migla, kylanti lyg upė, kol beveik pasiekė jo kelius.

Jo širdis, rodės, iššoks pro gerklę iš baimės dėl savęs, dėl draugų.

Jis išgriuvo pro medžius į aukštą žolę Karžygio Viršūnės bokštų papėdėje.

Dangumi plaukė ryškus, pilnas mėnulis. Jo šviesoje Bredas išvydo savo draugus, tysančius toje aukštoje žolėje. Sudraskytus į gabalus. Nerišliai murmėdamas maldos žodžius, Bredas puolė prie jų.

Jis paslydo kraujo klane ir parklupo ant rankų ir kelių šalia Flino kūno. Širdis nusirito į kulnus, kai paėmė draugo ranką ir užčiuopė drėgną šiltą masę.

Nepaprastai balto mėnulio šviesoje Bredas pamatė nuo pirštų varvantį kraują.

— Ne, — tyliu virpančiu balsu ištarė. Užsimerkė ir pamėgino susitvardyti. — Ne, — jau stipresniu balsu pakartojo atsimerkdamas ir prisiversdamas dar kartą žvilgtelėti į draugą. — Tai mėšlas.

Jam žiūrint, bandant susidoroti su skausmu ir baime, Flinas pasuko galvą ant nuplėšto kaklo ir išsišiepė.

— Ei, mulki. Žinai, ką? Tu būsi kitas.

Nors širdis daužėsi krūtinėje, Bredas atsistojo ir pakartojo:

— Mėšlas.

— Tau tikrai skaudės. — Tebesišiepdamas Flinas atsistojo. Pasigirdo juokas, klastingai begėdiškas, ir iš kitos pusės pasirodė Džordanas. Jie ėmė svirduliuoti jo link.

— Mes visi mėsa, — tarė Džordanas, mirkteldamas Bredui vienintele likusia akimi akiduobėje. — Nieko daugiau, tik mėsa.

Jis užuodė jų kvapą, užuodė mirtį.

— Tau teks labiau pasistengti, Keinai. Daug labiau, nes tai mėšlas.

Iš tiesų suskaudo, baisus skausmas nuvilnijo kūnu nuo krūtinės į visas ląsteles. Bredas iškentė jį ir prisiversdamas nusišypsojo, žiūrėdamas į figūras iš siaubo filmo.

— Jūs, vyrukai, rimtai susimovėte. — Jis nusijuokė stengdamasis neprarasti sąmonės.

Ir pabudo drebėdamas nuo šalčio savo lovoje.

Pasitrynęs skausmingai pulsuojančią krūtinę, atsisėdo ir giliai įkvėpė.

— Seniai laikas, velniai griebtų.

* * *

— Tai mes tikrai baisiai atrodėme?

Flinas plačiai nusišypsojo Bredui. Jie su Džordanu sėdėjo Bredo virtuvėje. Šeimininkas palaukė ryto ir tik tada paskambino jiems, nors tos dvi valandos labai prailgo, vis prisimenant sapno vaizdus.

Jis nieko jiems nepasakė, tik tiek, jog jam reikia, kad jie atvažiuotų. Aišku, jie atvažiavo.

Dabar, ryškioje šviesoje, aplink sklandant kavos ir skrudintų riestainių aromatui, sapnas atrodė išpūstas ir pernelyg jausmingas. Per daug košmarų susipynė į vieną, kad jis pasirodytų reikšmingas, pagalvojo Bredas.

— Tau buvo perplėšta gerklė, o krūtinėje žiojėjo skylė. O tu, — tarė jis Džordanui, — tavo kairė akis gana gražiai tilindžiavo iškritusi iš akiduobės, be to, neturėjai pusės veido.

— Tai tik į gera, — tarstelėjo Flinas.

— Rodos, aš paslydau ant tavo smegenų, — tarė jam Bredas. — Nors tu jų nepasigestum.

— Flinas paslysta ant savo smegenų kas antrą dieną, — atšovė Džordanas. Jis pažiūrėjo į Bredą pro puodelio viršų. — Tau skaudėjo?

— Krūtinė pulsavo kaip varlė kokią valandą, paskui velniškai skaudėjo galvą, bet tai viskas.

— Kyla klausimas: kaip tu sugrįžai?

— Pirma, aš turėjau daugiau laiko pasiruošti žinodamas, kas judviem atsitiko. Daugiau laiko, kad pagalvočiau, kas gali būti ir ką daryti. Mano galvoje sukosi vienas žodis — galima sakyti, slaptažodis — ir jis mane ištraukė. Jis man padėjo.

Flinas suleido dantis į riestainį.

— Ir tas žodis yra?..

— Mėšlas. Na, šiurkštus, — tęsė jis. — Bet žmogiškas ir taikus. Kita vertus, jisai irgi buvo kažkoks pavėpęs. Negaliu sakyti, kad buvo neefektyvu, ypač iš pradžių. Jaučiausi šešiolikos. Prakeikimas, aš sėdėjau prie laužo, gėriau šiltą alų ir galvojau apie Petsės Ourbek kūną.

— Jos kūnas iš tiesų buvo puikus, — atsiduso Džordanas.

— Kad ir kaip būtų, tą vasarą mano mintys sukosi apie Petsę. Tiesą sakant, apie seksą, bet Petsė buvo jo objektas. Taigi iš pradžių buvau miške šalia Viršūnės. Tada Flinas pradėjo spiegti kaip merga...

— Iš kur žinai, kad tai buvo ne Džordanas? — Flinas įsižeidęs susiraukė. — Kodėl aš turiu rėkti kaip merga?

— Paklausk Keiną, — pasiūlė Bredas. — Tą akimirką puoliau į paniką. Judu abu rėkėte ir šaukėte mane. Paskui kažkaip visko pasidarė per daug. Vėjas, rūkas, šaltis. Ėmiau kažką įtarti. Kai pamačiau judu tysančius, trumpam vėl sutrikau. Bet tada paslydau ant Flino smegenų, o gal žarnų.

— Pamėgink čia valgyti... — nusiskundė Flinas.

— To buvo per daug, suprantat? Ir viskas pasikeitė. Aš jau

nebebuvau šešiolikos. Jis per daug įsijautė, galima taip pasakyti. Ir aš supratau, kad ten jis. Žinojau, kad visa tai mėšlas.

Bredas atsistojo paimti kavinuko.

— Per pastarąsias porą valandų supratau, ką jis mėgino padaryti.

— Išskirti mus, — tarė Džordanas.

— Būtent. Izoliuoti mane — aš vienas sėdėjau prie laužo, kol jūs kažkur vaikščiojote. Tada man buvo skirta surasti judu sudarkytus, kai šaukėtės mano pagalbos.

— O mums užpulti tave, — užbaigė Flinas. — Kaip dvyniams zombiams. Jis nori mus sukiršinti. Kaip galėsi pasitikėti, juo labiau dirbti su pora vyrukų, kurie nori suėsti tavo smegenis? Mačiau tai filmuose, — pridūrė jis. — Taip daro zombiai.

— Jis norėjo, kad pasijusčiau vienišas, svetimas ir įbauginta s.

— Gal net blogiau, — pridūrė Džordanas. — Jei nebūtum sugrįžęs, mes galėjome padaryti tau ką nors bloga. Kai jis vėl nusitaikys į tave, manau, eis tiesesniu keliu.

— Aš irgi, — tarė Bredas, imdamas kavos puoduką.

— Manau, kad tau reikia daugiau nei puikios išvaizdos, kai eini prieš burtininką, drauguži, — pastebėjo Flinas.

Bredas linktelėjo, paėmė nuo stalo peilį ir brūkštelėjo per nykštį.

— Netgi burtininkai kraujuoja.

— Ar sakysi Zojai, kas atsitiko? — paklausė Džordanas.

— Taip. Mes kartu kovosime, kol viskas bus baigta. Šįryt ketinau užsukti į centrą.

— Ji ateis tik po pietų, — tarė Flinas. — Melori sakė, kad ji turi darbo namuose.

— Dar geriau.

Jis baigė kalbėtis telefonu, sustabdė automobilį už jos mašinos, tada dar minutėlę maigė miniatiūrinio kompiuterio mygtu-

kus. Galvodamas apie susitikimą su architektu, plėtros planus ir dizaino pokyčius, nuėjo prie priekinių durų ir pasibeldė.

Visa tai išdulkėjo jam iš galvos, kai ji atidarė duris.

Zoja vilkėjo ties keliais perplėštus džinsus ir bambą apnuoginančią palaidinukę. Šiandien smeigtukas, pastebėjo jis, tas erotiškas sidabro gabalėlis, spindėjo jos bamboje.

Ji buvo basa, kojų nagai nulakuoti rožine spalva, o ausyse sūpavosi dideli sidabriniai žiedai. Ir ji laikė skudurėlį, nuo kurio sklido aštrus citrinų kvapas.

— Tvarkiausi, — skubiai tarė ji. — Va baigiau miegamąjį. — Tarsi tik dabar suvokusi, jog rankose laiko skudurą, susikišo jį į kišenę. — Norėjau pirma apsitvarkyti namuose prieš eidama į centrą.

— Nieko tokio. — Jis įėjo ir, šiaip ne taip atplėšęs nuo jos akis, apsidairė. Kiekvienas daiktelis spindėte spindėjo. — Neblogai pasidarbavai.

— Tvarkymasis padeda man galvoti, o galvojau apie namą. Kad jis gali būti raktas. Ir jei neskubėdama viską nuosekliai apgalvočiau, apieškočiau jį, gali būti... Kas yra? — Ji paraudo nuo jo įdėmaus žvilgsnio ir pasitrynė skruostą. — Aš murzina?

— Tu atrodai nuostabiai. Dar niekad nemačiau tavęs tokios nuostabios.

— Labai miela tai girdėti žinant, kad kuičiausi dulkėse.

— Saimonas mokykloje?

— Taip. — Ji išplėtė akis atpažinusi spindesį jo akyse. — Ką tu, jau beveik dešimta ryto. Negi tau nereikia į darbą?

— Reikia. — Jis žengė artyn, o ji atsitraukė. — Bet pasilikau truputį laiko, nes reikėjo pasikalbėti su tavimi. Atrodo, pokalbį teks atidėti.

— Mes negalim taip... Gali?

— Aišku, kad galim. Pamėginkim taip.

Jis pakėlė ją ant rankų, ir jos pilvu nuvilnijo šilta banga.

— Vaje. — Ji negalėjo liautis nervingai kikenusi. — Kaip kokiame meilės romane. Tik kad aš su senais džinsais, o ne kokiais nors seksualiais drabužėliais.

Ji kvepėjo baldų valikliu ir prinokusiomis slyvomis.

— Nieko nėra seksualiau už senus džinsus, kai juos vilki tu.

— O, tai gerai. — Ji patenkinta pasitrynė jam į kaklą. — Tai tikrai gerai. — Krimstelėjo jam į ausį. — Palikau įjungtą skalbimo mašiną. Tiek skalbinių prisikaupė per pastarąsias dienas. Todėl... po šia apranga nieko neturiu.

Jis pasuko galvą ir pažvelgė į jos besijuokiančias akis.

— O taip, tada pokalbį tikrai teks atidėti.

Jis paguldė ją ant lovos, ir ji kviečiamai ištiesė rankas.

— Tai tikriausiai atlygis už visą mano triūsą, — sumurmėjo ji.

— Nuo tada, kai pirmą kartą pasimylėjome, tik ir galvojau, kada vėl tai darysime.

Jis palietė jos lūpas, iš pradžių švelniai, paskui stipriau.

Tai tarsi stebuklas, galvojo Zoja atsiduodama akimirkai. Šio vyro glėbyje ji jaučiasi branginama it deimantas.

Jis bučiavo ją nė neketindamas liautis, tarsi visą gyvenimą galėtų praleisti liesdamasis prie jos lūpų. Neskubėdamas mėgavosi šiluma, nors ji jautė, kaip įnirtingai pulsuoja jo karštas kūnas. Tylus suartėjimo džiaugsmas vyniojo aplink jos širdį švelnius šilkinius kaspinus.

Jis lietė ją, tarsi jos kūnas būtų trapus lobis, kurį niekada nepavargs tyrinėti. Kiekvienas tų nuostabių rankų prisilietimas ramino, jaudino ir žadėjo. Saldi palaima apsvaigino jos kraują it vynas.

Čia, ryto saulės šviesoje, karaliavo kantrybė, glostanti ją ilgais, kone tingiais pirštais. Ji kilo ir leidosi po jais, plūduriavo, o už lango pasaulis gyveno savo gyvenimą be jos.

Tai, kad jie mėgaujasi vogtu laiku, teikė intymaus pikantiškumo.

Jis žaidė jos kūnu pro perplėštų džinsų skyles, lietė apnuogintą pilvą. Atsargiai palietė sidabrinį auskarą, ir ji tyliai aiktelėjo. Kai jo lūpos nukeliavo kaklu žemyn, ji pasuko galvą ir atsiduso.

Rūpesčiai, nuovargis — viskas ištirpo.

Jis jautė, kaip ji atsiduoda jam, malonumui, girdėjo, kaip vis tankėja jos kvėpavimas. Ar ji nutuokia, ką jam reiškia būti kartu

štai taip, saulei šviečiant pro langą, tuščiuose namuose supamiems tylos?

Ar žino, kaip jam reikia jos, nors pats dar tik pradeda suprasti save?

Iki šio momento jis nežinojo, kiek daug gali duoti, kaip trokšta duoti. Atiduoti jai save, tai, ką turi, ką jaučia, ką mąsto. Jo burna vėl susirado jos lūpas, ir jis pasiūlė jai viską.

Jos širdis spurdėjo gerklėje, rankos karštligiškai įsikibo į jo marškinius. Tos gundančios glamonės jaudino ją labiau nei pats malonumas ar žinojimas, jog jį patirs. Nekantriai virpėdama ji įslydo po juo.

To jam ir reikėjo — visiško atsidavimo vienas kitam. Kai aplinkui nėra nieko, kai pasaulis nustoja egzistavęs ir lieka tik juodu.

— Noriu žiūrėti į tave. — Jis užliejo bučiniais jos veidą, tada nuvilko palaidinukę. — Tiesiog žiūrėti į tave.

Žiūrėdamas į ją, į tas apsunkusias akis, nusmaukė žemyn džinsus.

Lygi oda, subtilūs išlinkiai, ilgos, beveik kaip balerinos kojos. Tos mieguistos akys ir sirenos burna. Joje taip žavingai susipina trapumas ir egzotika.

Pasilenkęs jis prispaudė lūpas prie šlaunies ir lėtai nuslydo jomis per jautrią odą. Ji suvirpėjo.

Jis glamonėjo ją liežuviu aplink karščiu pulsuojančią vietelę.

— Noriu, kad gulėtum. Ir leistum man daryti tai, ką noriu.

Ji nebūtų galėjusi jo sustabdyti. Jau slydo ant geismo keteros. Kai užliejo pirmoji karščio banga, ji įsikibo į geležinius lovos strypus ir leido jam nešti ją, kur tik jis norėjo.

Štai jis, triumfas ir stebuklas. Tos rankos, nepaprastos savo kantrumu, atrakinančios kiekvieną paslaptį. Toji burna, švelni ir atidi, ryjanti ją po truputį. Ji išsilenkė purtoma orgazmo, tačiau jis nesustojo.

Pojūtis vijo pojūtį, jausmas jausmą, kol, rodės, viskas užsiplieskė šviesa, nutvieskiančia kūną.

Jis paskendo joje, nejautė nieko, tik tai, ką ji davė, ką jam buvo būtina pasiimti. Kiekvieną kartą, jos kūnui sudrebėjus, jam norėjosi daugiau.

Jis pakilo virš jos. Ji apgaubė jį savo kūnu. Jis įslydo į ją. Ji priėmė.

Lėtai, vis dar lėtai, kad įsisunktų kiekvienas malonumo lašas. Kylantys ir nusileidžiantys kūnai, pulsuojantis kraujas, audringai plakančios širdys — pasaulis už lango liovėsi egzistavęs.

Kažkur tiksėjo laikas, gatve burzgė automobiliai, kieme šuo lojo ant voverės, bet Zoja nieko negirdėjo. Ji svirduliavo ant savojo pasaulio krašto girdėdama tik savo vardą, tariamą tarsi maldą.

Tada, džiaugsmingai šūktelėjusi, nušoko kartu su juo.

Niekas, niekada ir niekur, nusprendė Zoja, nesijautė geriau nei ji čia ir dabar. Niekas nebuvo taip sumaniai sugundytas ar taip visiškai patenkintas.

Mėgaudamasi akimirka ji paglostė Bredo plaukus.

Jo galva ilsėjosi tarp jos krūtų, o ranka gniaužė prie šono jos ranką. Tai buvo mieliausias jos kada nors patirtas pojūtis.

— Aš taip džiaugiuosi, kad užsukai, — mieguista tarė ji ir nusišypsojo, kai jo lūpos sujudėjo prie jos krūties.

— Džiaugiuosi, kad buvai namie.

— Visa tai taip... *nepakartojama.* Gulime nuogi ir patenkinti... — Ji pažiūrėjo į laikrodį. — Mmm, be dešimt vienuolikta ryto. Geriau nei laimėti loteriją.

Jis kilstelėjo galvą ir nusišypsojo jai.

— Ką čia ir kalbėti.

— Tu toks gražus. Aš vis galvoju, koks tu panašus į tuos žavius vyrukus mano žurnaluose.

Jis nusivaipė.

— Prašyčiau.

— Tikrai. Nors būtų ne pro šalį apsikirpti. — Ji suėmė tarp pirštų plaukų sruogą. — Galėčiau padėti.

— Ak... Gal kitą kartą.

Ji meiliai timptelėjo sruogą.

— Žinai, aš puikiai išmanau tai, ką darau.

— Nė kiek neabejoju. Rimtai. — Kad nukreiptų jos dėmesį, jis įspaudė bučinį jai į raktikaulį ir nusirito į šoną. — Aš iš tiesų užsukau pasikalbėti.

— Gali kalbėti, kol kirpsiu. Kirpėjos kaip barmenai. Mes išmokytos dirbti ir kalbėtis tuo pačiu metu.

— Neabejoju. Bet dabar turbūt ne pats geriausias laikas. Mums reikėtų apsirengti.

— Bailys. — Ji atsisėdo ir apsikabino kelius.

— Šįkart nutylėsiu. — Jis atsistojo susirasti kelnes. — Zoja, šiąnakt — tiksliau, šįryt — aš susidūriau su Keinu.

Žaismingа nuotaika išgaravo. Ji skubiai pašoko.

— Ką jis tau padarė? Tau kur nors skauda?

— Ne. — Jis pakėlė nuo grindų jos palaidinukę ir padavė. — Susikaupk, kol pasakosiu.

Jis apsirengė pasakodamas.

Jos pradinė baimė atlėgo. Jis nesužeistas, ji tai mato. Ir laikosi tvirtai. Gal šiek tiek per tvirtai.

— Tu manai, kad jis naudojosi Džordanu ir Flinu prieš tave — arba norėjo, kad manytum, jog jie eina prieš tave.

— Taip.

— Jis nesupranta žmonių, nesupranta meilės ir draugystės. Jis nesupranta tavęs, tai aišku, jei mano, kad gali priversti tave pasijusti vienišą ar išsigandusį. Tiesiog dabar tu dar labiau įtrauktas į šį reikalą.

Jis šyptelėjo.

— Regis, tu mane supranti.

Ji pažvelgė jam į akis.

— Nežinau, ar suprantu, bet žinau, kas sieja tave su Džordanu ir Flinu. Kodėl jis pasirinko tą naktį? Nes buvote jauni, nes tai vyko netoli Viršūnės? Dabar viskas turi reikšmę. Mes taip arti tikslo, kad viskas yra reikšminga.

Jis linktelėjo patenkintas, kad jų mintys sutampa.

— Manau, dėl abiejų priežasčių. Mes buvome jauni, todėl lankstesni. Tada mes dar nepažinojome nei tavęs, nei Melori, ir Džordanas žiūrėjo į Daną tik kaip į Flino seserį. Tą naktį Džordanas pamatė Roveną, vaikštinėjančią parapetu.

Jis nutilo, išlygino marškinių rankogalius.

— Tą naktį man buvo šešiolika, Zoja. Būdama šešiolikos, tu išėjai iš namų.

— Ak. — Ji apglėbė save rankomis, tarsi būtų pajutusi šaltuką. — Manai, tai ką nors reiškia?

— Nežinau, ar galime leisti sau nekreipti dėmesio į sutapimus. Tai buvo svarbi naktis man, Džordanui ir Flinui. Tada mums taip neatrodė. Tiesiog viena iš tų pašėlusių vasaros naktų. Tačiau mes buvome ant ribos, kai esi pasiruošęs atsisveikinti su vaikyste ir žengti vyriškumo link. Tu buvai tokio paties amžiaus, kai žengei savo žingsnį.

— Mano situacija buvo kitokia.

— Taip. Bet jei Keinui būtų pavykę iškreipti tai, kas atsitiko tą naktį — bent jau mano mintyse — jis būtų galėjęs iškreipti, ką galvoju apie tai dabar. Ir ką dariau po to. Tai, ką jaučiu Flinui ir Džordanui, prisidėjo prie to, kodėl grįžau čionai ir kaip sutikau tave.

— Todėl jis bandė jus sukiršinti; jie netgi norėjo nužudyti tave — na, ne jie, bet tu tikėjai, jog jie — tai būtų susilpninę visų mūsų ryšį. Arba netgi suardę.

— Manau, tai jo plano dalis.

Zoja sunerimusi prikando lūpą.

— Jam nepavyko, tad jis bus įpykęs.

— Taip. Mano nuomone, kitas keletą dienų turėtume kuo daugiau būti kartu. Noriu, kad tu su Saimonu persikeltum pas mane.

— Aš negaliu...

— Zoja, neskubėk. — Jau pasiruošęs prieštaravimams ir atsikalbinėjimams, jis priėjo prie jos ir uždėjo rankas ant pečių. — Kad ir ką reikėtų padaryti, jei nori surasti raktą, ieškoti

turėsime abu. Mes turime būti kartu kiek įmanoma daugiau. Be to, aš noriu, kad būtum šalia. Jūs abu.

— Štai čia sudėtingiausia dalis. Kaip aš paaiškinsiu jam, kad mes nakvosime pas tave?

— Jis jau pakankamai žino, kas vyksta, todėl supras. Ir negi tu manai, kad jis priešinsis minčiai apie mano žaidimų kambarį?

— Ne. Nemanau. — Ji išsinėrė iš jo rankų ir atsistojo. — Bredli, aš nenoriu, kad jis... Žinau, kokį poveikį tokie dalykai daro vaikui. Po to, kai mus paliko tėvas, namuose vyrų netrūkdavo.

Jo veidas sustingo.

— Tai nieko panašaus. Daug svarbiau — visais atžvilgiais. Zoja, tu ir Saimonas nesate laikinas dalykas mano gyvenime.

Jai ėmė trūkti oro.

— Neskubėk.

Bredas vos tramdėsi.

— Galbūt tau reikėtų paskubėti, — kietai atrėžė jis. — Tu nenori, kad pasakyčiau, ką reiški man, ką jaučiu tau?

— Ar dabar mes galime blaiviai apie tai galvoti?

Trokšdama įkvėpti gryno oro, ji priėjo prie lango ir atitraukė užuolaidą.

— Tu nežinai, ką reikšiu tau ar ką jausi man, kai reikalas bus atliktas. Mus visus dabar vienija ta keista istorija, ir dėl to viskas atrodo labai reikšminga.

— Aš susijungiau su tavimi pačią pirmą akimirką.

— Nedaryk šito. — Oro trūkumas ėmė gniaužti širdį. — Nežinai, kiek skausmo tai gali man suteikti.

— Galbūt nežinau. Pasakyk.

— Dabar negaliu. — Nors ir keikdama save už bailumą, ji nusisuko ir papurtė galvą. — Ir tu negali. Mums abiem metas eiti.

Jis palietė jai smakrą ir pabučiavo.

— Mes dar pasikalbėsime apie tai ir dar daugiau. Tačiau kol kas apsispręskime, kur gyvensime. Jei nenori gyventi pas mane, aš ateisiu pas tave. Bet norėčiau, kad pagalvotum. Ateisiu po darbo ir mes dėl visko susitarsime.

Keturioliktas skyrius

Pusę pirmos Zoja jau tvirtino šviestuvus Danos knygyne. Jos nutarė sutelkti pastangas vienai pastato vietai ir užbaigti ją. Po skubaus burtų traukimo laimėjo Dana.

— Man atrodo, taip būtų geriau, — kalbėjo ji pildydama nedidelę sukamą lentyną sveikinimo atvirukais. — Pas Bredą daugiau vietos ir jis turi namų šeimininkę. Be to, moka gaminti. Tu galėtum atsidėti rakto paieškai ir salonui, o visa kita užmiršti iki mėnesio pabaigos.

Logiška, pripažino Zoja. Netgi protinga. Bet...

— Ne viskas taip paprasta. Kaip galiu patikrinti teoriją, kad mano namas yra susijęs su raktu, nebūdama jame?

— Ar tai tau ką nors davė? — pasiteiravo Melori.

— Ne, kol kas nieko, bet šią versiją nagrinėju tik antra diena.

Kadangi draugės neatsiliepė, Zoja nuleido rankas ir atsiduso.

— Taip, žinau, kad jau būčiau ką nors pajutusi, jei tai būtų svarbu. Bet aš dar neįsitikinau.

— Man panašu į išsisukinėjimą, — puse burnos tarstelėjo Dana.

Zoja gindamasi metė į ją piktą žvilgsnį.

— Tai ne išsisukinėjimas. Tai... atsargumas. Džordanas gyvena tavo bute, nes jūs ruošiatės keltis į Viršūnę, Melori įsikraustė pas Fliną. Bet jūs susižadėję. O man reikia galvoti apie Saimoną.

— Bredas pamišęs dėl Saimono, — paprieštaravo Melori.

— Žinau. — Zoja kilstelėjo elektrinį suktuvą, kad baigtų tvirtinti šviestuvą. — Bet tai nereiškia, kad turime susipakuoti daiktus ir keltis pas Bredą. Nenoriu, kad Saimonas netinkamai suprastų mano ir Bredo santykius — seksą — arba priprastų prie didelių namų, daiktų, dėmesio ir to, jog kiekvieną dieną matys Bredą.

Melori liovėsi krovusi knygas į lentynas.

— Ar tu jaudiniesi tik dėl Saimono?

— Ne. — Zoja atsiduso ir padavė suktuvą Danai. — Stengiuosi nesipykti su savo jausmais ir kiek įmanoma juos kontroliuoti. Yra daugybė priežasčių.

— Žiūriu į tave ir nematau moters, kuri save varžo.

Zoja paėmė iš Melori šviestuvą ir sklandžiai įstatė į vietą.

— Tu manai, kad turėčiau tai daryti.

— Aš manau, kad turėtum daryti tai, kas daro tave laimingą. Ir kartais gyventi taip, kad būtum laiminga, yra sunkiau ir baisiau nei gyventi saugiai.

Nors Zoja dar nežinojo, kas padarytų ją laimingą arba kas beprotiškai išgąsdintų, ji nusprendė išsiveržti iš rutinos ir pasiimti Saimoną iš mokyklos.

— Maniau, kad važiuosiu pas ponią Henson.

— Žinau. — Jau įgudusiu judesiu Zoja patraukė petį, kai Mojus kyštelėjo snukį pro sėdynių tarpą norėdamas pasisveikinti su Saimonu. — Aš jai paskambinau. Norėjau pasikalbėti su tavimi.

— Prisidirbau?

— Nežinau. — Ji kilstelėjo antakius. — O tu prisidirbai?

— Ne, prisiekiu. Aš nieko nepadariau.

Ji sustabdė automobilį ir pamojavo ponui Hensonui, grėbstančiam kieme lapus.

— Ką gi, tada einam. Užkąsim, paplepėsim.

— Mojau. — Nekantraudamas pažaisti, Saimonas išsirito iš mašinos. — Sausainis! — šūktelėjo jis ir ėmė kvatotis, kai Mojus lyg pamišęs puolė prie durų.

— Mama!

— Ką?

— Kaip manai, kai Mojui teks grįžti namo, ar Flinas leis man jį lankyti?

— Žinoma, leis. — Ji stabtelėjo prie durų žiūrėdama į spurdantį Mojų. — Saimonai, žinau, kad nori šuns. Kodėl neprašai manęs?

— Gal mes dar negalime leisti sau turėti šunį.

— Ak. — Pajutusi gnybtelėjimą širdyje, ji atidarė duris ir leido Mojui šauti į virtuvę sausainių.

— Nes jie kainuoja. Net jei imi iš globos namų, vis tiek turi mokėti. Be to, jiems reikia pirkti ėdalą, žaislus ir visa kita. Juos reikia skiepyti. Bet aš taupau. Gal kitais metais galėsime nusipirkti?

Bijodama prasižioti, Zoja tik linktelėjo. Ji pasikabino paltą, neskubėdama pakabino sūnaus striukę, kad spėtų susitvardyti. Kai grįžo į virtuvę, Saimono kuprinė jau gulėjo ant grindų, o jis pats traukė sausainius nekantraujančiam Mojui.

Ji įpylė Saimonui stiklinę pieno ir ėmė pjaustyti obuolį, kad turėtų kur dėti rankas, kai kalbės.

— Tu žinai, kad aš stengiuosi padaryti kai ką svarbaus, bandau surasti raktą.

— Tiems stebukladariams.

— Taip, jiems. Aš tikrai labai stengiuosi ir kartais man atrodo, kad štai šiandien tikrai surasiu. O kartais manau, kad niekada nerasiu. Todėl man reikia pagalbos.

— Nori, kad aš tau padėčiau?

— Tam tikra prasme. — Ji sudėjo obuolio skilteles į lėkštę, papildė vynuogėmis. — Bredlis irgi nori man padėti. Stebukladariai sako esą labai svarbu, kad jis man padėtų.

— Jis protingas.

— Tau jis labai patinka, a?

— Aha. — Jis pasičiupo obuolio skiltelę, kai ji padėjo lėkštę ant stalo. — Tau irgi, ar ne?

— Taip. Bredlis mano, kad galėtų geriau padėti man, jei kuriam laikui persikeltume pas jį.

Net motinai neįskaitomu veidu Saimonas kramtydamas stebėjo ją.

— Gyventi su juo?

— Na, kurį laiką mes ten nakvotume. Kaip svečiai.

— Mojus irgi?

Išgirdęs savo vardą, Mojus čiupo pamėgtą teniso kamuoliuką ir pakišo savo plačią galvą Saimonui po ranka.

— Taip, esu tikra, kad jis galės būti kartu.

— Puiku. — Paspyręs kamuoliuką, kurį Mojus buvo padėjęs jam prie kojų, Saimonas pasiėmė vynuogę. — Jam ten patinka. Ten smagu.

— Mes būsime svečiai, Saimonai, tad tau ir Mojui, — šį kartą ji paspyrė kamuoliuką, — jums teks gražiai elgtis.

Saimonas linktelėjo stebėdamas, kaip Mojus nuslysta grindimis, atsitrenkia į duris, tada pagauna kamuoliuką.

— Gerai. Ar tu ir Bredas miegosite vienoje lovoje ir užsiiminėsite seksu?

— Ką? — cyptelėjo Zoja.

— Čiakas sako, kad jo tėvai taip daro savo lovoje, o jų kambarys šalia. Jis sako, kad jo mama leidžia tokius garsus, tarsi jai skaudėtų.

— O Dieve.

Žiaumodamas vynuoges, Saimonas įdėmiai pažvelgė motinai į veidą ir vėl pasiuntė Mojų gaudyti kamuoliuko.

— Ar iš tiesų skauda?

— Ne, — sumurmėjo ji, paskui krenkštelėjo. — Ne, neskauda. Žinai, gal pradėkime krautis daiktus, jei...

— Tai kodėl ji rėkauja ir visaip dejuoja?

Zoja pajuto, jog paskutinis kraujo lašas palieka jos veidą, staiga sugrįžta potvyniu ir užsiliepsnoja po oda.

— Na... hm. Tiesiog kai kurie žmonės... — O Dieve, prašau, padėk man. — Kai tu žaidi žaidimą arba žiūri televizorių ir kai susijaudini, tada tu... irgi rėki arba kitaip triukšmauji.

— Taip. Nes smagu.

— Smagu. Seksas irgi smagu, bet reikia būti pakankamai suaugusiam, reikia, kad tas kitas žmogus tau labai rūpėtų...

— Vyrai turi užsimauti sargį, kad nesusirgtų arba nesusargdintų ir kad nepridarytų vaikų, kol jų nenori. — Rimtai linktelėjęs, Saimonas įsimetė į burną paskutinę vynuogę. — Čiako tėvas turi jų stalčiuje.

— Saimonai Makortai, kaip tau ne gėda landžioti po pono Baristerio stalčius.

— Čiakas lindo. Jis ištraukė vieną ir atnešė man parodyti. Jie tokie juokingi. Bet tegu Bredas užsimauna jį, jei norės sekso, kad tu nesusirgtum.

— Saimonai. — Ji minutėlę užsimerkė. — Saimonai, — pakartojo. — Mes apsistosime pas Bredą ne tam, kad galėtume užsiiminėti seksu. O kai du suaugę žmonės draugauja, jie kartais nori ir pabūti kartu, bet tai labai asmeniška.

— Tada Čiako mamai nereikėtų taip garsiai šūkauti.

Zoja išsižiojo, susičiaupė, padėjo galvą ant stalo ir ėmė juoktis, kol apsiašarojo.

Kai Bredas atvyko, ji jau buvo supakavusi kiekvienam po lagaminą, kelioninį krepšį su, Saimono nuomone, gyvybiškai reikalingais daiktais ir dar vieną su jai reikalingais daiktais. Be to, šalia stovėjo šaldiklis su gendančiais maisto produktais iš šaldytuvo bei mėgstamiausiais Saimono užkandžiais ir dribsniais. Negana to, šalia Mojaus dėžės pūpsojo dvidešimt penkių svarų maišas ėdalo.

— Ar mes vykstame į safarį? — pasiteiravo Bredas, nužvelgdamas bagažą.

— Pats prisiprašei, — priminė jam Zoja.

Jis spirtelėjo į šaldiklį.

— Tiesą sakant, maisto aš turiu.

— Šis suges, jei nesuvalgysime. Be to, nenoriu, kad jaustum pareigą aprūpinti Saimoną ar mane. Jis turės laikytis taisyklių ir

dirbti tuos pačius darbus kaip ir čia. Jei mėgins išsisukinėti, pasakyk man, ir aš viską sutvarkysiu.

— Dar kas nors?

— Taip. Aš mielai gaminsiu mums visiems, o išlaidas už maistą dalysimės per pusę.

— Jei nori gaminti, aš už, bet tau tikrai nereikės mokėti už pusę kepalo duonos.

— Nesiginčyk. Arba aš susimoku už save, arba mes nevažiuojame. — Ji pasičiupo paltą, užsivilko. — Tavo daiktų netvarkysiu, bet Saimono ir savo tvarkysiu. Ir jei norėsis tylumos ar privatumo, nesidrovėdamas sakyk.

— Gal man užsirašyti. — Jis patapšnojo per kišenes, tarsi ieškodamas rašiklio. — Bijau, kad neprisiminsiu.

— Dabar tau gal juokinga, bet tu nesi gyvenęs po vienu stogu su devynmečiu berniūkščiu ir šuniu. Mėnesio pabaigoje tau gali prireikti gydymo. Taigi, kai daugiau jau nebegalėsi kentėti, taip ir pasakyk.

— Viskas?

— Dar vienas dalykas. Mudu su Saimonu kalbėjomės apie...

Ji nutilo, kai laiptais atidundėjo sūnus su Mojumi.

— Mam, vos nepamiršau seiliaus drakono.

— Saimonai, mes tik keletui dienų. Nebūtina imti visų daiktų.

— Pažiūrėkim. — Bredas paėmė kietą plastikinį drakoną. Jis surado mechanizmą, paspaudė, ir iš drakono nasrų kliūstelėjo žalsvų seilių kaspinas. — Geras.

— Pasiduodu. Saimonai, nešam daiktus į mašiną.

Tą vakarą prireikė ypač daug laiko ir kantrybės, kad Saimonas nueitų į lovą. Jis šokinėjo it patrakęs, džiūgavo, ir mama negalėjo jo kaltinti. Kambarys, kurį jam skyrė Bredas, buvo dukart didesnis nei namuose, be to, jame buvo muzikinis centras ir televizorius.

Nors Zoja įvedė čia namų įstatymus, vis dėlto reikės patikrinti, ar negirdėti televizoriaus garsų.

Ji išpakavo savo daiktus, susidėjo drabužius į kedru kvepiančius antikvarinės raudonmedžio komodos stalčius, išdėliojo šalia esančiame vonios kambaryje tualetinius reikmenis.

— Neįprask, — perspėjo save, glostydama plonus baltus lovos užtiesalo nėrinius.

Tik keletui dienų, galvojo ji. Tarsi vienas pasakos skyrius.

Ji žiūrėjo į medaus spalvos medines lubas ir svarstė, kaip jausis pabudusi rytą šioje lovoje, šiame kambaryje.

Pasilenkė uždaryti tuščią lagaminą, kai į atvirų durų staktą pasibeldė Bredas.

— Radai viską, ko reikėjo?

— Viską ir dar daugiau. Nuostabus kambarys, jaučiuosi lyg būčiau šilto pyrago viduje. — Ji pastūmė lagaminą po lova. — Man, kaip ir Saimonui, norisi pašokinėti ant lovos.

— Prašom.

Nors ji šypsojosi, akyse buvo matyti susirūpinimas. Ji mostu parodė geltonas rožes ant komodos.

— Buvai įsitikinęs, kad viskas bus taip, kaip tu nori?

— Pasiklioviau tavo blaiviu protu ir tavo įsipareigojimu įvykdyti žygį.

— Tu sugebi manipuliuoti žmonėmis, Bredli. — Ji vėl perbraukė ranka per užtiesalą. — Tyliai ir sklandžiai.

— Nepaisant to, norėjau, kad tu ir Saimonas būtumėt kaip įmanoma saugesni. Jei būtų reikėję jėga atsitempti tave, būčiau taip ir padaręs. Esu dėkingas, kad išgelbėjai mus abu nuo to.

— Jei būtum tai daręs prievarta, aš būčiau pasišiaušusi ir praradusi blaivų protą. Vis dėlto protingiau laikytis kartu.

— Gerai. Ar leisi man įslinkti vidurnaktį?

Ji stengėsi išlaikyti šaltą veidą, tačiau lūpos išdavikiškai virpčiojo.

— Tai tavo namai.

— Bet renkiesi tu.

Zoja nusijuokė ir papurtė galvą.

— Sklandžiai. Mums reikia pasikalbėti. Gal eime į apačią?

— Žinoma. — Jis ištiesė jai ranką ir, nors matė dvejojant, laikė ištiesęs, kol ji paėmė ją. — Gal išgerkim vyno prie židinio?

— Būtų miela. Viskas čia labai miela. Tik šiurpstu nuo minties, jog Saimonas gali ką nors sudaužyti.

— Liaukis. Tą dieną, kai grįžau, Flinas užsuko su Mojumi. Šuo ilgai negaišęs sudaužė lempą. Tai nebuvo nacionalinė tragedija.

— Aš tikriausiai per daug nerimauju.

— Eik ir prisėsk. Atnešiu vyno.

Židinys jau liepsnojo. Jis tikriausiai užkūrė, kol ji tvarkėsi. Kaip ir visi kiti, šis kambarys buvo jaukus, šiltas ir *įdomus*. Visi mažmožiai, suvenyrai, kuriuos Bredas tikriausiai parsivežė iš savo kelionių, paveikslai turėjo savo vietą.

Tai rodo, jog čia gyvena žmogus, kuris žino, ko nori ir yra įpratęs turėti geriausia.

Ji priėjo apžiūrėti paveikslo, kuriame buvo nutapyta Paryžiaus gatvė su lauko kavine ir jos linksmais skėčiais, gėlėmis, fone oriai stūksančia Triumfo arka.

Tolimas jos įrėminto atviruko aidas.

Ir jis yra sėdėjęs vienoje iš tų triukšmingų kavinių, gėręs stiprią juodą kavą iš mažyčio puodelio, o ji tik svajojo apie tai.

Bredas įėjo nešinas buteliu vyno vienoje rankoje ir dviem taurėmis kitoje.

— Nusipirkau jį prieš porą metų, — tarė jis prieidamas. — Man patiko paveikslo nuotaika — regis, girdi gatvės triukšmą, mašinų signalus.

Jis įpylė vyno į vieną taurę ir luktelėjo, kol Zoja paėmė ją.

— Mes, Veinai, negalime liautis kolekcionavę meno kūrinių.

— Gal jums reikėtų įkurti muziejų.

— Tiesą sakant, mano tėvas turi tokią mintį — norėtų pastatyti viešbutį kur nors prie jūros. Galėtų sukabinti jame dalį paveikslų ir tada turėtų priežastį nusipirkti jų daugiau.

— Jis statytų viešbutį vien tam, kad turėtų kur dėti savo meno kolekciją?

— Tam, bet kartu ir verslo tikslais. Menas, mediena ir kapitalizmas yra Veinų simboliai. Jis ieško tinkamo žemės sklypo čia, kalnuose, kur viskas prasidėjo. — Bredas lengvai gūžtelėjo pečiais. — Bet jei neras čia, ras kitur. Jei Bi Si ko nors užsimano, visada gauna.

— Tada tu visas į jį.

— Priimsiu tai kaip komplimentą. Jis geras žmogus. Truputį grėsmingas, bet geras. Geras vyras ir tėvas, velniškai geras verslininkas. Tu jam patiksi.

— Negaliu net pagalvoti, — sudejavo Zoja.

— Jam patiks, kaip tu gyveni savo gyvenimą, kiek pasiekei. Ir tai, ko sieki. Jis pasakytų, kad turi smarvės, o tai gerbia labiausiai.

Zoja manė, kad toks žmogus kaip Bi Si Veinas iščiurškintų ją kaip mėsainį, jei sužinotų, kad ji susitikinėja su jo sūnumi.

— Tu myli juos? Savo tėvus?

— Labai.

— Aš nežinau, ar myliu savo motiną. — Tai išsprūdo jai nespėjus pagalvoti. — Kaip siaubingai pasakiau. Aš noriu ją mylėti, bet nežinau, ar myliu.

Apstulbinta savo žodžių, Zoja lėtai atsisėdo ant fotelio porankio.

— O tėvo nemačiau jau daugelį metų. Net nepažįstu jo, tad kaip galiu mylėti? Jis mus paliko. Paliko savo žmoną, keturis vaikus ir niekada nesugrįžo.

— Tau turėjo būti sunku. Motinai irgi.

— Visiems buvo sunku, — sutiko Zoja. — Ypač mamai. Jis ne tik sudaužė jai širdį, jis alino ją, kol visiškai išdžiūvo ir tapo šiurkšti; mums neliko jokio širdingumo. Kai jis išėjo, ji bandė jį vytis. Tada aš nemaniau, kad ji sugrįš.

— Ir paliko jus vienus? — Bredo balse nuskambėjo neslepiamas įniršis. — Ji paliko savo keturis vaikus vienus?

— Ji be galo norėjo jį susigrąžinti. Jos nebuvo tik keletą die-

nų, bet... o Dieve, aš taip bijojau. Galvojau — ką darysiu, jei ji negrįš?

— Negi neturėjai kam paskambinti, paprašyti pagalbos?

— Galėjau paskambinti mamos seseriai, bet jos visą laiką pykosi, todėl nenorėjau į ją kreiptis. Nežinojau, ar patogu kreiptis ir į tėvo šeimą, kai viskas taip pasisuko. Iš tikrųjų tai nežinojau, ką, velniai rautų, daryti, todėl nieko nedariau, tik rūpinausi vaikais ir laukiau, kada ji sugrįš.

Bredas negalėjo to įsivaizduoti.

— Kiek tau buvo metų?

— Dvylika. Jaunylis tik metais jaunesnis, tad jis manęs neklausė. Džolin, jai buvo aštuoneri, visą dieną verkė. Iki šiol nesu mačiusi žmogaus, kuris būtų taip verkęs, — atsiduso Zoja. — Meizė buvo dar kūdikis, penkerių, tad ji nelabai suprato, kas vyksta, bet jautė, jog kažkas negerai. Negalėjau nė minutės atplėšti nuo jos akių. Nežinojau, ką reikės daryti, jei pasibaigs maistas arba pinigai.

Ji persėdo į fotelį.

— Bet motina sugrįžo. Prisimenu, galvojau, kokia ji pavargusi ir pikta. Vėliau ne kartą buvo ir labiau pavargusi, ir piktesnė. Tačiau ji stengėsi dėl mūsų. Darė ką galėjo, bet nežinau, ar mylėjo. Nežinau, ar galėjo mylėti.

Ji pakėlė į jį akis.

— Štai iš kokių žmonių aš kilusi. Norėjau, kad žinotum.

— Sakai tai manydama, kad mano jausmai tau pasikeis? Kad jei tavo tėvai buvo neatsakingi ir savanaudiški žmonės, aš liausiuos mylėjęs tave?

Jos ranka truktelėjo, ir vynas išsiliejo per taurės kraštą.

— Nekalbėk taip. Nekalbėk apie meilę, kol gerai nepažįsti manęs.

— Aš pažįstu tave, Zoja. Nori, kad pasakyčiau, ką žinau? Ką matau, ką jaučiu?

Ji papurtė galvą.

— Dieve. Nežinau, ką man daryti. Nežinau, kaip priversti

tave suprasti, kaip man sunku. Kaip aš bijau, kad jei vėl atversiu širdį, ji gali išdžiūti ir suskilinėti.

— Taip, kaip atsivėrei Džeimsui Maršalui?

Ji atsiduso.

— Aš mylėjau jį, Bredli, labai mylėjau. Jaučiausi tarsi būčiau krištoliniame rutulyje, kur viskas šviesu ir gražu. Tai nebuvo beatodairiški ar nerūpestingi santykiai.

Jis atsisėdo šalia.

— Papasakok. Man reikia žinoti, — tarė jis, kai Zoja ėmė dvejoti. — Be to, grįžimas į praeitį kartu su manimi gali padėti tau žengti žingsnį ieškant rakto.

— Man negėda, — tyliai prakalbo ji. — Tiesiog tai, kas tarp mūsų buvo, tai, ką tada jaučiau, visada buvo tik mano reikalas. Bet tu turi teisę žinoti.

Jis palietė jos ranką, bet tučtuojau atitraukė.

— Kaip jūs susipažinote?

— Galima sakyti, kad mus supažindino mūsų motinos. Ponia Maršal — ji kviesdavosi mano mamą padaryti jai šukuoseną. Kartais iškviesdavo prieš vakarėlį ar kur nors eidama. Aš eidavau kartu, padėdavau mamai plauti plaukus, daryti manikiūrą. Ponia Maršal buvo labai maloni man ir nepasipūtusi. Na, bent jau nelabai, — pasitaisė ji. — Ji kalbėdavosi su manimi, paklausta visada atsakydavo. Klausinėdavo manęs apie mokyklą, berniukus. Ir visada įkišdavo penkis dolerius, kai mama nematydavo.

Džeimsas būdavo mokykloje. Kartais matydavau jį, bet jis niekada manęs nepastebėdavo. Aš žiūrėdavau į jo nuotraukas ant ponios Maršal stalo. Jis buvo gražus, kaip koks riteris ar princas, ir tikriausiai aš jį truputį įsimylėjau. Merginoms taip atsitinka.

— Vaikinams irgi, — pridūrė Bredas.

— Galbūt. Jie ruošdavo daugybę vakarėlių namuose. Poniai Maršal patiko priiminėti žmones. Ji pasamdė mane jiems patarnauti ir netgi nupirko gerą juodą sijonėlį ir baltą palaidinukę, kad gražiai atrodyčiau. Kartą pavasarį jie rengė pokylį ir Džeimsas, grįžęs namo iš mokyklos, pastebėjo mane.

Ji pažvelgė į vyno taurę rankoje, tarsi būtų apie ją pamiršusi. Lėtai gurkštelėjo kaupdama mintis.

— Jis sekiojo paskui mane į virtuvę, kalbino, flirtavo. Aš drovėjausi ir jaučiausi nerangi. Bet jis buvo toks mielas. Kai šventė baigėsi ir aš viską sutvarkiau, jis parvežė mane namo.

Ji kilstelėjo pečius ir vėl nuleido.

— Man nebuvo leidžiama važinėtis su vaikinais, turėjau neleisti ir jam mane parvežti. Žinojau, kad jo mamai nepatiktų, jei sužinotų. O manoji? Būtų nudyrusi man kailį. Bet aš nieko negalėjau sau padaryti. Ir negalėjau liautis susitikinėti su juo. Išslinkdavau paslapčia, nes nei jo tėvai, nei mano mama nebūtų to leidę. Tačiau taip buvo dar įdomiau. Kaip Romeo ir Džiuljeta. Buvau dar labai jauna, jis irgi, tad įsimylėjome apie nieką negalvodami.

Ji pažvelgė į Bredą ir tarsi perskaitė jo mintis.

— Manai, kad jis pasinaudojo manimi, bet nieko panašaus nebuvo. Galbūt jis nemylėjo manęs taip, kaip aš mylėjau jį. Bet manė, kad myli. Jam buvo tik devyniolika ir jis buvo įklimpęs į tokias pačias meilės pinkles kaip ir aš.

— Zoja, devyniolikmetis iš tokios šeimos, iš kitos aplinkos, jis žinojo gerokai daugiau apie... gyvenimą nei tu.

— Galbūt. Gal tai tiesa, nes aš tikrai nelabai ką išmaniau. Bet jis nevertė manęs, Bredli. Nenoriu, kad taip manytum. Jis nespyrė manęs ir nereikalavo, jo kaltė nė kiek ne didesnė už mano. Tiesiog taip atsitiko.

— O kai pasakei jam, kad laukiesi?

Zoja giliai įkvėpė ir lėtai iškvėpė.

— Du mėnesius aš net nežinojau, jog esu nėščia. Nieko apie tai neišmaniau. Įsitikinau tik rugsėjį, bet jis buvo išvažiavęs į koledžą. Kai sugrįžo savaitgaliui, pasakiau. Jis supyko ir išsigando. Kai dabar apie tai galvoju, manau, kad tuo metu jo jausmai jau blėso. Juk jis mokėsi koledže, kur verda įdomus gyvenimas, o čia kažkokia mergina, kuri nebekelia jam jokio susidomėjimo, sako, kad laukiasi nuo jo.

— Kaip jam nepasisekė.

Ji šyptelėjo.

— Tu baisiai griežtas jam.

— Būčiau dar griežtesnis, jei pasitaikytų proga. — Bredas pasipiktinęs atsistojo įsipilti dar vyno. — Gal iš dalies tai pavydas. Tačiau labiausiai mane siutina, kad jis paliko tave vieną su visomis problemomis.

— Jis sakė, kad pasielgs teisingai, kad bus šalia. Manau, tuo tikėjo, nors buvo išsigandęs ir piktas. Manau, kad tuo metu jis kalbėjo nuoširdžiai.

— Žodžiai pigūs.

— Taip. — Ji lėtai linktelėjo, o Bredas nenustygdamas vaikščiojo po kambarį. — Toks kaip tu būtų išlaikęs duotą žodį. Tačiau ne visi žmonės vienodi. Ir kartais teisinga yra ne tai, ką tu manai. Aš esu ten, kur esu, nes jis neįvykdė pažado, o tai pasirodė teisinga. Tai išėjo į gera man ir Saimonui.

— Gerai. Kas buvo toliau?

— Jis ketino pasakyti savo tėvams, o aš turėjau pasakyti savo mamai. Tada mes turėjome padaryti tai, ką privalėjome.

— Bet jis to nepadarė.

— O, jis pasakė savo tėvams, kaip ir aš pasakiau mamai. Mano mama įsiuto, tačiau iš dalies buvo piktdžiugiška. Ji džiaugėsi, nes aš gavau ko nusipelniau už tai, kad visą laiką laikiau save geresne už juos, o dabar įsitikinau, jog esu kaip visi. Vis dėlto, kai atėjo ponia Maršal, mama užsistojo mane.

Zoja išdidžiai kilstelėjo smakrą.

— Ponia Maršal išvadino mane melage ir apgavike, valkata, apgavusia jos sūnų. Aš nenutempsianti jos berniuko į purvą ir jei esu nėščia, tai dar nereiškia, kad nuo jo. Net jei nuo jo, ji neleisianti jam visą gyvenimą mokėti už tai, kad suklydo su manimi. Prikalbėjo ir daugiau dalykų — sakė priėmusi mane į savo namus, pasitikėjusi manimi, o aš pasirodžiusi esanti vagilė ir prostitutė. Sviedė ant stalo penkių tūkstančių dolerių čekį ir pasakė, jog tai viskas, ko aš galiu tikėtis. Galiu panaudoti juos abortui ar kam, bet niekada daugiau negausiu nė cento, o jei mėginsiu pasi-

matyti su Džeimsu, ji pasirūpinsianti, kad mano šeima sumokėtų už tai.

— Tu nešiojai jos anūką.

— Ji taip nemanė. Negalėjo. Ir būtų privertusi mano šeimą mokėti. Ji buvo turtinga ir įtakinga, o aš neturėjau nieko. Ji išsiuntė Džeimsą į kitą miestą, net nežinau kur. Tą rugsėjį parašiau jam laišką klausdama, ką daryti, ką jis norįs, kad daryčiau. Jis taip ir neatsakė, spėju, tai ir buvo jo atsakymas. Pasiėmiau pinigus, susirinkau sukauptas santaupas ir išėjau. Neketinau auginti savo vaiko toje treilerių aikštelėje. Neketinau auginti jo Maršalų kaimynystėje. Kai gimė Saimonas, nusiunčiau Džeimsui kitą laišką su kūdikio nuotrauka. Sugrįžo neatplėštas. Tada ir nutariau viskuo pasirūpinti pati. Neieškosiu, kas pagerintų arba pakeistų mano gyvenimą. Nelaukti, kol kas nors pasakys, kad myli mane ir nori pasielgti teisingai.

Jis vėl atsisėdo šalia, paėmė iš jos taurę, kurią buvo visiškai pamiršusi, ir padėjo ant stalo.

— Tu įrodei, kad gali susikurti gyvenimą sau ir Saimonui. Viena pati. Ar tau būtina toliau įrodinėti?

— Jei aš leisiu tam atsitikti tarp mūsų, o tu paliksi mane... Nesu tokia drąsi, kad rizikuočiau. Gal ir rizikuočiau, jei būčiau viena. Bet aš ne viena.

— Tu netiki, kad myliu tave.

— Tikiu, kad tu manai, jog taip yra, ir žinau, jog niekas nesutrukdytų tau pasielgti teisingai. Net jei galvotum atvirkščiai. Todėl noriu paprašyti tavęs, kad palauktum, kol pasibaigs mėnuo, kai išblės romantika ir įdomumas — tada pažiūrėsim, ką iš tikrųjų mes jaučiame vienas kitam.

Ji žiūri į veidrodį, galvojo jis, kuriame atsispindi tai, kas buvo tarp jų, ir tai, kas buvo tarp jos ir Džeimso. Tad pabandė sušvelninti nuoskaudą.

— Noriu paklausti tavęs tik vieno. Tik vieno. Ar myli mane?

— Negaliu nemylėti, bet *galiu* valdyti tai, ką jaučiu.

Penkioliktas skyrius

Ji pasuko klaidinga kryptimi. Dabar Zoja tuo įsitikino. Buvo grįžusi į „Malonumo“ centrą, apieškojo visus tris aukštus, išnaršė palėpę, žiūrėjo į veidrodį. Nerado nieko, nė menkiausios užuominos. Jokio šviesos blyksnio ar įkvėpimo.

Jokio rakto.

Ji grįžo į savo namą ir visą valandą sėdėjo svetainėje viena. Nors jautėsi kvailai, užtraukė užuolaidas, užsidegė žvakes ir laukė, kol ją aplankys supratimas ar nuojauta.

Tačiau vos neužmigo.

Ji jautėsi pavargusi, nusivylusi ir susierzinusi. Tikriausiai ir šitai nepadės atsiverti intuicijai. Tad nusprendė grįžti į pradžią ir pabandyti iš naujo.

Prieš eidama pas Bredlį, pasirūpino Saimonu.

Nuo tada, kai jie įsikėlė į Bredo svečių kambarius, jis elgėsi mandagiai. Truputį šaltokai, galvojo Zoja eidama jo namų link. Bet ji negali jo kaltinti.

Ji pasibeldė ir išgirdusi kvietimą pravėrė duris.

— Atsiprašau, kad trukdau, bet... ak. — Milžiniški planai, prismeigti ant lentos, įtraukė ją į kambarį. — Čia tavo plėtros planai.

— Mm. Reikia atlikti porą pakeitimų, tačiau iš esmės jie baigti. Pradėsime kovo mėnesį, kai oras leis.

— Visa tai pridėsi prie sodininkystės ir daržininkystės skyriaus?

— Padvigubinsiu plotą. Namų savininkai nori medelių, krūmų, gėlių bei daržovių, taip pat priemonių jiems sodinti ir prižiūrėti. — Jis patapšnojo sau per šlaunį stebėdamas Zoją, kol ji apžiūrinėjo planus. — Bus ir sodo papuošimo detalių. O šiame skyriuje prekiausime lauko baldais.

— Ambicingi planai.

— Man pavyks. Kai reikalas svarbus, dirbi tol, kol pavyksta.

— Žinau, kad pyksti ant manęs.

— Šiek tiek. Esu labiau nusivylęs. Važiuoji į miestą?

— Ne, ne šiandien. Ką tik kalbėjausi su Flinu. Saimonas šiandien kurį laiką pabus pas jį, nes Flinas pasiilgo Mojaus, o ir Saimonui patiks pabėgioti su jais abiem. O aš... aš noriu grįžti į Vakarų Virdžiniją, į miškus. Kad įsitikinčiau, jog nieko nepraleidau. Pasakau tau, nes nenoriu, kad jaudintumeisi ar liūdėtum.

— Aš nuvešiu tave.

— Taip. — Jos skrandis susisuko į mazgą. — Manau, gera mintis. Grįžtant norėsiu kai kur užsukti, bet apie tai turiu pasikalbėti su tavimi. Būčiau dėkinga, jei išvažiuotume tuoj pat.

— Duok man penkias minutes.

— Ačiū. Pakeliui užvešime Saimoną su Mojumi.

Kai ji išėjo, Bredas išsitraukė medžioklinį peilį iš rakinamo stalčiaus ir patikrino jo ašmenis.

* * *

Nusiramink, įsakė ji sau, kai jie išsuko iš Velio.

— Na, norėjau pasikalbėti su tavimi apie Padėkos dieną. Melori minėjo, kad liksi čia per šventes.

— Dabar ne laikas išvykti.

— Taip. — Padėkos diena bus kaip tik prieš lemiamą datą. Mažiau nei po savaitės smėlio laikrodis išseks. — Pagalvojau, ar nenorėtum, kad mes visi septyni susirinktume švęsti tavo namuose. Melori valgomasis dar nebaigtas, tačiau tavasis vis vien didesnis. Aš galėčiau viską pagaminti.

— Taip. — Jis palietė jos ranką. — Labai norėčiau. Jei tu gaminsi, aš pasirūpinsiu pirkiniais. Sudaryk man sąrašą.

— Būtų gerai, nes laiko liko nedaug.

Jis pažvelgė į ją puikiai suprasdamas, apie ką ji kalba.

— Laiko turime pakankamai.

— Tikiuosi. Yra dar vienas dalykas, kur galėtum man padėti. Noriu nuvažiuoti į gyvūnų globos namus ir išrinkti šuniuką Saimonui. Po Padėkos dienos, kai... viskas baigsis. Jie sakė, kad palaikys man vieną.

— Kodėl nepaėmus jo dabar?

— O, tai būtų gražu — berniukas, didelis šuo ir mažas šuniukas, lakstantys po tavo namus. Šuniukas sisios ant tavo kilimų ir kramtys viską, kas neprikalta. Verčiau palauksiu, kol grįšime namo.

— Logiška, — tarstelėjo Bredas ir nutilo.

Ji rodė jam kelią — vingiuojančius keliukus, paskui paprašė sustoti šalia lauko.

— Gražus kraštovaizdis.

— Taip. — Ji išlipo iš automobilio, ir kandus vėjas tučtuojau nudažė jos skruostus raudoniu. — Myliu šias kalvas. Niekada nenorėjau gyventi ten, kur nėra kalnų. Ir medžių.

Zoja pralindo pro tvorą.

— Kai buvau maža, žaisdavau šiuose miškuose, o kai paaugau, sėdėdavau ir svajodavau.

— Apie ką svajodavai?

— Apie vietas, kur kada nors nukeliausiu, šalis, kurias pamatysiu, žmones, su kuriais susipažinsiu.

— Vaikinus?

— Nelabai. Bent jau ne tiek, kiek kitos merginos. Visada galvodavau: jau ko tikrai gyvenime nedarysiu, tai neprisirišiu prie vieno vyro ir neapsikrausiu vaikais, nes tada nieko įdomaus nenuveiksiu. Galbūt mama šaipėsi pagrįstai.

— Ne.

— Tiesiog man buvo įgrisę prižiūrėti vaikus ir padėti mamai dirbti. Rūpintis, kaip apmokėti sąskaitas arba kaip išsiversti su

turimu maistu. Kai buvau dvylikos, nei vaikinai, nei vestuvės ar kūdikiai man nerūpėjo. Aš netgi nežaidžiau su lėlėmis.

Artėjant prie miško, jis paėmė ją už rankos.

— Su kuo gi žaidei?

— Su įrankiais ir dažais. Man patiko taisyti daiktus. Savo lėles atidaviau Džolin ir Meizei. Nebuvo prasmės apsimetinėti, kad kažkuo rūpiniesi, kai iš tiesų taip dariau. Dieve, kaip aš troškau iš čia ištrūkti. Labai norėjau, Bredli, ir kai pasirodė Džeimsas — aš nesitikėjau pastoti. Bet... negaliu tvirtinti, kad kažkur galvoje nekirbėjo mintis apie vyrą bei vaikus — vienintelį būdą ištrūkti iš čia ir gauti daugiau.

— Jeigu ir taip? — Jis stabtelėjo pamiškėje. — Jeigu ir taip, Zoja? Tau buvo šešiolika.

— Bet dabar man ne šešiolika ir aš noriu, kad žinotum, jog nežiūriu į tave kaip į būdą gauti daugiau. — Ji paėmė jį už abiejų rankų ir stipriai suspaudė. — Noriu, kad žinotum tai prieš įeinant į šį mišką.

— Aš taip ir nemanau. Kad tave kur, tikriausiai nepriverščiau tavęs paimti daugiau, net jei užvožčiau per galvą. — Ramindamas abu, Bredas paėmė jos ranką ir pakėlė prie lūpų. — Bet aš paimčiau daugiau iš tavęs. Noriu daugiau iš tavęs.

— Jei galėčiau kam nors atiduoti viską, tai būtum tu. — Ji apkabino jį ir prisiglaudė. — Tu geriausias vyras, kokį esu sutikusi, ir tai labiausiai mane baugina.

— Leisk man pačiam savimi pasirūpinti.

— Po keleto dienų, — sumurmėjo ji, atsitraukė, paėmė jo ranką ir įžengė į mišką.

— Tą dieną, eidama per mišką, mačiau baltąjį elnią, — tarė ji jam. — Daugiau nieko. Man buvo gera vėl čia vaikštinėti. Taip ramu. Čia buvo pradėtas Saimonas. Tai gera vieta, svarbi man.

— Vadinasi, mums abiem.

Ji ėjo tuo pačiu takeliu kaip tada, tačiau šį kartą nematė elnio, nejautė vietos reikšmingumo. Priėjus pakraštį, kur prasideda žvyruota aikštelė, ji sustojo.

— Turiu pasimatyti su motina. Tau nebūtina eiti.

— Nenori, kad susipažinčiau su ja?

Zoja giliai atsiduso žiūrėdama į treilerius.

— Gal vertėtų. Šeštadienis jai užimta diena. Ji tikriausiai turės klientų, tad mes ilgai neužsibūsime.

Jis pamatė vaikus, žaidžiančius prie surūdijusių sūpuoklių, maišytos veislės dobermaną, kuris lojo žvangindamas grandinę taip, tarsi jau būtų ragavęs kraujo. Iš kairėje pusėje esančio treilerio sklido pikti balsai, grasinantys virsti karštu barniu. O dešinėje, ant išklibusių laiptų, sėdėjo mergytė ir dainavo lėlei lopšinę.

Ji pakėlė galvą ir meiliai nusišypsojo Bredui.

— Sisi laikas miegoti, — pašnibždomis tarė.

Jis pritūpė ir pažiūrėjo į lėlę.

— Ji labai graži.

— Ji mano brangioji dukrytė.

Jiems kalbant, už jos nugaros atsidarė durys. Tarpduryje pasirodė jauna moteris su pašluoste rankoje. Jos akyse atsispindėjo atsargumas.

— Kuo galiu padėti? — Ji uždėjo ranką mergaitei ant peties.

— Mes tik grožimės Sisi, — tarė Bredas.

— Aš esu Kristalės Makort dukra Zoja. — Suprasdama motinos atsargumą, Zoja priėjo prie Bredo ir palietė jo ranką. — Mes užsukome pasimatyti su ja.

— Ak. — Moteris akivaizdžiai atsipalaidavo. — Malonu susipažinti. Išgąsdinote mane, ir tiek. Chloja žino, kad negalima kalbėtis su nepažįstamaisiais, bet, regis, nieko negali sau padaryti. Ji visais pasitiki. Pasveikinkit nuo manęs ponią Makort ir padėkokite dar kartą, kad taip gražiai apkirpo Chloją.

— Būtinai. — Nueidama Zoja išgirdo, kaip moteris kviečia dukrą: „Eikš pas mamą, mieloji dukryte“.

— Kai kurie žmonės čia susikuria gerą gyvenimą, — tyliai tarė ji. — Sodina gėles, vasarą rengia iškylas.

— O kiti gyvena rūmuose ir gyventi nesugeba. Svarbu ne kur, svarbu kaip. Ir su kuo.

Galbūt, pagalvojo Zoja, tai dar vienas dalykas, kurį jai lemta įsiminti.

— Štai mūsiškis. Josios. Mūsų. — Ji nuleido ranką, kuria ką tik rodė apšiurusį žalią vagonėlį. — Man gėda, kad gėdijuosi to. Ir nekenčiu savęs, nes man nemalonu, kad tu tai matai. Ji visada sakydavo, jog aš per daug išdidi. Tikriausiai ji teisi.

— Ką gi, vadinasi, nesi tobula. Geriau pagalvojus, gal aš tavęs nė nemyliu.

Ji pamėgino nusijuokti, tačiau juokas įstrigo gerklėje.

— Tai ruošiesi supažindinti mane su savo motina, Zoja, ar man pačiam pasibelsti?

— Tu jai nepatiksi.

— Tu neįvertini mano neįtikėtino žavesio.

Pagavusi linksmą savimi pasitikinčiojo toną, Zoja tik žvilgtelėjo į jį. — Būtent tai jai ir nepatiks.

Atsidususi ėmė lipti laiptais. Už durų buvo girdėti balsai. Jauni balsai, mažiausiai dviejų žmonių.

Šeštadienio rytą ruošiamasi šeštadienio vakarui, pagalvojo ji. Pasimatymų vakarui. Tikriausiai merginos nori pasigražinti. Ji pasibeldė į metalinį rėmą, pravėrė duris, tada stumtelėjo pečiu.

Trys merginos, pastebėjo ji. Viena jau sėdėjo nutepta balikliu. Kažkas ruošiasi tapti blondine. Antrajai buvo baigiama dailinti trumpa šukuosena. O trečioji laukė savo eilės vartydama šukuosenų madų žurnalą.

Jos čirškavo kaip smagių žvirblių būrys, staiga nutilo, o paskui ėmė kikenti pamačiusios už Zojos Bredą.

Patalpa dvokė balinimo priemonėmis, dažais, dūmais ir vakarykšte vakariene.

Kristalė atsisuko nuo viryklės, kur nustatinėjo kiaušinių virimo laiką. Ji išlenkė antakius.

— Vėjai atpučia tave jau antrą kartą per mėnesį, bet juk mano gimtadienis dar toli. — Jos žvilgsnis nukrypo į Bredą.

— Važiavome pro šalį. Norėjau, kad susipažintum su mano draugu Bredliu.

— Bredlis. Šis vardas kvepia sidabriniu doleriu.

— Malonu susipažinti, ponia Makort.

— Čia per daug žmonių. — Ji pasičiupo cigaretes ir ryškiai raudoną žiebtuvėlį. — Eime į lauką.

— Damos, — linktelėjo merginoms Bredas, ir šios vėl ėmė kikenti.

— Matau, turi daug darbo, — pradėjo Zoja.

— Šeštadienio biznis. — Kai durys už jos užsidarė, Kristalė prisidegė cigaretę ir išpūtė dūmų kamuolį. — Džeikobsonų mergina nori tapti blondine. Kaip Britnė Spyrs. — Turėjo gražius kaštoninius plaukus, bet ne, reikia sugadinti — ką gi, jos reikalas.

— Tai Heilė Džeikobson? Ji buvo dar visai maža, kai mačiau ją paskutinį kartą.

— Jai šešiolika. Tiek ir tau buvo, kai pabėgai. Jei ji ir toliau taip koketuos, baigs kaip ir tu.

— Aš jau seniai lioviausi galvoti apie tai kaip apie blogą dalyką. — Zoja žinojo, jog merginos viską girdi, nes jos motina nesivargino pritildyti balsą. — Saimonas geriausia, kas nutiko mano gyvenime.

— Sakei, kad nesilauki. — Raukšlės Kristalės kaktoje dar labiau pagilėjo, kai ji metė žvilgsnį į Bredą. — Gal atvažiavai pasakyti kitaip?

— Ne, Bredlis yra...

— Zoja ir Saimonas labai svarbūs man, — ramiai tarė Bredas. — Aš norėjau susipažinti su jumis. Zoja pasakojo, kad beveik viena pati užauginote keturis vaikus. Tikriausiai iš jūsų ji paveldėjo drąsą.

Gražus vardas, graži išvaizda, gražios kalbos, galvojo Kristalė traukdama dūmą.

— Vaikus auginti drąsos nereikia. Reikia stiprios nugaros.

— Numanau, kad reikia abiejų. Turite gražią ir protingą dukrą, ponia Makort. Tikriausiai labai ja didžiuojatės.

— Bredli. Su savo turtingu vardu ir puikiomis manieromis. Nori jos — tavo reikalas. — Tarsi jai nė kiek nerūpėtų, truktelėjo liesą petį. — Ji darbšti ir vaisinga. Daug neinkščia.

— Turėsiu tai galvoje, — nerūpestingai atšovė Bredas, ir Kristalė neišlaikiusi nusijuokė.

— Gal šį kartą ji geriau pasirinko. Neatrodo, kad būtum didelis mulkis.

— Ačiū.

— Tu niekada nesistengei išsisukti nuo darbo, — beveik meiliai tarė ji Zojai. — Turiu tai pripažinti. — Ji impulsyviai ištiesė ranką ir palietė Zojos plaukus. — Geras kirpimas — stilingas. Na, nesi ir kvaila. Matau, turi galimybę gerai gyventi — nes šis, rodos, gerai gyvena — tad būtum kvaila, jei tuo nepasinaudotum. Moteris turi imti tai, ką gali gauti.

— Mama.

— Sakau tai, ką galvoju, visada sakiau ir visada sakysiu. — Kristalė nusviedė nuorūką ir sutrypė batu. — Turiu grįžti. Šįkart užsimauk ant pirštо žiedą, — tarė ji Zojai, tada kryptelėjo smakrą į Bredą. — Galėjo būti ir blogiau.

Ji atidarė duris, įėjo vidun ir užtrenkė jas.

— Visada štai taip. Visada. — Ašaros susikaupė Zojos akyse, tačiau buvo negailestingai užgniaužtos. — Mums reikia eiti.

Nuleidusi galvą ji beveik bėgte puolė miško link, kol Bredas paėmė ją už rankos.

— Ji nesupranta tavęs.

— Tai man jokia naujiena.

— Ji nesupranta šviesos tavyje. Nesupranta, kad svarbu ne tai, ką gali gauti, svarbu ką nori pasiekti. Ji nesupranta tavęs, todėl nežino, kaip tave mylėti.

— Aš nežinau, ką man daryti.

— Jei bandysi ką nors daryti, kentėsi. Jei nieko nedarysi, irgi kentėsi. — Jis paglostė jai ranką. — Aš suprantu tave, Zoja, todėl žinau, ką pasirinksi.

Ji atsigręžė į treilerį.

— Atvažiuosiu per Kalėdas galbūt... tik galbūt. — Ji prisivertusi nusišypsojo. — Sakiau, kad nepatiksi jai.

— Aš jai patikau. Ji jau mano tinkle. — Jis pasilenkė ir švelniai pabučiavo Zoją į lūpas. — Kaip ir dukra.

— Aš — aš plėšau tinklus. — Ji paėmė jį už rankos ir jie įžengė į mišką.

— Įdomu, iš ko vorai juos mezga?

— Tai klausimas Danai. Ji rastų atsakymą — net nežinau, kaip ji sugeba — ir atpiltų tau visą paskaitą. Nepažinojau žmogaus, kuris taip išmanytų apie žodžius. Man visada geriau sekėsi su skaičiais. O dabar draugauju su Dana, kuri žino viską apie knygas, ir Melori, išmanančia apie meną. Per pastaruosius du mėnesius daug ko iš jų išmokau. Kartais viskas atrodo lyg sapnas.

Ji nutilo ir apsidairė.

— Atrodo, pabusiu vieną rytą ir viskas bus kaip buvę. Aš vėl dirbsiu tai kalei Karlei ir nė nepažinosiu Danos ar Mel. Pasiimsiu laikraštį ir skaitysiu Flino skiltį, bet nepažinosiu jo. Arba vartysiu Džordano knygą ir svarstysiu, koks jis, nes nepažinosiu.

Ji pažiūrėjo į Bredą, palietė pirštais jo skruostą.

— Ir nepažinosiu tavęs. Eisiu ko nors pirkti į *HomeMakers* ir negalvosiu apie tave, nes viso šito nebus atsitikę.

— Tai tikra. — Jis stipriai suėmė ją už riešų, kad ji jaustų spaudimą ir kad jis jaustų jos pulsą. — Tikra.

— Bet jeigu taip nebūtų, jei sapnuočiau ilgą ir sudėtingą sapną, tikriausiai prabusčiau sudaužyta širdimi. — Ji vėl atsigręžė ten, kur liko jos motinos treileris. — Arba dar blogiau. Nesvarbu kas bus toliau, kaip viskas baigsis, aš nepakelčiau, jei būčiau nesusipažinusi su tavimi. Pabučiuok mane. — Ji palinko į jį, pasistiebė ant pirštų galiukų. — Pabučiuosi?

Bredas apkabino ją ir švelniai prigludo prie lūpų, svaigdamas tą pat akimirką. Kai ji atsiduso, kai apsivijo rankomis jo kaklą, tapo geriau nei bet kuriame sapne.

Ji pajuto kažką krustelint savyje, kažką skaudžiai mielo, ir skruostais nuriedėjo ašaros. Meilė, kurios nesitikėjo, buvo čia.

Ji pajuto jo ranką, glostančią jai plaukus per visą nugarą. Lieknas jaunas jo kūnas prisispaudė prie jos virpėdamas iš nekantrumo.

Ji atsitraukė, pažvelgė į jo skaisčias mėlynas akis, leisdama ašaroms ristis per skruostus.

— Džeimsai, — švelniai ištarė, suimdama jo veidą delnais.

— Aš myliu tave, Zoja. — Džeimso balsas, truputį užduseęs, nekantrus, pasigirdo jos ausyse. — Mums lemta būti kartu. Tu niekada niekam nejausi to, ką jauti man.

— Taip. — Užlieta meilės, kuri tryško iš šešiolikametės merginos širdies, ji prispaudė ranką prie jo skruosto. — Mums abiem viskas bus kitaip.

— Mes pabėgsime. Mes amžinai būsime kartu.

Ji nusišypsojo. Labai švelniai.

— Ne, nebūsime. — Ji vėl pabučiavo jį — ir atsitraukė. Be gailesčio. — Lik sveikas, Džeimsai.

Bredas pastatė ją ant kojų, kai jos keliai sulinko, nesiliaudamas purtyti ir šaukti ją vardu nuo tada, kai pajuto, jog jį palieka.

Jos akys aptemo, skruostai pabalo.

Ji pavadino jį Džeimsu.

— Pažiūrėk į mane. Pažiūrėk į mane, kad tave kur!

— Žiūriu. — Ji bejėgiškai atlošė galvą ir, nors akyse tebetvyrojo migla, stengėsi įžiūrėti jo veidą. — Aš žiūriu į tave, Bredli.

— Dingstam iš čia. — Jis norėjo paimti ją ant rankų, tačiau ji įsirėmė jam į krūtinę.

— Ne. Viskas gerai. Minutėlę. Leisk trumpam prisėsti.

Ji susmuko ant žemės ir įrėmė galvą į kelius.

— Man svaigsta galva. Tuojau susiimsiu.

Bredas išsitraukė iš dėklo peilį, įdėmiai nužvelgė medžius, tada pritūpė priešais ją.

— Tu išsijungei, tarsi kažkas būtų nuspaudęs tavyje mygtuką. Ir pavadinai mane Džeimsu.

— Žinau.

— Tu nutolai nuo manęs. Buvai ne su manim, o su juo. Žiūrėjai į jį. Su meile. Sakei, kad viskas bus kitaip.

— Žinau, ką sakiau. Jis grąžino mane į praeitį. Tai Keinas grąžino mane atgal, bet aš šitą žinojau. — Pasijutusi geriau, Zoja pakėlė galvą. — Žinojau nuo pat pradžių, vos tik viskas prasidėjo. Aš jaučiau... man negėda to, ką jaučiau, ir dėl to negaila. Tai reikštų, kad aš gėdijuosi ir gailiuosi dėl Saimono. Bet man gaila, kad Keinas taip pasinaudojo tavimi.

— Tu verkei dėl jo. — Bredas ištiesė ranką ir piršto galiuku nubraukė ašarą.

— Taip, verkiau dėl Džeimso. Ir dėl to, kas galėjo būti, jei jis būtų buvęs stipresnis, jei abu būtume buvę stipresni. Tada aš atsisveikinau su juo.

Ji paėmė Bredo ranką ir sugniaužė.

— Keinas norėjo, kad pajusčiau tai, ką jaučiau Džeimsui, norėdamas mus sukiršinti. Jam pavyko?

— Aš įsižeidžiau. Man buvo skaudu. — Jis pažvelgė į jų susijungusias rankas. — Bet ne, jam nepavyko pakeisti mano jausmų tau.

— Bredli. — Ji palinko norėdama prisiliesti prie jo lūpų. Ir pamatė peilį. Jos akys išsiplėtė. — O Dieve.

— Jį galima sužeisti, — paprastai atsakė Bredas. — Ir jei pasitaikys proga, taip ir padarysiu. — Jis atsistojo, įsikišo peilį į dėklą, tada ištiesė jai ranką.

Zoja apsilaižė lūpas.

— Būk atsargus su tuo daiktu.

— Taip, mama.

— Vis dar širsti, ar ne? Aš žinau, kas esi, Bredli. Žinau, kas esu aš. Jis stengėsi priversti mane pamiršti, bet aš negalėjau. Tai turi kažką reikšti. Jaučiau tai, ką jaučiau būdama šešiolikos su Džeimsu. Savo kūną, širdį, mintis. Jis glostė man plaukus per visą nugarą. Tuomet jie buvo ilgi ir jis taip darydavo. Bučiuodamas glostydavo juos. Tokie dalykai išlikę manyje, mano atminties dėžutėse. Keinas gali į jas įsibrauti.

Prireikė didžiulių valios pastangų, tačiau Bredlis prisivertė pamiršti asmeniškumus ir galvoti apie žygį.

— Ką jis tau pasakė? Džeimsas?

— Kad myli mane, kad aš niekada niekam nejausiu to, ką jaučiu jam. Tas tiesa. Bet, Bredli, aš *žinojau*.

Ji atsisuko. Jos veidas spindėjo.

— Net kai stovėjau jausdama jo rankas ant savo nugaros, kai laikiau jo veidą savo delnuose, aš žinojau, jog tai nėra tikra. Jog tai apgaulė. Ir aš tuo pasinaudojau.

Ji suspaudė delnus, prisidėjo prie burnos ir apsigręžė.

— Ši vieta. Aš turėjau čia sugrįžti. Turėjau sugrįžti čia su tavimi. Bet rakto čia nėra. — Ji nuleido rankas. — Jo čia nėra.

— Man labai gaila.

— Ne. — Ji papurtė galvą ir vėl apsisuko ratu plačiai šypsodamasi. — Aš žinau, kad jo čia nėra. Jaučiu. Man nebereikia svarstyti, nebereikia sugrįžti tikintis jį surasti, nes aš padariau tai, ką privalėjau. Tiksliau, mes padarėme.

Zoja šoko ant jo, ir taip greitai ir smarkiai, kad jis neišlaikęs žengtelėjo atgal. Juokdamasi apsivijo kojomis jo liemenį ir skambiai pabučiavo.

— Nežinau, ką visa tai reiškia, bet aš išsiaiškinsiu. Pirmą kartą per šias dienas tikiu, kad išsiaiškinsiu. Aš atrakinsiu tą dėžę, Bredli.

Ji prisispaudė skruostu jam prie veido.

— Atrakinsiu ją, ir jos galės vykti namo.

Kai juodu sustojo prie Flino namų, Zoja įsmeigė į Bredą plieninį žvilgsnį.

— Pasiėmei ant savo galvos, tad nieko nekaltink.

— Jau sakei. Net šešis kartus.

— Nelauk užuojautos nei sau, nei savo daiktams.

— Taip, taip. Ir taip toliau ir panašiai.

Ji užgniaužė juoką ir rūsčiu veidu nusekė paskui jį į namą.

— Nepamiršk, kas stengėsi būti praktiškas.

— Kurgi ne. — Jis sviedė jai šypsnį ir atidarė duris. — Susileidai vos pažiūrėjusi į tas dideles rudas akis.

— Būčiau palaukusi savaitę.

— Melagė.

Juokas prasiveržė, kai ji paleido šuniuką ant holo grindų.

— Bus įdomu.

Mojus išpuolė iš virtuvės ir čiuožtelėjęs sustojo. Išvertė akis ir pasišiaušė. O mažasis šuniukas, rudai pilkas kailio kamuoliukas, spygtelėjo iš džiaugsmo ir prišokęs bakstelėjo Mojui į nosį.

Bredas sučiupo pasiruošusią bėgti Zoją už rankos.

— O jei jis...

— Nesijaudink, — nuramino Bredas.

Mojus vizgindamas uodegą apuostė straksintį šuniuką. Tada klestelėjo ant žemės ir palaimingai išvertė pilvą, o mažylis laipiojo per jį ir kramtė ausis.

— Geraširdis meškinas, — sumurmėjo Zoja ir nepajuto, kaip veidą nušvietė didelė kvaila šypsena. Iš virtuvės išlindo Saimonas.

— Labas, mama! Pietų valgysime sumuštinius. Mes su Flinu juos sutepėme ir... — Jis nutilo ir išpūtė akis, kai šuniukas paliko Mojų ir puolė prie jo.

— Oho! Šuniukas. Iš kur jis? — Saimonas jau klūpojo ant grindų ir juokėsi gindamasis nuo mažylio bučinių. Mojus irgi pamėgino įsikišti. — Jis panašus į meškutį.

Apsikabinęs šunis, Saimonas pasisuko į Bredą.

— Jis tavo? Kada jį gavai? Kuo jis vardu?

— Ne mano. Jis ką tik buvo išlaisvintas. Ir dar neturi vardo.

— Tai kieno? — Vaikis nutilo, ir pailgos auksaspalvės akys įsmigo į motiną.

— Jis tavo, vaikeli.

Tą akimirką ji suprato, kad net jei šuo nusiaubs namus kaip termitų kariauna, ji niekada nepasigailės jį nupirkusi. Ji niekada nepamirš tos džiaugsmingos nuostabos, nušvietusios sūnaus veidą.

— Laikyti? — Saimono balsas virpėjo. — Aš galiu jį laikyti?

— Manau, jis to tikisi. — Ji priėjo prie jų ir atsiklaupusi pakedeno švelnų šuniuko kailį. — Tu būsi už jį atsakingas, rūpinsies, kad jis būtų tinkamai šeriamas, auklėjamas ir mylimas. Tai didelis darbas. Jis bus priklausomas nuo tavęs.

— Mam. — Slėpdamas sumišimą, jog mato Bredas, Saimonas apkabino motiną ir įsikniaubė jai į petį. — Aš labai rūpinsiuosi juo. Ačiū, mama. Tu pati mylimiausia.

— Tai *tu* pats mylimiausias. — Ji stipriai apkabino sūnų ir susijuokė pro ašaras, kai abu šunys pamėgino įsiterpti tarp jų. — Manau, Mojui patiks turėti draugą.

— Dabar mes kaip šeima. — Saimonas iškėlė šuniuką į orą.

Naujasis gyventojas iš džiaugsmo apsisiojo Saimonui kelį.

Šešioliktas skyrius

Zoja trynė eksfoliaciniu kremu Danai blauzdą ir šypsojosi klausydamasi draugės palaimingų dejonių.

— Aš tikrai labai dėkinga, kad sutikote paaukoti sekmadienio popietę ir pabūti mano bandomaisiais triušiais.

Dana kažką suniurnėjo sau po nosimi. Melori sėdėjo ant kėdės gydykloje ir glostėsi šviežiai nugremžtą bei kremu išteptą odą.

— Negaliu atsigėrėti, koks švelnumas.

— Aš nesibaiminu dėl rezultato — šie produktai tikrai geri. Bet norėjau patirti, kaip pavyks viską atlikti.

— Man viskas gerai, — negarsiai nutęsė Dana.

Zoja apsidairė nužvelgdama lentynas su produktais, spindinčias žvakes, tvarkingą mėtos žalumo rankšluosčių krūvą, skaidrų krištolo šviestuvą, kurį buvo pakabinusi nuo lubų virš staliuko.

Viskas savo vietose.

— Žinoma, kai viską darysime iš tikrųjų, čia nebus trijų kalbančių žmonių. Nori, kad nutiltume, Dana?

— Mano mažame pasaulėlyje jūs nė neegzistuojate. Tas daiktas dar ir skaniai kvepia.

— Gerai, kad pamėginome. — Melori atsigėrė citrinų vandens, kurį Zoja buvo atšaldžiusi ir supylusi į žemą stiklinį ąsotį. — Jei norime atidaryti centrą penktadienį, turime sugalvoti kuo daugiau atrakcijų visiems trims skyriams.

Sunkiai nurijusi, ji prisispaudė prie pilvo rankas.

— Dieve, penktadienį mes atidarome centrą. Nors didysis atidarymas bus gruodžio pirmąją, vis tiek tai įvykis.

— Svarbi diena visais atžvilgiais, — pritarė Zoja.

— Tu surasi raktą. — Melori palietė jai petį. — Aš žinau.

Toks ryšys — Melori ranka ant jos peties, jos ranka ant Danos — padrąsino ją.

— Tai dar viena priežastis, dėl kurios norėjau viską išmėginti šiandien. Man reikia pabūti su jumis.

Zoja vėl dirstelėjo į krištolo šviestuvą. Pastaruoju metu ji tikrai kreipia daugiau dėmesio į visokius mistinius ženklus.

— Kad pasikraučiau. Moteriška energija.

— Kibidoch-kibidach, — sušnabždėjo Dana, ir Zoja nusijuokė.

— Po to, kas atsitiko vakar, jaučiuosi tvirčiau, tačiau tas įkyrus balselis vis klausinėja manęs, kodėl, velniai rautų, aš tikiu, jog pavyks.

— Tai Zojos balsas, — paklausė Dana, — ar Keino?

— Zojos, todėl ir erzina. Vakar, kai supratau, kas vyksta, ir galėjau viską kontroliuoti, įgijau energijos ir pasitikėjimo savimi. Bet man reikia judėti toliau.

— Tu grįžai į pradžią. Ir į pabaigą. — Melori smalsiai apžiūrinėjo buteliukus ir tūbeles, tvarkingai išrikiuotas ant Zojos lentynų. — O šiandien mes grįžtame prie ištakų. Buvo dienų, kai ir aš, ir Dana jausdavomės praradusios viltį ir sutrikusios.

— Būtent, — patvirtino Dana. — Arba kai pakliūdavome į akligatvį ir manydavome, kad pakliuvome.

— Manydavome, — linktelėjo Melori. — Tačiau jei ne akligatviai — ar mes būtume suradusios tikrąjį kelią? Aš taip nemanau. Daug galvojau apie tai, — pridūrė atsiremdama į lentyną. — Žygis nėra ištisinė linija. Ji vingiuoja, sukasi ratu, susipina. Tačiau kiekvienas žingsnis, kiekviena atkarpėlė turi savo vietą. Pažiūrėkim į tavąsias.

— Danai reikia nusiplauti kremą.

— Aš tuoj. — Susisupusi į rankšluostį, Dana pasuko į dušą.

— Tu turi minčių. — Zoja nuėjo prie kriauklės nusiplauti rankų. — Matau.

— Tiesą sakant, taip. Galbūt man lengviau viską matyti iš šalies — turiu galvoje mišką ir medžius, nes ne aš po jį vaikštau. O tai, ką patyrei vakar, man primena mano išgyvenimus palėpėje. Tada aš irgi žinojau, kas vyksta, ir kontroliavau. Ir dalis manęs, labai maža dalelė, norėjo pasilikti toje iliuzijoje ir pamiršti visa kita.

Zoja atsigręžusi pamatė užuojautą ir supratimą Melori veide. Įtampa, kausčiusi jos pečius, atslūgo.

— Man labai reikėjo tai išgirsti. Labai. Aš nenorėjau Džeimso, Mel, tačiau dalis manęs prisiminė, kaip labai norėjau jo *tada*.

— Žinau. Aš viską suprantu.

Ji gali, galvojo Zoja. Ji ir Dana yra vienintelės, kurios gali suprasti.

— Dalis manęs jautė tą jausmą, troškimą. Ir būtų buvę labai lengva nugrimzti į praeitį ir tikėti, kad viskas būtų kitaip.

— Bet tu nepasidavei.

— Ne. — Zoja pakeitė kušetės užtiesalą nauju ir išlygino raukšles. — Išskyrus tą mažą dalelę, likusi dalis manęs nenorėjo, kad viskas būtų kitaip. Iš tiesų aš nenorėjau to bernioko, kuris nesugebėjo pakovoti už mane ir už mūsų kūdikį. Bet aš turėjau prisiminti jį ir tai, ką jam jaučiau. Kad galėčiau atsisveikinti.

— Ar tu nori vyro, kuris pasiryžęs stoti šalia tavęs ir tavo vaiko?

— Noriu. — Rinkdama losjoną Danai, Zoja pajuto virpulį paširdžiuose. — Bet, regis, aš nepasitikiu nei juo, nei savimi, kad mums pavyktų. Gulk ant nugaros, — tarė ji Danai, kai ši sugrįžo. — Ir ne tik dėl pasitikėjimo stokos.

Įgudusiu judesiu ji pataisė Daną dengiantį rankšluostį, tada pašildė tarp rankų losjoną.

— Jei žengsiu tą žingsnį su juo — į kokį pavojų jį pastatysiu? Kebli padėtis. Jei myli žmogų, nori jį apsaugoti. Jei noriu apsaugoti jį, negaliu sau leisti jį mylėti. Bent jau ne iki širdies gelmių.

— Jei myli jį, turėtum ir pakankamai gerbti, kad žinotum, jog jis pats sugebės apsisaugoti.

Zoja įsispoksojo į Daną.

— Aš gerbiu jį.

— Man taip neatrodo. Tu vis svarstai, kada jis paliks tave ir Saimoną, kada pasitrauks. Kalbu kaip žmogus, kuris viską patyrė savo kailiu. Tu nepasitiki juo šimtu procentų, nes nori pasilikti rezervą, jei jis pabėgtų. Nesakau, kad neturi tam teisės. Per daug pastatyta ant kortos.

— O ką Zoja stato? Asmeniškai, — patikslino Melori. — Tą, kuo nerizikuotum?

— Saimoną.

— Būtent.

— Žinau, Bredlis jo nenuskriaus. — Zoja masažavo losjoną į Danos kūną. Tačiau kuo labiau Saimonas žiūri į jį kaip į tėvą, tuo didesnis bus smūgis, jei nieko neišeis. Jis niekada neturėjo tėvo. Aš neišsiskyriau su jo tėvu ir jis nemirė, — jo niekada net nebuvo. Kad ir kaip stengiuosi tai kompensuoti, kad ir kaip jį myliu ir visada esu šalia, jis žino, kad yra žmogus, kuris atsisakė tai daryti. Aš nenoriu, kad jis dar kartą pasijustų nereikalingas.

— Ir kad apsaugotum jį nuo to, tu aukojiesi. Kovoji, — pridūrė Melori. — Kad ir kiek tai kainuotų, tu kovoji. Nes Saimonas yra tavo brangiausias turtas. Jis tavo raktas.

— Saimonas? — pakartojo Zoja, ir Dana staigiai atsisėdo. — O, atleisk, užspaudžiau tau skrandį. Įsigalvojau.

— Mel apčiuopė mygtuką. — Dana persivertė ant pilvo, tačiau pasidėjo po galva ranką. — Mes esame raktai — visos trys. Tai nuolat akcentuojama. Tačiau iš mūsų trijų Zoja vienintelė, kuri — jei taip galima pasakyti — atkūrė save per vaiką. Saimonas Zojos dalis. Zoja yra raktas, vadinasi, Saimonas irgi yra raktas.

— Keinas negali jo paliesti. — Zoja vos neužduso nuo užplūdusios baimės. — Rovena sakė, kad apsaugos jį.

— Gali būti tuo tikra. — Dana pažiūrėjo per petį. — Jei jis norėtų pakenkti Saimonui, būtų jau pabandęs.

— Manau, kad jį saugo ne tik Rovena, — pridūrė Melori. — Juo rūpinasi ir iš anos pusės. Jų vaikams jau atsitiko nelaimė.

Jie neleis, kad tai pasikartotų. Visi kartu mes neleisime paliesti Saimono.

— Jei manyčiau kitaip, tučtuojau pasitraukčiau iš šio reikalo. — Zoja dirstelėjo į Melori laukdama pritarimo. — Keinas tikriausiai tai žino, todėl galėjo mėginti grasinti mano sūnui. Bet to nepadarė, nes negali. Gerai. — Ji giliai iškvėpė. — Gerai, pažiūrėkim iš šio taško. Jei Saimonas yra raktas ar jo dalis, argi neturėčiau grįžti prie sprendimo, kurį priėmiau dėl jo? Aš nusprendžiau jį turėti ir auginti, ir tai buvo geriausias sprendimas mano gyvenime. Bet aš jau buvau ten. Ir nors maniau, kad grįžti į praeitį svarbu, rakto neradau.

— Tu padarei ir kitų sprendimų, — pastebėjo Dana. — Ėjai ir kitais keliais.

— Patikrinau ir kai kuriuos iš jų. Tai buvo tarsi kelionė atgal, — tęsė ji baigdama įtrinti losjoną. — Prisiminiau, pamačiau, apgalvojau. Buvo gana naudinga, nes galėjau iš naujo įvertinti savo sprendimus, pamatyti klaidas. Gali apsiversti, Dana. Atnešiu tau chalatą.

— Atvažiavai čionai, į Velį, — kalbėjo Dana. — Susiradai darbą, nusipirkai namą. Kas dar?

Melori kilstelėjo ranką.

— Nesakau, kad tai nesvarbu, tačiau galbūt kuris nors sprendimas, smulkiau panagrinėjus, duotų atsakymą. Pažvelkime į visa tai kitaip. O jei atsakymas susijęs su tuo, ką renkasi Saimonas?

— Jis dar vaikas, — tarė Dana, glostydama savo ranką ir gėrėdamasi Zojos darbu. — Jam svarbiausia išsirinkti, kurį videožaidimą žaisti.

— Ne. — Zoja susimąsčiusi papurtė galvą. — Ne, vaikai daug ką renkasi. Gera arba bloga. Kai kas išlieka ir stumia vaikus priimti tam tikrus sprendimus. Kokius draugus pasirinkti. Arba, tarkim, perskaito knygą apie lakūnus ir nusprendžia tapti lakūnu. Šiuo metu, pavyzdžiui, Saimonas sprendžia, kokiu vyru taps užaugęs.

— Tada reikėtų atidžiau panagrinėti tuos sprendimus, — pasiūlė Melori.

* * *

Sprendimas, kuriuo šią akimirką labiausiai džiaugėsi Saimonas, buvo šuns vardas. Jis nutarė pavadinti jį Homeru. Mat šis vardas vienijo kai kuriuos mėgstamiausius dalykus — beisbolą, animacinių filmų herojų ir šunį. Stebėdamas vėsiame rudens ore Mojų, bėgiojantį paskui kamuoliuką, ir Homerą, besivaikantį Mojų, Saimonas galvojo, kad geresnio gyvenimo nebūna.

Be to, netrukus vaikinai ateis žiūrėti rungtynių, o mama užsiėmusi su draugėmis, tad jis galės kimšti bulvių traškučius be jokio saiko.

Jis čiupo kamuolį, kurį Mojus padėjo jam prie kojų, ir kurį laiką sukiojosi erzindamas šunį tariamais metimais, kol šis pašėlo, tada sviedė kamuolį medžių link.

Rytoj, kai nueis į mokyklą, papasakos visiems draugams apie Homerą. Gal, jei išdrįs, net paprašys Bredą nufotografuoti jį, tada galėtų parodyti draugams, kaip atrodo.

Kol šunys raičiojosi kovodami dėl kamuolio, jis atsigręžė į upę. Jam čia labai patinka. Patinka ir jo namai, ir kiemas, visa kita. Ir Hensonai patinka. Čia, o žmogau, tiek vietos, miškai, upė.

Jei jie pasiliktų čionai kiek ilgiau, būtų šaunu pasikviesti draugų. Tikrai jie nusiaubtų žaidimų kambarį. Dar galėtų pasistatyti tvirtovę miške, vasarą paplaukioti upe. Jei mama nepašiurptų tai išgirdusi.

Gal būtų galima ir vėliau, kai jie grįš namo. Jis paprašytų Bredą, o šis padėtų įkalbėti mamą. Jėga, kai turi kitą vyruką, kuris kovoja tavo pusėje su mamos griežtumu.

Tikriausiai taip būtų, jei jis turėtų tėvą. Ne todėl, kad jam labai tai rūpėtų, bet tikriausiai būtų smagu. Gal.

Vis tiek bus nepaprastai smagu švęsti čia Padėkos dieną — visi sugrius pas Bredą, vyrukai ginčysis apie rungtynes, valgys moliūgų pyragą, kol pilvai iššoks.

Jo mama kepa labai skanų moliūgų pyragą ir visada duoda jam tešlos gabalėlių, kad jis nulipdytų žmogeliukų.

Kažin, ar Bredui tai nepasirodys kvaila?

Jis pažvelgė į namą ir pasileido bėgti, pamatęs iš jo išeinantį Bredą.

— Ei! Nori pamėtyti kamuolį? Mojus moko Homerą, kaip reikia jį atnešti.

— Aišku, noriu. — Jis užmaukšlino Saimonui megztą kepurę. — Darosi šalta.

— Gal snigs. Prisnigs šešias pėdas, ir man nereikės eiti į mokyklą.

— Svajoti galima. — Bredas paėmė kamuolį ir nusviedė į tolį. Saimonas susižavėjęs žiūrėjo.

— Jei prisnigtų šešias pėdas, ar galėtum likti namuose?

— Jei tiek prisnigtų, tikrai likčiau.

— Tada galėtume gerti karštą šokoladą ir žaisti milijonus žaidimų.

— Žinoma.

— Ar tu užsimauni sargį, kai užsiiminėji seksu su mano motina?

Visas kraujas iš Bredo galvos sutekėjo į padus.

— Ką darau?

— Nes jei neužsimauni, gali padaryti vaiką. Ar vestum ją, jei padarytum vaiką?

— Švenčiausioji Dievo motina.

Saimono gerklę kuteno jaudulys, tačiau jis negalėjo sustabdyti žodžių srauto — juos reikėjo pasakyti.

— Tas vaikinas, kuris padarė jai mane, jos nevedė, ir aš manau, jai buvo skaudu. Dabar aš turiu ja rūpintis, todėl jei padarysi vaiką, bet nenorėsi vesti, geriau neužsiiminėk seksu. — Kadangi jo pilvuke kažkas neramiai krutėjo, Saimonas nuleido galvą ir stipriai paspyrė kamuolį. — Aš tik norėjau pasakyti.

— Gerai. Oho. Žinai, man tikrai reikia prisėsti. — Kol virpantys keliai jo neišdavė, pagalvojo. — Gal eime į vidų ir... prisėsime.

— Mūsų namuose aš esu vyras, — tyliai pridūrė Saimonas.

— Tu velniškai geras vyras, Saimonai. — Judesiu, kuris, tikėjosi Bredas, padrąsins juos abu, jis apkabino berniuką per pečius. — Eime į vidų. Prisėsime ir pasikalbėsime apie tai.

Nusivilkdamas švarką ir padėdamas nusirengti Saimonui, Bredas meldė Dievą išminties. Nusprendė, jog geriausia bus kalbėtis virtuvėje, kur galės ko nors išgerti ir užkąsti, kad pokalbis nebūtų toks baisus abiem.

Nors jam be galo norėjosi alaus, įpylė abiem kokakolos.

— Taigi dėl sekso, — pradėjo Bredas.

— Aš žinau apie seksą. Mama sakė, kad neskauda, bet kartais žmonės šūkauja ir visa kita, nes smagu.

— Gerai, — po minutėlės išspaudė Bredas ir susirūpino, ar tik negirdi, kaip miršta jo smegenų ląstelės. — Tavo motina ir aš... Ak. Suaugusieji, sveiki vieniši suaugusieji, dažnai palaiko santykius, kurie — velniop viską. Pažiūrėk į mane.

Jis palaukė, kol Saimonas pakėlė galvą. Visos abejonės, iššūkiai, atkaklumas aiškiai atsispindėjo jo veide. Kaip, pagalvojo Bredas, ir jo motinos.

— Aš myliu tavo motiną. Aš myliuosi su ja, nes ji graži, ir noriu būti su ja. Noriu būti su ja visomis prasmėmis, nes myliu ją.

— O ji tave myli?

— Nežinau. Tikiuosi.

— Ar tu būni su manimi, kad ji įsimylėtų tave?

— Žinai, tai būtų man gana didelis pasiaukojimas žinant, koks tu negražus, be to, smirdi. Ir mažas, o tai tikrai erzina. Bet ką padarysi.

Saimono lūpos sukrutėjo.

— Tu ne gražesnis.

— Tik todėl, kad aš senesnis. — Jis palietė berniuko ranką. — Tačiau kažkodėl, nepaisant tavo trūkumų, aš myliu ir tave.

Emocijos užspaudė Saimonui gerklę ir persiliejo į veidą.

— Tai kažkaip keista.

— Taigi. Aš noriu judviejų abiejų labiau nei ko nors norėjau gyvenime.

— Kaip šeimos?

— Būtent.

Saimonas įsistebeilijo į stalą. Jis tiek daug nori pasakyti, paklausti, bet nori padaryti tai tinkamai.

— O tu vestum ją net jei nepadarytum vaiko?

Ne taip jau ir baisu, mąstė Bredas.

— Kad jau apie tai kalbam, aš norėčiau vaiko. Bet... Palauk minutėlę, noriu tau kai ką parodyti. Tuoj grįšiu.

Likęs vienas, Saimonas pasitrynė akis. Jis bijojo, jog pravirks, apsižliumbs kaip mergaitė, ar ką. Kai kalbiesi kaip vyras su vyru, sako Čiako tėvas, negali verkti.

Jis atsigėrė kokakolos, tačiau ji užstrigo gerklėje. Jo kūnas virpėjo iš įtampos. Išgirdęs sugrįžtant Bredą, pamėgino nusiraminti ir dėl visa ko nusišluostė veidą.

Bredas atsisėdo.

— Tai turi likti tarp mūsų. Tik tarp mūsų, Saimonai. Pažadėk man.

— Tai paslaptis?

— Taip. Tai svarbu.

— Gerai, aš niekam nesakysiu. — Saimonas iškilmingai nusispjovė į delną, tada ištiesė jį Bredui.

Minutėlę Bredas sustingęs spoksojo. Kai kurie dalykai — keistai raminantys — niekada nesikeičia. Jis atkartojo Saimono gestą ir jie paspaudė vienas kitam delnus.

Nieko nesakydamas, Bredas padėjo ant stalo mažą dėžutę ir atidarė ją, kad parodytų Saimonui žiedą.

— Jis priklausė mano senelei. Ji padovanojo jį man, kai juodu su seneliu šventė penkiasdešimtąsias bendro gyvenimo metines.

— Oho. Jie tikriausiai buvo visiškai seni.

Bredo lūpos suvirpėjo, tačiau jis susitvardė.

— Galima taip sakyti. Tai buvo jos sužadėtuvių žiedas, o per jų metines senelis padovanojo jai naują. Ji norėjo, kad aš turėčiau tą pirmąjį ir padovanočiau jį moteriai, kurią vesiu. Senelė sako, kad jis laimingas.

Papūtęs lūpas Saimonas dirstelėjo į spindintį žiedą.

— Kaip blizga.

Bredas pakreipė dėžutę, kad jis galėtų apžiūrėti senamadišką žiedą su mažais deimančiukais, išdėstytais gėlytės forma.

— Manau, jis turėtų patikti Zojai. Toks grakštus, kitoks nei kiti ir laimingas. Ketinu padovanoti jį jai šeštadienį.

— Kodėl lauki? Galėtum padovanoti, kai sugrįš.

— Ji dar nepasiruošusi. Jai reikia daugiau laiko. — Jis pažvelgė į berniuką. — Iki penktadienio jai reikia surasti raktą, Saimonai. Nenoriu trukdyti jos kitais reikalais.

— Kas bus, jei ji jo neras?

— Nežinau. Mes turime tikėti, jog ras. Kad ir kaip būtų, aš padovanosiu jį jai šeštadienį ir paprašysiu tekėti už manęs. Sakau tau ne tik todėl, kad esi tų namų vyras ir turi teisę žinoti mano ketinimus, bet ir todėl, kad judu su Zoja esate kaip vienas kūnas. Tu turi teisę išsakyti savo nuomonę šiuo klausimu.

— O tu gerai rūpinsiesi mumis?

O, koks žavingas vaikas.

— Geriausiai kiek galėsiu.

— Turėsi kartais atnešti jai dovanų. Gali pats jas padaryti, kaip darau aš, bet negali pamiršti. Ypač per jos gimtadienį.

— Nepamiršiu. Aš pažadu.

Saimonas stumdė stiklinę ratu.

— Jei ji pasakys „taip“ ir jūs susituoksite, ar jos pavardė bus kaip tavo?

— Labai tikiuosi, kad ji to norės. Veinai didžiuojasi savo pavarde. Man būtų labai smagu, jei ji priimtų mano pavardę.

Saimonas vėl stumtelėjo stiklinę nepakeldamas į Bredą akių.

— O manoji?

Bredo viduje užsiplieskė viena didelė meilės žvakė.

— Tikiuosi, kad ir tu norėsi manosios, nes tada visi žinotų, kad tu priklausai man. Saimonai, jei ji pasakys „taip“ ir mes susituoksime, ar vadinsi mane tėčiu?

Saimono širdutė plakė taip smarkiai, kad jis girdėjo jos aidą ausyse. Bredas pakėlė galvą ir nusišypsojo.

— Gerai.

Kai Bredas išskėtė rankas, Saimonas pasielgė taip, kaip tą minutę jautėsi, ir apkabino jį.

Reikia tiek daug visko apmąstyti, o mintys visiškai susipynė, galvojo Zoja važiuodama palei upę. Diena beveik baigėsi, taigi teliko penkios. Penkios dienos surasti raktą, atrakinti likusį užraktą. Penkios dienos suprasti savo mintis, širdį ir apsispręsti dėl tolesnio gyvenimo.

Viskas keičiasi. O kai savaitė pasibaigs, viskas vėl pasikeis. Tiek naujo, galvojo ji, tiek daug kelių, o anksčiau jos kelias buvo toks tiesus.

Ji turėjo užsidirbti, kad įsigytų namus. Paversti juos tokiais, kad jos sūnus galėtų gyventi laimingas ir sveikas. Nors ir kaip kartais būdavo sunku, gyvenimas neatrodė labai sudėtingas. Tereikėdavo atsikelti rytą, žengti pirmą žingsnį ir eiti, kol viską padarydavai.

Kitą dieną darydavo beveik tą patį. Ir viskas buvo gerai.

Bet tai buvo tiesa, ar ne? — prisipažino lėtindama greitį ties posūkiu. Tiesa, kad visą tą laiką ji norėjo daugiau. Mažmožių, dailių niekučių, kuriuos matydavo žurnaluose. Ji rado būdą, kaip jų įsigyti — išmoko pasidaryti pati. Gražias užuolaidas, stalo puošmenas, darželį, kuris žydėdavo nuo pavasario iki šalnų.

Išmoko ir didelių dalykų. Kaip kaupti koledžo fondą Saimonui. Kaip tvarkyti ką tik pradėtą verslą.

Todėl, kad ir koks tiesus buvo jos kelias, ji visada žvalgydavosi į apvažiavimus.

Ir dabar važiuoja aplinkiniu keliu.

Ji sustojo kieme, kur jau stovėjo Bredo, Flino ir Džordano automobiliai. Nusišypsojo. Aplinkinis kelias atvedė ją pas dvi moteris, kurias pamilo, ir tris įdomius vyrus. Ir per nepilnus tris mėnesius jie tapo tarsi jos šeima.

Ji luktelėjo, ar neatšliauš kaltės jausmas, užtemdantis šią

mintį. Kai nieko nepajuto, atsilošė sėdynėje ir ėmė svarstyti. Ne, ji visiškai nejaučia kaltės. Ji sukūrė šią šeimą, suvokė Zoja. Ir per kažkokį stebuklingą lemties posūkį jie supranta ją geriau nei josios artimieji. Šie tikriausiai niekada nesupras.

Ji gali mylėti savo motiną, seseris ir brolį, su jais sieja šimtai atsiminimų, gerų ir blogų. Tačiau ji nejaučia, negali jausti tokio ryšio, tokio intymumo, kokį jaučia su savo naująja šeima.

Jie yra jos „daugiau", pagalvojo ji.

Niekas niekada neatims to, ką jie kartu sukūrė per pastaruosius tris mėnesius. Kad ir kas atsitiktų, ji visada turės juos.

Beveik svaigdama iš laimės, Zoja išlipo iš automobilio ir patraukė prie namo. Buvo gera žingsniuoti takeliu, nerūpestingai ir natūraliai atidaryti duris nežinant, ką pamatys už jų. Bėgiojančius šunis, tris vyrus ir berniuką, ištiktus futbolo komos, vyrišką netvarką virtuvėje. Nesvarbu ką ras, ji to dalis.

Apstulbusi stabtelėjo. Taip, ji yra dalis to, kas vyksta šiuose namuose. Ir vyro, kuriam jie priklauso. Ji lėtai nusisuko ir patraukė prie upės. Tada atsigręžė į namą.

Prisiminė, kaip pirmą kartą pamatė tą namą, kaip sustabdė automobilį ir kurį laiką spoksojo gėrėdamasi. Ji nepažinojo Bredo, nepažinojo nė vieno iš jų. Tačiau namas patraukė jos akį.

Zoja svarstė, koks būtų gyvenimas tokiame nuostabiai sukonstruotame name. Ji turėtų dalį šios tobulos vietovės, miško, vandens ir vadintų ją sava. O kai pirmą kartą užėjo vidun, ją persmelkė džiaugsmas ir nuostaba. Šiluma ir erdvė iškart patraukė. Ji prisiminė, jog stovėjo prie lango didžiajame kambaryje ir galvojo, kaip nuostabu būtų čia gyventi, žiūrėti pro langą kada panorėjus.

Dabar ji tai gali.

Jos žygis atvedė ją čionai — ją ir jos sūnų — į tą namą ir pas vyrą, kuriam jis priklauso. Pas vyrą, kuris myli ją.

Jis myli ją.

Užgniaužusi kvapą, Zoja prispaudė prie lūpų pirštus. Tai kryžkelė, galvojo ji, ar kelio pabaiga?

Nekantraudama sužinoti, pasileido bėgti į namą. Atidarė duris ir sustingo mėgindama išsiaiškinti, ką jaučia.

Lengvumą, galvojo ji, ir komfortą. Jaudulį, laukimą. Keistą ramybės ir svaigulio mišinį. Čia, pagalvojo ji. Taip, čia kažkas yra. Kažkas, kas gali būti jos.

Atlapnojo Mojus ir sveikindamasis užkėlė letenas jai ant pečių.

— Tu niekada neišmoksi. — Zoja paglostė jį, paskui paėmė ant rankų šuniuką, straksintį prie jos kojų.

— Eime pažiūrėti, kur vyrai. — Ji pasidėjo Homerą ant peties kaip kūdikį ir, glostydama jo užpakaliuką, pasuko į triukšmingą žaidimų kambarį.

Jie, kaip ji ir įtarė, leido grynai vyrišką sekmadienio popietę. Futbolo rungtynės tikriausiai buvo pasibaigusios, tačiau vyko naujos varžybos, kuriose Flinas ir jos sūnus buvo stoję į mirtiną kovą.

Džordanas skendėjo fotelyje laikydamas rankoje alaus butelį, o jo ilgos kojos buvo ištiestos ant kilimo, apšnerkšto traškučiais, sekmadieninio laikraščio skutais ir šuns plaukais.

Bredas tysojo ant sofos ir, regis, snaudė, nekreipdamas dėmesio į mūšio garsus iš ekrano ir nuo grindų. Ant jo pilvo buvo padėtas dubenėlis meksikietiškų paplotėlių.

Užlieta meilės jiems visiems, Zoja pasuko prie Džordano. Jis tingiai šyptelėjo jai ir nustebęs kilstelėjo antakius, kai Zoja sugriebė jį už plaukų ir pasilenkusi stipriai pabučiavo.

— Sveikas, gražuoli.

— Sveika, gražuole.

Nusijuokusi iš jo sumišimo, ji nužingsniavo prie Flino su Saimonu. Apkabino Fliną per pečius, atlošė jo galvą ir įspaudė bučinį.

— Vaje, mama.

— Lauk savo eilės. Labas, saldainiuk, — tarė ji Flinui.

— Labas. Ar Mel gėrė to paties, ko ir tu?

Ji sugriebė Saimoną ir stipriai suspaudė glėbyje, nekreipdama

dėmesio į jo tariamą priešinimąsi. Nubėrė bučiniais jo veidą, tada, imituodama saldų bučinį, numykė ilgą *mmmm*.

— Labas, sūnau.

— Tu ką, mama, gėrei?

— Ne. — Ji pakuteno jam šonus, tada atsistojo.

Bredas tebegulėjo ant sofos, bet jo akys jau buvo atmerktos ir įsmeigtos į ją. Šypsodamasi ji lėtai pasiraitojo rankoves ir ėmė artintis prie jo.

— Jau išsigandau, kad mane pamiršai.

— Pasitaupiau pabaigai.

Ji paėmė nuo jo pilvo dubenį su paplotėliais ir pastatė ant stalo. Tada prisėdo šalia ir sugriebė jį už marškinių. Truktelėjo į save.

— Eikš čionai ir duokš savo seksualiąją burną.

Už jos nugaros Saimonas raitėsi ant grindų imituodamas vėmimą, kol ant jo atsigulė Mojus.

Ji užbaigė bučinį gundomai krimsteldama į apatinę lūpą ir sušnabždėjo:

— Užbaigsime vėliau. — Tada lengvai stumtelėjo ir Bredas vėl išsitiesė ant sofos.

— Ką gi. — Ji atsistojo ir brūkštelėjo delną į delną, tarsi atlikusi kokią užduotį. — Kai baigsite, nepamirškite sutvarkyti kambarį. Aš turiu darbo viršuje.

Ir išplaukė jausdamasi pasaulio karaliene.

Septynioliktas skyrius

Bredas nelabai suprato, kas atsitiko Zojai, tačiau aiškiai žinojo, jog jam tai patinka. Priežastis nesvarbi — tai, kas privertė jos veidą nušvisti ta nuostabia seksualia šypsena, o balsą pavertė gundančiu murkimu, negali būti blogai.

Įdomu, kokį keistą ir egzotišką moterišką ritualą jos atlikinėjo, kol jie žiūrėjo futbolą.

Būtų gerai, kad atlikinėtų jį kartą per savaitę.

Vos tik pasitaikys proga, jis įrems ją į kampą ir pasirūpins, kad ji ištesėtų ką žadėjusi ir užbaigtų ką pradėjusi tuo ilgu viliojančiu bučiniu.

Tačiau, regis, artimiausiu metu to neįvyks.

Išėjus Flinui ir Džordanui, Saimonas pareiškė esąs alkanas. Nesvarbu, kad berniūkštis visą dieną kažką kramtė. Jis merdėjo iš alkio, šunys irgi. Netrukus jie iškris kaip musės ir numirs, jei negaus pavalgyti. Kad atlaikytų jų puolimą, Bredas įbruko Saimonui maišelį kukurūzų traškučių likučių ir išvarė visus tris į lauką pabėgioti.

Tačiau Zojos jau visa valanda nė kvapo. Toji moteris įgriuvo, sujaudino jį ir vėl išvingiavo, palikusi ant jo lūpų savo bučinio skonį.

Saimonas ne vienintelis miršta iš alkio.

Nenorėdamas laukti jos ir vienas klajoti po namus, Bredas užlipo į viršų ir pasibeldė į jos miegamojo duris.

— Įeik.

Jis atidarė duris. Zoja sėdėjo ant lovos apsivertusi popieriais, užrašais, knygomis ir skolintu nešiojamuoju kompiuteriu. Ji vis dar atrodė seksualiai — jis abejojo, ar ji gali kitaip atrodyti — tačiau labai susikaupusi.

— Ką veiki? — pasiteiravo jis.

— Negalėjau sutalpinti visko ant stalo. O lova didelė. — Vienas pieštukas buvo užkištas už ausies, kito galą ji tingiai kramtė. — Dar kartą viską tikrinu, kad prieičiau pabaigą. Staiga pajutau tokį energijos antplūdį, atsirado tiek minčių. — Ji papurtė galvą, tarsi negalėtų jų ten sutalpinti. — Noriu jas surikiuoti, tačiau jos vis susipina.

Žiūrėdamas į ją, Bredas priėjo ir atsisėdo ant lovos krašto.

— Atrodai susijaudinusi.

— Taip ir yra. Tiesiog grįžtant į galvą šovė mintis, ir aš pamaniau, jog reikia dar kartą peržiūrėti visas nuorodas, kiekvieną žygį, kiekvieną... Kur Saimonas?

— Lauke, su šunimis.

— Jau darosi vėlu. Užsimiršau. Reikia paruošti vakarienę, pakviesti jį.

— Neskubėk. Sakyk, kur link eini?

— Tai ir turiu išsiaiškinti. Kur link aš einu? Papasakosiu tau ruošdama vakarienę.

— Tau nebūtina ruošti vakarienės, — tarė jis, kai ji ėmė vinguriuoti tarp popierių ir knygų norėdama nulipti nuo lovos. Jis ištiesė ranką ir ištraukė iš už ausies pieštuką. — Šaldytuve pilna maisto, tik reikia gerai pasirausti.

— Kai esu užsiėmusi, geriau veikia galva, be to, mes nesitarėm, kad maisto teks ieškoti. Man patinka kuistis tavo virtuvėje, — pridūrė ji eidama pro duris. — Tai vienas iš dalykų, apie kurį noriu su tavimi pasikalbėti.

— Tu nori pasikalbėti su manimi apie virtuvę?

— Iš dalies. Tai tik dalis visumos. — Sugavusi jo vyriškai nesupratingą išraišką, Zoja sukikeno. — Nepanikuok, aš netapsiu Melori. Tavo virtuvė nuostabi. Tiesą sakant, tai nuostabiausias namas, kokį kada nors esu mačiusi.

Lipdama žemyn, ji braukė pirštu per turėklą.

— Viskas čia taip, kaip turėtų būti. Aš myliu savo namus. Jie man labai svarbūs. Kartais atsibudusi vis dar apkabinu save, nes jie mano.

Ji įžengė į virtuvę. Ir garsiai atsiduso.

— Mes, a, čia kiek pasirausėme.

— Matau. — Stalas ir spintelių stalviršiai buvo nukrauti indais, sodos ir alaus buteliais, traškučių pakeliais ir kitais vyriškos popietės atributais. — Ką gi. — Zoja pasiraitė rankoves.

— Minutėlę. Palauk. — Gerokai sutrikęs, kad šitaip prišiukšlino namus, Bredas sugriebė ją už rankos. — Jei jau kalbame apie susitarimą, tu neprivalai tvarkyti mano netvarkos.

— Tvarkau ne tavo netvarką. — Ji atstūmė jį, tada pakėlė beveik dar pilną paplotėlių maišelį. — Tvarkau jūsų visų jovalą, o tai kompensuoja jūsų rūpinimąsi Saimonu, kuris visą dieną maišėsi po kojomis, kol aš buvau užsiėmusi kai kuo kitu. Turi skalbinių spaustukų?

— Spaustukų? — Bredas bandė pagauti ryšį. — Tu nori iškabinti skalbinius?

— Ne. Šie paplotėliai išliks šviežesni, jei užspausi pakelio viršų. Galima nupirkti specialių plastikinių gnybtų, bet gerai ir spaustukai.

Bredas pralinksmėjęs susikišo rankas į kišenes.

— Nemanau, kad šiuo metu jų yra sandėlyje. Bet galiu užsakyti.

— Aš turiu jų namuose. Atvešiu. — Greitais judesiais ji surinko artipilnius maišelius, užlankstė kraštelius ir padėjo į spintelę. Tušti maišeliai nukeliavo į šiukšlių dėžę. Tada ėmėsi indų. — Vyras, turintis tokį gražų namą, neturėtų šitaip šiukšlinti. Įtariu, kad žaidimų kambarys atrodo kaip po mūšio.

Jis ėmė skambinti kišenėje monetas.

— Gali būti. Ateis valytojai... — Jis nutilo pamatęs jos ledinį žvilgsnį, mestą per petį. — Aš turėsiu išsiurbti?

— Ne, Saimonas, atsidėkodamas tau už dieną. Bet aš kalbė-

jau apie namus. Flino namas puikus. Manau, nusipirko jį todėl, kad kažkokiu būdu suvirpino širdies stygas. Jaukumu, patogumu. Ir nors jis nelabai rūpinosi juo, kol neatsikraustė Melori, toji vieta buvo jo namai.

— Gerai, kol kas suprantu.

Sukrovusi indus į plovyklę, Zoja sudrėkino skudurėlį ir ėmė šluostyti stalviršius.

— Štai, kad ir Viršūnė. Fantastiška vieta. Stebuklinga. Bet ji irgi namai. Ji traukė Džordaną nuo vaikystės. Jis jos troško. Jiedviem su Dana ji taps namais.

Ji išpylė likusį alų į kriauklę, išmetė butelius į šiukšlių dėžę. Stebėdamas ją Bredas galvojo, kad dar niekada nematė taip sparčiai tvarkomų namų.

— Aš negalėčiau gyventi tokioje vietoje, — tęsė ji. — Ji per didelė, per didinga — visko per daug. Bet aš suprantu, kodėl ji tinka jiems.

Ji ištraukė puodą, iš akies pripylė vandens ir užkaitė. Kalbėdama išėmė iš šaldytuvo daržoves ir maišelį su jautiena, kurią buvo marinavusi tą rytą.

— Štai „Malonumo" centras. Vos tik pamačiau tą pastatą, supratau, kad būtent jo mums ir reikia. Tai vieta, kur aš galėčiau ką nors sukurti. Kur Dana ir Melori galėtų ką nors sukurti. Kai geriau pagalvoji, toji mintis buvo pašėlusi.

Ji pjaustė pipirus ir morkas, Bredo nuomone, kaip įgudęs virėjas.

— Kodėl?

— Sugalvoti tokį verslą po vienu stogu, turint minimalią sumą... Ir ne išsinuomoti ją, o nusipirkti. Bet aš norėjau pirkti, turėti ją, vos tik pamačiau.

— O tai, kad jūs trys, vos susipažinusios, nutarėte imtis bendro verslo, nebuvo pašėlusi mintis? Arba tiek daug dirbti?

— Ne, man tai atrodė natūralu. Dėl Melori ir Danos neabejojau nė sekundės. O darbas yra darbas, nesvarbu kur jį dirbtum. Viską nulėmė vieta, Bredli. Ji patraukė mane kaip ir manasis namas. Todėl aš maniau, gana ilgai maniau, kad jame rasiu raktą.

— Bet dabar taip nebegalvoji.

— Ne.

Zoja darbavosi ritmingai, užbaigdama vieną darbą ir imdamasi kito, čia matuodama ryžius, čia pjaustydama pomidorus, jautieną. Bredui atrodė, kad jis stebi virtuozo pasirodymą.

— Jame buvo Melori raktas. Taip, iš tiesų jis buvo paveiksle, tačiau ji turėjo nutapyti jį tame name. Danos raktas buvo Viršūnėje — arba knygoje, kurios istorija vyko Viršūnėje. Peržiūrėjusi dar kartą jų nuorodas, pamačiau, kad jos vedė Melori ir Daną į joms skirtas vietas. Per ryšius su tomis vietomis, per ryšius su Flinu, Džordanu.

Ji įpylė į keptuvę alyvuogių aliejaus.

— Paveikslas Melori. Knyga Danai. Bet joms reikėjo ir vietos.

— O tau?

— O man kol kas nieko. Aš tarsi keliauju rinkdamasi skirtingus takus. Kai kuriais ėjau, kai kuriais ne. Tai tarsi tam tikra kova. — Ji įdėjo į šnypščiantį aliejų česnakų ir svogūnų. — Gal tai supratimas, kad tie, kuriais nėjau, yra tokie pat svarbūs kaip ir tie, kuriais ėjau. Manau, jog negali eiti toliau, jei nežinai kur buvai. Ir kodėl.

Jis panoro paliesti ją, tiesiog pajusti ją savo ranka. Perbraukė per jos plaukus, paglostė ilgą žavų kaklą. Ir sulaukė trumpo užsiėmusios moters šypsnio.

— O kur tu eini, Zoja?

— Negaliu pasakyti, kad tiksliai žinau. Bet žinau, kur esu dabar. Šiuose namuose. Šiame name, kuris suvirpino mano širdį, vos tik pamačiau jį. Ir štai aš čia, ruošiu vakarienę virtuvėje, o Saimonas žaidžia lauke su šunimis. Mane kažkas sieja su šia vieta. Ir su tavim.

— Ar pakankamai, kad liktum?

Jautienos gabaliukas, kurį ji ruošėsi dėti į keptuvę, išslydo iš rankos ir tekštelėjo į aliejų.

— Tai geriausias būdas sujaukti mano mintis. — Ji paėmė kitą gabaliuką ir rūpestingai įdėjo į keptuvę. — Bredli. Negaliu,

tiesiog negaliu taip toli nuklysti nuo tako. Aš pažadėjau sau, kai gimė Saimonas. Pažadėjau jam.

— Aš noriu pažadėti tau.

— Turiu laiko tik iki penktadienio, — skubiai tarė ji. — Liko vos keletas dienų. Jei to nepadarysiu, jausiuosi taip, tarsi nieko gero nebūčiau nuveikusi per gyvenimą. — Ji maldaujamai pažvelgė į jį. — Matau jos veidą sapnuose, Bredli. Matau jas visas, laukiančias mano žingsnio.

— Tu kovoji ne viena, Zoja. Aš įklimpęs taip pat giliai kaip ir tu. Ir kad mane kur, jei aš žinau, ar mylėti tave reiškia kardą, ar prakeiksmą.

— O tu kada nors klausi savęs, ar nebūsi įsimylėjęs manęs dėl to veido paveiksle?

Jis prasižiojo, bet persigalvojo ir pasakė jai gryną tiesą.

— Taip.

— Ir aš. Viena, ką tikrai žinau — aš nenoriu tavęs netekti. Todėl nerizikuosiu prarasti to, kas tarp mūsų yra, žadėdama arba prašydama pažadų, kurių galbūt nė vienas negalime ištesėti.

— Tu lauki, kada nuvilsiu tave, Zoja. Teks ilgai laukti.

Ji nustebusi atsigręžė.

— Ne. Aš nelaukiu. Tiesiog... — Ir nutilo, kai į virtuvę įgriuvo Saimonas.

— *Miršta* iš bado.

— Vakarienė po dešimties minučių. — Ji paglostė sūnui galvą. — Eik, nusiprausk. Aš išsimušiau iš vėžių, — tarė ji Bredui, kai Saimonas išdulkėjo lydimas šunų. — Ketinau prašyti, kad leistum apžiūrėti tavo namus.

Bredo veide plykstelėjo susierzinimas.

— Tu bandai mano kantrybę, Zoja.

— Numanau, — ramiai atsakė ji ir nusisuko į keptuvę. — Nekaltinčiau tavęs, jei užsimanytum gerai įspirti man. Bet dabar žongliruoju keliais svarbiais kamuoliukais ir neketinu leisti, kad kuris iš jų nukristų ant žemės.

Jis prisiminė, kaip spindėjo jos veidas grįžus. Kokia prasmė,

klausė jis savęs, gesinti tą šviesą, nes jis nusivylęs, netgi piktas, kad ji nepuolė jam į glėbį ir nedavė visko, ko jis nori, ant vienos didelės lėkštės.

— Aš pasilieku teisę įspirti tau. Kodėl prašai mano leidimo apžiūrėti namus, kai tu čia gyveni... kai esi čia apsistojusi?

— Aš noriu apieškoti juos taip, kaip dariau savo namuose ir centre. Nuo viršaus iki apačios, o tai reiškia, kad kišiu nosį į asmeninius daiktus. — Ji ištraukė lėkštę ir suvertė į ją ryžius. — Manau, kad raktas šiame name, Bredli. Ne, ne manau. Žinau. Jaučiu tai.

Ji išdėjo kepinius ant ryžių kalno.

— Kažkas atsivėrė manyje šiandien, kai atvažiavau čionai. Aš tiesiog pajutau. Nežinau, kur jis ir kaip jį surasti, bet žinau, kad jis čia.

Jis pažiūrėjo į ją, tada į lėkštę. Per mažiau nei trisdešimt minučių, paskaičiavo Bredas, ji papasakojo jam apie kitą žygio etapą, suerzino jį, pralinksmino, atmetė pasiūlymą ir pagamino skaniai atrodantį patiekalą.

Argi reikia stebėtis, kad ji žavi jį?

— Kada nori pradėti?

Paguldę Saimoną, jie palaukė porą valandų ir tada ėmėsi pirmojo aukšto.

Ji apieškojo kiekvieną didžiojo kambario centimetrą, išstumdė baldus, suvyniojo kilimus, patikrino stalčius, spintas. Apsiginklavusi prožektoriumi, patikrino židinį, pajudindama kiekvieną akmenį, apčiupinėjo atbrailą.

Taip pat apžiūrėjo valgomąjį, tada stabtelėjo ir kaltai žvilgtelėjo į Bredą.

— Ar neprieštarautum, jei daryčiau tai viena? Gal man reikia to imtis vienai?

— Na, tu manai, kad viską turi daryti viena, bet tiek to. Aš būsiu viršuje.

Ji leidžia vienam iš kamuoliukų nukristi, pripažino Zoja, kai

jis paliko ją. Ir galbūt per daug pasikliauja jo kantrybe. Tačiau ji nežino, ką dar galėtų padaryti ar kaip padaryti.

Kurį laiką jos ir jo norams teks palūkėti, kol ji užbaigs žygį ir tie, kuriuos ji myli, taps saugūs.

Ji perstūmė bufetą, paglostė jo medinį paviršių. Vyšnia, pagalvojo ji. Šiltas, prabangus medis, dailiai išlenktas, su veidrodžiu, teikiančiu bufetui gyvumo kibirkštėlę.

Ant jo stovėjo storo žalsvo stiklo dubuo, spalvingas padėklas — tikriausiai prancūziškas arba itališkas, pora storkočių žvakidžių ir varinis dubuo su moters veidu, išgraviruotu dangtelyje. Gražūs daiktai, galvojo ji, meniški. Tokius Melori norėtų pardavinėti savo galerijoje.

Ji nukėlė dubens dangtį ir rado jame keletą monetų. Užsieninės, apsidžiaugė ji. Airiški svarai, prancūziški frankai, itališkos liros, japoniškos jenos. Koks stebuklas, pagalvojo, kad viename inde tokių nuostabių vietų dalelės.

Jis tikriausiai nė neprisimena, kur sumetė jas, ir tai dar įdomiau.

Ji uždėjo dangtelį ir, užgniaužusi kaltės jausmą, atidarė pirmąjį stalčių.

Jame, ant tamsiai vyšninio aksomo dugno, gulėjo sidabriniai įrankiai. Ji ištraukė šaukštą, pasukiojo jį prieš šviesą. Atrodė gana senas, tikriausiai juo naudojosi ne viena karta, tačiau visada nublizgindavo ir paruošdavo kitai.

Puikiai tiks per Padėkos dieną, nusprendė ji dėdama jį į vietą ir rūpestingai tikrindama kitus skyrius.

Bufeto apačioje rado elegantiškai balto porceliano. Zoja mintyse jau dengė šventinį stalą daiktais, rastais bufeto lentynose.

Ji padūsavo apžiūrinėdama linines ir šilkines servetėles, kaulo baltumo servetėlių žiedus. Tačiau rakto nerado.

Tikrinant bibliotekos lentynas laikrodis išmušė pirmą nakties. Pakaks, tarė ji sau. Vienai nakčiai gana. Ji nepasiduos nevilčiai.

Tiesa ta, suvokė gesindama šviesas, kad ji *nesijaučia* nu-

sivylusi. Dar daugiau — jaučia, kad netrukus kažką apčiuops. Tarsi būtų pasirinkusi teisingą posūkį ar perkopusi kalną. Tegu ji kol kas nieko nelaimėjo, mąstė lipdama į viršų, tačiau susitelkė į tikslą.

Ji užsuko į Saimono kambarį, automatiškai pataisė jo antklodę. Mojus pakėlė galvą nuo grindų, užuodė ją, draugiškai vikstelėjo uodegą ir vėl užknarkė.

Šuniukas snaudė ant pagalvės šalia Saimono. Tikriausiai nereikėtų to leisti, tačiau ji negalėjo rasti priežasties, kodėl turėtų tai drausti.

Jie taip jaukiai įsitaisę kartu. Nekalti ir saugūs. Jei Saimonas irgi žygio dalis, kaip tiki Melori, galbūt raktas čia, jo kambaryje.

Minutėlę ji sėdėjo ant lovos krašto, lėtai glostydama sūnaus nugarą.

Dylančio mėnulio šviesa skverbėsi pro langą, blankiai nušviesdama berniuko veidą. Vis tiek tai šviesa, tarė ji sau, vadinasi, vilties yra. Ji pasikliauja ja.

Zoja atsistojo ir tyliai išėjo iš kambario.

Dirstelėjo į Bredo kambario duris. Kad ir kiek liko šios nakties, jai reikia ir jo palaikymo.

Pirmiausia ji nuėjo į savo kambarį išsirinkti losjoną, kvepalus ir pasiruošti. Galbūt ji negali duoti jam to, ko jis nori ar mano, kad nori, bet ji gali jam duoti *tai*.

Jie abu gali duoti *tai* vienas kitam.

Ji su malonumu masažavo save kvapniu losjonu, įsivaizduodama jo rankas ir burną, keliaujančias jos kūnu. Buvo malonu jaustis moterimi. Ne tik žmogumi, ne tik motina, bet ir moterimi, kuri gali duoti ir imti iš vyro.

Dabar joje tvyro supratimas, kurio nejautė būdama mergina, troškimas ir pasitikėjimas, kurio nejautė su niekuo kitu.

Vilkėdama tik chalatą, ji pasiėmė baltą žvakę, skleidžiančią jazminų kvapą, ir nuėjo į Bredo kambarį.

Ji nesibeldė, bet tyliai įsmuko į tamsą, lydima tik plono sidabrinio spindulio, besiskverbiančio pro neužtrauktas užuolaidas.

Ji nebuvo buvusi šiame kambaryje, todėl svarstė, ar jis supras, jog tai dar vienas jos žingsnis. Pamatė spindintį galvūgalio medį, pajuto švelnų kilimą po basomis kojomis.

Ji atsisagstė chalatą ir leido jam švelniai nuslysti ant grindų. Atsargiai pastatė žvakę ant naktinio staliuko, pakėlė antklodę ir įsmuko į lovą šalia Bredo.

Dar nėra mačiusi jo miegančio, suvokė ji ir, norėdama pamatyti, palaukė, kol akys apsipras su šešėliais ir blankia šviesa. Pasigrožėjo jo plaukais, užkritusiais ant kaktos. Miegodamas jis atrodė toks pat valdingai gražus.

Šį kartą žavusis princas turės progą pajusti, koks gali būti pabudimas.

Įdomu, galvojo ji, pirštu lengvai liesdama petį. Jai dar neteko gundyti miegančio vyro. Tokia galimybė svaigino ir bent trumpam suteikė visišką valdžią.

Kaip geriau pažadinti jį — greitai, karštai ir stulbinamai? O gal lėtai, svajingai ir romantiškai? Meiliai ar reikliai? Ji gali spręsti. Ir nustatyti žaidimo taisykles.

Nuspyrusi į šoną antklodę, įsitaisė virš jo ir kurį laiką žiūrėjo į jį, tarsi perduodama savo seksualinę iškrovą. Tada palietė jį lūpomis, rankomis.

Lėtai, galvojo ji, lėtai ištraukti jį iš miego ir pratęsti šią jaudinančią interliudiją. Jo oda buvo šilta ir švelni, kūnas kietas ir tvirtas. Ir ji galėjo nevaržomai juo mėgautis.

Jis sapnavo ją, išnyrančią iš miško šešėlių, tokią liekną ir laisvą. Sapnavo jos sodrų juoką, viliojantį eiti paskui ją į mišką, kur mėnulio apšviestame plote žemė buvo nubarstyta gėlėmis.

Ji atsigulė į tų žiedų jūrą. Jos rankos, spindinčios kaip auksinės dulkės blankioje šviesoje, pakilo.

Jų lūpos susitiko, tada ji atsitraukė palikdama jam bučinio skonį.

Jis ėmė busti trokšdamas daugiau. Ir rado ją.

Ji vėl prigludo prie jo lūpų ir atsidusdama ištarė jo vardą. Jų kvėpavimai susiliejo. Jis sudejavo skęsdamas jos kvapų jūroje.

— Tu pabudai, — sušnabždėjo ji, švelniai krimsteldama jam į smakrą. — O aš naudojuosi tavo kūnu.

— Turi dešimt metų, kad liautumeisi, kitaip skambinsiu į policiją.

Ji žaismingai brūkštelėjo nagais jam per pilvą ir susijuokė, kai jis nurijo keiksmą.

— Ššš. Tyliau. Nenoriu, kad Saimonas išgirstų.

— Taip. Nenoriu, kad jis žinotų, jog mums smagu. — Jo mintys sukosi apie kitus dalykus, tačiau jis pastebėjo nuostabą, šmėstelėjusią jos veide. — Taip jau atsitiko, kad jis užsiminė apie tai.

— O Dieve. — Ji užsidengė rankomis burną mėgindama nuslopinti juoką. — O Dievuli.

— Ššš, — priminė Bredas ir apsivertė, prispausdamas ją prie čiužinio. — Kur mes sustojome?

— Aš įslinkau į tavo lovą vidury nakties ir pažadinau tave.

— O taip, man ypač patiko toji dalis. — Jis skubiai šyptelėjo. — Taigi aš pabudau, — tarė jis pasislinkdamas žemyn ir suimdamas lūpomis jos krūtį.

Jos pilve sprogo ugnies kamuolys.

— Jaučiu.

Ji išsirietė mėgaudamasi pojūčiu, tada persivertė per jį.

— Bet nemanau, kad aš baigiau, ką pradėjau.

Jie ėmė grumtis painiodamiesi tarp paklodės ir antklodės, tramdydami juoką, užgniaužd**a**mi aikčiojimus. Džiaugėsi vienas kitu, kol jų kūnai sudrėko nuo prakaito, pradėjo virpėti ir žaidimo ėmė nebepakakti.

Stipriai apsikabinę, atsiklaupė vienas prieš kitą ant sujauktos lovos. Tada Zoja erotiškai atsilošė ir stipriai apkabino jį kojomis.

Jie susijungė blyškioje nykstančio mėnulio šviesoje. Tapo vienu kūnu. Ji mikliai atsilenkė, prisispaudė širdimi prie širdies, lūpomis prie lūpų, kad būtų vienas kito glėbyje, kai išsilieja.

— Nepaleisk manęs. — Įsikniaubė jam į petį. — Dar nepaleisk.

— Aš niekada tavęs nepaleisiu. — Jis karštligiškai perbėgo

bučiniais jos lūpas, plaukus, skruostus. — Aš myliu tave, Zoja. Tu tai žinai. Ir tu myli mane. Matau. Kodėl nepasakai, kad myli?

— Bredli. — Kodėl jai nepasakius to, šalin visas pasekmes? Kodėl nepasiėmus to, ko taip trokšta? Ji pasuko galvą trindamasi skruostu į jo petį.

Ir blėstančioje mėnulio šviesoje pamatė paveikslą, kuris kabėjo virš židinio atbrailos.

„Po užkeikimo". Taip jis vadinasi, prisiminė Zoja. Stiklo Dukterys, gulinčios permatomame karste.

Ne mirusios. Blogiau nei mirusios, suvirpėjo ji pagalvojusi.

Kodėl jai nepasakius? Viena iš priežasčių yra jos, žinojo Zoja. Tačiau ne pagrindinė. Keinas negali matyti, kas jos širdyje — kas giliai jos širdyje. Jis negali nei matyti, nei suprasti.

Tegu tai ten ir lieka, tada Bredlis bus saugus dar keletą dienų.

— Tu pakabinai paveikslą čia.

— Velniai griebtų, Zoja. — Jis atstūmė ją nuo savęs, dar kartą susikeikdamas. — Taip, aš pakabinau jį čia.

Jis paleido ją.

Ji palietė jo petį.

— Žinau, kad labai daug tavęs prašau.

— Tu, po perkūnais, tikrini mane.

— Gal. Aš nežinau. — Ji persibraukė plaukus. — Viskas atsitiko taip greitai. Taip greitai ir taip veržliai, kad kartais man atrodo, jog nesuspėju su savo jausmais. Bet aš tikrai žinau, kad nenoriu įskaudinti tavęs. Nenoriu kovoti su tavim. Turiu eiti priekin įprastiniu žingsniu, ir iš dalies tai susiję su jomis. — Ji mostelėjo ranka į paveikslą, paskui atsistojo ir siektelėjo chalato. — Nieko negaliu sau padaryti.

— Manai, kad jei mudviejų su Džeimsu kilmė panaši, aš nusisuksiu nuo tavęs?

— Maniau. — Ji nuleido akis sagstydamasi chalatą, paskui įsmeigė žvilgsnį į jį. — Tikrai taip maniau. Ir galvojau, kad tu trauki mane dėl tų panašumų. Bet dabar žinau, jog taip nėra. Aš

dar turiu daug darbo, Bredli. Prašau tave palaukti, kol viskas bus baigta.

Minutėlę patylėjęs, jis pasilenkė prie staliuko ir įjungė šviesą. Paveikslas nušvito.

— Kai pamačiau jį pirmą kartą, pasijutau taip, tarsi kažkas būtų sugriebęs už gerklės. Aš įsimylėjau — geidžiau — nežinau, velniai rautų, koks tai buvo jausmas — tą veidą. Kai pirmąkart pamačiau tave, patyriau tokią pačią reakciją. Bet aš nepažinojau tavęs. Nežinojau, kokia tavo siela, apie ką tu galvoji, kuo plaka tavo širdis, kas verčia tave juoktis, o kas erzina. Nežinojau, kad tau patinka geltonos rožės ir kad moki naudotis grėžtuvu taip pat gerai kaip aš. Nežinojau daugybės smulkmenų, kurias žinau dabar. Tai, ką jaučiau tam veidui, nėra šešėlis to, ką jaučiu moteriai, kuriai jis priklauso.

Zoja bijojo, kad negalės prabilti.

— Toji moteris niekada nepažinojo tokio vyro kaip tu. Niekada nesitikėjo pažinti.

— Apsispręsk, Zoja. Nes jei neapsispręsi, aš nuspręsiu už tave.

Ji negarsiai susijuokė.

— Ne, tokio vyro man nebuvo tekę sutikti. Ši savaitė labai svarbi man, o kai ji baigsis... — Ji nutilo ir vėl pažvelgė į paveikslą.

Jos širdis ėmė nerimastingai plakti.

— O Dieve, negi viskas buvo taip paprasta — visą tą laiką? Negi jis galėjo būti čia?

Virpėdama Zoja prisiartino prie židinio ir įsistebeilijo į paveikslą, vedžiodama žvilgsnį nuo vieno rakto prie kito.

Tada pasilypėjo ant židinio laiptelio, užgniaužė kvapą ir ištiesė ranką.

Pirštai atsitrenkė į drobę.

Ji pamėgino dar kartą, užsimerkė įsivaizduodama, kad jos pirštai įlenda į paveikslą, ir sugniaužė kumštį.

Tačiau paveikslas nė nesujudėjo, o raktai taip ir liko tik spalvoti piešinukai.

— Pamaniau... — Nusivylusi ji atsitraukė. — Akimirką pamaniau, kad galbūt... Kaip kvaila.

— Ne, nekvaila. Aš pats bandžiau. — Jis priėjo prie jos ir apkabino per liemenį. — Keletą kartų.

— Tikrai? Betgi ne tau lemta jį surasti.

— Kas žino? Gal šis kitoks.

Zoja nenuleido akių nuo paveikslo.

— Šis paveikslas kitoks. Rovena nutapė tuos raktus labai seniai. Ir jie išreiškia neviltį, ar ne? Ir praradimą. Ne viltį ar išsipildymą. Nes jie guli ten, kur joks mirtingasis jų neras, ir joks dievas jais nepasinaudos. Tačiau į mano raktą veda ne neviltis, o jos išsklaidymas. Aš tai suprantu.

Tačiau tą naktį ji sapnavo, jog įžengia į paveikslą ir vaikšto palei stiklinį karstą. Sapnavo, jog surinko visus tris raktus ir nusinešė prie Stiklo dėžės, kur vangiai mirksėjo trys melsvos liepsnelės.

Ji išbandė visus raktus, tačiau nė vienas nerakino.

Ir ji pajuto neviltį, kai liepsnelės užgeso ir jų stiklo kalėjime pasidarė tamsu.

Aštuonioliktas skyrius

Kitą rytą Melori įbėgo į „Malonumo“ centrą mojuodama *Dispatch* laikraščiais.

— Straipsnis! Mūsų straipsnis rytiniame!

Ji pažiūrėjo į kairę, į dešinę, užvertė galvą į viršų ir, kai niekas neatsišaukė, nusivylusi atsiduso. Flino straipsnis apie jų centrą ir jo „novatoriškas savininkes“ — o, kaip jai patiko ši dalis — puikavosi pirmame Velio laikraščio puslapyje, o jos partnerės nerodo jokio susidomėjimo?

Plevėsuodama palto skvernais, ji nuskubėjo į Danos skyrių. Kaip visada, pamačius spalvas, knygas, gražius staliukus ir kitus *daikčiukus*, jai norėjosi šokti iš džiaugsmo. Šypsodamasi įgriuvo į kitą kambarį, kur Dana kalbėjosi telefonu.

Melori pasisukiojo trepsėdama ir mojuodama laikraščiu, bet Dana tik linktelėjo ir kalbėjosi toliau.

— Taip. Taip, turiu sandėlyje. Mielai. Galėčiau — taip — ką gi, nežinau... mm. — Ji pritariamai sulinksėjo, pavartė akis, tada džiaugsmingai pasikraipė, kai Melori padėjo priešais ją laikraštį. — Leiskite sujungti jus su salonu.

Ji giliai įkvėpė žiūrėdama į naująją telefonų sistemą.

— O, kad tik nesuklysčiau, prašau, kad tik neišjungčiau ryšio. — Dana suspaudinėjo mygtukus, sukryžiavo pirštus, tada padėjo ragelį.

Po sekundės viršuje pasigirdo skambutis.

— Ačiū Dievui. Mel, tu nepatikėsi.

— Palauk. Pažiūrėk į tai! Žiūrėk, žiūrėk. — Melori bedė pirštu į laikraštį.

— A, tai. — Kai Melori nustebusi išsižiojo, Dana ištraukė iš po stalo kitą *Dispatch* egzempliorių. — Nupirkau penkis egzempliorius. Perkaičiau du kartus. Būtume perskaitę dar kartą, bet turėjau išmokti naudotis šiuo telefonu. Mel — Dievulėliau, atrodo, tavasis.

— Kas manasis?

— Tavo telefonas. — Dana skubiai išlindo iš už stalo, čiupo Melori už rankos ir nusitempė į kitą pastato pusę. — Atėjau prieš dešimt minučių, o telefonai jau skambėjo. Zoja sakė — nieko tokio. Atsiliepk.

— Mano telefonas skamba, — sumurmėjo Melori ir įsispoksojo į jį, tarsi tai būtų koks ateivių prietaisas.

— Stebėk. — Dana atsikrenkštė ir pakėlė ragelį. — Labas rytas, „Malonumo" centras, galerija. Taip, minutėlę, tuoj sujungsiu su panele Prais.

Dana nuspaudė laukimo mygtuką.

— Panele Prais, jums skambina.

— Man skambina. Gerai. — Melori pasitrynė delnus į paltą. — Aš galiu. Dariau tai metų metus dirbdama kitiems, galiu puikiai pakalbėti ir pati. — Ji paėmė ragelį. — Labas rytas. Melori Prais.

Po trijų minučių ji su Dana šoko smagią polką hole.

— Mus puola! — šaukė Dana. — Mes dar neatsidarėme, o mus jau puola lankytojai. Eime, pasikviesim Zoją.

— Paliksim telefonus?

— Tegu perskambina. — Maniakiškai kvatodamasi, Dana nusitempė Melori į viršų.

Zoja sėdėjo vienoje iš salono kėdžių ir žiūrėjo į vieną tašką. Įskriejusi Dana smarkiai apsuko ją su kėde.

— Na, mes ir duodam!

— Priėmiau užsakymus, — išlemeno Zoja. — Beveik visas šeštadienis užimtas, o penktadienį dvi klientės nori manikiūro,

viena užsisakė pedikiūrą, trečia ateina kirptis bei dažytis ir dar pora užsisakė masažą. Kitą savaitę motina ir dukra užsisakė veido kaukes. *Kitą* savaitę.

— Mums reikia atšvęsti, — nusprendė Melori. — Gal išgerkime šampano? Galėtume pasidaryti „mimozas“, jei turėtume šampano ir apelsinų sulčių.

— Kai įėjau, telefonas jau skambėjo, — tuo pačiu slopiu balsu tęsė Zoja. — Dar nebuvo nė devinta valanda, o telefonas jau čirškė. Visi sako perskaitę straipsnį laikraštyje. Aš noriu ištekėti už Flino ir pagimdyti jam vaikų. Nepyk, Melori. Jaučiu, kad privalau.

— Stok į eilę. — Melori čiupo laikraštį. — Pažiūrėk į mus. Argi ne šauniai atrodome?

Ji išskleidė puslapį, kuriame buvo jų nuotrauka — stovi apsikabinusios hole, kuris jungia jų tris verslus.

— Prais, Makort ir Styl, — perskaitė ji, — grožis ir protas už „Malonumo“ sienų.

— Turiu pripažinti, jis puikiai pasidarbavo. — Dana persilenkė per Melori petį ir dar kartą peržvelgė straipsnį. — Atrodome nuostabiai, bet jau tokios mes esame. Tačiau jis sugebėjo atskleisti centro esmę. Malonumas. Žinoma, nereikia pamiršti, kad mes visos vietinės, atgaivinome nuosavybę, pakėlėme Velio ekonomiką ir taip toliau ir panašiai. Tai sudomino žmones.

— Mes tikrai atrodome puikiai, — pridūrė Zoja. — O tai visada tik į naudą. Perskaičiau straipsnį prieš pusryčius, bet važiuodama turėjau sustoti ir perskaityti dar kartą.

— Aš įrėminsiu jį, — tarė Melori. — Pakabinsime virtuvėje. — Ji išsitraukė užrašų knygutę ir pasižymėjo. — Beje, mums reikia pasirūpinti užkandžiais ir gėrimais penktadienio atidarymo šventei. Aš nupirksiu sausainių ir kitokių skanumynų. Dana, tu atsakinga už gėrimus, o Zoja pasirūpins vaisiais ir sūriu.

— Mano telefonas vėl skamba, — tarė Zoja ir apsiverkė priblokšdama drauges.

— Vaje. Tu pasirūpink ja, — tarė Melori Danai. — O aš atsiliepsiu. — Ji nuskubėjo į priėmimo skyrių, o Dana įbruko Zojai saują servetėlių.

— Atsiprašau. Atleisk. Kodėl aš taip *darau*?

— Nagi, nesinervink. Paverk, gal pasijusi geriau.

Ji negalėjo sustoti ir tik kūkčiodama sumojavo rankomis, kai sugrįžo Melori.

— Eime į virtuvę, išgersime arbatos. — Melori skubiai pastatė Zoją ant kojų, apkabino per liemenį ir išsivedė iš kambario.

— Nekreipk dėmesio. Dieve, kokia aš kvaiša. — Zoja uoliai išsišnypštė. — Nežinau, kas man darosi.

— Tikriausiai tave veikia tai, kad netrukus atidarome centrą, kad tavo žygis artėja prie pabaigos, problemos su vyru. Pakankamas pagrindas nervintis. Nagi, mieloji, nusiramink.

— Jaučiuosi taip kvailai. — Šniurkščiodama Zoja leidosi pasodinama į kėdę. — Ir ko man verkti? Viskas gerai, viskas nuostabu. — Kai ašaros vėl pasipylė, ji paprasčiausiai padėjo galvą ant stalo ir leido joms tekėti. — Aš velniškai bijau.

— Natūralu, — paglostė jai pečius Melori. Dana tuo metu užkaitė virdulį. — Bijoti yra natūralu, mieloji.

— Aš neturiu *laiko* bijoti. Dabar turiu saloną. Galvojau apie tai dešimt metų, ir svajonė išsipildė. Mano telefonas skamba. Aš tokia laiminga, tai kodėl verkiu?

— Aš irgi bijau.

Zoja pakėlė galvą ir sumirksėjo.

— Tikrai?

— Siaubingai. Kai pradėjau skaityti Flino straipsnį, ausyse ėmė ūžti, o burnoje atsirado metalo skonis. Ir kuo laimingesnė jaučiausi, tuo labiau stiprėjo ūžimas, o seiles teko ryti ir ryti.

— O aš vaikštau naktimis. — Dana atsisuko nuo viryklės. — Vos tik pagalvoju, kad aš atidarysiu knygyną, skrandyje nubunda drugeliai ir ima puotauti.

— Ačiū Dievui, — giliai atsiduso Zoja užsispausdama smilkinius. — Ačiū Dievui. Kai esu užsiėmusi, dirbu arba galvoju, ką dar turiu padaryti, jaučiuosi gerai. Bet kartais, kai turiu laisvą minutę, užplūsta tokia baimė, kad norisi užsirakinti tamsioje spintoje ir inkšti. Tačiau kartu norisi vartytis kūliais. Tikriausiai kraustausi iš proto.

— Mes visos toje pačioje valtyje, — tarė Dana, — kuri vadinasi *neurozė*.

Zoja pro ašaras nusišypsojo. Dana dėliojo ant stalo spalvingus puodelius.

— Aš tikrai labai džiaugiuosi, kad ir jūs pakvaišusios. Jaučiausi tokia idiotė. Bet tai dar ne viskas. Manau, kad žinau kur raktas. Ne visiškai tiksliai, — pridūrė ji, kai Melori rankos ant jos pečių krūptelėjo. — Bet manau, kad jis Bredlio namuose. Tas namas kažkuo traukia mane, ir kai vakar ėmiau apie tai svarstyti, manyje kažkas tarsi atsivėrė. Aš kažką pajutau. Ir todėl — todėl, kad jaučiu, jog esu per žingsnį nuo rakto, manyje dar labiau viskas kunkuliuoja.

— Kad esi per žingsnį nuo rakto? — paklausė Melori. — Ar dėl Bredo?

— Dėl abiejų. — Zoja paėmė puodelį ir sugniaužė tarp rankų. — Viskas susimaišė. Žygis, verslas. Nuo rugsėjo galvojau beveik tik apie tai ir, kadangi dabar abu dalykai eina prie pabaigos, turiu pradėti galvoti, kas bus toliau. Bet negaliu. Iki šiol stengiausi, nes turėjau du didelius tikslus. Dabar teks dorotis su rezultatais.

— Dorosies ne viena, — priminė jai Melori.

— Žinau. Čia dar viena bėda. Aš įpratusi viską daryti pati. Išskyrus Saimoną, neturėjau artimesnio žmogaus, o dabar štai turiu jus. Tai neįtikėtina dovana. Štai dvi nuostabios moterys, ir jos tavo draugės. Tavo šeima.

— Ak, Zoja! — Dana pasičiupo suglamžytą nosinaitę. — Dabar aš apsižliumbsiu.

— Aš noriu pasakyti, jog dar pratinuosi prie minties, kad turiu jus. Man vis dar sunku suvokti, kad prireikus galiu pakelti telefono ragelį arba tiesiog aplankyti jus. Ateiti čionai ir pasimatyti su jumis. Kad galiu pasakyti jums, jog man baisu, liūdna, linksma arba reikia pagalbos — ir jūs čia.

Ji nugėrė gurkšnį ramindama jautrią gerklę, pastatė puodelį.

— Ir vaikinai. Niekada neturėjau vyrų draugų. Tikrų. O su Flinu arba Džordanu... galiu kalbėtis, flirtuoti, bendrauti žinoda-

ma, kad jie tik draugai. Galiu patikėti jiems Saimoną, kad jis pajustų suaugusių vyrų įtaką — o tai dar viena dovana.

— Tu nepaminėjai Bredo, — pastebėjo Melori.

— Einu į tai. Mane jaudina ir kelia nerimą mintis, jog surasiu raktą. Jaudina užtikrintumas, kad *tikrai* jį surasiu ir kad tai susiję su Bredliu. Tačiau drauge žinojimas, kad raktas susijęs su juo, gąsdina mane.

— Zoja, ar kada nors pagalvojai, kad baimė neleidžia surasti tau rakto?

Ji linktelėjo Danai.

— Taip, bet aš nieko negaliu sau padaryti. Jis mano, kad myli mane.

— Kodėl sakai „mano"? — pasiteiravo Melori. — Kodėl negali paprasčiausiai pasakyti, kad jis tave myli?

— Galbūt aš per daug to noriu. Ir noriu ne tik dėl savęs, bet ir dėl Saimono. Bredlis nepaprastai geras jam, bet tai, kas vyksta tarp jų, yra tarsi žaidimas. Juk iš tiesų jis yra dešimtmetis berniūkštis, kito vyro sūnus.

Dana tylėdama priėjo prie spintelės ir ištraukė dėžutę saldainių, skirtų „sunkiems atvejams". Ir padėjo ją priešais Zoją.

— Ačiū. — Zoja nesirinkdama paėmė vieną ir įsimetė į burną. — Jei Bredlis myli mane, jis priims Saimoną. Visada buvo jam geras, švelnus. Bet ar nepasiges jie to tikrojo, nepertraukiamo ryšio?

— Nežinau. — Melori pasikedeno garbanas. — Sakyčiau, tai priklausys nuo jų.

— Taip, bet Saimonas įpratęs, kad mes gyvename dviese, kad visas mano dėmesys skirtas jam. Jei gyvensime su Bredliu, Saimonas norės turėti ne tik šaunų žaidimų draugą, o kai ką daugiau. Jam teks prisitaikyti, jog kažkas kitas yra autoritetas, kaip ir Bredliui teks prisitaikyti prie vaiko — beveik paauglio. Jei aš pareikščiau tik savo nuomonę, jiems abiem tektų prisitaikyti prie manęs, galbūt anksčiau nei būtų tam pasiruošę.

— Protingai mąstai. — Melori pasiduodama paėmė saldainį. — Logiškai. Bet tokie dalykai išsprendžiami.

Zoja giliai įkvėpė.

— Yra dar kai kas. Rovena ir Pitas pasakė, jog kuo labiau stiprės mano jausmai Bredliui, tuo aršiau Keinas persekios jį.

— Tai tu jį saugai laikydamasi atstumo, — kilstelėjo antakius Dana. — Jei Bredas sužinos, įsius. Nors jei tai būtų Džordanas — kadangi aš myliu tą mulkį, — tikriausiai elgčiausi taip pat.

— Aš nesiliauju galvojusi apie tai. Kaip pasielgti — taip, o gal anaip? Kas bus, jei padarysiu būtent šitaip? — Zoja sunkiai patraukė pečiais. — Per daug pastatyta ant kortos, todėl negaliu griebti bet ko, kas gražu ir spindi. Pirmiausia reikia atsižvelgti į pasekmes.

— Dar kiek labiau sujauksiu tau protą. — Melori palietė Zojai ranką. — Gal abejoji, ar imti tai, kas gražu ir spindi, nes žinai, kad norėdama išlaikyti turėsi kai ko atsisakyti.

— Ko turėsiu atsisakyti?

— Namo, kurį pati susitvarkei, gyvenimo. Šeimos su Saimonu. Viskas, ką turi dabar, negrįžtamai pasikeis tau ištiesus ranką ir paėmus kas siūloma. Tai bauginantis pasiūlymas, Zoja. Jei nepaimsi, gali jį prarasti. Jei paimsi, neteksi kažko kito. Tau reikia apsispręsti, kas turi didesnę vertę.

— Viskas susiję ne tik su manimi. Ne tik su manimi, Saimonu ir Bredliu. — Zoja atsistojo ir nunešė puodelį į kriauklę. — Mano raktas susijęs su drąsa. Drąsa ištiesti ranką ir paimti kas siūloma, ar drąsa nusisukti ir nueiti? Mes skaitėme apie dievus ir žinome, kad jie ne visada geri. Ne visada teisingi. Ir jie nori atlygio.

Ji atsigręžė.

— Jei mums nepavyktų, bausmė — prieš ją atšaukiant — būtų buvusi metai mūsų gyvenimo. Mes netgi nebūtume sužinojusios kurie. Galėjo būti ir šie metai. Tai yra gana žiauru. Mel, tau buvo duota, ko norėjai visą savo gyvenimą. Jie leido paturėti tai, paragauti, pajusti. Bet kad surastum raktą, reikėjo visko atsisakyti. Buvo skaudu, ar ne?

— Taip.

— O tu, Dana, vos nežuvai ieškodama savojo. Jie pakeitė taisykles, ir tu galėjai mirti.

— Aš nežuvau.

— Bet galėjai. Ir kaip manai — ar dievai būtų nubraukę bent ašarą?

— Rovena ir Pitas... — pradėjo Melori.

— Jie kitokie. Jie gyvena tarp mūsų tūkstančius metų ir tam tikra prasme yra tokie patys įkaitai kaip ir mes. Tačiau tie už Uždangos, tie, kurie mus stebi pro ją — ar jiems rūpi, kaip mes gyvensime toliau?

Ji vėl atsisėdo.

— Pagalvokite, kaip jie mus suvedė. Iš kur gavome laiko raktų paieškoms? Mes praradome darbus. Darbą, kurio man taip reikėjo, darbus, kuriuos jūs taip mėgote. Jie atėmė tai iš mūsų, kad būtume naudingesnės, tada pažvangino pinigėliais, kad pasirašytume ten, kur parodyta. Galbūt toji motyvacija buvo nesavanaudiška ir kilni, bet jie manipuliavo mumis.

— Tu teisi, — pritarė Dana. — Nesiginčiju.

— Už tai gavome šią vietą, — tęsė Zoja. — Mes gavome. Mes rizikavome, dirbome. Jei ši vieta stebuklas, tai jį padarėme mes.

Melori linktelėjo ir atsilošė kėdėje.

— Tęsk.

— Gerai. Tu ir Flinas. Tu sutikai jį kada buvo lemta sutikti, nes jis buvo susijęs. Įsimylėjai jį, o jis tave. Bet jei nebūtum jo sutikusi ir įsimylėjusi, vis tiek būtum priėmusi tą sprendimą, kurį padarei palėpėje. Tu nebūtum priėmusi iliuzijos, nesvarbu, kaip jos norėjai, nebūtum paaukojusi sielų. Žinau tai, nes pažįstu tave. Jei būtum mylėjusi Fliną taip kaip aš — kaip draugą, brolį, būtum padariusi tą patį.

— Tikiuosi, — atsiliepė Melori. — Noriu taip galvoti.

— O aš žinau. Arba jūsų jausmai galėjo būti laikini, galėjo išblėsti pasibaigus mėnesiui, užuot virtę stipresniais. Juk aniems nesvarbu, ar tu buvai laiminga, svarbu tik — ar tau pavyks, ar ne.

— Gal ir tiesa, tačiau tai, ką patyriau, ir sprendimai, kuriuos priėmiau per tą mėnesį, buvo susiję su Flinu.

— Bet santykius su Flinu susikūrėte jūs abu, — tarė Zoja. — Tuo pačiu metu į Velį sugrįžo Džordanas, nes jis buvo susijęs. Jis buvo ta trūkstama dalis. Tau reikėjo apsispręsti dėl savo jausmų jam, Dana, tai buvo svarbiausia. Bet tu galėjai pasielgti kitaip ir gauti tą patį rezultatą. Tu galėjai jam atleisti. Galėjai suvokti, kad nemyli jo, bet brangini jūsų bendrą praeitį. Draugystė daugiau nei aistra. Galėjai atsisakyti to, kas buvo tarp jūsų, ir vis tiek surasti raktą. Juk nepradedi galvoti apie apelsinmedžių žiedus, nes dievai nusišypso tau.

— Apelsinmedžių žiedai — to būtų per daug, bet taip, aš suprantu tave. — Dana susimąsčiusi atsilaužė saldainio ir ilgai kramtė. — Jei atsuktum juostelę atgal — mums taip buvo sakyta nuo pat pradžių. Kiekviena esame raktas. Ir nuo mūsų priklauso, kaip tuo pasinaudosime.

— Bet jie manipuliuoja mumis, — pakartojo Zoja. — Jie suvedė mus, primetė aplinkybes. Bredlis būtų ir taip sugrįžęs į Velį, čia jo namai, jis turi čia planų. Tačiau be viso šito aš nebūčiau jo sutikusi. Melori bet kuriuo momentu būtų galėjusi susipažinti su Flinu, tačiau nemanau, kad aš būčiau sutikusi Bredlį Čarlzą Veiną IV. Ir kas jį patraukė prie manęs? Paveikslas. Manipuliuodamas jo jausmais.

Ją pykino vien pagalvojus apie tai. Degančiomis akimis Zoja prarijo dar gabalėlį šokolado.

— Žinau, dabar paveikslas jam nesvarbus. Tačiau jo poveikis Bredliui svarbus dievams. Mus reikėjo suvesti, kad aš priartėčiau prie rakto — arba nutolčiau. Priklauso nuo to, kieno pusėje esi. Surasiu jį ar nesurasiu, mano naudingumas jiems taps nesvarbus. Bredlio irgi. Manote, jiems rūpi, kad man skauda, kad aš kenčiu?

Zoja vis labiau karščiavosi, jos balsas aštrėjo.

— Jiems nė kiek nerūpi, kad jo ar mano širdis bus sudaužyta. O gal to ir reikia paskutiniam žingsniui? Neviltis ir praradimas, taip pasakyta nuorodoje. Ir kraujas, — tęsė ji. — Aš neleisiu, kad tai būtų jo kraujas. Nerizikuosiu net tam, kad išgelbėčiau tris sielas.

— Zoja, — atsargiai prakalbo Melori. — Jei jūs jau mylite vienas kitą, negi nesusikūrėte savos pabaigos?

— Pabaigos? O gal tai mano iliuzija ir aš turėsiu jį paaukoti? Yra kita nuorodos dalis. Gal turėčiau žiūrėti į dievaitę ir žinoti, kada pakelti kardą, o kada nuleisti. Ar turėčiau kovoti dėl to, ko noriu sau, ar pasiduoti, kad visiems būtų gerai?

— Tai pagrįstos ir logiškos prielaidos, pagrįsti ir logiški klausimai. — Dana kilstelėjo ranką, kol Melori nespėjo išsižioti. — Mums nebūtina juos mylėti, tačiau turėtume labiau pasitikėti jais. Niekas nežadėjo, kad mums bus pakloti rožių žiedlapių patalai, kai viskas baigsis. Buvo pažadėti tik pinigai.

— Velniop pinigus, — atšovė Melori.

— Norėčiau pasakyti tau, kad prikąstum liežuvį, bet, deja, jaučiu tą patį. Tačiau, — tęsė Dana, — pateikdama tas pagrįstas ir logiškas prielaidas, Zoja nepaminėjo dalies apie viltį, džiaugsmą ir išsipildymą. Susikertantys keliai veda vienas prie kito.

— Aš ir esu vilties, džiaugsmo ir išsipildymo šerdyje — kartu su jumis. — Zoja apvedė ranka kambarį. — Nepamiršau to, tačiau turiu būti realistė. Privalau, nes noriu tikėti — labiau nei galiu tai pakelti, kad viskam pasibaigus, kai laikysiu rankoje tą prakeiktą raktą, tada turėsiu galimybę tikėtis... daugiau.

— Ir kas toliau? — paklausė Dana.

— Noriu, kad jūs abi pagalvotumėt apie tai. Jūs vienintelės esate laikiusios rankose raktus. Dana, tu, Džordanas ir Flinas pažįstate Bredlio namus beveik taip pat gerai kaip jis pats. Man pravers bet kokia pagalba.

Ji atsistojo.

— O dabar verčiau atsiliepkime į tuos telefonų skambučius.

Juodame danguje švytėjo siaura mėnulio skiltelė. Nors Zoja beviltiškai troško, kad atūžtų audra ir uždengtų ją tamsiais debesimis, negalėjo susilaikyti nežiūrėjusi į blėstančią šviesą.

Ji išieškojo visur. Kartais atrodydavo, kad akimis arba pirštais tuoj apčiuops spindintį auksą. Tačiau nesugebėjo nei pamatyti, nei paliesti.

Jei per artimiausias keturiasdešimt aštuonias valandas nepadarys to, ką padarė Melori ir Dana, viskas, ką jos pasiekė, bus perniek.

Stiklo Dukterys liks amžiams gulėti krištolo karstuose.

Susisupusi į švarką, ji sėdėjo kiemo terasoje kabindamasi į paskutinį vilties žiburėlį.

— Jis čia. Žinau tai. Ką aš praleidau? Ko nepadariau, ką turėjau padaryti?

— Mirtingieji, — tarė Keinas jai už nugaros, — visada dairosi į dangų ir klausia, ką daryti, kaip galvoti.

Zoja sustingo. Jis perbraukė pirštų galiukais jai per sprandą. Tarsi būtų perbraukęs ledo gabaliuku.

— Man smagu tai stebėti.

Keinas tyliai apėjo ją ir atsirėmė į terasos turėklus.

Jis nepaprastai gražus, pagalvojo Zoja. Sukurtas tamsai. Nakčiai be mėnulio, audrai.

— Tau nepavyko, — dalykiškai pareiškė jis.

— Dar pažiūrėsim. — Šaltis ėmė skverbtis į jos kaulus, ir ji turėjo sukaupti visą valią, kad nepradėtų drebėti. — Dar liko laiko.

— Jis senka, minutė po minutės. O kai vietoj šios mėnulio skiltelės stos tamsa, aš laimėsiu. O tu negausi nieko.

— Neturėtum džiūgauti, kol dar yra laiko. — Jai norėjosi atsistoti, iššaukiamai pašokti ant kojų, bet jos buvo tarsi guminės. — Tai blogas ženklas.

— Laimė, sėkmė — mirtingųjų sąvokos, jūsų ramsčiai. Regis, jų labai jums reikia. — Jis paėmė už grandinėlės ir ėmė lėtai siūbuoti ant jos kabantį amuletą.

— Kodėl tu nekenti mūsų?

— Neapykanta yra jausmas. O tu ar jauti ką nors po kojomis sutraiškytam vabalui? Jūs man kaip tie vabalai.

— Aš net nesikalbu su vabalais. O tu, pasirodo, kalbiesi.

Jo veide šmėstelėjo susierzinimas, ir Zoja pasijuto tvirčiau.

— Kaip sakiau, man smagu tave stebėti. Ypač tave — iš tų

trijų, kurias Rovena ir Pitas pasiuntė į pasmerktą žygį. Pirmoji... ji turėjo savo stilių ir buvo protinga. Antroji — ugningo temperamento ir sumani.

— Jos nugalėjo tave.

— Nugalėjo? — Nesiliaudamas judinti amuletą, jis tyliai paniekinamai nusijuokė. — Negi nepagalvojai, kad galiu užsimanyti pasismaginti? Jei būčiau greitai viską užbaigęs, būčiau netekęs malonumo stebėti jus — visas jus, jūsų planus — ir sveikinti save. Jei būčiau greitai viską užbaigęs, būčiau praradęs malonumą matyti, kaip jūs raitotės kentėdamos — kaip tu dabar. Tu domini mane, nes tau trūksta draugių išminties ir stiliaus. Prastas išsilavinimas, blogas auklėjimas.

Jis pasimuistė kilsteldamas amuletą kiek aukščiau.

— Sakyk, kur būtum dabar, jei ne tas kvietimas į Karžygio Viršūnę? Tikrai ne šiame name su šiuo vyru. Vyru, kuris... išblėsus vienam tikslui vienijančiai kibirkščiai, pamatys tave tokią, kokia esi. Jis atstums tave, kaip padarė kiti. Bet tu jau žinai tai.

Lėtas ritmingas sidabrinio amuleto siūbavimas svaigino.

— Tu nieko nežinai apie mane. Nei apie jį.

— Žinau, kad esi nevykėlė. O kai žlugs tavo žygis, apie tai sužinos ir kiti. Žiauru, kad Rovena ir Pitas įvėlė tave į šį reikalą ir tiek daug iš tavęs tikėjosi. Įstūmė tave į tų žmonių glėbį, — tęsė jis, o palei terasos turėklus jau kilo ploni melsvi debesėliai. — Žmonių, kurie turi daug daugiau nei tu. Žiauru, kad leido tau paragauti, koks gali būti gyvenimas, nes dabar visas likusias dienas trokši jo.

— Mano draugai...

— Draugystė? Dar viena mirtingųjų iliuzija, tokia pat netikra kaip ir laimė. Jie paliks tave, kai tau nepavyks, ir nuvils, jei pavyks. Tavo rankai niekada nebuvo lemta pasukti raktą.

Jis prakalbo švelniau artėdamas prie jos su siūbuojančiu amuletu.

— Jaučiu tau šiokią tokią užuojautą. Pakankamai didelę, kad pasiūlyčiau kompensaciją. Ką iš tų dalykų, kuriuos Rovena ir Pitas taip neapdairiai tau pasiūlė, norėtum pasilikti? Savo ap-

gailėtiną verslą, šį namą ar vyrą? Išsirink vieną, ir aš garantuoju, kad jį gausi.

Jis hipnotizavo ją. Ji jautė, kaip ima pasiduoti, jautė miglą, šliaužiojančią jos kūnu. Kaip šalta. Būtų paprasta pasiduoti šiems guodžiantiems pažadams, paimti nors *kažką*. Jos rankos tapo ledinės ir bejėgės, tačiau ji ėmė gniaužti jas į kumščius, kol pajuto nagus įsirėžiant į delnus.

Sukaupusi visas likusias jėgas, ji atplėšė žvilgsnį nuo amuleto ir pažvelgė jam į veidą.

— Melagis. — Oras skausmingai išsiveržė iš plaučių. — Melagis ir apgavikas.

Jis smogė jai. Nors ji nematė judesio, pasijuto taip, tarsi į veidą būtų susmigę aštrūs ledo gabaliukai. Zoja negalvodama, pykčio vedama, šoko ant jo ir perrėžė nagais jam veidą.

Ji pastebėjo nuostabą — visišką apstulbimą jo akyse. Pamatė kraują, besikaupiantį rėžiuose.

Kitą sekundę ji atsidūrė prie namo sienos, prirakinta pašėlusio vėjo gūsio, kuriame sukosi juodi it oniksas ledo kristalai.

Jis stovėjo priešais ją it kalnas, juodais plevėsuojančiais drabužiais, kruvinu veidu.

— Galėčiau pribaigti tave vien *pagalvojęs*.

Ne, jis negali, negali. Nes kitaip jau būtų tai padaręs. Jis melagis, karštligiškai galvojo Zoja. Ir įžūlus. Bet jis gali ją sužeisti, gali. Ir ji pajuto krūtinėje skausmą, smeigiantį, aštrų.

— Grįžk į pragarą! — sušuko jam. — Tu čia nelaukiamas.

— Kai viskas baigsis, tu liksi be nieko. O aš turėsiu dar vieną sielą.

Tarsi kažkas būtų nuspaudęs mygtuką, vėjas staiga nurimo. Zoja parkrito ant kelių ir rankų sunkiai gaudydama orą, drebėdama iš siaubo.

Ji suglumusi įsispoksojo į mišką už terasos ir pamėgino susigaudyti. Kai pakėlė galvą, naktis buvo virtusi švelniu miglotu rytu. Pamiškėje, aušros šviesoje, stovėjo auksakaklis elnias. Brangakmeniais nusagstytas antkaklis žiburiavo migloje, o jo akys degė žalia šviesa.

Migla susitelkė į vieną vietą lyg užuolaida, o kai vėl prasisklaidė, jis buvo dingęs.

— Aš nenugalėta. — Ji ištarė tai garsiai, kad išgirstų savo balsą. Keinas atėmė iš jos laiko, labai brangaus laiko, bet ji nenugalėta.

Atsistojusi apžiūrėjo savo rankas. Jos buvo kruvinos.

Jo kraujas.

— Aš sužeidžiau jį. Sužeidžiau tą velnio išperą.

Paplūdusi ašaromis ji nusvirduliavo į namą. Vaizdas liejosi akyse. Jai pasirodė, jog girdi šūksnius, grėsmingą urzgimą, pliaukštelėjimą. Paskui kontūrai ir garsai susiliejo į vieną tamsią tuštumą.

Migla nušliaužė per terasą ir įslinko į miegamąjį, kur miegojo Bredas. Apgaubė jį vėsuma. Surakino. Jis apsivertė lovoje ieškodamas šilumos ir paguodos. Ištiesė rankas į Zoją.

Tačiau jis buvo vienas.

Tamsoje. Miškas dvokė puvėsiais. Siautėjo kandus vėjas. Jis nematė tako, tik milžiniškus medžių šešėlius, išsikraipiusius ir susisukusius į košmarą. Laukinių erškėčių dygliai draskė jam odą, kabinosi į rankas it alkani dantys.

Jis užuodė savo paties kraują, panikos prakaitą. Ir kažką laukinio.

Jį medžioja.

Krūmai klastingai sušlamėjo, šmėstelėjo šešėlis. Jį ne tik medžioja, pagalvojo Bredas, braudamasis pro spyglius. Tyčiojasi. Kažkas trokšta ne tik jo mirties, bet ir nori įbauginti.

Reikia pasprukti greičiau nei jo persekiotojui nusibos žaisti. Nes kai nusibos, jis tiesiog iššoks ir sudraskys jį į gabalus.

Gelbėkis. Galvoje pasigirdo tylus šnabždesys, kai jis išgriuvo į laukymę: *Tai ne tavo kova. Eik namo.*

Žinoma. Būtent. Jis turi eiti namo. Apdujęs, praradęs nuovoką, jis ėmė svirduliuoti silpno šviesos spindulio link. Išgirdęs už nugaros persekiotojo kauksmą, puolė bėgti.

Šviesos pluoštą skleidė durys, ir Bredas, su palengvėjimu

atsiduseęs, nubėgo ten link. Jam pavyks. Turi pavykti. Jausdamas karštą persekiotojo kvėpavimą, atplėšė duris.

Į tamsą kliūstelėjo šviesa. Čia buvo daug spalvų, virė gyvenimas. Jis stovėjo Niujorke, įstaigos tarpduryje, sunkiai kvėpuodamas nuo bėgimo. Kraujas iš sužeistų rankų lašėjo ant nublizgintų ąžuolinių grindų.

Pro plačius trigubus langus buvo matyti dangus ir į jį kylantys dangoraižiai.

Pro šalį praskubėjo griežto stiliaus kostiumėliu apsirengusi blondinė ir plačiai nusišypsojo jam.

— Sveiki sugrįžę, pone Veinai.

— Taip. — Jo lūpos vos judėjo. Kodėl čia taip šalta? — Ačiū.

Prie jo atskubėjo Maiklas, asistentas. Buvo persimetęs raudonas petnešas ant mėlynų marškinių ir nešėsi storą registracijos knygą.

— Štai jūsų darbotvarkė, pone Veinai. Kava ant stalo. Verčiau pradėkime.

— Aš turėčiau... — Jis užuodė kavą ir Maiklo losjoną. Girdėjo skambant telefonus. Sutrikęs kilstelėjo ranką ir pastebėjo varvantį kraują. — Aš kraujuoju.

— O, mes tuo pasirūpinsime. Tik pirma įeikite. Įeikite vidun.

— Ne. — Jis susvyravo. Ėmė pykinti, veidą išpylė prakaitas. — Neisiu. — Jis sugriebė už durų rankenos išlaikydamas pusiausvyrą, tada atsigręžė į tamsą. — Tai netikra. Tai tik dar viena mėšlo...

Jis nutilo išgirdęs Zojos riksmą.

Skubiai apsisuko ir atsistūmė nuo durų.

— Tu mirsi ten, — spėjo šūktelėti Maiklas prieš užsidarant durims. Jos garsiai užsitrenkė.

Bredas puolė į tamsą šaukdamas Zoją. Karštligiškai braudamasis pro krūmokšnius, jis nematė nieko, išskyrus akliną juodą sieną.

Jis neranda jos, niekada neras. O tas, kas tyko jų tamsoje, nužudys abu, nes jis nepadėjo jai.

Ji nori tik tavo pinigų. Turtingo tėvo savo išperai sūnui.

— Mėšlas. — Išsekęs, kamuojamas pykinimo, Bredas su-

smuko ant kelių. Jis leidžiasi suvystomas, leidžiasi apgaudinėjamas šito melo.

Bet tai turi liautis.

Jis atlošė galvą, sugniaužė kumščius.

— Tai netikra. Prakeikimas, aš *esu* namuose. Ji irgi.

Jis pabudo gaudydamas orą. Kambaryje sklaidėsi paskutinės miglos sruogos, o Mojus stovėjo prie lovos šiepdamasis kaip vilkas.

— Viskas gerai, vaikine. — Vis dar sukrėstas, jis ištiesė ranką paglostyti šunį, tačiau pajuto dygų skausmą. Apsukęs ranką pamatė, jog delnas išteptas krauju ir tinsta nuo gilių įbrėžimų. — Vadinasi, kai kas buvo tikra.

Giliai atsiduseęs, persibraukė sukruvinta ranka plaukus. Kitą sekundę jis jau stovėjo šalia lovos. *Zoja.* Jei kraujas tikras, jos riksmas irgi gali būti tikras.

Jis nuskubėjo į jos kambarį, atidarė duris. Švelnioje ryto šviesoje buvo matyti, kad lovoje nemiegota. Apimtas panikos, Bredas nubėgo į Saimono kambarį ir net sudrebėjo nuo palengvėjimo pamatęs berniuką ramiai miegantį su šuniuku.

— Lik čia, — paliepė Bredas Mojui. — Lik su juo, — pakartojo ir nulėkė laiptais žemyn ieškoti Zojos.

Šaukdamas ją vardu, įpuolė į didįjį kambarį ir spėjo sugauti ją įsvirduliuojančią iš terasos.

* * *

Atsimerkusi Zoja išvydo išblyškusį Bredo veidą, gaubiamą susivėlusių plaukų.

— Tau reikia apsikirpti, — sumurmėjo ji.

— Jėzau! Zoja. — Jis stipriai suspaudė jai ranką. — Ką, po galais, veikei lauke? Kas atsitiko? Ne, tylėk. — Bredas nutilo, nes jį apėmė kaustantis siaubas. — Gulėk ramiai. Atnešiu vandens.

Jis nuskubėjo į virtuvę, įpylė stiklinę vandens, tada įsirėmė rankomis į stalo kraštą ir kurį laiką stovėjo tvardydamasis.

Paliepęs sau lėtai giliai kvėpuoti, nusiplovė nuo rankų kraują, paėmė stiklinę ir sugrįžo pas Zoją.

Ji jau buvo atsisėdusi ir beatgaunanti veido spalvą. Jis dar nebuvo matęs labiau išbalusio žmogaus nei ji šį rytą, kai įgriuvo pro duris.

— Neskubėk, — paliepė jis. — Gurkšnok pamažu.

Ji linktelėjo, nors buvo sunku paklusti, kai gerklė degte degė.

— Man viskas gerai.

— Ne, negerai. — Jis nerėkė, tačiau jo balsas pasiekė pavojingą ribą. — Tu apalpai. Ant tavo veido mėlynė, o rankos kruvinos. Nė velnio tau negerai.

Nuostabu, kaip jis taip sugeba, galvojo ji. Niekada nepakelia balso, tačiau jo valdingumas gali sutrinti į dulkes.

— Tai ne mano kraujas. Jo. — Zoja pasijuto tvirčiau vėl pamačiusi Bredą. Buvo gera žinoti, ką ji padarė. — Aš išakėjau jam tą prakeiktą snukį. Turiu gerus, stiprius nagus ir perplėšiau jam žandus. Puikus jausmas.

Ji grąžino Bredui tuščią stiklinę ir, pagalvojusi, jog abiem praverstų, pabučiavo jį į skruostą.

— Atleisk, kad išgąsdinau. Buvau... o! — Ji sugriebė jį už rankos. — Tavo ranka subraižyta.

— Patyriau nedidelį nuotykį miške, kol tu... nežinau, ką veikei.

— Jis padirbėjo su mumis abiem, — švelniai ištarė Zoja. — Bet mes čia, ar ne? — Ji pakėlė jo sužeistą ranką prie savo lūpų. — Eime, dezinfekuosime žaizdas, ir tu man papasakosi, kas atsitiko. Aš papasakosiu, kas atsitiko man, bet pirmiausia noriu kai ką pasakyti.

Ji suėmė jo veidą į delnus ir pažvelgė į akis.

— Noriu, kad žinotum, jog viskas bus gerai. Viskas bus gerai. Eime į virtuvę. Noriu nusiplauti rankas, aptvarstyti tavąsias ir išsivirti kavos.

Zoja giliai įkvėpė ir atsistojo. Kojos laiko tvirtai, pastebėjo ji su tam tikru pasididžiavimu. O protas skaidrus.

— Pasikalbėsime, kol aš dirbsiu.

— Dirbsi?

— Turiu įdaryti kalakutą.

Devynioliktas skyrius

— Nežinau, kaip gali būti tokia rami. — Melori plovė šviežias spanguoles.

— O, esu ne kartą kepusi kalakutą. — Zoja šyptelėjo per petį ir toliau tvarkė batatus.

— Ir aš nesuprantu, kaip ji gali juokauti, — įsiterpė Dana, niūriai dėbsodama į kalną bulvių, kurias turėjo nuskusti. — Sakyčiau, kad klaikus susidūrimas su burtininku, apalpimas ir valgio gaminimas armijai turėtų sugadinti jai nuotaiką, bet ne, mūsų Zoja įtartinai gerai nusiteikusi.

— Juk šiandien Padėkos diena.

— Todėl man kyla klausimas. — Dana susiraukusi nužvelgė skutimo peiliuką. — Kodėl mes trys triūsiame, o vyrai tinginiauja kaip karaliai?

— Norėjau, kad pabūtume vienos, — tarė Zoja Danai. — Virtuvė — tinkamiausia vieta.

Dana padėjo į šoną dar vieną bulvę.

— Taip tu sakai.

— O Bredlio vanagiškas žvilgsnis mane nervina.

— Vyras turi tokią teisę, kai apalpsti jo glėbyje, — pastebėjo Melori.

— Aš jo nekaltinu. Įdomiausia, kad jis pasirodė pačiu laiku ir sugavo mane. Argi ne? Romantiška, bet kartu ir įdomu. Juk jis miegojo viršuje, o aš buvau lauke — nežinau kiek laiko. Ilgai.

Rodės, kad viskas vyko tik keletą minučių, bet iš tiesų tai tęsėsi valandų valandas.

Ji dirstelėjo į duris norėdama įsitikinti, jog niekas nesiklauso.

— Paskui pasirodė, kad jis nemiegojo — Keinas vaikė jį po mišką. Bandė įtikinti jį grįžti į Niujorką, kur viskas sutvarkyta, viskas normalu.

— Bet jis nesutiko. — Melori paliko spanguoles kriauklėje nuvarvėti. — Tas slenkstis buvo apsisprendimo momentas, ir jis apsisprendė.

— Taip, aš irgi, kai perdrėskiau Keinui veidą. Todėl taip gerai jaučiuosi šiandien.

— Gaila, kad nemačiau to. — Dana vėl ėmėsi bulvių. — Labai gailiuosi.

— Buvo puiku, — užtikrino ją Zoja. — Jaučiausi tokia galinga. Vis dėlto Bredas nusileido į apačią pačiu laiku, antraip būčiau susikūlusi nosį.

Zoja garsiai taukštelėjo peiliu.

— Keinas bandė jį sulaikyti, papirkti ta iliuzija.

— Nenorėjo, kad kištųsi vyras, — gižiai tarė Melori, — kol jis dorosis su silpna moterimi.

— Ne, ir aš manau, jog jis nenorėjo, kad mes būtume kartu, kol jis vertė mane jaustis nevykėle.

— Neatrodo, kad jaustumeisi nevykėle.

— Turiu pripažinti, jis suspaudė reikiamus mygtukus. Bet jis ne pirmas tai padaręs, todėl žinau, kaip atsikirsti. Jis spaudinėjo juos, nes yra išsigandęs. Nes arti tikslo. Žino, kad galiu jį nugalėti. Todėl jis mygo mano jausmus, paskui bandė papirkti. O kai nepavyko, įsiuto.

— Įsiuto. — Melori švelniai palietė mėlynę ant Zojos skruosto. — Mieloji, jis smogė tau.

— Galbūt, bet galiu patikinti jus, kad jis pats atrodo dar blogiau. — Zoja atlošė galvą ir garsiai atsiduso. — Jei būčiau galėjusi blaiviai galvoti, būčiau padariusi kitaip. Būčiau spyrusi jam į kiaušus. Jei jis juos turi. Aš sužeidžiau jį, Bredas nugalėjo jį, ir jis pabėgo išsigandęs. Todėl šiandien taip gerai jaučiuosi.

Zoja pastebėjo debesėlį Melori akyse ir atsiduso.

— Žinau. Žinau, kad laiko liko visai nedaug. Dalis manęs trokšta pasileisti per namą it išprotėjus ir pabandyti surasti raktą. Tačiau tai ne atsakymas. Nežinau, koks jis turi būti, tačiau tai ne jis. Todėl verčiau paruošiu Padėkos dienos vakarienę, nuostabią vakarienę. Nes turiu kam. Aš ruošiu ją visiems jums ir esu dėkinga už tokią galimybę.

Dana padėjo peilį.

— Vis dėlto jis tave paveikė.

— Gali būti, — sutiko Zoja. — Jis smogė man į skaudžiausią vietą. Vargšelė Zoja Makort, kuri atsigulė po pirmu vaikinu, kuris jai nusišypsojo. Bemokslė, krapštanti centus, kad nupirktų vaikui sauskelnių, nes augina jį viena. Kodėl ji mano, kad gali ko nors pasiekti?

Ji sudėjo batatus į troškintuvą.

— Nes galiu, štai kodėl. Išgerkime vyno.

— Čia jau kita kalba. — Nors Dana susižvalgė su Melori už Zojos nugaros, ji ištraukė butelį *Pinot Grigio*.

— Šiandien turiu kai ką padaryti, — tarė Zoja imdama iš spintelės taures. — Be to, kad pagaminsiu vakarienę ir pavalgysiu su jumis. Kai ką padaryti, kai ką pasakyti. Tik pirmiausia turiu surikiuoti mintis.

Ji pastatė taures ir pakreipusi galvą pažvelgė pro langą, kur takeliu tarp sodo krūmokšnių ir medžių vaikštinėjo Bredas su Saimonu.

— Ką, po galais, jie ten daro?

Dana uždėjo ranką Zojai ant peties ir pasilenkė įpilti vyno.

— Galiu pasakyti, ko nedaro. Jie neskuta bulvių.

— Ką jis ten neša? — Ji nežiūrėdama sugraibė taurę ir palinko arčiau lango, kad geriau matytų. Jos sūnus šokinėjo aplink Bredą, o šunys lakstė pirmyn atgal tikėdamiesi pažaisti. — Panašu į... Jergutėliau.

Ji be žado spoksojo į Bredą, kuris kabino ant medžio šakos paukščių lesyklą. Paskui pakėlė jos sūnų, kad šis galėtų įberti į angą sėklų.

— Jergutėliau, — pakartojo ji. Tarsi sapnuodama pastatė ant stalo vyną ir nupėdino prie durų. Išėjo į lauką.

— Kas čia darosi? — nusistebėjo Dana.

— Manęs neklausk. — Prispaudusi prie stiklo nosį, Melori nusišypsojo. — Kas tai per daiktas? Kodėl jie kabina ant medžio batą?

Zoja nė nepagalvojo užsimesti švarko, tačiau nejautė šalto vėjo. Jis atnešė Saimono juoką, kai šis nusivijo šunis. O ir jos širdyje buvo per daug šilta, kad pajustų vėsumą.

Bredas stovėjo ant takelio susikišęs rankas į kišenes, išsišiepęs. Išgirdęs jos žingsnius, atsisuko.

— Ką manai?

Ji buvo padėjusi Saimonui — mokė, kaip paversti ryškų raudoną kaubojišką batą paukščių lesykla, prilaikė jo rankas, kerpančias skylę, stebėjo, kaip jis matavo medžio tošies juosteles, kad padarytų mažą smailų stogelį.

Jis taip didžiavosi tuo daiktu, prisiminė ji, taip džiaugėsi, kad niekas klasėje neturės tokios lesyklos kaip jo.

O kai ją įvertins ir grąžins, pakabins namų kieme.

Namų, pagalvojo ji.

— Saimonas ją davė tau? — atsargiai pasiteiravo ji.

— Taip. Žinai, jis gavo dešimtuką.

— Taip.

— Mes pagalvojome... kokį velnią čia veiki be palto? — Bredas skubiai išsinėrė iš švarko. Ji stovėjo tylėdama, kol jis kišo jos rankas į minkštą kaip sviestas odinį švarką.

— Pamačiau jus pro virtuvės langą. Pamačiau, kaip kabinate ją tavo gražiame sode, už tavo gražaus namo.

— Taip. — Akivaizdžiai sutrikęs, jis kilstelėjo pečius. — Ir?

— Jis davė tau savo paukščių lesyklą, o tu ją pakabinai. — Ašaros ėmė kutenti jai gerklę. — Bredli, tai juk kvailiausias daiktas, kokį esi kada nors matęs. Tai senas skylėtas batas. Tu jį matysi pro langą, matys ir visi kiti.

— Būtent. — Jis atsitraukė ir nušvitęs apžiūrėjo lesyklą. — Ji nuostabi.

— Bredli, turiu tavęs kai ko paprašyti. Po to, kas atsitiko šįryt, visą laiką galvojau, kaip tai pasakyti. Bet maniau, kad pirmiausia turiu pasikalbėti su Saimonu, paaiškinti ir pažiūrėti, kaip jis...

Ji pažvelgė į lesyklą ir nusišypsojo.

— Bet matau, kad man nereikia nei kalbėtis, nei aiškinti. Jis jau pasirinko.

— Ko paprašyti? — Jis ištiesė ranką ir stumtelėjo lesyklą, kad pamatytų, kaip ji siūbuoja.

— Norėjau paprašyti, kad vestum mane. — Zoja pajuto, kaip blėsta jos drąsa, kai jis nuleido rankas ir įsispoksojo į ją, tačiau susiėmė ir tęsė. — Maniau, kad turėčiau palaukti, kol viskas baigsis, tada pasikalbėsiu su Saimonu ir... ir visa kita. Anksčiau aš taip nebijojau dėl to, kas būtų, jei paprašyčiau. Bet manau, kad klydau laukdama ir neprašydama, kad nesakiau tau, jog myliu tave — labai. Tai mane taip gąsdino, kad aš bijojau patikėti savimi ir tavimi. Netgi Saimonu. O Dieve, Bredli, pasakyk ką nors, kad aš užsičiaupčiau.

— Ką gi. Tai labai netikėta. Minutėlę.

Ji tikėjosi visko — blogiausio ir geriausio — bet tik ne to, kad jis nueitų šaukdamas Saimoną. Jos skruostai iškaito, o pilvą ėmė smaigstyti ledo gabalėliai. Ji nežinojo, ar iš nusivylimo, nuoskaudos, ar iš pykčio. Tik tvirčiau įsisupo į švarką, kai Bredas pasilenkė prie Saimono.

Ji negirdėjo, kas buvo pasakyta, tačiau tai privertė Saimoną skubiai linktelėti, karingai šūktelėti ir dumti į namą.

Laikydamas nykščius priekinėse kišenėse, Bredas sugrįžo prie Zojos. Jo veido išraiška buvo pagarbi ir maloni.

— Tai kur mes baigėme? Tu prašai mane vesti tave, nes pakabinau lesyklą, kurią man davė Saimonas.

— Taip. Ne. Velniai rautų, Bredli, neversk manęs kvailai jaustis. Vieninteliai žmonės, kuriems Saimonas yra dovanojęs savo pagamintus daiktus, yra Hensonai, ir todėl, kad jis laiko juos savo seneliais. Jis davė tau šią lesyklą, nes myli tave, ir aš pamaniau... Tu pakabinai ją.

— Na, ji man patiko. — Jis negalėjo susilaikyti kvailai ne-

išsišiepęs, baksnodamas pirštu raudoną odinį batą. — Bijau, kad nepastebi meniškos dizaino gaidelės. Bet kad ir kaip būtų...

— Nepasakok man apie meniškas gaideles. Leisk kai ką tau pasakyti, Bredli Čarlzai Veinai Ketvirtasis: jei neketini patvirtinti visų tų savo žodžių apie meilę man, tikriausiai nežinai, su kuo turi reikalą.

Jo veide tebešvietė plati šypsena.

— Nežinau?

— Santuoka man — ne pokštas, ne to tikiuosi iš vyro, kurį myliu ir kuris teigia mylįs mane. Mano sūnus nusipelno tėvo, o ne žmogaus, kuris žaidžia bendravimą. Tai netenkina nė vieno iš mūsų.

Bredas linktelėjo.

— Supratau.

— Radau! Radau! — Saimonas it kulka išlėkė iš namo. — Jis buvo ten, kur... — Vaikas užsikirto pamatęs įspėjantį Bredo žvilgsnį, ir, nors tučtuojau nuleido akis į žemę, jo pečiai tirtėjo nuo juoko.

— Norėčiau žinoti, kas čia, velniai griebtų, taip juokinga?

— Tai toks nedidelis mano ir Saimono reikalas, — tarė jai Bredas, apgniauždamas dėžutę, kurią berniukas įspraudė jam į ranką. — Matai, taip jau atsitiko, kad neseniai mudu su Saimonu aptarinėjome tam tikrą klausimą ir...

— Sakei, kad reikia palaukti, kol... — Susigūžęs nuo Bredo žvilgsnio, Saimonas spardė takelio žemę. — Gerai, gerai, bet *paskubėk*.

— Mes priėjome vieną išvadą, — tęsė Bredas. — Ir kadangi klausimas buvo išspręstas, turėjau parodyti jam kai ką, kad jis įsitikintų mano ketinimais.

Bredas atgniaužė delną ir atidarė dėžutės dangtelį.

— Jis priklausė jo senelei ir... Siaubas, tai ką, aš nieko negaliu pasakyti? — nusiskundė Saimonas, kai Bredas jį nutildė.

— Pirmiausia pažiūrėkim, ką pasakys tavo motina.

Žiedas prilygo žvaigždėms. Grakštus, skaidrus ir nuostabus. Zoja tik bejėgiškai papurtė galvą.

— Prieš minutę burnos neužčiaupei, — pastebėjo Bredas. —

Dėstei kažką, kad turėčiau atsakyti už savo žodžius, kalbėjai apie tai, ko tikiesi iš manęs. Bet galbūt turėčiau atsakyti į tavo pirmąjį klausimą. Taip. — Jis išėmė žiedą iš dėžutės. — Absoliutus taip. Aš būsiu tavo vyras ir mylėsiu tave visą likusį gyvenimą.

— Užmauk jį jai ant piršto, — nekantravo Saimonas. — Turi užmauti jį ant piršto, tada pabučiuoti.

— Aš žinau, ką reikia daryti.

— Jūs — judu jau kalbėjotės apie tai? — išspaudė Zoja.

— Taip. Kai vyrukas ruošiasi tapti tėvu, jam reikia kai ką žinoti. — Bredas reikšmingai susižvalgė su Saimonu, ir Zojos širdis suspindo ryškiau nei žiedo brangakmenis. — Ir sūnus turi jam kai ką pasakyti.

— Tai vyriškas reikalas, — paaiškino jai Saimonas. — Tu nesuprastum.

— Ak. — Ašaras gerklėje išstūmė juoko burbulas. — Ką gi.

— Zoja? Duok man savo ranką.

Ji pirmiausia pažvelgė į jį, jam į akis.

— Jis mano brangiausias turtas. — Ji uždėjo dešiniąją ranką Saimonui ant peties ir ištiesė Bredui kairiąją. — Dabar mes abu tavo.

— Mes vieni kitų.

Žiedas užslydo ant piršto, ir Zoja pajuto šilumą, prasiskverbiančią pro odą.

— Tinka. Koks jis gražus. Nesu mačiusi nieko gražesnio.

— O aš esu. — Jis pabučiavo ją žiūrėdamas į akis.

— Ar jau galiu vadinti tave tėčiu? — Saimonas truktelėjo Bredą už rankovės. — Galiu ar dar turiu palaukti?

Kai Bredas pakėlė Saimoną ant rankų, šiluma perpildė Zojos širdį.

— Tau nebūtina laukti. Mums irgi. — Laisvąja ranka Bredas apkabino Zoją. — Mums nieko nebereikia laukti.

Nuo namo atsklido džiaugsmingi šūksniai, ir Zoja atsigręžė. Visi buvo susirinkę terasoje ir plojo.

— Aš kaip ir užsiminiau jiems, — prisipažino Saimonas. — Kai nuėjau atnešti žiedo.

— Eikite čionai! — šaukė Dana pridėjusi prie burnos rankas. — Mums reikia šampano — čia ir dabar.

— Noriu žiūrėti, kaip šaus. — Saimonas išsirangė iš glėbio ir nudūmė į namą.

Zojai atrodė, jog viskas aplinkui spindi, tarsi būtų nupurkšta auksu. Tvirtai susikibusi su Bredliu už rankų, ji žengė namo link.

Saimonas liuoktelėjo ant terasos. Šuniukas neapskaičiavo šuolio ir nusirito, o Mojus lakstė ratais aplink jį. Ji pamatė, kaip Flinas ir Džordanas draugiškai kumšteli vienas kitam. O Melori apkabina Daną per liemenį.

Bredo šilta ranka spaudė jos pirštus.

Ir ji suprato.

— O! Na, žinoma. Kaip paprasta. — Žinojimas užplūdo ją lyg šviesa, lyg toji spindinti auksinė šviesa. Galva ėmė svaigti iš džiaugsmo, ir ji prisiglaudė prie Bredo. — Kaip tobula ir kaip paprasta. Paskubėkim.

Ji pasileido bėgti tempdama jį iš paskos. Tas, kurį ji pasirinko, galvojo Zoja, ir tas, kurį pasirinko jos vaikas. Tas, kuris viską pakeitė ir vedasi į namus.

— Raktas. — Nors ant blakstienų spindėjo ašaros, ji juokdamasi užbėgo į terasą su vyru, kurį myli, su sūnumi, su savo šeima. — Aš žinau, kur jis.

Nepaleisdama Bredo rankos, Zoja nuėjo prie durų.

Virtuvės durys, pagalvojo ji. Jomis naudojasi šeima, draugai, tie, kurie gyvena name. Kasdienės durys, kurių niekada niekas jai neužrakins.

Ji atsitūpė ir pakėlė kilimėlį. Ant medinių grindų suspindo aukso gabalėlis.

— Sveikas atvykęs, — tyliai ištarė imdama raktą.

— Supranti, dabar tai mano namai. — Laikydama ant delno raktą, ji atsisuko į Bredą. — Aš turėjau tikėti, tikėtis ir priimti tai. Viską. Vakar naktį, kai susidūriau su juo, buvau nusivylusi, išsigandusi, pavargusi. Bet aš atlaikiau ir jam nepavyko priversti mane pasiduoti. Aš radau raktą, nes kovojau dėl jo. Ir dėl tavęs, ir dėl savęs.

Ji sugniaužė raktą delne.

— Mes nugalėjome jį.

Vėjas atūžė ilgu kaukiančiu sūkuriu ir prašvilpė pro terasą parblokšdamas Zoją ant žemės. Pro jo švilpimą ji girdėjo šūksnius, dūžtančio stiklo garsus.

Ji nusirito terasos grindimis, pamatė draugus, išblaškytus po terasą, Bredą, savo kūnu dengiantį Saimoną nuo skraidančių stiklo šukių ir nuolaužų. Ir mėlyną rūką, atšliaužiantį žeme jų link.

Raktas pulsavo jos rankoje it nerimastingai plakanti širdis.

Keinas gali nužudyti dėl jo, žinojo Zoja. Jis sunaikins juos visus, kad sustabdytų tą pulsavimą. Ji prišliaužė prie Bredo ir Saimono.

— Jis sužeistas? Vaikeli, tu sužeistas?

— Mama!

— Jis sveikas! — sušuko Bredas. — Bėk vidun. Bėk į namą.

Jos namą, niūriai priminė ji sau. Tas niekšas daugiau niekada neįeis į jos namus, niekada nepalies to, kas jos. Ji įkišo raktą Bredui į delną ir stipriai sugniaužė jo kumštį.

— Apsaugok juos. Pakviesk Roveną. Dana ir Melori gali iškviesti Roveną.

Jei ji suteiks jiems galimybę, pagalvojo Zoja ir sukandusi dantis nusirito nuo terasos. Ji tebelaikė sugniaužtą kumštį, tarsi jame būtų kažkas brangaus. Nekreipdama dėmesio į šūksnius už nugaros, atsistojo. Tada susilenkė priešais siautėjantį vėją ir puolė medžių link.

Jis ateis paskui ją, ir taip jie laimės laiko. Kol jis tikės, kad ji turi raktą, jo dėmesys bus nukreiptas į ją. Kiti dabar jam nieko nereiškia. Vabalai, prisiminė Zoja apsikabindama medžio kamieną, kad išlaikytų pusiausvyrą. Jis negaiš laiko traiškydamas vabalus.

Karas nebaigtas, kol raktas nepateko į užraktą, tad jai dar teks pakovoti.

Miglos pirštai sukosi ir pynėsi aplink jos kojas, rodės, netgi žnaibė blauzdas, ir Zoja neišlaikiusi ėmė spardytis ir rėkti. Kai vėl parkrito ant kelių, smarvė užpildė jos burną, skverbėsi į plaučius. Dusdama prisivertė atsistoti ir bėgti.

Vėjas nebebuvo toks įnirtingas, tačiau šaltis — o, lediniai jo pirštai lindo pro odinį Bredo švarką, skverbėsi pro jos megztuką ir gremžė odą. Ėmė kristi didelės purvinos snaigės.

Jis traukia ją į tą pirmąją iliuziją. Ji prispaudė ranką prie pilvo, beveik tikėdamasi rasti ten kūdikį. Tačiau pajuto tik virpančius nuo įtampos raumenis.

Keinas žaidžia su ja, nusprendė Zoja. To reikia jo egoizmui patenkinti. Jis turi pasismaginti. Yra tikras, kad bet kuriuo metu galės smogti paskutinį smūgį ir atimti iš jos raktą.

Praradusi orientaciją, ji klampojo per sniegą melsdama tik vieno — kad neatklystų atgal prie namo. Jiems reikia laiko. Ji surado raktą. Jei pavyktų įkišti jį į Sielų dėžės užraktą, Saimonas galėtų ją atidaryti. Taip turėtų būti. Jis jos dalis. Jos kraujas, jos kūnas. Jos siela.

Kai tik užraktas bus įveiktas, jie visi liks saugūs. Jai reikia nukreipti Keino mintis nuo kitų, kol tai bus padaryta.

Iš dangaus atskriejo juodas žaibas ir padegė žemę palei jos kojas. Ji suriko ir metėsi atgal, dusdama nuo dūmų smarvės.

Kai vėl pajudėjo į priekį, Keinas stovėjo ant tako. Juodi jo drabužiai plevėsavo virš purvino sniego.

— Vis dėlto esi bailė. — Ant jo veido tebebuvo jos nagų žymės. — Palikai savo vaiką, draugus, meilužį ir bėgi kaip triušis, kad išgelbėtum save.

Ji leido nutekėti ašaroms, kad jis matytų jas ir palaikytų tai maldavimu. Ir sudėjo rankas sau už nugaros tarsi kažką slėpdama.

— Neliesk manęs.

— Vos prieš keletą valandų siūliau tau tai, ko troškai. O kaip tu man atsidėkojai?

— Tu išgąsdinai mane. — Jai reikia ginklo, tačiau ji negali atitraukti nuo jo akių ir imti dairytis.

— Tu ir turėtum bijoti. Turėtum maldauti. Galbūt tada pasigailėčiau tavęs.

— Padarysiu viską, ko nori, tik neliesk manęs.

— Atiduok raktą sava valia. Prieik ir padėk jį man ant delno.

Sava valia, pagalvojo ji. Tai apgaulė. Jis negalėtų jo paimti, netgi dabar.

— Jei aš atiduosiu tau jį, tu mane nužudysi.

— Jei neatiduosi... — Jis neužbaigė melagingo grasinimo. —

Bet jei atiduosi, jei įdėsi jį man į ranką, aš pasigailėsiu tavo sielos. Ar žinai, ką reiškia gyventi be sielos? Gulėti sustingus tūkstantmečius, kai tavo... esmė gyva, tik negali išsivaduoti? Ar rizikuotum tuo dėl kažko, kas tavęs nė neliečia?

Ji žengė žingsnį priekin tarsi ketintų pasiduoti.

— Rovena ir Pitas sakė, kad negali pralieti mūsų kraujo, bet tu praliejai.

— Mano galia viršija jų galias. Viršija visų galias. — Jo akių obuoliai keitė spalvą. — Karalius silpnas ir kvailas, beveik kaip mirtingasis, paskendęs savo skausme ir liūdesy. Karas kone baigtas. Šiandien jis baigsis ir aš tapsiu valdovu. Visi, kas kariavo prieš mane, kurie bandė mane sustabdyti, brangiai už tai sumokės. Mano pasaulis vėl taps vientisas.

— Skausmas didina tavo galią. Ir liūdesys. Tai tokia tavo siela?

— Kaip mirtinga, esi protinga, — pripažino jis. — Tamsa visada temdys šviesą. Aš renkuosi jos stiprybę, ir kol visi tie, kas stengiasi išlaikyti šviesą, rūpinasi kova ir politika, diplomatija ir kovos *taisyklėmis*, aš naudojuosi tamsa. Todėl esu čia ir darau tai, ką noriu, kol viskas bus padaryta. Tie menki bandymai sustabdyti mane yra tik apgailėtini trukdžiai. O dabar duokš raktą.

— Tu jo negausi.

Keiną sudrebino įniršis. Jis kilstelėjo ranką, ir Zoja pasiruošė išvengti smūgio.

Bredas išniro pro sniego uždangą. Ji pamatė peilio blykstelėjimą, pamatė jį leidžiantis, tik nepastebėjo kur. Ji puolė į priekį, bet tučtuojau buvo parblokšta kartu su Bredu.

— Kaip tu drįsti!

Zoja išvydo kraują ant Keino, ryškiai raudoną juodame fone. Bredas pastūmė ją sau už nugaros.

— O tu? — atkirto jis. — Ar drįsi stoti prieš vyrą, o gal sugebi kovoti tik su moterimis? — Bredas pasukiojo rankoje peilį.

— Arba su mirtingaisiais, — tarė Pitas, išnirdamas iš sniego. — Ar stosi į kovą vienas prieš vieną, Keinai, galia prieš galią?

— Su malonumu.

— Pasitrauk, moterie, — kirto Pitas, kai Rovena atsistojo šalia.

— Taip. — Keinas kilstelėjo ranką. — Pasitrauk.

Ore susirėmė dvi bangos. Zoja buvo atplėšta nuo žemės ir nuskraidinta. Ji skaudžiai nukrito ant nugaros prie upės kranto. Sudejavusi sunkiai apsivertė. Už kelių pėdų gulėjo Bredas kruvina burna. Jis šliaužė prie peilio, kuris buvo išskriejęs jam iš rankos.

Saugodama skaudamą ranką, Zoja atsiklaupė. Rovena gulėjo nejudėdama purviname sniege. Kad ir kokias jėgas naudojo Keinas, jos visos buvo nukreiptos į ją, suprato Zoja.

Pitas tebestovėjo ant kojų. Jis kovėsi su aplink žaižaruojančiomis ir rūkstančiomis galiomis, šnypščiančia šviesa, tamsos žaibais. Ausį rėžė siaubingas garsas, primenantis plėšomą medžiagą.

— Nesikelk, — paliepė Bredas, išspjaudamas kraują ir sugniaužđamas rankoje peilį.

Jis metėsi prie Keino, tačiau jį pasiglemžė sniego ir miglos siena.

— Skubėk į Viršūnę! — šūktelėjo jis Zojai. — Užbaik viską.

— Nebėra laiko. — Tamsa užtemdys šviesą, pagalvojo ji šliaužđama prie Rovenos. Jautė vis didėjantį tamsos spaudimą, jautė ją laimint. Virpančiais pirštais ji sugriebė Rovenos ranką. Toji buvo šalta, tačiau riešas pulsavo ir plazdėjo silpna gyvybė.

Dievai gali kvėpuoti, pagalvojo ji. Ir dievai gali mirti.

Ji stipriai suspaudė Rovenos ranką ir atsigręžė į mūšio lauką, kur Pitas parkrito ant kelio, apsisuko ir vos išvengė žudančio smūgio.

— Padėk man! — kone išrėkė Zoja. — Padėk man jį sustabdyti. — Ji iškėlė Rovenos galvą iš sniego ir ėmė purtyti ją stebėdama, kaip Bredas bando prasimušti pro sieną.

Jei jai pavyktų atgaivinti Roveną ir ši galėtų atiduoti savo galią Pitui, jie dar galėtų laimėti. Nenorėdama naudotis Keino sukurtu sniegu, Zoja nušliaužė prie upės ir panarino rankas į vandenį.

Ir išvydo atspindį vandens paviršiuje — jaunos karžygės dievaitės su jos veidu.

— Padėk man, — pakartojo panardindama į vandenį rankas.

Ir ištraukė kardą.

Sidabriniai ašmenys suspindo blyškioje šviesoje ir ėmė zvimbti švilpiančiame vėjyje. Galia, švari kaip vanduo, perbėgo jų ilgiu.

Abiem rankomis spausdama ginklą, Zoja svirduliuodama atsistojo. Ir užsimojo kardu. Iš jos burnos išsiveržė karingas šūksnis — ji nebuvo tikra, kad šaukė pati — ir Keinas atsigręžė į ją.

Siena sušnypštė ir sudrebėjo, kai ji puolė per ją. Į orą pasipylė žiežirbos. Jos galvoje aidėjo šimtai balsų, oda svilo. Ir kai Keinas iškėlė rankas ketindamas kirsti, ji dūrė kardu jam į širdį.

Žemė susiūbavo po jos kojomis, o rankos ėmė drebėti nuo staiga užplūdusio šalčio. Ji pamatė, kaip keičiasi jo veidas: įniršį pakeitė nuostaba, netgi baimė, jo akys paraudo. Žandikauliai pailgėjo, skruostai įdubo, ir grožio iliuzija išnyko.

Jo plaukai papilkėjo ir sukrito į skystas garbanas, lūpos atvipo, atidengdamos aštrius kaip peiliai dantis.

Nors ji vos laikėsi ant kojų iš įtampos, kardo iš rankų nepaleido, kol Keinas parkrito. Sunkiai alsuodama, ji stovėjo ir žiūrėjo, kaip miršta dievas.

Jis ištirpo pavirsdamas į miglą, o gal migla prarijo jį, kol galų gale sniege liko tik jo šešėlis. Tada sniegas ištirpo ir ji įbedė kardo smaigalį į žemę.

— Puikiai kauniesi, mamyte. — Tramdydamas skausmą, Pitas atsiklaupė priešais ją, paėmė jos ranką ir pabučiavo pirštus. — Aš esu skolingas tau daugiau nei savo gyvybę.

— Rovena... ji sužeista.

— Aš pasirūpinsiu ja. — Jis sunkiai atsistojo ir tik nusišypsojo, kai Zoja ištiesė jam kardą. — Dabar jis priklauso tau, — tarė ir nuėjo apkabinti savo moterį.

— Zoja. — Kruvinu ir suodinu nuo dūmų veidu Bredas palietė jos plaukus, veidą, tada, kimiai sudejavęs, stipriai apkabino. — Zoja.

— Aš sveika. Tu sužeistas. Tu sužeistas? Saimonas...

Jis tvirčiau apglėbė ją, kai ji pamėgino atstumti.

— Jis saugus. Aš pažadėjau. Pasirūpinau jo saugumu prieš ateidamas paskui tave. Pasitikėk manimi.

Ji numetė kardą ant žemės ir apkabino Bredą.

— Visa širdimi.

Dvidešimtas skyrius

Ne taip ji planavo praleisti didžiąją amerikiečių šventę, bet atšvęsti ją Viršūnėje atrodė tinkamiausia.

Ruošimasis, maisto pervežimas, kelionė į Viršūnę apramino. Nors ji tikėjosi, kad pirmiausia teks įveikti užraktą, Rovena turėjo kitų minčių.

— Tai svarbus ritualas tau ir tavo draugams. — Erdviame valgomajame Rovena dengė didžiulį stalą. — Jo reikia laikytis.

— Tai apsirijimo šventė, — tarė jai Zoja ir nesusilaikiusi paglostė Rovenos plaukus. — Tau nebūtina šito daryti. Tu vis dar išblyškusi. Mes patys padengsime stalą. Geriau eik ir prigulk.

— Aš noriu dalyvauti. — Rovena mąsliai vedžiojo pirštu po lėkštės kraštelį. — Man reikia laiko, kad nusiraminčiau, o kai ką nors dirbu, mintys ilsisi. Tu supranti tai.

— Taip. — Nustebusi ir sujaudinta, Zoja paglostė Rovenos ranką.

— Kurį laiką maniau, kad mes pralaimėsime. Jo galioje buvo tiek neapykantos ir įniršio. Nebuvau tam pasiruošusi. Gal ir negalėjau. Kad ir kiek žinau, kad ir kas esu... bet aš negalėjau jo sustabdyti. Netgi Pitas būtų kritęs.

— Jis atsilaikė. Mes visi atsilaikėme.

— Ne. Aš patyriau pažeminimą.

— Rovena, ji davė man kardą. Kaip tai galėjo būti?

— Aš neįvertinau Keino galios, o Keinas neįvertino kara-

liaus. Jo galios, kantrybės, ryžto. Tai jis tau davė kardą, prisidengęs Kynos veidu.

Ji vėl ėmė dėlioti lėkštes.

— Dabar aš tai matau. Man leidžiama matyti, kad kova manajame pasaulyje — dėl to pasaulio — nesibaigė. Kol mes ieškojome išrinktųjų, Keinas kaupė pajėgas. Derėjosi su tamsiausiomis jėgomis, pardavinėjo savo sielą už galią, o jo pakalikai naudojosi visomis įmanomomis priemonėmis, intrigomis, sabotažu, kad karalius ir jo artimieji rūpintųsi tik pasauliu už Uždangos.

Vis dar vangiais judesiais Rovena apėjo aplink stalą.

— Daug buvo prarasta nuo to laiko, kai mus išsiuntė čionai. Tačiau mes dar nenugalėti. Bijojau to, — tarė ji žiūrėdama į Zoją. — Tikriausiai baimė sumenkino mano jėgas, kai stojau prieš Keiną. Bet mano karalius nėra silpnas. Keinas neįvertino jo sugebėjimo mylėti, jo gerumo ir atlaidumo silpnybėms. Jis palaikė tai išminties ir galios praradimu.

— Mačiau jį, — tyliai ištarė Zoja. — Mačiau jį, auksinį elnią su brangakmeniais puošta apykakle. Šįryt. Jis stovėjo prie namo ir stebėjo mane.

— Jis stebėjo mus visus atidžiau, nei aš numaniau. Jis liūdėdamas laukė, kovojo, planavo tris tūkstančius metų dėl tų, kurie išlaisvintų jo vaikus. Jūs vienintelės tai galėjote padaryti. Iki šiol man nebuvo leidžiama to matyti. Visi šie metai, nevykę bandymai, pasiruošimai — viskas vedė į jus.

Ji švelniai išlygino servetėlę.

— Jei tu ar bet kuri iš jūsų būtumėte nusisukusios, kitų nebūtų buvę. Jei būčiau žinojusi... jei būčiau žinojusi, nežinau ar būčiau tai pakėlusi. Todėl man nebuvo leista žinoti.

Pajutusi silpnumą kojose, Zoja įsikibo į kėdės atkaltę.

— Labai rizikavai susidėdama su trimis Pensilvanijos moterimis.

Rovenos lūpos kryptelėjo, tačiau šypsena nepasiekė akių.

— Turiu pasakyti, dievai pasirinko puikiai.

— Tas kardas... Aš jau buvau radusi raktą. Atlikau žygį. Su-

prantu, Keinas mėgino sustabdyti mus, kad nepasinaudotume juo, ir darė viską, kas jo galioje. Bet nuo tos akimirkos, kai radau raktą, visa kita buvo tik tarp dievų, ar ne?

— Tu padarei tai, dėl ko buvai pasirinkta, — sutiko Rovena.

— Tad kodėl jis davė kardą man? Kodėl nedavė jo Pitui arba tau? Arba kodėl pats nepašalino Keino?

— Jis nebūtų kovojęs su Keinu šiame lauke, šioje vietoje. Tam reikia pasirinkti atstovą.

— Juo galėjo būti Pitas. Arba tu.

— Ne.

— Kodėl?

Rovenos akyse sužibo ašaros, bet tuojau dingo. Kai ji prakalbo, balsas buvo tvirtas.

— Nes mums neatleista.

Ji išdėliojo paskutinius įrankius ir atsitraukusi nužvelgė stalą.

— Dabar ne laikas liūdėti. Mes turime daug už ką padėkoti. Sakyk — aš labai mažai būnu virtuvėje — ką toliau daryti?

Kažką dar reikia padaryti, pagalvojo Zoja. Tačiau tik nusišypsojo, nes žinojo, kad Rovena to laukia.

— Esi grūdusi bulves?

— Ne.

— Eime. Aš tave pamokysiu.

Jie susėdo prie stalo, nušviesto liepsnojančio židinio ir spindinčių žvakių šviesos. Rovena puikiai slėpė liūdesį juokdamasi ir kalbėdamasi. Šampanas nė sekundės nedingo iš taurių. Lėkštės ir dubenys keliavo iš rankų į rankas tarsi nesustojanti gausos karuselė.

— Šito valgyk daug, — tarė Zoja Pitui, tiesdama jam bulvių košę. — Rovena ją virė.

Jo antakiai pakilo.

— Kaip?

— Kaip moterys verda jau daugelį metų.

Iš kito stalo galo Rovena pakreipė galvą.

— Dabar Pitas svarsto, ar rizikuoti. Mano narsusis karys baiminasi, kad bus verčiamas valgyti makaronus ir apsimesti, jog tai ambrozija.

Demonstruodamas savo drąsą — arba meilę — Pitas įsivertė į lėkštę gerą kalną bulvių košės.

— Tu nešioji jo žiedą, — tarė jis Zojai, linkteldamas į deimantą ant jos piršto.

— Taip. — Zoja grožėdamasi pajudino pirštus, ir brangakmenyje sužibo židinio liepsna.

— Tu labai laimingas vyras, — tarė Pitas Bredui.

— Taip. Tik su ja gaunu ir šį bjaurų nykštuką. — Jis mirktelėjo Saimonui. — Bet, manau, ji verta tokios aukos.

— Tiek daug vestuvių, — tarė Rovena. — Tiek daug planų. Ar jau nustatėte datas?

— Mes buvome užsiėmę, — pradėjo Flinas.

Melori suplazdeno blakstienomis.

— Dabar mes neužsiėmę.

— Ak. — Flinas kiek pablyško. — Taip. Ką gi... nežinau. Hm.

Visų dėmesys nukrypo į jį, ir jis ėmė neramiai muistytis ant kėdės.

— Kodėl žiūrit į mane? Mūsų šioje valtyje trys.

— Regis, tu prie vairo, sūnau, — tarstelėjo Džordanas valgydamas kalakutą.

— O, žmogau. Artėja Kalėdos. Galėtume tada.

— Per greitai, — papurtė galvą Melori. — Mūsų laukia — tikimės — šventinis antplūdis „Malonumo" centre. Ir aš dar neišsirinkau suknelės. O kur dar gėlės, vieta, tema ir...

— Turėtume užtrukti tik trejus ar ketverius metus. Skani košė, — tarė Flinas Rovenai.

— Ačiū.

— Tikrai nereikės trejų ar ketverių metų. Aš labai konkrečiai tikslo siekianti moteris. Tai, kad noriu didelių ir tobulų vestuvių, dar nereiškia, jog negaliu padaryti visko per gana trumpą laiką. Gali neišsisukinėti, Henesi.

— Per Valentino dieną.

— Ką?

Buvo miela žiūrėti, kaip jos didelės mėlynos akys apsitraukia migla.

— Vasario keturioliktąją. — Pagautas įkvėpimo, Flinas sugriebė jos ranką ir pabučiavo. — Tekėk už manęs, Melori. Būk mano Valentina.

— Tuoj apsivemsiu, — tyliai burbtelėjo Džordanas ir užsidirbo skaudų smūgį į pašonę nuo Danos.

— Valentino diena. — Melori tirpo iš džiaugsmo. — O, tai nuostabu. Nepakartojama. Taip! — Ji pasisuko kėdėje ir puolė jam ant kaklo. — Ir tu niekada negalėsi pamiršti mūsų metinių.

— Čia ir yra visa gudrybė.

— Gerai, šaunuoli. — Dana vėl pasidarbavo alkūne. — Pasitempk.

— Kuo blogai tai, ką jis pasakė? Išskyrus seilingąją dalį.

— Taip! — Spindėdama Melori vėl neišturėjo. — Padarom tai kartu. Visi. Trejos vestuvės per Valentino dieną. Tai tobula. Tai... teisinga.

— Aš sutinku. — Bredas žvilgtelėjo į Zoją. — Ką pasakysi?

— Pasakysiu, kad susidarys gražus būrelis.

— Man reikės vilktis kostiumą? — piktai pasiteiravo Saimonas.

— Taip, — tvirtai pareiškė jo motina.

— Taip ir maniau, — suniurnėjo jis, klausydamasis vestuvių planų aptarinėjimo.

Po vakarienės visi susirinko kambaryje, kur į juos iš paveikslo žvelgė trys dukterys. Židinio ugnis plieskė raudonomis ir auksinėmis liepsnomis. Šimtai degančių žvakių jaukiai nušvietė kambarį.

— Aš jaudinuosi, — sušnabždėjo Zoja, imdama Bredo ranką. — Nors dabar būtų kvaila jaudintis.

Jis pakėlė jos ranką prie lūpų.

— Tai vainikuoja tavo dienos darbą, čempione.

Ji nusijuokė, bet širdis neramiai krustelėjo, kai Pitas paėmė Sielų dėžę.

— Menininkė, mokslininkė, karžygė. — Jis padėjo dėžę su viduje pulsuojančiomis mėlynomis liepsnelėmis ant pjedestalo. — Ir viduje, ir išorėje, veidrodyje ir atspindyje. Jų širdžių, jų protų ir drąsos dėka galime atrakinti paskutinį užraktą.

Jis pasitraukė į šalį užleisdamas vietą Rovenai.

— Prašau, — tarė ji Zojai, — siųsk jas namo.

Nusiraminusi, švelniai plakančia širdimi, Zoja perėjo per kambarį. Ji jautė rakto formą savo delne, jo šilumą. Pažvelgė į užraktą, ir liepsnelės viduje suplazdėjo kaip sparneliai.

Ji giliai įkvėpė, įkišo raktą ir pasuko.

Pirštais nuvilnijo karštis. Plykstelėjo šviesa, balta, tyra ir ryški. Zoja apstulbusi žiūrėjo, kaip dėžės dangtis atsivožė, stiklas be garso sueižėjo ir kristalai pažiro į orą.

Trys mėlynos liepsnelės šovė laisvėn ir sukdamosi susijungė į kometos uodegą. Ore žaižaravo baltos ir melsvos kibirkštys.

Apdujusi ji išgirdo Saimono šūksnį „Ei, jėga!“ ir pati kilstelėjo ranką norėdama paliesti vieną iš sukūriuojančių šviesų.

Sekundę šviesa plazdeno jos delne. Zoją apėmė toks stiprus džiaugsmas, kad ji net susvirduliavo.

Apstulbusi įsispoksojo į Melori ir Daną, kurios laikė delnuose tokias pačias plazdenančias švieseles.

Mes palietėme jų sielas, suvokė ji.

Tada liepsnelės nuskriejo nuo jų delnų, žaismingai apsikeitė vietomis, linksmai apskriejo aplink vyrus, besijuokiantį Saimoną, virš šunų galvų, o paskui šovė prie Rovenos ir Pito, pagarbiai suklupusių ant kelių.

— Kaip gražu. — Melori paėmė Zojos ranką, kita prisitraukė Daną. — Nieko gražesnio nesu mačiusi.

Liepsnelės dar kartą apsisuko tobulu ratu, atsiskyrė ir šovė į paveikslą. Ir ištirpo jame.

Paveikslas sumirgėjo, jo sodrios spalvos tapo dar ryškesnės. Zoja galėjo prisiekti, kad tą akimirką išgirdo plakant tris širdis.

Paskui viskas nurimo.

— Jos laisvos. — Rovenos balsas virpėjo nuo ašarų. — Jos namie.

Ji atsisuko į trejetą moterų.

— Tai skola, kurios niekada nepajėgsime grąžinti. Tai, ką mes galime duoti, yra tik simbolis. — Ji pabučiavo kiekvieną į skruostus. — Prašau, sėskitės. Žinau, kad rytoj jūsų laukia daug darbo, bet mes dar turime kai ką aptarti.

— Kažin ar galėsiu dabar blaiviai šnekėti. — Zoja prisidengė ranka burną ir įsistebeilijo į paveikslą. — Ar iš viso galėsiu.

— Šampano. — Rovena atlošė galvą ir nusijuokė. — Reikia šampano, kad pažymėtume šią didžią dieną. Kad atšvęstume mūsų džiaugsmą ir jūsų laimę.

Ji pasisuko paimti taurių, į kurias Pitas jau pylė šampaną.

— Padėkos diena. — Spindinčiu veidu ji ištiesė taures. — O, kokia reikšminga diena. Gyvenimas suranda savo vagą, ar ne? O jūs suradote savąsias.

— Pirmiausia reikalai, — pradėjo Pitas. — Pinigai tučtuojau bus pervesti į jūsų sąskaitas, kaip ir susitarėme.

— Ne. — Dana atsisėdo, gurkštelėjo šampano ir akies kraštеliu spėjo pamatyti Zojos šypsnį, kai Pitas nustebęs sumirksėjo.

— Atsiprašau?

— Jūs norite daugiau? — Sutikdama Rovena kilstelėjo ranką. — Tik nesakyk, kad susitarimas yra susitarimas, — užbėgo ji Pitui už akių. — Jei jos nori daugiau nei susitarėme, jos gaus daugiau.

— Ne, — pakartojo Dana. — Mes nenorime daugiau. Mes iš viso jų nenorime. — Ji dūrė pirštu į Bredą. — Pone verslininke?

— Šalys atsisako apmokėjimo, — pradėjo Bredas, patenkintas savimi, mylėdamas šias moteris. — Aptarus sutarties sąlygas, buvo prieita vieninga išvada atsisakyti bet kokių tolesnių piniginių atlygių.

Jis išsitraukė dokumentą, kurį, pagal jų instrukcijas, buvo paskubomis sudaręs ir kurį visos jos pasirašė. O jis, Flinas, Džor-

danas ir Saimonas patvirtino. — Šis dokumentas, nors neoficialus, yra aiškus ir galiojantis.

Jis ištiesė dokumentą Pitui.

— Dėl atlygio buvo susitarta, — pradėjo jis.

— Tai buvo anksčiau. — Melori pažvelgė į paveikslą. — Tada mes nepažinojome nei jūsų, nei jų. Buvo tarsi iššūkis. Mes negalime imti už tai pinigų.

— Mes paėmėme pradinį įnašą, — įsiterpė Dana. — Ir jo negrąžinsime, nes... nes jo nebeturime. — Ji nerūpestingai gūžtelėjo pečiais. — Tačiau mes nesiruošiame krautis turtų jų sielų sąskaita.

— Pinigai mums nieko nereiškia, — prakalbo Rovena.

— Ne, — linktelėjo Zoja. — Bet mums jie šį tą reiškia, todėl negalime jų priimti. Kad ir kur eitume toliau, kad ir ką veiktume, mes darysime tai pačios ir kartu. Toks mūsų sprendimas, ir tikimės, kad jį gerbsite, — užbaigė ji.

— Garbė, — lėtai ištarė Pitas, — yra neįkainojama. Esu apstulbintas jūsų garbingumo.

— Tada išgerkime. — Dana šypsodamasi kilstelėjo taurę. — Bus pirmas kartas, kai gersiu už tai, jog atsisakiau milijono.

Rovena priėjo prie Zojos.

— Norėčiau minutėlę pasikalbėti su tavimi akis į akį.

Ji laukė, tačiau Zoja liko stovėti kur stovėjusi, tad ir Rovena liko šalia jos.

— Tu nori pasiūlyti man tam tikrą premiją, kaip kad pasiūlei Melori ir Danai, kai jos surado savo raktus. Taip?

— Taip. — Rovena išrietė antakius. — Čia, ten?

— Čia, prašyčiau.

— Puiku. Tu supranti, kad skola yra didžiulė. Ir kadangi buvai paskutinė, geriausiai žinai, kaip sunku, kaip neįmanoma ją atlyginti. Bet aš pasiruošusi duoti tau tai, ko panorėsi.

— Melori ir Dana nieko neprašė.

— Ne. Vis dėlto...

— Bet aš paprašysiu.

— Ak. — Rovena apsidžiaugusi paėmė ją už rankos. — Ko pageidautum?

— Man atrodo, jog nuo to momento, kai atrakinome dėžutę, kad ir ko prašyčiau, tu nesugebėtum...

— Aš dar daug ką sugebu, — nusijuokė Rovena. — Pažadu.

— Bet jei negalėtum — šiomis aplinkybėmis yra kitų, kurie žino, kas čia vyko, ką aš padariau, ir gali duoti tai man.

— Tu suintrigavai mane. — Rovena pakreipė galvą. — Tikiu, kad gali gauti ko nori. Kaip sakiau, mūsų karalius myli savo dukteris ir tikrai atsilygintų už tai, ką padarei. Ko tu nori, Zoja?

— Kad tau ir Pitui būtų leista grįžti namo.

Rovenos pirštai suglebo, ji atitraukė ranką.

— Nesuprantu tavęs.

— Aš to noriu. Buvau nusprendusi prašyti to dar anksčiau, nežinodama, ko jos nori. — Ji parodė į paveikslą. — Jos palietė mus, ir akimirką mes visos šešios buvome kaip viena. To norime visos *mes*.

Priėjo Pitas ir užėjo ranką Rovenai ant peties.

— Mes nusipelnėme savo kalėjimo.

— Ne, Keinas nusipelnė, — įsiterpė Dana. — Labai norėčiau tikėti, jog jis raitosi pragare. Kad ir kokia buvo jūsų kaltė, jūs ją išpirkote. Dukterys tai supranta.

— Tu sakei, kad jums neatleista, — tęsė Zoja. — Tačiau tos, kurios nukentėjo labiausiai, niekada nekaltino jūsų. Ir jūs tris tūkstančius metų laikėtės sutarties, savo žodžio ir garbės. Jei ir sulaužėte taisykles, tai tik tam, kad išgelbėtumėte gyvybes, kai Keinas peržengė liniją. Aš prašau, kad jūsų už tai nebaustų.

— Tai ne... — Rovena bejėgiškai pažvelgė į Pitą ir papurtė galvą.

— Tavim dėtas, nesiginčyčiau su ja. — Sušiaušdamas Saimonui plaukus, Bredas pasiuntė Zojai šiltą žvilgsnį. — Ji labai ryžtinga moteris.

— Ir nepaprastai gera. — Labai sujaudinta Rovena prispaudė ranką prie širdies. — Bet mes neturime galios tavo prašymui įvykdyti.

— Karalius turi. Ar jis atsakys man? Ar atsakys joms? — Zoja

parodė gestu į paveikslą. — Jei atsakys, tada galbūt jis ir karalius, bet nieko neišmano apie teisingumą.

— Atsargiau. — Pitas neryžtingai kilstelėjo ranką. — Netgi taip puikiai pasirodžiusi karžygė turėtų galvoti, ką sako apie karalių.

Buvo laikas padėti kardą, prisiminė Zoja. Ir buvo laikas jį ištraukti. Ji ištiesino pečius.

— Jis davė man kardą, ir aš juo pasinaudojau. Aš kovojau dėl jo vaikų ir padėjau juos išgelbėti.

Ji apsisuko ratu, žiūrėdama į draugų, į savo šeimos narių veidus.

— Visi šiame kambaryje stengėsi ir rizikavo dėl jų laisvės, kad jos grįžtų namo. Ir aš noriu savo atlygio. Tokia yra *mano* sąskaita. Jei jis tikras karalius, tikras tėvas, jis atlygins man.

Sudundėjo griaustinis, ne tik lauke, bet, rodės, ir po stogu. Milžiniškas namas sudrebėjo, židinio liepsnos šovė į viršų.

— Vajetau. — Dana sunkiai nurijo seiles ir įsikibo į Džordaną. — Tikiuosi, tai reiškia „taip".

Silpnai šūktelėjusi, Rovena prisiglaudė prie Pito. Ji susijaudinusi bėrė jam užsienietiškus žodžius, o jis atsakinėjo pašnibždomis.

Paskui jo veidą nušvietė absoliuti ramybė ir jis įsikniaubė jai į plaukus.

— Sakyčiau, tai tvirtas „taip", — nutarė Džordanas. — Tu kieta moteriškė, Zoja.

— Hm. — Ji čiupo taurę ir tik tada pastebėjo, kaip virpa jos pirštai. — Pfu.

— Visus tuos ilgus metus, — tyliai prakalbo Pitas, — visas tas nesibaigiančias valandas ir dienas ilgėdamasis namų, aš niekada nemaniau, jog pasiilgsiu ko nors iš šio pasaulio. Bet aš pasiilgsiu tavęs. — Nepaleisdamas iš glėbio Rovenos, jis pasilenkė pabučiuoti Zoją. — Pasiilgsiu jūsų visų.

— Mes jūsų nepamiršime. — Rovena atsitraukė nuo Pito ir pagarbiai nusilenkė. Susijuokė, kai Mojus prišokęs ėmė laižyti jai veidą. — Aš daug ko pasiilgsiu. Pasirūpink jais, mano žavusis kar-

žygy. — Ji pakštelėjo Mojui į nosį. — Pasirūpinkite vieni kitais. Dievai jums dėkingi.

Ji atsitiesė ir žaviai nusišypsojo.

— Seserys, broliai, draugai. Dėkojame ir laiminame jus. — Ji ištiesė ranką Pitui.

Jų pirštai susilietė, ir jie išnyko.

Kitą dieną, be penkiolikos septintą vakaro, Dana uždarė ir užrakino centro duris. Ji šypsodamasi atsigręžė į drauges ir susileido ant grindų.

— Ar tikrai visi išėjo? Ar tikrai mes vienos? — susirūpino Zoja.

— Tikrai vienos, — patikino ją Melori.

— Jergutėliau! — šūktelėjo ji pašokdama į orą. — Tai bent pavarėm!

— Ir šokom, ir sukomės, išspardėm visiems mažmenininkams užpakalius, — nuo grindų atsiliepė Dana. — Dar niekada nebuvau taip pavargusi. Galėčiau miegoti čia iki rytojaus ryto, kol vėl atidarysim.

— Koks antplūdis. Ar matėt? Matėt, kiek žmonių buvo? — Melori lyg apdujusi apsisuko su kėde. — Taip, kaip tikėjomės. Viena iš tavo salono klienčių nusipirko mano pūsto stiklo dubenį.

— O dvi damos iš tavo galerijos užsisakė visas gydyklos dienos procedūras.

— Mano knygas pirko visi, kas gyvas, — įsikišo Dana, susidėdama po galva rankas.

— O aš manau, kad visi Zojos salono klientai, užsuko į mano skyrių. Ir jiems patiko. Kiek kartų šiandien girdėjote, kaip žmonės gyrė, kad čia gražu ir patogu ir kad tai geriausią vieta Velyje?

— Pamečiau skaičių. — Dana kilstelėjo galvą. — Man reikės dar vienos pardavėjos. Mes su Džoana nespėjome.

— Man reikia užsisakyti prekių. — Zoja žvilgtelėjo į viršų. — Tikriausiai reikėtų pasitikrinti, kiek visko liko.

— Velniop tai. — Melori sugriebė ją už rankos. — Reikia atšvęsti. Virtuvėje yra šampano.

— Per pastaruosius tris mėnesius išgėriau daugiau šampano nei per visą savo gyvenimą, — garsiai atsiduso Dana. — Bet argi tai svarbu? Kas nuneš mane į virtuvę?

Zoja paėmė Daną už vienos rankos, Melori — už kitos ir pastatė ją ant kojų.

— Ačiū Dievui, kad nereikia eiti namo ir gaminti valgį, — tarė Zoja. — Maisto liko pakankamai. Negaliu sulaukti, kada papasakosiu Bredliui ir Saimonui apie šiandieną. Tai, ką jie matė iš ryto, buvo niekai.

— Aš viliuosi įkalbėti Džordaną, kad kokią valandėlę pamasažuotų man pėdas. — Dana kyštelėjo galvą į šaldytuvą ieškodama šampano.

— Tik nepamirškit, jog sekmadienį reikia pradėti regzti vestuvių planus. Vasaris arčiau nei jūs manote.

— Vergvaldė. — Dana ištraukė butelį. — Ką ten turi, Zoja?

— Stovėjo ant spintelės. — Dėžė jos rankose buvo įvyniota į sidabrinį popierių ir perrišta auksiniu kaspinu. Prie jo tilindžiavo trys auksiniai rakteliai. — Tai ne mūsų vyniojamasis popierius, Melori?

— Ne. Nors gražus, turėčiau išsiaiškinti, iš kur jis. Bet ją paliko tikrai ne mano klientai.

— Gal ją slapčia atnešė kuris nors iš mūsų vyrukų? — tarė Dana. — Ji pabaksnojo į dėžę, tada užsidėjo akinius. — Būtų miela.

— Yra tik vienas būdas sužinoti. — Zoja atsargiai pačiupinėjo popieriaus siūles. — Negaliu plėšti, per daug gražus.

— Neskubėk. Laukimas jaudina. — Melori atsirėmė į spintelę, o Dana tuo metu atkimšo šampaną. — Dieve, aš vos stoviu ant kojų, bet širdyje taip gera. Kaip po gero sekso.

Melori dirstelėjo į Zoją, kai ši nukėlė dangtį.

— Kas ten?

— Čia trys mažos dėžutės. Ir laiškelis.

Ji ištraukė dėžutes.

— Jos mums. Ant jų užrašyti mūsų vardai. Oho, jos atrodo tarsi būtų iš tikro aukso.

Dana pakilnojo savąją, tada spygtelėjo, kai Melori pliaukštelėjo jai per ranką.

— Dar neatidaryk. Perskaitom laiškelį.

— Vaje, kokia griežta. Kas ten parašyta, Zoja?

— Ak. O! Jis nuo Rovenos. — Ji ištiesė laišką, kad visos kartu galėtų perskaityti.

Mano brangiausios draugės,

Žinau, kad jums sekasi puikiai, kad esate laimingos, ir labai tuo džiaugiuosi. Pitas ir aš siunčiame jums savo meilę bei dėkingumą. Mūsų pasaulyje dar daug ką reikia padaryti, tačiau taika pamažu grįžta. Jau pradedame švęsti šventes. Šešėliai dar neišsklaidyti, tačiau šalia jų šviesa atrodo ryškesnė.

Rašau tai sėdėdama sode ir klausydamasi atgijusių balsų. Juose girdėti džiaugsmas, todėl man smagu.

Šios trys dovanos yra nuo Dukterų, kurios nori, kad prisimintumėte jas ir brangintumėte jus siejusį ryšį.

Žinokit, kad jūsų vestuvių dieną čia, šioje Uždangos pusėje, irgi bus šventė ir kad dievai palaimins jus ir jūsų išrinktuosius.

Siunčiu jums, jūsų vyrams ir kitiems jums brangiems žmonėms savo meilę.

Rovena

— Regis, ji... jai viskas gerai, — atsiduso Melori. — Labai džiaugiuosi dėl jos.

Zoja padėjo laišką ant stalo ir paglostė popierių.

— Atidarykime dėžutes kartu.

Jos pasiėmė kiekviena savo, linktelėjo ir atvertė dangtelius.

— Ak. — Kaip ir draugės, Zoja iškėlė pakabutį ant ilgos auksinės grandinėlės. — Amuletai, kuriuos jos nešiojo paveiksle. Tie, kuriuos, pasak Rovenos, joms padovanojo tėvas. — Ji švelniai palietė tamsiai žalią smaragdo akmenį.

— Jie nepakartojami. — Melori apstulbusi spoksojo į ryškų safyrą. — Nuostabūs.

— Ir skirti tik mums, — užbaigė Dana, grožėdamasi savo rubinu. — Mes tarsi juos paveldėjome. Žinot, tas nuotakų aprangos paprotys — kažkas seno, kažkas naujo — gal ir kvailokas. Bet šie yra tikrai seni. Manau, mums reikėtų pasipuošti jais per vestuves.

— Puiki mintis. Zoja?

— Nuostabi mintis. — Ji persinėrė per galvą grandinėlę ir švelniai suėmė į delną brangakmenį. — Reikia tosto. Kuri nors ką nors sugalvokit.

— Už grožį, — tarė Melori kilsteldama taurę. — Už tiesą ir narsą.

— Ir už Stiklo Dukteris, — pridūrė Dana.

— Ką čia bepridursi. Už mus. — Zoja ištiesė savo taurę.

Švelniai skambant susilietusioms krištolinėms taurėms, Sapnų Uždanga tyliai užsivėrė.

Kuriam laikui.

TRYS MOTERYS. TRYS RAKTAI.

Kiekviena turi po 28 dienas surasti jai paskirtąjį raktą ir savo vietą gyvenime.

Melori ir Dana jau atliko tai, ką buvo pažadėjusios dievams, ir Zoja nuoširdžiai padėjo draugėms, kuo galėjo. Tačiau įvykiams pasiekus kulminaciją, ir vienai, ir kitai merginai teko prisiimti naštą ant savo pečių. Dabar trečiosios, Zojos eilė rizikuoti savo gyvenimu ir didžiausiu turtu — sūnumi. Ji privalo būti drąsi, protinga ir stipri, antraip visa, kas buvo taip sunkiai pasiekta, žlugs.

ISBN 9955-13-042-3
9 789955 130420
www.jotema.lt